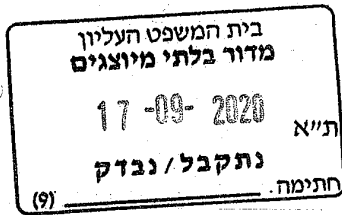

בית המשפט העליון

ע"א 6580/20

אילן קירשנבאום נ. נציגות הבית המשותף

תאריך הגשה: 17/09/20

בית המשפט העליון

המערער:

אילן קירשנבאום ת.ז. [redacted]
מרח' בזל 43 ת"א, מען להמצאה - ת"ד 16166 ת"א
נייד [redacted]

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
 2. אבי (אביגדור) טל, ת.ז. [redacted]
מרחוב [redacted]
 3. הניה גודס, ת.ז. [redacted]
[redacted]
 4. יורם רוזנבאום המנוח ת"ז [redacted]
[redacted]
 5. רבקה נאמן המנוחה ת"ז [redacted]
ע"י היורשים:
הניה גודס [redacted]
שמעון גודס ת"ז [redacted]
 6. רבקה בן משה, ת.ז. [redacted]
ע"י אפוטרופוס לדין: רמי בן משה ת"ז [redacted]
מרח' [redacted]
 7. יוסף פינסקר ז"ל, ת.ז. [redacted]
ע"י אפוטרופוס לדין: חבי (חביבה) פינסקר-גרינברג ת"ז [redacted]
[redacted]
 8. אורית מוזס, ת.ז. [redacted]
[redacted]
- (ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545
9. אלכסנדר פרידמן ת.ז. [redacted]
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טנגבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

ערעור על דחיית בקשה לפסילת שופטת עמיתה שרה דותן

מוגש בזאת ערעור על החלטת כב' השופטת עמיתה שרה דותן מיום 23.8.20 שלא לפסול את עצמה בהליך ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ. נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (להלן: ערעור מטרד המעלית), ומבוקש מביהמ"ש הנכבד להורות על העברת ההליך לשופט אחר שאיננו עמית.

ההחלטה מיום 23.8.20 הדוחה את בקשת הפסילה רצ"ב כנספח 1 (להלן: ההחלטה).
ההחלטה כוללת בשגגה ומבלבלת עובדות וטענות מערער מקביל של המערער ע"א 60400-02-20.

בקשת הפסילה כולל נספחיה רצ"ב כנספח 2 (להלן: בקשת הפסילה).

הבקשה לצירוף תצהיר תומך והתצהיר שהוגשה למחרת בבוקר רצ"ב כנספח 3.

הבקשה להחלפת השופטת עמיתה דותן במסגרת ע"א 48661-03-19 שהוגשה ביום 7.5.20 לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי ת"א איתן אורנשטיין רצ"ב כנספח 4.

נספח 4 מצורף ללא נספחים כדי לא להעמיס על כב' הנשיאה, והם בנט המשפט למקרה הצורך, ומצוינים מספריהם במקומות המתאימים, ואם יידרש, המערער יצרפם בליווי תצהיר.

לשופטת עמיתה שרה דותן הועברו שני ערעורים של המערער, והדיון בהם נקבע בתחילה לאותו יום, 14.9.20, כשלכל אחד מוקצבת חצי שעה, אחד אחרי השני.

ערעור אחד, על פסה"ד של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 **קירשנבאום נגד נציגות הבית בזל 43 ת"א**, (להלן: **ערעור מטרד המעלית, הליך מטרד המעלית**).

הערעור השני הוא על פסה"ד של השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, ע"א 60400-02-20 (להלן: **ערעור נזקי הרטיבות, הליך נזקי הרטיבות**).

ההחלטה הומצאה למערער ביום 7.9.20 (לאחר פגרת הקיץ).

ואלו נימוקי הערעור:

1. המערער קורא שוב לכב' הנשיאה לקבוע סנקציות כלפי שופטים שכותבים אי אמת ביודעין בהחלטות ופסקי דין בכוונה תחילה ומתוך מטרה, שכן ככה אי אפשר לנהל משפט בישראל.
2. המערער חוזר וטוען שמערכת המשפט מתנכלת לו ע"י נקמנות שיפוטית כי לא הסכים לפשרות, וככל הנראה ע"פ מאגר השמות שמחזיקה הנהלת בתי המשפט על אזרחים שהביעו ביקורת על מערכת המשפט ברשתות החברתיות, וכי שמם מועבר לשופטים הדנים בעניינם, כך גם ע"פ פרסומים מלפני כשבועיים בתאגיד השידור הממלכתי "כאן".
3. כמו כן, המערער חוזר על טענתו מע"א 3399/20 לפיה הוא מאמין שכב' הנשיאה וקודמתה מכירות את שמו וענייניו, שכן מזה כ-8 שנים הוא קורבן להטיות משפט, התנכלות, נקמנות שיפוטית, ושיבוש הליכי משפט קשים החוזרים על עצמם באופן שיטתי, מכוון, מתוכנן ועקבי, וללא כל חשש וללא כל מורא מהחוק ומערכאות הערעור ולא סביר שמעשים והכרעות כאלו בענייניו ע"י כל שדרת השיפוט של מדינת ישראל בכל הערכאות, נעשו ונעשים ללא ידיעתן של נשיאות ביהמ"ש העליון.
4. המערער טוען שמערכת המשפט לרבות ביהמ"ש העליון וכב' הנשיאה מנועים בעצמם עקב ניגוד עניינים מלדון בערעור זה הכולל טענות נגד הסדר שופטים עמיתים, שכן עליהם לדון בהסדר שהוא נוח למערכת המשפט ומרכזי מבחינתה, ולא יוכלו לקיים דיון נטול פניות וע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, אם בכתב ואם בעל פה, תוך שמירה על אובייקטיביות וניטראליות הנדרש ומתבקש, ובמיוחד כשהשופטת עמיתה שרה דותן מונתה ע"י כב' הנשיאה הנוכחית עצמה.

5. לפיכך, נדרש גוף חיצוני ובלתי תלוי במערכת המשפט, אובייקטיבי וניטרלי ושאינו קשור לה בשום צורה, למתן פס"ד בערעור פסלות זה.

6. מבוקש לכתוב בפסה"ד במפורש שהשופטת דותן הורתה למערער להפחית את כתב הערעור על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים מ-52 עמודים ל-10 עמודים בלבד, כי מדובר בדבר מהותי.

חקיקה רלוונטית – שכרו של שופט עמית:

7. שופט שפרש לגמלאות בגיל 70 ניתן למנות כשופט עמית עד גיל 75 (סעי' 10א לחוק בתי המשפט).

8. ע"פ תשובת המדינה למערער מיום 6.8.20 במסגרת חוק חופש המידע (נספח 3 לנספח 2) שכר שופט עמית נקבע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאיניהם), התשמ"א-1981.

9. ע"פ תשובה הנהלת בתי המשפט מיום 25.8.20 לשאלת המערער, "שכר שופט עמית של בית משפט מחוזי/שלום/עבודה יהא 303 ₪ לכל שעת דיון בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10% מסכום הבסיס. קרי, 333.30 ₪ לכל שעת דיון".

10. כלומר, עבור הליך ערעור שבו התקיים דיון בין חצי שעה והשופט עמית התכוון וקרא וכתב פס"ד במשך 3 שעות, הוא יקבל שכר כולל של 166 ₪ $(303/2 + 10\%)$.

בסיס עובדתי:

התנהלות כב' השופט עמית גדעון גינת (בימ"ש מחוזי-ת"א):

11. לאחר הגשת בקשת הפסילה לכב' השופטת עמית דותן, נזכר המערער שהיה לו הליך נוסף בפני שופט עמית, הוא השופט עמית גדעון גינת, במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 קירשנבאום נ' קינן.

12. גם במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 הגיש המערער ביום 28.10.15 בקשה מנומקת לקבלת ראיות נוספות בערעור שהייתה צריכה להתקבל במלואה לאור הדין לפיו יש לקבל ראיות נוספות ההופכות את פסה"ד, וכי פס"ד שהתקבל במרמה דינו להתבטל. הבקשה בת קצת מעל 14 עמודים, נתמכת בתצהיר, וכוללת 16 עמ' של 8 נספחים ותקליטור דיון ההוכחות. המשיבה הגישה תגובה ללא תצהיר למרות הוראה מפורשת של ביהמ"ש להגיב ע"פ התקנות, והמערער הגיש תשובה בת שני עמודים.

13. השופט עמית גדעון גינת נתן החלטה ביום 28.12.15 "כל בקשות הביניים ידונו במעמד הצדדים במועד הקבוע לשמיעת הערעור בע"פ", למרות שההחלטה צריכה להינתן לפני הגשת תיק המוצגים ועיקרי הטענות. יתרה מכך, הבקשה כלל לא נדונה במסגרת הדיון בערעור ביום 14.3.16.

14. בדיון ביום 14.3.16 שארך קצת פחות מחצי שעה וללא הפסקה, השופט עמית גינת לא היה בקיא כלל בתיק, לא ידע עובדות בסיסיות, שאל שאלות לא ענייניות וחסרות כל רלוונטיות ובעניינים שכלל לא היו במחלוקת, לא קוים דיון אמיתי ומהותי בטענות המערער, התעלם מהבקשה לקבלת

ראיות נוספות ולא דן בבקשות תלויות ועומדות של המערער, למערער לא ניתנה ההזדמנות נאותה לטעון את טענותיו ולהשיב למלוא עיקרי הטיעון של המשיבה, ורוב הדיון המערער ענה לשאלות השופט עמית גדעון גינת שנראה היה שהוא לומד את פרטי התיק תוך כדי הדיון.

15. לקראת סוף הדיון השופט עמית גינת הציע למערער להסכים לדחיית הערעור, למרות שעל פי כל דין, הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והערעור צריכים להתקבל. המערער לא הסכים מתוך מחשבה ואמונה שהשופט עמית גדעון גינת יקרא את מכלול התיק ועיקרי הטיעון בטרם מתן פס"ד, יקבל את הראיות הנוספות לאור הדין הברור והקיים, ויקבל את הערעור במלואו.

16. מהתנהלות הדיון ומפסק הדין **שניתן באותו יום בו התקיים דיון**, 14.3.16, עולה חשש ממשי שהשופט עמית גינת לא קרא בכלל את התיק גם בטרם כתב את פסה"ד שלא מזכיר את הנימוקים והטענות הבסיסיות ביותר של המערער, והתעלם ממכלול נימוקי הבקשה המהותיים לקבלת הראיות הנוספות ומהדין, דחה את הערעור וחייב את המערער ב-10,000 ₪ הוצאות.

17. לאור התעלמות השופט עמית גדעון גינת מהדין הידוע, הגיש המערער בר"ע לביהמ"ש העליון (רע"א 4803/16). המערער לא ידע אז שהשופט עמית גדעון גינת מקבל על כל עבודתו בתיק כ-165 ₪, ולכן אין לו כל אינטרס להשקיע חלק מזערי מהזמן המינימלי הדרוש לעשיית עבודת השיפוט.

18. רע"א 4803/06 נדחתה תוך טעויות עובדתיות שתוקנו לבקשת המערער, וכשמהחלטה נשמטו עובדות וטענות מרכזיות, כמו, שבעל החנות שחזר בו מתצהירו היה עד מטעם המערער, וכי ההקלטות שנתבקשו כראיות הנוספות בערעור הופכות את פסה"ד, ולא דנה בהתעלמות השופט עמית גינת מהדין לפיו יש לבטל פס"ד שהושג במרמה, ולא נמקה את דחיית נימוקי המערער למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, וללא עריכת איזון בין הליכי המערער לבין הסכנה לציבור באישה שמרמה אנשים, משקרת לשופטים בפנים ומדיחה לעדות שקר את בתה הצעירה בת ה-16-17.

התנהלות השופט עמית משה סובל (בימ"ש שלום-ת"א):

19. עניין ניגוד עניינים בו מצוי שופט עמית חזר על עצמו בהליך בפני השופט עמית משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתובת אי אמת ביודעין של רשמת הוצל"פ, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, מראיות ומטענות.

20. עיקרי הטיעון ותיק המוצגים של שני הצדדים היו רחבי היקף וכללו חומר רב לאור הפרוט הרב הנדרש ע"פ דין כשנטענות טענות כוונה וזדון שנעשו כדי לדחות את בקשת המערער בכל מחיר.

21. הדיון בערעור החל בכניסת השופט עמית משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים אפילו מילה אחת, החל להקריא לקלדנית את המילים **"המערער חוזר בו מכל טענותיו..."** ומבלי שהמערער הוציא בכלל מפיו אפילו מילה אחת. המערער אמר לשופט עמית סובל שאין זה כך, וכי המערער עומד עד כל טענותיו (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית של המערער בת.א. 8559-12-17, ולא נסתר ולא הוכחש).

22. גם השופט עמית משה סובל לא ידע עובדות וטענות בסיסיות ביותר בתיק, והחל לאיים על המערער כדי שיסכים לפשרה, כי גם הוא, כשופט עמית, נמצא בניגוד עניינים מאחר ואיננו מקבל תגמול על הכנה וכתובה. ולכן, כדי להימנע מקריאה, וכדי לתת פס"ד ללא כתיבה, איים קשות על המערער, שפחד מאוד שאם לא יסכים, השופט עמית סובל יחזור על התנהלות השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (בגינו נפתח תיק ההוצל"פ), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה, ויתנכל למערער, ולכן המערער נאלץ להסכים לפשרה. הכל בתצהיר העדות הראשית של המערער בת.א. 8559-12-17.
23. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית משה סובל והשופט (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות למערער במסגרת בקשתו לעיכוב ביצוע/הליכים כמפורט בנספח 1 של נספח 2.
24. לשופט (היום רשמת בימ"ש מחוזי ת"א) רחל ערקובי היסטוריה של התנכלויות קשות למערער (ראו נספח 2 לנספח "ז" לנספח 4), כפי שבאו לידי ביטוי גם בהחלטתה לבקשת המערער להפחתת עירבון בסך 10,000 ₪ שקבעה השופטת אביגיל כהן בבר"ע רע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, שהגיש על החלטות השופטת רסלר זכאי המבטלות הקלטת דיונים שכבר אושרו. כתב הבר"ע כלל 4 עמודים ועוד 9 עמודי נספחים (חלק גדול החלטות פתקית), בדין ידוע, ובפני אותה שופטת שכבר קיבלה בר"ע דומה בין הצדדים (רע"א (ת"א) 36628-01-17).
25. הבקשה להפחתת עירבון היא בת 3 עמודים, והחלטת הרשמת ערקובי ניתנה באותו יום וללא תגובת המשיבים, תוך שהיא משמשת כבאת כוחם וטוענת בשמם, למרות ש"חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), וכללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות שבבקשה, ועיוותי דין קשים וכתבת עובדות שאינן אמת. הבקשה רצ"ב בנספח "ד" לנספח 4. החלטת הרשמת ערקובי רצ"ב בנספח "ה" לנספח 4.
26. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, וכלל בסה"כ 4 עמ' בדין ידוע זה שנים רבות. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 הוא נספח "ו" לנספח 4.
27. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.
28. המערער הגיש בתום לב בקשה למתן פס"ד ללא דיון מיותר בערעור לאור הדין הברור והידוע וכי מדובר בהליך שהיקפו כמו בקשת ביניים קטנה בהן לא נערך דיון, אך השופטת עמיתה דותן דחתה את הבקשה, והיום המערער מבין למה, שהרי ללא דיון היא לא משתכרת כלל.
29. מהרגע הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור למערער שכב' השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה לדיון במטרה מראש לדחות את הערעור ולחייב את המערער בהוצאות. השופטת עמיתה דותן לא ידעה עובדות וטענות בסיסיות בתיק, לא נתנה למערער לטעון את מלוא טענותיו ולהסביר לה שהיא טועה, ומיהרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה ואמת, ותוך חיובו בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, הערעור היה צריך להתקבל במלואו.

הפרוטוקול ופסה"ד רצ"ב כנספח "א" לנספח 4, הבקשה לתיקון פרוטוקול רצ"ב כנספח "ב" לנספח 4, ההחלטה בבקשה לתיקון פרוטוקול רצ"ב כנספח "ג" לנספח 4, הבהרת המערער ובקשה למתן החלטה בעניין תיקון הפרוטוקול וההחלטה בבקשה רצ"ב כנספחים "ג-1" ו-"ג-2" לנספח 4.

30. פסה"ד כולל טעויות וכתובת אי אמת ברמה מופרכת וחסרת הגיון לחלוטין, ומדובר בשופטת בכירה שניהנה כסגנית נשיא בימ"ש השלום בת"א ושופטת מחוזית בכירה.

פירוט הטעויות של השופטת עמיתה דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב כנספח 2 של נספח 2

31. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

32. אז איך יתכן שבמהלך 5 ימים קלנדיים, שבהם רק 3 ימי עבודה, המערער יגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות? במילים אחרות, האם יתכן שהמערער הגיש לכאורה יותר מ-41 בקשות ביום בממוצע, ושניתנו בעניינו באותם 3 ימים יותר מ-66 החלטות ביום בממוצע?

33. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19 :

"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט. בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"

34. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה (ושגם לא קיימת) שכן החלטת ערקובי ניתנה בכלל באותו יום וללא תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.

35. בע"ר 50439-04-19 הייתה השופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים חריף, שכן היא לא משתכרת כמעט על הכנה וכתובה, והדבר ניכר בבירור מההחלטה בבקשת המערער ליתן פס"ד ללא הדיון, מהדיון עצמו ומפסה"ד.

תיאור כתבי הערעור בשני הערעורים – ערעור מטרד המעלית וערעור נזקי הרטיבות:

36. שני הליכי קמא, הליך מטרד המעלית (ת.א. 31253-04-14) בפני השופט מיכאל תמיר, והליך נזקי הרטיבות (ת.א. 58594-03-14) בפני השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי, נוהלו ופסקי הדין נכתבו באופן שנועד לוודא שיוגשו ערעורים ובידיעה שהם ידחו, כעולה בבירור מכתבי הערעור.

37. שופט (תמיר) שכותב בפסה"ד שהמערער הגיש 80 בקשות **כשהוא יודע שזאת איננה האמת ואף לא קרובה לה**, ומתוך כוונה להכפיש ולהשמיץ את המערער, שכן המערער הגיש 27 בקשות בלבד, חלק גדול בהסכמה בגלל ההידרדרות הקשה במצבה של אימו, ומוציא את דברי המומחה מהקשרם כדי לדחות את התביעה, ונותן פס"ד בעילה אחרת לגמרי מזו שנתבעה, ופוסל בניגוד מוחלט לדין ובשרירותיות וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי את כל תצהיר העדות הראשית וראיותיו של המערער ומבטל החלטה קודמת על סיכומים בכתב, **כשהוא יודע** שלמערער אין בכלל סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, ומטיל בנוסף על המערער מטלות תובעניות, וקובע עדויות בע"פ כשהמערער הלא מיוצג לא יודע מי בכלל יעיד עד יומיים לפני הדיון, ומה יעיד כל עד בפועל, וכשהוא יודע שלמערער אין סיכוי להגיע מוכן לדיון ההוכחות ועם סיכומים, הוא שופט שמכשיל את התובענה בכוונה תחילה ובזדון, **ומדובר בקצה קצהו של הקרחון של מה שהתחולל באותו הליך**.
38. התביעה בהליך מטרד המעלית הוכשלה באופן שיטתי, מכוון ומתוכנן ע"י פגיעות מכוונות ובזדון במישור הדיוני והטיות משפט בדין המהותי והמערער חויב ב-60,000 ₪ הוצאות.
39. כתב הערעור **בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים**, חלקן בני מספר עמודים (עד 9), בגלל מורכבות ההליך והנושאים הנדונים בו, ובגלל התנהלות הדיונים, ובגלל התנהלות השופט תמיר כמפורט חלקית לעיל, הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין ומתן החלטות ופס"ד הכוללים גם סתירות רבות, **ואפילו שני באי כוח הנתבעים טענו שהם נמנעים מלטעון טענות על ההליך מחשש שהשופט תמיר יפסול עצמו**. כתב הערעור בערעור מטרד המעלית (ללא נספחיו) רצ"ב **כנספח 5**.
40. גם עוה"ד הלל ברק שייצג את המערער בתחילת ע.א.ש. 28194-10-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'** (בקשה להארכת מועד) טען טענות דומות לאחר שקרא את התיק, לפיהן פסה"ד שזור כולו בטעויות כמעט על כל צעד ושעל, ואין בו כמעט נושא אחר ממנו לא הושמטו מפסה"ד עובדות וטענות מהותיות ומשמעותיות ביותר, תוך טעויות קשות מאוד בעובדה ובדין, וכי מסיום פרק טענות הצדדים ועד סופו, אין כמעט סע' אחד בפסה"ד שאין בו טעות והוא אף סותר את עצמו פעם אחד פעם, ומדובר על 17 מתוך 28 עמודי פסה"ד, וזאת לאחר שהשופט תמיר טען שקרא את כל התצהיר והראיות שפסל ולכן אמור לדעת שהתביעה הוכחה במלואה.
41. ברור ששופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. **ואפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים עם המערער שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר"**.
42. בכתב הערעור המערער טוען לפסלות השופט תמיר, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה, וכשטענות לפסלות שופט לאחר מתן פס"ד נדונות ע"י ערכאת הערעור (ע"א 3230/14 **פלוני נ' קיבוץ מעברות** (7.9.15)).
43. חיסרון הכיס המצטבר של המערער בהליך מטרד המעלית והערעור מסתכמים בכ-300,000 ₪.

44. **בהליך נזקי הרטיבות**, שתי השופטות, כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי התנהלו בדומה לשופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור המשובש שהוגש (בגלל תקלות במחשב המערער) בן כ-40 עמ' על פסה"ד בן 18 עמודים ועל 11 החלטות ביניים, ומוכיח גם הוא כתיבת אי אמת ביודעין, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי ברורה.

45. שופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוברסקי התעלמה במפגין מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי בפסה"ד ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

46. שופטת (רסלר-זכאי) שממנה ביודעין ובמכוון אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה למרות שנתבע סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקציה, ושהמומחה מטעמה שיקר פעם אחר פעם, והוגשו כ-3 בקשות לפסילתו אותן דחתה השופטת תוך התעלמות מהטענות גופן ומעדי המערער ומנעה את חקירתם תוך הטיות משפט קשות, ומונעת מהמערער לחקור את הנתבעים בעניין בו שתי ערכאות הערעור (מחוזי ועליון) כתבו ששמורה למערער הזכות לחקור את הנתבעים בעניין העלמות עשרות אלפי השקלים מחשבון הבנק ללא כל ראיות תשלום, **וידועת** שהמומחה מטעמה שיקר במצח נחושה בחוות דעתו בעניין צילומי הווידאו והתמונות שערך בדירת המערער, וכותבת בפסה"ד שקר פוזיטיבי מהותי ביודעין כדי להכפיש ולפגוע במהימנות המערער, ונתנה במהלך כל ההליך החלטות **ביודעה שהן מנוגדות לחלוטין לדין**, והחליטה ללא כל סיבה וללא כל נימוק ש"היא לא תדון" בכ-40% מהתביעה "סתם ככה" למרות ששולמה אגרה, וכשהיא פוגעת במכוון בזכויות המערער בדיון ההוכחות ובמיוחד בחקירת המומחים, **וגם כאן מדובר בקצה קצהו של הקרחון**, היא שופטת שלא חוששת כהוא זה מערער, ולהפך, מוודאת שיוגש ערעור על עיוותי דין מכוונים, שיטתיים ומתוכננים, וגם יודעת שהערער ידחה, וכדי שלמערער יגרמו הוצאות נוספות ושיפסקו לחובתו הוצאות, כפי שפעלה גם בהליך קמא.

47. המערער מתקן את הערכתו (יחסית לבקשת הפסילה) ומעריך את חיסרון הכיס שלו המצטבר שלו בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו בכ-350,000 ₪.

48. המערער טוען שגורמי החקירה בישראל חייבים לחקור את התנהלות הליך נזקי הרטיבות, ואיך הליך פשוט מגיע ל-7 ברע"ות לבימ"ש מחוזי **ששתיים התקבלו**, ו-4 ברע"ות לביהמ"ש העליון.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (עמיתה) שרה דותן:

49. בסמוך לאחר שנודע למערער שההליך עבר לשופטת דותן, הגיש ביום 7.5.20 בקשה לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א איתן אורנשטיין להחליף את השופטת עמיתה דותן **(נספח 4)**, **ובה ממש חזה מראש את שעתיד לקרות בהליך אם השופטת עמיתה שרה דותן תדון בתיק. תחזיותיו התממשו במלואן ובדיוק רב.**

50. בבקשה הביא המערער לידיעת הנשיא אורנשטיין בפירוט את התנהלות השופטות אביגיל כהן ושרה דותן והרשמת ערובי בענייניו של המערער, וטען שסיכויי בערעור הם אפס לאור התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 19-04-50439, ובהיותה שופטת מחוזית ותיקה מאז 2002, קרוב לוודאי ששאלה את עצמה שאלה מתבקשת: "איך יכול להיות שרשמת בימ"ש מחוזי, שרק מונתה לאחר 21 שנות שפיטה בביהמ"ש השלום, תיתן החלטה בעניין עירבון, שלא רק שהיא שגויה, אלא שהיא גם מטה משפט ומציגה התנכלות ברורה למבקש? שהרי ברור שהערער צריך להתקבל, וסתם לא נותנים החלטה כזאת? ופנתה אליה לבירור העניין.

51. אך כב' הנשיא אורנשטיין דחה את הבקשה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש וטען שטענותיו של המערער לא ראויות למרות שהן הוכחו בפניו, וכי פתוחה בפני המערער לבקש את פסילת השופטת דותן.

52. המערער לא ידע אז שהשופטת עמיתה דותן לא משתכרת בעצם על שעות הכנה וכתובה ולכן האפשרויות שכתב בבקשה הן אלו שעלו אז בדעתו.

התנהלות כב' השופטת עמיתה דותן בשני הערעורים, מטרד המעלית ונזקי הרטיבות:

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

53. ביום 30.4.20 הגיש המערער בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטה הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר ובאסמכתאות כנדרש - רשימת הראיות הנוספות שחובה לציין שרק היא בת מעל 15 עמ', כתבי הטענות, ואת החלטת השופט תמיר שפסלה את תצהיר וראיות המערער שהיא עצמה בת 9 עמ' וכוללת עשרות נימוקים וטענות חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי, שאותה צרף עו"ד אריה לוי עצמו לתגובתו דבר המעיד על הרלוונטיות שלה.

54. מאחר והשופטת עמיתה דותן לא משתכרת כמעט על שעות הכנה וכתובה, ולכן בניגוד עניינים חריף, היא סירבה לדון בבקשה והורתה למערער ביום 3.5.20 להגישה מחדש ב-10 עמ' **כולל** נספחים ותצהיר, **למרות שברור שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החיוניים**.

55. המערער נאלץ להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגיש עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, כשלטענותיו הצטרף עו"ד טננבוים, והמערער הגיש את תשובתו ביום 7.6.20. שני באי כוח הנתבעים כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, **והמערער הוכיח זאת בתשובתו ובנספחיה**. הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור רצ"ב **כנספח 6**. תגובת המשיבים 1-8 רצ"ב **כנספח 7**. תגובת המשיב 9 רצ"ב **כנספח 8**, התשובה (ללא נספחיה) אך עם תצהיר תומך רצ"ב **כנספח 9**.

56. אחת מטענותיו של המערער בבקשתו לקבלת ראיות נוספות היא, שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערער לבחון את הראיות הנוספות, ולבדוק אם יש בהן לשנות את מערך הזכויות בהליך.

57. המערער הבין שמשו לא תקין באופן סדרתי בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20

הגיש בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדין כשפוגעים בזכויותיו ומונעים ממנו לטעון את טענותיו בערעור.

58. ברור שהשופטת עמיתה דותן מעוניינת להפחית לכמה שאפשר את זמן ההכנה והכתיבה, ואף לבטלם באופן כזה שתוכל להתנהל כמו בע"ר 50439-04-19, ולבוא לא מוכנה לדיון מבלי שקראה את התיק בעיון, אם בכלל, ותברר בדיון שברי עובדות וטענות ותכתוב בסופו פס"ד חסר כל קשר לעובדות ולדין המהותי, שכן היא משתכרת רק עבור שעות דיון.

59. לפיכך, השופטת עמיתה דותן נתנה ביום 28.6.20 שתי החלטות בשני הערעורים (מטרד המעלית ונזקי הרטיבות), לפיהן על המערער לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20, וכי שני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני במשך חצי שעה כל אחד, ובידיעה שהמערער אינו מיוצג ועובד במשרה מלאה ותובענית מבקשותיו הקודמות, וכי אין כל סיכוי שיוכל ויספיק לעשות זאת בזמן, שכן הוא איננו עו"ד ולא מיומן בצמצום עמודים כל כך אגרסיבי, וכמובן גם בלתי אפשרי.

60. ברור שהשופטת עמיתה דותן בהיותה שופטת בכירה בעלת ותק של עשרות שנים יודעת שהדרישה הצורנית בהחלטותיה מונעות מהמערער את יומו בביהמ"ש ולא מאפשרת לו לטעון חלק מזערי מטענותיו בשני הערעורים, ולמעשה, סותרות את פיו של המערער, והדבר משול להוראה להתקין מערבול בטון על אופניים, ומהווה הטיית משפט ופסלות השופט.

61. למערער נודע על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר שהן הונחו בלא שידע בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, ובגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) המערער לא בודק כל יום את הדואר, וגם לא ציפה להחלטות אלו כי כתב ערעור מטרד המעלית הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, וכבר נקבעו המועד לדיון והמערער כבר תכנן את זמנו ומהלכיו, והיו לשופטת אביגיל כהן ולשופטת עמיתה דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.

62. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.

63. לאור כך, ביום 28.7.20 הגיש המערער בקשה מנומקת בת 10 עמ' בה הסביר את מצבו התעסוקתי, וביקש בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן יש בה לשנות את כל מהלך הערעור ועיקרי הטיעון ותיק המוצגים, וכן לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת המערער מלטעון את טענותיו ומלקבל את יומו בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטיעון נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתו להגדילם, וכן הארכת מועד לאור ההמצאה המאוחרת והמפתיעה של ההחלטה והצורך לחפש עו"ד שאולי יצליח כי המערער לא יודע איך אפשר להוריד מ-52 עמ' ל-10 עמ', וכן ביקש הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 9 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר המערער וכל ראיותיו, ורק

היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, וכי השופטת עמיתה דותן **יודעת שהדבר בלתי אפשרי**. הבקשה מיום 28.7.20 (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח 10**.

64. למחרת, ביום 29.7.20 הגיש המערער בקשה דומה בערעור נזקי הרטיבות, וכן עתר להגדלת היקף עיקרי הטיעון ולהגשת ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלת מחשב שגרמה למחיקות ושיבושים בכתב הערעור (כפי שנראה בבירור), וכן ביקש הארכת מועד להגשת כתב הערעור המתוקן מנימוקים דומים לאלו שבבקשה מיום קודם, ואין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק **"צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר"** (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).

65. ביום 30.7.20 נתנה השופטת דותן החלטה **רק בערעור נזקי הרטיבות** ובה דחתה בקביעה ללא כל נימוק: **"הבקשה נדחית אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים"**, בלא להתייחס לשאר העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה כלל את הבקשה ולא את כתב הערעור, שכן אחרת **לא הייתה כותבת דבר כזה**, כי היא לא מתוגמלת על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכלל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויות המערער.

66. ואילו בערעור מטרד המעלית **לא ניתנה בכלל החלטה בבקשה** מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות **שעברו 72 יום** מאז שהמערער הגיש את תשובתו ועד הגשת בקשת הפסילה, וגם לא לאחר שבבקשה מיום 29.7.20 ביקש גם לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, וגם לא עד להגשת ערעור זה, שכן היא לא משתכרת על זה בכלל.

67. תשובת המדינה באשר למבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה למערער לאחר עיכוב רב ביום 6.8.20, ממנה עולה שהשופטת דותן עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כמפורט בסעי' 8 עד 10 ע"ל. תשובת המדינה היא נספח 3 לנספח 2 לערעור זה.

68. שאלת הבהרה נוספת נשלחה ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד, ומשלא הגיעה תשובה, התקשר כל יום חמישי 13.8.20 למשרדי המדינה אך לא היה מענה. רק ביום ראשון 16.8.20 התקשר והפעם קיבל תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה.

טענות משפטיות ונימוקי הפסלות:

69. עצם זה שהשופטת עמיתה דותן לא התייחסה כלל לבסיס העובדתי ולא הכחישה ולא סתרה אותו, והתעלמה כמעט מכל הטענות המשפטיות שבבקשת פסילתה מעידים שיש לקבלם במלואם

הנימוקים לניגוד עניינים עקב גובה השתכרות שופט עמית:

70. שיטת התשלום לשופטים עמיתים שנקבעה יצרה בעיה עקרונית ואמיתית של קונפליקט ומצב ניגוד עניינים חריף - האינטרס של השופט עמית שנוגד את האינטרס של המתדיינים.
71. ניגוד העניינים המובנה בשיטה יוצר לשופט עמית אינטרס לצמצם שעות הכנה קריאה וכתובה בכל תיק בו הוא מטפל וזה נוגד את האינטרס של בעל הדין.
72. שופט עמית לא מתוגמל על שעות הכנה וכתובה, ולכן ישאף להורידם תוך פגיעה בנושאים בזכויות היסוד של המדיינים לגישה לערכאות, מניעה מהעלאת מלא טענותיהם וקבלת יומם בביהמ"ש, פגיעה חמורה במתדיינים, בזכות הטיעון שיכולה להגיע לשיבוש הליכי משפט ועיוותי דין קשים.
73. ובמקרה של המערער, התממש הסיכון שבניגוד העניינים בשיאו ובחומרתו המירביים שוב ושוב כמפורט בבסיס העובדתי לעיל – הן ע"י השופטים עמיתים גדעון גינת ומשה סובל והן **בשש** המקרים ע"י השופטת עמיתה דותן - בע"ר 50439-04-19, הבקשה לקבלת ראיות נוספות, כתב ערעור מטרד המעלית, כתב ערעור נזקי הרטיבות, הבקשה מיום 28.7.20 והבקשה מיום 29.7.20.
74. התוצאה היא פגיעה בזכות יסוד הגישה לערכאות וזכות היסוד לטיעון ושימוע עד כדי שלילתם לחלוטין, ופגיעה חמורה כדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין, שכן ברור שלא ניתן לצמצם את כתבי הערעור ל-10 עמ', וכוונה לקיים דיון ללא מתן החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות.
75. ברור שבמצב כזה, השופטת עמיתה שרה דותן בניגוד עניינים חריף כי תעדיף את האינטרס הפרטי שלה על פני זה של המערער, ולא יכולה להיות אובייקטיבית כי זה נוגע לשכרה האישי, ולניצול זמנה וחייה בתקופת הפנסיה שאמורה להיות המהנה בחייה, שכן, ע"פ תשובה לשאלת המערער ע"פ חוק חופש המידע, השופטת עמיתה דותן עובדת במשרה חלקית, וקרוב לוודאי שלא רוצה להשקיע מעבר לכך. **בהחלטתה השופטת עמיתה דותן לא הכחישה את עלות שכרה זה.**
76. ברור שכב' השופטת דותן נמצאת בניגוד עניינים חריף כתוצאה מאותו אינטרס חזק להקטין את שעות ההכנה והכתיבה ולפגוע בזכות המערער להעלות את טענותיו בפני ערכאת הערעור כי היא מקבלת על כך שכר נמוך מאוד, **והתנהלות זאת ניכרת, הן סובייקטיבית והן אובייקטיבית.**
77. **אובייקטיבית** – המערער ביקש בע"ר 50439 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת שכן היא משתכרת ע"פ דיונים ולא ע"פ הכנה וכתובה. ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהמערער צפה וכפי שהתברר בדיעבד.
78. **אובייקטיבית** - פסה"ד בע"ר 50439-04-19 והתנהלות הדיון מציגים פסלות דין אובייקטיבית, כי בפסה"ד אין כמעט אף שורה נכונה, ועם טעויות חמורות הפוגעות בנוסף גם בשמו הטוב של המערער, ואלו אינן טעויות שיפוט, אלא מציגים כוונה, ו"משחק מכור מראש".
79. **אובייקטיבית** – למתן החלטה בבקשה לראיות נוספות בערעור השופטת עמיתה דותן צריכה לעבור על התצהיר וראיותיו של המערער שנפסלו. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא (פר' עמ' 16 ש' 3) טען עוה"ד והנוטריון אריה לוי ב"כ המשיבים 1-8 שדרושות לו 40-50 שעות לקרוא ולהגיב

לתצהיר העדות הראשית של המערער. עו"ד לוי בעל וותק וניסיון כשל שופט מחוזי, למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי. 40-50 שעות הם היקף כל משרתה החודשית הממוצעת של השופטת דותן (תשובת המדינה נספח 2 לנספח 2) ולכן נמצאת אובייקטיבית בניגוד עניינים.

80. **אובייקטיבית** - אין מדובר בתחושה סובייקטיבית כי יש כאן ניגוד עניינים מובנה, ולכן זה אובייקטיבי, כלומר כל מי שמסתכל מהצד יראה ישר ששופט עמית לא יכול לדון בתיקים האלה.

81. **אובייקטיבית וסובייקטיבית** - אם בע"ר 19-04-50439 השופטת עמיתה דותן לא עשתה חלק מזערי מהמינימום הדרוש, וכשמדובר בערעור פשוט ביותר אל מול הערעורים המורכבים פי כמה וכמה בעניין מטרד המעלית ונזקי הרטיבות, אזי אין לצפות שבניגוד העניינים בו היא נמצאת, היא תעשה את המינימום הדרוש בערעורים של המערער, וזהו "משחק מכור" וידוע מראש, המעיד על משוא פנים ומהווה עילה לפסילת השופטת עמיתה דותן.

82. **סובייקטיבית** - המערער נוכח שהשופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את ע"ר 19-04-50439, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור", כמפורט לעיל לגבי התנהלותה בדיון.

83. **אובייקטיבית** - חיזוק לעניין ניגוד העניינים נמצא כמובן בהגבלת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ל-10 עמ' **כולל נספחים ותצהיר**, המציגה שרירותיות הנובעת מניגוד עניינים חריף עקב העדר תגמול על הכנה וכתובה, וכי לא נתנה בה החלטה גם לאחר 72 יום (מועד הגשת בקשת הפסילה) וגם לא עד להגשת ערעור זה, ועל כוונתה לקיים דיון בלי לתת בכלל החלטה בבקשה.

84. **אובייקטיבית** - יתרה מכך, הדיונים בשני הערעורים שנועדו ליום 14.9.20 בוטלו ביום חמישי 10.9.20 לאחר הודעת המערער ביום 8.9.20 על כוונתו להגיש ערעור זה, **כלומר גם לא היה בכלל בכוונת השופטת דותן לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, קל וחומר לפני הדיון כדי ליעל את הדיון ולשמור ולהקפיד על זכויותיו הדיוניות והמהותיות של המערער.**

נימוקי הערעור לגבי הנימוק שבקשת הפסילה מתייחסת לכל השופטים העמיתים:

85. נימוק השופטת עמיתה שרה דותן, לפיו טענת פסלות שיכולה להיטען כלפי כל השופטים עמיתים שגויה, ונכונה רק במקרה **שלא ניתן למצוא שופט שלא עונה לקריטריון הפסלות**, אבל מספיק שיש שופט אחד שאיננו עמית כדי שאפשר יהיה להעביר לו את התיק, ואכן ע"פ סעי' 10א(ו) לחוק בתי המשפט, 85% מהשופטים אינם שופטים עמיתים ואינם בניגוד עניינים מובנה בשל שכרם, וניתן להעביר להם את ערעורי המערער, **ולכן נימוק זה של השופטת עמיתה דותן שגוי ומוטעה.**

86. וכפי שנימקה השופטת עמיתה דותן בהחלטתה, כל השופטים העמיתים פסולים בהיותם בניגוד עניינים, **אלא אולי במקרים חריגים בהם נדרשת הכנה וכתובה אפסיים**, אולם ראינו שאפילו בערעור של 4 עמ' (ע"ר 19-04-50439) ובערעור פשוט (השופט עמית גדעון גינת בע"א (ת"א) 59817-10-15 סעי' 13-18 לעיל), הסדר השופטים העמיתים לא צלח את משוכת ניגוד העניינים.

87. נכון שזאת בעיה מערכתית, ונימוק השופטת דותן שכל השופטים העמיתים אם כך הם בניגוד עניינים נכון, וברור שצריך לטפל בזה במישור המערכתי-כללי, אבל הועיל זה משליך על המקרה הפרטי של המערער, מבוקש הסעד להעברת ההליך לשופט שהוא איננו שופט עמית.
88. שופט עמית (בשכר שעת) פסול מעצם היותו בניגוד עניינים, גם אם הוא פועל מתוך הסדר סטטוטורי, ובמיוחד אם יש שופטים אחרים שאינם בניגוד עניינים (מן המניין בשכר חודשי).
89. גם נימוק השופטת עמיתה דותן לפיו אם היה ניגוד עניינים, אז מערכת בתי המשפט לא הייתה מפעילה שופטים עמיתים כי הם נמצאים בניגוד עניינים מובנה, היא נימוק מופרך כי (א) הדבר מדבר בעד עצמו כי ניגוד העניינים מובנה (ב) ממתי רשויות לא טועות ולא נגועות בניגודי עניינים, וכי זה מעשה יום יומי? הרי רק לפני כשבוע (9.9.20) התקיים ויכוח נוקב בכנסת בין השר יריב לויך לשר המשפטים אבי ניסנקורן על הקמת וועדת חקירה לבדיקת ניגודי העניינים של שופטים.
90. שופט המתעמת עם בעל דין לא מיוצג על צמצום כל כך אגרסיבי של כתב הערעור, מ-52 עמ' על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים ל-10 עמ' הינה התנכלות של ממש, במיוחד לאור העובדה שבעל הדין לא מיוצג ואין לו את המיומנות שיש לעו"ד לתמצת בצורה כ"כ קיצונית ואגרסיבית.
91. הידיעה שהדבר לא ניתן, והסירוב להאריך מועד ו/או לדחיית הדיון ולאפשר למערער לחפש עו"ד שאולי יוכל לעשות זאת, ובידיעת המצב התעסוקתי של המערער, מהווים התנכלות בזדון, הטיית משפט ועיוות דין מכוון, וכוונה להביא מראש לדחיית הערעור, וכל אלו מעידים על "משחק מכור מראש", המהווים עילה לפסילת השופטת עמיתה שרה דותן מלדון בערעור. **ונוזכר – השופטת דותן התכוונה לקיים את הדיונים בשני הערעורים אלמלא הודעת המערער על הגשת הערעורים.**
92. והמערער כתב זאת בבקשתו לעיון מחדש, אולם עלה שוב ניגוד העניינים אף מסדר שני, כי השופטת עמיתה דותן אפילו לא התייחסה בכלל לבקשה ולא נתנה בה כל החלטה בהעדר תגמול.
93. סירוב השופטת להתחשב בלוח הזמנים הבלתי אפשרי שנוצר ובחוסר יכולתו של המערער שאיננו עו"ד לצמצם את מס' העמ' מהווה זדון של ממש. הדבר שקול לסתימת פיו מלטעון את טענותיו ושליטת זכות הטיעון, והדבר מהווה הטיית משפט ומשוא פנים לאור הכוונה תחילה ומראש לדחות את הערעור, גם כדי לחסוך לעצמה את הצורך להשקיע שעות הכנה וכתובה עליהן איננה מתוגמלת, וברור שהיא בניגוד עניינים הפוסל אותה מלשבת בדיון.
94. ברור שקריאת כתב הערעור של המערער בן ה-52 עמודים, הכולל עניינים טכניים מורכבים רבים, ולהתעמק ולהבין את התמונה הכוללת לרבות התנהלותו הפסולה של השופט תמיר והאופן בו הביא לדחיית התובענה באופן מתוכנן, מכוון ושיטתי, דורשים עשרות שעות הכנה, כי נדרשת קריאה חוזרת של כתב הערעור כי אי אפשר לזכור ולהבין הכל מקריאה אחת, וכן שעות רבות של כתיבת פס"ד ראוי וממצה ומנומק כדיון, עליהן השופטת עמיתה דותן לא מתוגמלת כלל, ובמיוחד, **אם הם מסתכמים כדי היקף משרתה החודשית לפחות**, ולכן ברור שמדובר בהטיית משפט ועיוות דין מכוון הנובעים, בין השאר, מניגוד העניינים המובנה בו היא נמצאת, ודי בכך להוות עילה לפסילתה לרבות כי מדובר ב"משחק מכור" ברור ומראש.

95. המערער טוען (א) שופט שנותן לבעל דין הוראה בידעו שלא ניתן לקיימה, ולא משנה אם ניתן לערער עליה או לא, ובמיוחד שכמדובר בערער בגלגול שלישי, הוא שופט שמטה משפט, ולכן פסול, (ב) וכי הטיית משפט פוסלת שופט מלדון בתיק, הן במהלכו והן בדיעבד.
96. יתרה מכך, הקצבת חצי שעה בלבד לכל דיון בשני הערעורים האחד על פס"ד בן 28 עמ' ו-22 החלטות והשני על פס"ד 18 עמ' ועל 11 החלטות ביניים, מעיד שלא היה לה שום כוונה לנהל הליך תקין באף אחד מהערעורים, ולהשקיע חלק מזערי מהמינימום הדרוש. לדבר משנה תוקף לאור זה שהקציבה חצי שעה גם לדיון בע"ר 19-04-50439 על החלטת ערקובי בת פחות מעמוד אחד.
97. עצם העובדה שהשופטת עמיתה דותן **הסתירה בהחלטתה את העובדה המהותית והבסיסית ביותר** שמדובר בצמצום ל-10 עמ' של **כתב ערעור בן 52 עמ' על פס"ד ועל 22 החלטות ביניים**, כי היא יודעת שמתן פרטים אלו יעידו על חוסר סבירות קיצוני, מעידה על הטיית משפט קשה ועיוות דין מכוון, וכי פעולת הסתרה זאת מעידה שהשופטת **יודעת שהיא טועה**, והדברים מהווים הטיית משפט ועיוות דין מכוון בידעין הכוללים יסוד נפשי ודיי בהם להוות עילה לפסילתה.
98. התייחסות השופטת עמיתה דותן לבקשה לנשיא אורנשטיין מעידה שנפגעה ושומרת טינה למערער וכי נוצרה אצלה דעה קדומה על המערער, המהווים משוא פנים ועילה לפסילתה, וקיים חשש ממשי שתתנכל למערער על בקשת הפסילה וטענותיו, כמו שבהליך נזקי הרטיבות השופטת קוברסקי פגעה במכוון בזכויות המערער לאחר קבלת הערעור ברע"א 15-06-14107 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

כתיבת שקר פוזיטיבי בהחלטה בבקשת הפסילה והמניע לכך:

99. בעמ' 2 ש' 16-17 להחלטה כתבה השופטת דותן **"לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים ..."**, אולם דברים אלו אינם אמת בידעין, וזאת בכוונה תחילה ומתוך מטרה להסוות את התנהלותה הלא תקינה.
100. מועד הדיון נקבע ביום 14.5.20, ואילו מועד ההחלטה על צמצום כתב הערעור ל-10 עמ' נתנה השופטת עמיתה דותן ביום 28.6.20 **בשני הערעורים**. המועד החדש לדיון נקבע ליום 14.9.20.
101. **המניע:** מהבקשה מיום 28.7.20 יודעת השופטת עמיתה דותן שהמערער עובד בעבודה תובענית מאוד (מהנדס מחשבים) ועסוק בהליכים נוספים (סע' 10-3 לבקשה, **נספח 5**) וקרוב לוודאי שהבינה שכשנודע לו מועד הדיון, תכנן את מהלכיו ויומנו בהתאם, לרבות ע"פ דרישות מקום עבודתו. המערער גם כתב על משרתו התובענית גם בבקשה קודמת לדחיית מועד הדיון שנדונה ע"י השופטת אביגיל כהן, ונקראה כנראה ע"י השופטת עמיתה דותן לאחר בקשת פסילתה.
102. יתרה מכך, ע"פ תקנה 446(א), המועד להגשת עיקרי טיעון ותיק מוצגים ביום 31.8.20, שהוא בכלל בחלק השני של פגרת הקיץ בו ביהמ"ש סגור ולא ניתן להגישם, ובנוסף, המערער נעדר מיומנות לצמצום אגרסיבי כל כך של מס' העמ' תוך שמירת כל טענותיו, מה גם שאי אפשר.

103. ולכן אלמלא ידע המערער מראש על מועד הדיון, יכלה השופטת דותן לטעון שתכנון זמנו של המערער היה צריך לקחת בחשבון דיון שעתיד להיקבע המערער וצריך להתנהל אחרת מראש.
104. התנהלות זאת מהווה שיבוש הליכי משפט, הפרת אמונים ועבירת משמעתית חמורה, כמו העבירה של השופטת לשעבר וורדה אלשיך שזייפה פרוטוקול כדי לפגוע בעו"ד.
105. **כמו כן, התנהלות זאת איננה טעות שיפוט בתום לב אלא מעשה בזדון הכולל יסוד נפשי המשקף ומהווה חזאי למה שמצפה למערער בדיונים ובפסקי הדין בשני הערעורים, ובמיוחד על רקע התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 50439-04-19, וכי יש לה כבר דעה קדומה.**
106. לפיכך, כתיבת אי האמת ביודעין בהחלטה בעניין שקביעת מועד הדיון נעשה לאחר מתן ההחלטה על צמצום מס' העמודים בניסיון להטיל את האחריות למחדליה על מערער מהווים הטיית משפט וכוונת זדון הכוללים יסוד נפשי ברור ומספיק למשוא פנים ולפסילת השופטת עמיתה שרה דותן.
107. לאור התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 50439-04-19 ופסה"ד שנתנה בו, הרי שעולה בהתנהגות סדרתית הנובעת בין השאר מניגוד העניינים בו היא נמצאת וזה בדיוק מה שמצפה למערער גם בפסק הדין בערעור, ודי בכך כדי להוות עילה לפסילת השופטת עמיתה דותן.
108. ע"פ ביהמ"ש העליון, שלילת אפשרות לטעון טענות גורמת לעיוות דין - **"יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרון גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער."** (על"ע 19/88 איזמן, עו"ד נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סע' 2).
109. ומה שהשופטת דותן עושה בעצם, מתוך ידיעה וכוונה ביודעין ובכוונה מתוך אינטרס אישי צר ומתוך ניגוד עניינים, ומתוך התנהלות מערכתית של הנשיא אורנשטיין וסגנו השופט שאול שוחט, זה למנוע מהמערער לטעון את טענותיו ולגרום לו עיוות דין מכיוון ולמנוע ממנו את יומו בביהמ"ש תוך הימנעות ביודעין ממילוי תפקידה כערכאת בקרה וביקורת, ודי בכך להוות עילה לפסילתה.
110. יתרה מכך, מקרים חמורים של התנהלות שופטים כמו התנהלות השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, והרשמת רחל ערקובי לא יעברו ביקורת שיפוטית, ובהעדר ביקורת ובקרה תימשך התנהלותם ובעלי דין נוספים יחשפו ויפגעו, שהרי **"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון;"** (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י, להלן: פס"ד אלחורטי), וכי **הערעור אמור להוות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין** (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר, להלן: פס"ד בוטח).
111. סיבה נוספת היא, שהבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והקלטת הדיון הייתה צריכה להתקבל במלואה, ויש בכך בעצם גם את קבלת הערעור על החלטת השופט תמיר לפסול את התצהיר והראיות, ומכאן ההימנעות ממתן החלטה גם אחרי 72 יום, ולמעשה עד הגשת ערעור זה, וכי התכוונה לקיים את הדיון בלי לתת בכלל בה החלטה, **מעידים שהשופטת יודעת**

שהבקשה צריכה להתקבל וכך גם הערעור עצמו, והדבר מהווה הטיית משפט קשה ומכוונת שדיי בה להעיד על משוא פנים ולהוות עילה מספקת לפסילת השופטת עמיתה שרה דותן.

112. כמו כן, הכרת פנים איננה בהכרח רק כלפי בעל דין או ב"כ, אלא גם כלפי מותב בערכאת נמוכה יותר שהמותב בערעור לא רוצה לקבל עליו ערעור, ובמיוחד כשהשופט כבר קודם לערכאה מקבילה לערכאת הערעור, ובמקרה הנדון, השופט תמיר קודם לשופט מחוזי בעצמו ב-2017, והשופטת רסלר זכאי תמונה בעתיד לשופטת מחוזית, והשופטת עמיתה דותן לא רוצה לקבל ערעור על פסק דינה שיפריעו לקידומה, מה גם שהביקורת אמורה להיות נרחבת, כי התנהלות השופטת רסלר-זכאי מהווה לכאורה גם היא הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט.

113. ניגוד העניינים החרף חזר על עצמו בהחלטה לקצר את מספר העמ' של **שני** כתבי הערעור ל-10 **כשברור שזה בלתי אפשרי**, וזאת כדי להקטין באופן בלתי סביר קיצוני את שעות ההכנה והכתיבה, ותוך התרעה אפסית ובלתי אפשרית בעליל, בדומה להתנהלותם של השופט תמיר והשופטת רסלר זכאי. הוראה בלתי אפשרית היא הטיית משפט המהווה עילה לפסלות המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי.

114. **נזכור שהשופטת עמיתה דותן טענה בהחלטתה שקראה את כתב הערעור, ולמרות זאת עדיין חושבת שאפשר להכניס ל-10 עמודים, אזי על אחת כמה וכמה היא מטה משפט.**

115. יתרה מכך, ניגוד העניינים החרף עולה גם בהחלטה מיום 30.7.20 (סע' 65 לעיל) בהליך ערעור נזקי הרטיבות המעלה חשש ממשי שהשופטת דותן לא קראה כלל את הבקשה כי מדובר בשעות קריאה עליהן היא כמעט לא מתוגמלת. חיזוק לכך ניתן למצוא בהחלטת השופטת עמיתה דותן על דחיית בקשת הפסלות – אם השופטת דותן קראה את הבקשה ואת כתב הערעור, **היא חייבת לדעת שיש הצדקה רבה לכתב ערעור בהיקף גדול אפילו פי כמה מ-10 עמ'**, ואם היא לא קראה את הבקשה, אזי הדבר מהווה עילת פסלות שבדין וגם מעיד על כך שהיא "נעולה על התוצאה" וכי מדובר ב"משחק מכור מראש" ולכן פסולה ממילא.

116. יתרה מכך, השופטת דותן מוחזקת כיודעת את הדין לפיו **"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון, וכי הערעור אמור להיות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (פס"ד אלחורטי, פס"ד בוטח).**

117. לפיכך, דרישתה להפחתת מס' העמודים באופן כזה שימנע ממנה בוודאות ולחלוטין מלמלא את תפקידה המרכזי, מהווה הפרת אמונים ברורה, שיבוש הליכי משפט והטיית משפט המצדיקים את פסילתה לא רק במישור משוא הפנים אלא אף במישור הדין המשמעותי, והדבר ראוי לחקירת הגורמים הרלוונטיים.

118. דווקנות השופטת עמיתה דותן על 10 עמ' כשהיא יודעת שהדבר בלתי אפשרי וללא זמן מספיק גם לו המערער היה רוצה בכך מאוד, היא חזרה מדויקת על התנהלות השופט מיכאל תמיר, ומהווה התנכלות של ממש הכוללת יסוד נפשי המעידים על משוא פנים ברור ופסלות ברורה.

119. בתמ"ש (ת"א) 61704-06-13 (פמ"מ) כתב כב' סגה"נ השופט נפתלי שילה: **"יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו היתה זו ראייה נסיבתית"**.

120. דברים אלו יפים ומדויקים גם על השופטת עמיתה שרה דותן עצמה, ממנה עולה עשייה אפסית לאורך התיק כולו, שהסתכמו בהחלטות פתקית ריקות מנימוקים, בעלות תוכן דל מאוד, וכוללות קביעות לא מנומקות (פס"ד **גדעון רוזה** להלן), למעט **אולי** ההחלטה בבקשת הפסילה והחלטות שהן "העתק-הדבק" מהליכים אחרים, והנובעת כולה מהשתכרות אפסית עקב ניגוד העניינים החרף בו היא נמצאת, וכך גם אפילו החלטתה בבקשה לפסילתה, בה לא התייחסה בכלל, ללא כל נימוק וללא כל הסבר, למכלול העובדות, הנימוקים והטענות שבבקשה ולא הכחישה אותן.

121. נזכור שע"פ דין, קביעה כמו **"פלוני נהג שלא כדין"** איננו נימוק כמחויב ע"פ דין ולכן דינו להתבטל (ע"א (נצ') 08/27 **גדעון רוזה נ' בנק הפועלים**, עמ' 10, להלן ולעיל: פס"ד **גדעון רוזה**), ולכן דין החלטתה להתבטל ממילא בהעדר הנמקה כנדרש.

122. ע"פ כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק בבג"צ 571/89 **מוסקוביץ נ' מועצת השמאים** (בעמ' 246), התנהלות החוזרת על עצמה מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המעביר את נטל הראיה לסתירתה לפתחה של כב' השופטת עמיתה דותן, **ואותה לא סתרה השופטת דותן בהחלטתה בעניין פסילתה, למרות שטענת חזקה זאת מפי כב' הנשיא ברק הועלתה בפניה בבקשה עצמה.**

123. בנוסף לכל אלו, השופטת דותן כבר כשנתיים אחרי גיל פרישת השופטים שקבוע לגיל 70, ושני הערעורים הם מקרים שהשופטת דנה בהן רבות במהלך 30 שנות כהונתה כשופטת, וסביר להניח שאדם בפנסיה מתעניין בדברים אחרים ופחות באלו שעסק בהן שנים רבות במסגרת עבודתו הקבועה, ובמיוחד כשהיא עובדת במשרה חלקית, ומורכבות שני הערעורים וכמות העבודה בהן, לא מהווים עניין יתר עבורה, ולא יקדמו אותה מקצועית, וחיזוק לכך הוא שעד ליום הגשת ערעור זה לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, ולכן סביר שבדיונים ופסקי הדין בשני הערעורים כבר נקבעו מראש ויהיו כמו בע"א 50439-04-19, ויש בכך עילת פסלות מובהקת.

124. כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויות המערער, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים רבים מורכבים יחסית, נדרשים שעות רבות מאוד שהשופטת עמיתה דותן לא תשקיע לאור ממוצע השעות החודשי שמציג נספח 3 לנספח 2, ולאור כך שהיא לא מתוגמלת.

125. יצוין שגם כב' השופטת המחוזית לימור ביבי קבעה מועד לדיון בערעור בו כתב הערעור בן 45 עמ' על פסה"ד של המפקחת על המקרקעין ולא נתנה שום החלטה על קיצור כתב הערעור.

התנהלות מערכת המשפט והנשיא אורנשטיין וסגן הנשיא שאול שוחט מבימ"ש מחוזי ת"א:

126. גם הנהלת בתי המשפט בניגוד עניינים לאור מבנה השכר של שופטים עמיתים כי לא סביר שתצא לשלם שכר כל כך גבוה בשביל "ערעור" חסר חשיבות של בעל דין לא מיוצג שתבע על חזירת מים ורעש ממעלית", לאחר שהשופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי בפסקי הדין שלהם תוך עיוותי דין קשים, הטיות משפט קשות וחמורות וכתיבת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות, והמערער טוען שיש לחקור גם את התנהלותם.
127. לאור דברי עו"ד לוי בדבר הצורך ב- 40-50 שעות, שהן היקף כל משרתה החודשית, מתחזקת עילת הפסלות של השופטת דותן כי ידעה שלא תוכל לשפוט כדין בשני ערעורים מורכבים וגדולים, הדורשים השקעה גדולה מאוד ואף לא לתת חלק מזערי מהמינימום הדרוש, ובכל זאת לקחה על עצמה את הטיפול בהם, כלומר, היא קבעה מראש שהטיפול בהם לא יהיה כנדרש ויפגעו קשות זכויות המערער, ויינתן פס"ד לא תקין, וגם מטעם זה יש לפסול אותה.
128. השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי 330 ₪ לשעה (נספח 3 לנספח 2), ומדובר על כ-40 שעות, שזהו גם הממוצע החודשי שלה, וסביר שיהיה כזה שכן השופטת דותן כבר בפנסיה וסביר שרוצה ליהנות בשנות הפנסיה ולא לעבוד במשרה מלאה.
129. יתרה מזו, הנהלת בית המשפט וכב' הנשיא אורנשטיין ו/או סגה"נ לענייני ערעורים כב' השופט שאול שוחט בחרו בה לנהל את שני הערעורים, חרף הידיעה שאין היא יכולה ועתידה להשקיע אף חלק מזערי מהמינימום הנדרש לטיפול ראוי בהם הבא לחתור לגילוי האמת ועשיית משפט צדק נטול הטיית משפט והכרת פנים ע"פ הצהרתה אמונים לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.
130. כל אלה מעלים חשד מעבר לסביר לכך שמראש הטיפול בתיק טומן בחובו פוטנציאל ממשי להטיית משפט קשה כי ביודעין לא עמדו, ולא יועמדו לשופטת דותן המשאבים הנדרשים למידותיהם האמיתיות של שני הערעורים, והנהלת בתי המשפט לא תאשר לה זאת, ולא רק שהשופטת דותן יודעת זאת ולא סירבה לטפל בתיקים מיוזמתה (ע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט), דבר פסול לכשעצמו, אלא היא אף פעלה לפגוע בזכויות המערער כדי להטיב עם עצמה ועם שכרה, דבר המחזק ומדגיש את פסלותה מלשבת בדין, כי היא יודעת מראש שהיא תפסוק שלא כדין.
131. לפיכך, גם הנשיא אורנשטיין וגם סגה"נ שאול שוחט פסולים כי הם יודעים שאין באפשרות השופטת דותן לתת מענה לשני הערעורים, ועדיין דבקו בהחלטתם למרות בקשת המערער.
132. ולדיון זה ראוי להעלות את דברי כב' הנשיא שמגר לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'". (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
133. וממש כמו בפרשת דרייפוס. לפיקאר היה מצפון שיפוטי. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה- לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.

134. הטענה כי על התנהלות השופטת עמיתה דותן והחלטותיה יש לערער ולא לבקש פסילה, אינה נכונה כי ע"פ צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 לא ניתן לערער על החלטות בעניין היקף כתבי טענות ומרעדים (שמיעת שני הערעורים אחד לאחר השני באותו יום), וכי ביהמ"ש העליון ממעט להתערב בעניינים דיוניים, וגם מדובר על ערעור בגלגול שלישי, וגם עניין זה מציג כוונה לפגוע בזכויות המערער בכל דרך ומחזק את פסלותה.

135. **לסיכום:** מכל האמור לעיל עולים משוא פנים, ניגוד עניינים חריף הפוסל את כב' השופטת, "דעה נעולה" על התוצאות, "משחק מכור" מראש, אפשרות ממשית שכב' השופטת דותן גיבשה עמדה סופית לאור התנהלותה, ואין כל סיכוי שדעתה תשתנה לאור החלטתה מיום 30.7.20 (סעי' 65 לעיל) לרבות לאור התעלמותה מטענות ונימוקי המערער בבקשותיו כשעל בקשתו מיום 28.7.20 לא נתנה אפילו החלטה, ולאור כוונתה לקיים את הדיונים בלי לתת בכלל החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור עליה לא נתנה החלטה עד היום, המעידים כל אלו על ניגוד עניינים חריף עקב אי תגמול בגין הכנה וכתובה, וכי דעתה נעולה ואין בה כל רצון כן ואמיתי לנחל את הערעורים כדין וכדרוש, וכי בהכרח תהיה הטיית משפט ועיוותי דין, לרבות לאור ניגוד העניינים החריף בו הי נמצאת, כי הדבר יפגע במשכורתה. (בג"צ 2148/94 גלברט ואח' נ' יו"ר וועדת החקירה לבדיקות טבח חברון, בג"צ 174/54 שימל נ' רשות מוסמכת לצורך הסדר תביעת מקרקעים ואח', ע"א 9658/06 פלוני נ' פלונית).

136. כמו כן, כאמור בסעי' 96 לעיל, מתן הוראה לבעל דין שביודעין לא ניתן לקיימה, ולא משנה אם ניתן לערער עליה או לא, היא הטיית משפט ופוסלת את השופט, וכי הטיית משפט פוסלת את השופט הן במהלך ההליך והן בדיעבד, בהיותה כוללת יסוד נפשי, וההוראה להקטין את כתב הערעור ל-10 עמ' איננה אפשרית בלא חסימת המערער מלטעון טענותיו ולקבל את יומו בבימ"ש.

137. בנוסף, מערכת המשפט וביהמ"ש המחוזי עצמו אישרו כל זאת, וידעו שהשופטת עמיתה דותן לא תוכל לפעול ע"פ הצהרתה לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, במסגרת תנאי העסקתו, והדבר מעיד שתכננו בעצמם לסלק את שני ערעורי המערער תוך עיוותי דין והטיות משפט קשות וביטול זכותו להליך הוגן לרבות ע"פ סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, ותוך הפניית עורף לערכים הבסיסיים והיסודיים של המשפט ושל ההליך הערעורי, כפי שנפסקו למשל בפס"ד אלחורטי ופס"ד בוטח.

138. מכל האמור לעיל, מבוקש מכב' הנשיאה לפסול את השופטת עמיתה שרה דותן מלדון בערעור בהליך זה ובערעור המקביל בעניין נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת,א), ולהורות להעבירם לשופט אחר מן המניין שאינו שופט עמית.

139. לערעור מצורף תצהיר.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted signature area]

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לערעור על החלטת כב' השופטת עמיתה שרה דותן שלא לפסול עצמה בערעור ע"א 48661-03-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח'**.
2. ההחלטה מיום 23.8.20 הדוחה את בקשת הפסילה רצ"ב **כנספח 1** (להלן: **ההחלטה**) והומצאה לי ביום 7.9.20 (פגרת הקיץ).
3. בקשת הפסילה כולל נספחיה **רצ"ב כנספח 2** (להלן: **בקשת הפסילה**).
4. הבקשה לצירוף תצהיר תומך והתצהיר שהוגשה למחרת בבוקר רצ"ב **כנספח 3**.
5. הבקשה להחלפת השופטת עמיתה דותן שהוגשה ביום 7.5.20 לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי ת"א איתן אורנשטיין (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח 4**.
6. לשופטת עמיתה שרה דותן הועברו שני ערעורים של המערער, והדיון בהם נקבע בתחילה לאותו יום, 14.9.20, כשלכל אחד מוקצבת חצי שעה, אחד אחרי השני.
7. ערעור אחד, על פסה"ד של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 **קירשנבאום נגד נציגות הבית בזל 43 ת"א**, (להלן: **ערעור מטרוד המעלית, הליך מטרוד המעלית**).
8. הערעור השני הוא על פסה"ד של השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, ע"א 60400-02-20 (להלן: **ערעור נזקי הרטיבות, הליך נזקי הרטיבות**).
9. אני קורא שוב לכב' הנשיאה לקבוע סנקציות כלפי שופטים שכותבים אי אמת ביודעין בהחלטות ופסקי דין בכוונה תחילה ומתוך מטרה, שכן ככה אי אפשר לנהל משפט בישראל.
10. אני עדיין טוען שמערכת המשפט מתנכלת לו ע"י נקמנות שיפוטית כי לא הסכמתי לפשרות, וככל הנראה ע"פ מאגר השמות שמחזיקה הנהלת בתי המשפט על אזרחים שהביעו ביקורת על מערכת המשפט ברשתות החברתיות, וכי שמם מועבר לשופטים הדנים בעניינם, כך גם ע"פ פרסומים מלפני כשבוועים בתאגיד השידור הממלכתי "כאן".
11. כמו כן, אני חוזר על טענתי מע"א 3399/20 לפיה הוא מאמין שכב' הנשיאה וקודמתה מכירות את שמו וענייניו, שכן מזה כ-8 שנים הוא קורבן להטיות משפט, התנכלות, נקמנות שיפוטית, ושיבוש הליכי משפט קשים החוזרים על עצמם באופן שיטתי, מכוון, מתוכנן ועקבי, וללא כל חשש וללא כל מורא מהחוק ומערכאות הערעור ולא סביר שמעשים והכרעות כאלו בענייניו ע"י כל שדרת השיפוט של מדינת ישראל בכל הערכאות, נעשו ונעשים ללא ידיעתן של נשיאות ביהמ"ש העליון.
12. ע"פ תשובת המדינה מיום 6.8.20 לשאלתי ע"פ חוק חופש המידע (נספח 3 לנספח 2) שכר שופט עמית נקבע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאיניהם), התשמ"א-1981.

13. תשובת הנהלת בתי המשפט מיום 25.8.20 לשאלתי היא "שכר שופט עמית של בית משפט מחוזי/שלום/עבודה יהא 303 ₪ לכל שעת דיון בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10% מסכום הבסיס. קרי, 333.30 ₪ לכל שעת דיון".

התנהלות כב' השופט עמית גדעון גינת (בימ"ש מחוזי-ת"א):

14. לאחר הגשת בקשת הפסילה לכב' השופטת עמיתה דותן, נזכרתי שהיה לי הליך נוסף בפני שופט עמית, הוא השופט עמית גדעון גינת, במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 קירשנבאום נ' קינן.

15. גם במסגרת ע"א (ת"א) 59817-10-15 הגשתי ביום 28.10.15 בקשה מנומקת לקבלת ראיות נוספות בערעור. הבקשה בת קצת מעל 14 עמודים, נתמכת בתצהיר, וכוללת 16 עמ' של 8 נספחים ותקליטור דיון ההוכחות. המשיבה הגישה תגובה ללא תצהיר למרות הוראה מפורשת של ביהמ"ש להגיב ע"פ התקנות, ואני הגשתי תשובה בת שני עמודים.

16. השופט עמית גדעון גינת נתן החלטה ביום 28.12.15 "כל בקשות הביניים ידונו במעמד הצדדים במועד הקבוע לשמיעת הערעור בע"פ", למרות שההחלטה צריכה להינתן לפני הגשת תיק המוצגים ועיקרי הטענות. יתרה מכך, הבקשה כלל לא נדונה במסגרת הדיון בערעור ביום 14.3.16.

17. בדיון ביום 14.3.16 שארד קצת פחות מחצי שעה וללא הפסקה, השופט עמית גינת לא היה בקיא כלל בתיק, לא ידע עובדות בסיסיות, שאל שאלות לא ענייניות וחסרות כל רלוונטיות ובעניינים שכלל לא היו במחלוקת, לא קוים דיון אמיתי ומהותי בטענותיי, התעלם מהבקשה לקבלת ראיות נוספות ולא דן בבקשות תלויות ועומדות שלי, לא ניתנה לי ההזדמנות נאותה לטעון את טענותיי ולהשיב למלוא עיקרי הטענות של המשיבה, ורוב הדיון עניתי לשאלות השופט עמית גדעון גינת שנראה היה שהוא לומד את פרטי התיק תוך כדי הדיון.

18. לקראת סוף הדיון השופט עמית גינת הציע לי להסכים לדחיית הערעור, למרות שעל פי כל דין, הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור והערעור צריכים להתקבל. לא הסכמתי מתוך מחשבה ואמונה שהשופט עמית גדעון גינת יקרא את מכלול התיק ועיקרי הטענות בטרם מתן פס"ד, יקבל את הראיות הנוספות לאור הדין הברור והקיים, ויקבל את הערעור במלואו.

19. פסק הדין ניתן באותו יום בו התקיים דיון, 14.3.16, לא מזכיר את הנימוקים והטענות הבסיסיות ביותר שלי, והתעלם ממכלול נימוקי הבקשה המהותיים לקבלת הראיות הנוספות ומהדין, דחה את הערעור וחייב אותי ב-10,000 ₪ הוצאות.

20. לאור התעלמות השופט עמית גדעון גינת מהדין הידוע, הגשתי בר"ע לביהמ"ש העליון (רע"א 4803/16). לא ידעתי אז שהשופט עמית גדעון גינת מקבל על כל עבודתו בתיק כ-165 ₪.

21. רע"א 4803/06 נדחתה תוך טעויות עובדתיות שתוקנו לבקשתי, וכשמהחלטה נשמטו עובדות וטענות מרכזיות, כמו, שבעל החנות שחזר בו מתצהירו היה עד מטעמי, וכי ההקלטות שנתבקשו כראיות הנוספות בערעור הופכות את פסה"ד, ולא דנה בהתעלמות השופט עמית גינת מהדין לפיו

יש לבטל פס"ד שהושג במרמה, ולא נמקה את דחיית נימוקי המערער למתן רשות ערעור בגלגול שלישי, וללא עריכת איזון בין הליכוי לבין הסכנה לציבור באישה שמרמה אנשים, משקרת לשופטים בפנים ומדיחה לעדות שקר את בתה הצעירה בת ה-16-17.

התנהלות השופט עמית משה סובל (בימ"ש שלום-ת"א):

22. עניין ניגוד עניינים בו מצוי שופט עמית חזר על עצמו בהליך בפני השופט עמית משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתובת אי אמת ביועין של רשמת הוצל"פ, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, מראיות ומטענות.

23. עיקרי הטיעון ותיק המוצגים של שני הצדדים היו רחבי היקף וכללו חומר רב לאור הפרוט הרב הנדרש ע"פ דין כשנטענות טענות כוונה וזדון שנעשו כדי לדחות את בקשתי בכל מחיר.

24. הדיון בערעור החל בכניסת השופט עמית משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת, החל להקריא לקלדנית את המילים **"המערער חוזר בו מכל טענותיו..."** ומבלי שהוצאתי בכלל מפי אפילו מילה אחת. אמרתי לשופט עמית סובל שאין זה כך, וכי אני עומד עד כל טענותיי (הצהרתי בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17, ולא נסתר ולא הוכחש).

25. **גם השופט עמית משה סובל לא ידע עובדות וטענות בסיסיות ביותר בתיק**, והחל לאיים עלי כדי שאסכים לפשרה. פחדתי מאוד שאם לא אסכים, השופט עמית סובל יחזור על התנהלות השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (בגינו נפתח תיק ההוצל"פ), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה, ויתנכל לי, ונאלצתי להסכים לפשרה. הכל בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17.

26. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית משה סובל והשופט (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות לי במסגרת בקשתי לעיכוב ביצוע/הליכים כמפורט **בנספח 1 של נספח 2**.

27. לשופט (היום רשמת בימ"ש מחוזי ת"א) רחל ערקובי היסטוריה של התנכלויות קשות כלפיי (ראו נספח 2 לנספח "ז" לנספח 4), כפי שבאו לידי ביטוי גם בהחלטת לבקשתי להפחתת עירבון בסך 10,000 ₪ שקבעה השופטת אביגיל כהן בבר"ע רע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**, שהגשתי על החלטות השופטת רסלר זכאי המבטלות הקלטת דיונים שכבר אושרו. כתב הבר"ע כלל 4 עמודים ועוד 9 עמודי נספחים (חלק גדול החלטות פתקית), בדין ידוע, ובפני אותה שופטת שכבר קיבלה בר"ע דומה בין הצדדים (רע"א (ת"א) 36628-01-17).

28. הבקשה להפחתת עירבון היא בת 3 עמודים, והחלטת הרשמת ערקובי ניתנה באותו יום וללא תגובת המשיבים, תוך שהיא משמשת כבאת כוחם וטוענת בשמם, למרות ש"חלילה לו, לשופט להיחפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם" (ע"א 207/51 **"אגד" נ' ברנדס**, 1099), וכללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות שבבקשה, ועיוותי דין קשים וכתובת עובדות שאינן אמת. הבקשה רצ"ב **כנספח "ד" לנספח 4**. החלטת הרשמת ערקובי רצ"ב **כנספח "ה" לנספח 4**.

29. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, וכלל בסה"כ 4 עמ' בדין ידוע זה שנים רבות. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 הוא נספח "ו" לנספח 4.

30. בערעור ע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.

31. הגשתי בתום לב בקשה למתן פס"ד ללא דיון מיותר בערעור לאור הדין הברור והידוע וכי מדובר בהליך שהיקפו כמו בקשת ביניים קטנה בהן לא נערך דיון, אך השופטת עמיתה דותן דחתה את הבקשה, והיום אני מבין למה, שהרי ללא דיון היא לא משתכרת כלל.

32. מהרגע הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור לי שכב' השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה לדיון במטרה מראש לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות. השופטת עמיתה דותן לא ידעה עובדות וטענות בסיסיות בתיק, לא נתנה לי לטעון את מלוא טענותי ולהסביר לה שהיא טועה, ומיהרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה ואמת, ותוך חיובי בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, הערעור היה צריך להתקבל במלואו.

הפרוטוקול ופסה"ד רצ"ב כנספח "א" לנספח 4, הבקשה לתיקון פרוטוקול רצ"ב כנספח "ב" לנספח 4, ההחלטה בבקשה לתיקון פרוטוקול רצ"ב כנספח "ג" לנספח 4, הבהרת המערער ובקשה למתן החלטה בעניין תיקון הפרוטוקול וההחלטה בבקשה רצ"ב כנספחים "ג-1" ו-"ג-2" לנספח 4.

33. פסה"ד כולל טעויות וכתובת אי אמת ברמה מופרכת וחסרת הגיון לחלוטין, ומדובר בשופטת בכירה שכיחנה כסגנית נשיא בימ"ש השלום בת"א ושופטת מחוזית בכירה.

פירוט הטעויות של השופטת עמיתה דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב כנספח 2 של נספח 2

34. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

תיאור כתבי הערעור בשני הערעורים – ערעור מטרד המעלית וערעור נזקי הרטיבות:

35. שני הליכי קמא, הליך מטרד המעלית (ת.א. 31253-04-14) בפני השופט מיכאל תמיר, והליך נזקי הרטיבות (ת.א. 58594-03-14) בפני השופטת סג"נ סיגל רסלר-זכאי, נוהלו ופסקי הדין נכתבו באופן שנועד לוודא שיוגשו ערעורים ובידיעה שהם ידחו, כעולה בבירור מכתבי הערעור.

36. שופט (תמיר) שכותב בפסה"ד שהמערער הגיש 80 בקשות כשהוא יודע שזאת איננה האמת ואף לא קרובה לה, ומתוך כוונה להכפיש ולהשמיץ אותי, וכי הגשתי 27 בקשות בלבד, חלק גדול בהסכמה בגלל ההידרדרות הקשה במצבה של אימי, ומוציא את דברי המומחה מהקשרם כדי לדחות את התביעה, ונותן פס"ד בעילה אחרת לגמרי מזו שנתבעה, ופוסל בניגוד מוחלט לדיון

ובשרירותיות וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי את כל תצהיר העדות הראשית שלי וראיותיי ומבטל החלטה קודמת על סיכומים בכתב, **כשהוא יודע** שאין לי בכלל סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, ומטיל עלי בנוסף מטלות תובעניות, וקובע עדויות בע"פ כשאני לא מיוצג ולא יודע מי בכלל יעיד עד יומיים לפני הדיון, ומה יעיד כל עד בפועל, וכשהוא יודע שאין סיכוי שאגיע מוכן לדיון ההוכחות ועם סיכומים, הוא שופט שמכשיל את התובענה בכוונה תחילה ובזדון, **ומדובר בקצה קצהו של הקרחון של מה שהתחולל באותו הליך**.

37. התביעה בהליך מטרד המעלית הוכשלה באופן שיטתי, מכוון ומתוכנן ע"י פגיעות מכוונות ובזדון במישור הדיוני והטיות משפט בדיון המהותי וחויבתי ב-60,000 ₪ הוצאות.

38. כתב הערעור **בן 52 עמודים על פסה"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים**, חלקן בני מספר עמודים (עד 9), בגלל מורכבות ההליך והנושאים הנדונים בו, ובגלל התנהלות הדיונים, ובגלל התנהלות השופט תמיר כמפורט חלקית לעיל, הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין ומתן החלטות ופס"ד הכוללים גם סתירות רבות, בסיכומים **טען עו"ד לוי שהוא לא מעלה טענות מסוימות כי חשש שהשופט תמיר יפסול עצמו, ועו"ד טננבוים הצטרף לטענותיו**. כתב הערעור בערעור מטרד המעלית (ללא נספחיו) רצ"ב **כנספח 5**.

39. גם עוה"ד הלל ברק שייצג אותי בתחילת ע.א.ש. 28194-10-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'** (בקשה להארכת מועד) טען טענות דומות לאחר שקרא את התיק, לפיהן פסה"ד שזור כולו בטעויות כמעט על כל צעד ושעל, ואין בו כמעט נושא אחר ממנו לא הושמטו מפסה"ד עובדות וטענות מהותיות ומשמעותיות ביותר, תוך טעויות קשות מאוד בעובדה ובדין, וכי מסיום פרק טענות הצדדים ועד סופו, אין כמעט סע' אחד בפסה"ד שאין בו טעות והוא אף סותר את עצמו פעם אחד פעם, ומדובר על 17 מתוך 28 עמודי פסה"ד, וזאת לאחר שהשופט תמיר טען שקרא את כל התצהיר והראיות שפסל ולכן אמור לדעת שהתביעה הוכחה במלואה.

40. **ב"כ הנתבע 9 הסכים איתי שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר"**, ובכתב הערעור טענתי לפסלות השופט תמיר.

41. אני מעריך את חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך מטרד המעלית והערעור בכ-300,000 ₪.

42. **בהליך נזקי הרטיבות**, שתי השופטות, כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי התנהלו בדומה לשופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור המשובש שהוגש (בגלל תקלות במחשבי) בן כ-40 עמודים על פסה"ד בן 18 עמודים ועל 11 החלטות ביניים, ומוכיח גם הוא כתיבת אי אמת בידועין, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופטת רסלר זכאי ברורה.

43. השופטת קוסברסקי התעלמה במפגין מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי בפסה"ד ברע"א 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.**

44. שופטת (רסלר-זכאי) שממנה ביודעין ובמכוון אינסטלטור במקום מהנדס קונסטרוקציה למרות שנתבע סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקציה, ושהמומחה מטעמה שיקר פעם אחר פעם, והוגשו כ-3 בקשות לפסילתו אותן דחתה השופטת תוך התעלמות מהטענות גופן ומהעדים שלי ומנעה את חקירתם תוך הטיות משפט קשות, ומונעת ממני לחקור את הנתבעים בעניין בו שתי ערכאות הערעור (מחוזי ועליון) כתבו ששמורה לי הזכות לחקור את הנתבעים בעניין העלמות עשרות אלפי השקלים מחשבון הבנק ללא כל ראיות תשלום, **וידועת** שהמומחה מטעמה שיקר במצח נחושה בחוות דעתו בעניין צילומי הווידאו והתמונות שערך בדירתי, וכותבת בפסה"ד שקר פוזיטיבי מהותי ביודעין כדי להכפיש ולפגוע בי ובמהימנותי, ונתנה במהלך כל ההליך החלטות **ביודעה שהן מנוגדות לחלוטין לדין**, והחליטה ללא כל סיבה וללא כל נימוק ש"היא לא תדון" בכ-40% מהתביעה "סתם ככה" למרות ששולמה אגרה, וכשהיא פוגעת במכוון בזכויותיי בדיון ההוכחות ובמיוחד בחקירת המומחים, **וגם כאן מדובר בקצה קצהו של הקרחון**, היא שופטת שלא חוששת שהוא זה מערער, ולהפך, מוודאת שיוגש ערעור על עיוותי דין מכוונים, שיטתיים ומתוכננים, וגם יודעת שהערעור ידחה, וכדי שיגרמו לי הוצאות נוספות ושיפסקו לחובתו הוצאות, כפי שפעלה גם בהליך קמא.

45. אני מתקן את הערכתי (יחסית לבקשת הפסילה) ומעריך את חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו בכ-350,000 ₪.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (ועמיתה) שרה דותן:

46. בסמוך לאחר שנודע לי שההליך עבר לשופטת דותן, הגשתי ביום 7.5.20 בקשה לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א איתן אורנשטיין להחליף את השופטת עמיתה דותן **(נספח 4)**.

47. בבקשה הבאתי לידיעת הנשיא אורנשטיין בפירוט את התנהלות השופטות אביגיל כהן ושרה דותן והרשמת ערקובי בענייניי, וטענתי שסיכויי בערעור הם אפס לאור התנהלות השופטת עמיתה דותן בע"ר 50439-04-19, ובהיותה שופטת מחוזית ותיקה מאז 2002, קרוב לוודאי ששאלה את עצמה שאלה מתבקשת: **"איך יכול להיות שרשמת בימ"ש מחוזי, שרק מונתה לאחר 21 שנות שפיטה בביהמ"ש השלום, תיתן החלטה בעניין עירבון, שלא רק שהיא שגויה, אלא שהיא גם מטה משפט ומציגה התנכלות ברורה למבקש? שהרי ברור שהערעור צריך להתקבל, וסתם לא נותנים החלטה כזאת? ופנתה אליה לבירור העניין.**

48. אך כב' הנשיא אורנשטיין דחה את הבקשה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש וטען שטענותיי לא ראיות למרות שהן הוכחו בפניו, וכי פתוחה בקשת פסילת השופטת דותן.

49. לא ידעתי אז שהשופטת עמיתה דותן לא משתכרת בעצם על שעות הכנה וכתובה ולכן האפשרויות שכתב בבקשה הן אלו שעלו אז בדעתי.

התנהלות כב' השופטת עמיתה דותן בשני הערעורים, מטריד המעלית ונזקי הרטיבות:

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

50. ביום 30.4.20 הגשתי בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר ובאסמכתאות כנדרש - רשימת הראיות הנוספות שחובה לציין שרק היא בת מעל 15 עמ', כתבי הטענות, ואת החלטת השופטת תמיר שפסלה את תצהירי וראיותיי שהיא עצמה בת 9 עמ' וכוללת עשרות נימוקים וטענות חסרי כל בסיס עובדתי ומשפטי, שאותה צרף עו"ד אריה לוי עצמו לתגובתו דבר המעיד על הרלוונטיות שלה.
51. השופטת עמיתה דותן סירבה לדון בבקשה והורתה לי ביום 3.5.20 להגישה מחדש ב-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, ונאלצתי להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגיש עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, כשלטענותיו הצטרף עו"ד טננבוים, והמערער הגיש את תשובתו ביום 7.6.20. שני באי כוח הנתבעים כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, והוכחתי זאת בתשובתי ונספחיה. הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור רצ"ב כנספח 6. תגובת המשיבים 1-8 רצ"ב כנספח 7. תגובת המשיב 9 רצ"ב כנספח 8, התשובה (ללא נספחיה) אך עם תצהיר תומך רצ"ב כנספח 9.
52. אחת מטענותיי בבקשתי לקבלת ראיות נוספות היא, שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערעור לבחון את הראיות הנוספות, ולבדוק אם יש בהן לשנות את מערך הזכויות בהליך.
53. הבנתי שמשוה לא תקין באופן סדרתי בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגשתי בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדן כשפוגעים בזכויותיי ומונעים ממני לטעון את טענותיי בערעור.
54. ביום 28.6.20 נתנה השופטת עמיתה דותן שתי החלטות בשני הערעורים (מטריד המעלית ונזקי הרטיבות), לפיהן עלי לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20, וכי שני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני במשך חצי שעה כל אחד, ובידיעה שאינני מיוצג ועובד במשרה מלאה ותובענית מבקשותיי הקודמות, וכי אין כל סיכוי שאוכל להספיק לעשות זאת בזמן, שכן אינני עו"ד ולא מיומן בצמצום עמודים כל כך אגרסיבי, וכמובן שזה גם בלתי אפשרי.
55. נודע לי על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לי שהן הונחו בלא שידעתי בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתי שבקומה הרביעית, ובגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) לא בדקתי כל יום את הדואר, וגם לא ציפה להחלטות אלו כי כתב ערעור מטריד המעלית הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, וכבר נקבעו המועד לדיון וכבר תכננתי את זמני ומהלכיי, והיו לשופטת אביגיל כהן ולשופטת עמיתה דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.

56. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.
57. לאור כך, ביום 28.7.20 הגשתי בקשה מנומקת בת 10 עמ' בה הסברתי את מצבי התעסוקתי, ובקשתי בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן יש בה לשנות את כל מהלך הערעור ועיקרי הטיעון ותיק המוצגים, וכן לעיון מחדש בהחלטה על צמצום העמודים שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימתי מלטעון את טענותיי ומלקבל את יומי בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטיעון נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתי להגדילם, וכן הארכת מועד לאור ההמצאה המאוחרת והמפגיעה של ההחלטה והצורך לחפש עו"ד שאולי יצליח כי אני לא יודע איך אפשר להוריד מ-52 עמ' ל-10 עמ', וכן בקשתי הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 9 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר המערער וכל ראיותיו, **ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות**, וכי השופטת עמיתה דותן **יודעת שהדבר בלתי אפשרי**. הבקשה מיום 28.7.20 (ללא נספחים) רצ"ב **כנספח 10**.
58. למחרת, ביום 29.7.20 הגשתי בקשה דומה בערעור נזקי הרטיבות, וכן עתרתי להגדלת היקף עיקרי הטיעון ולהגשת ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלת מחשב שגרמה למחיקות ושיבושים בכתב הערעור (כפי שנראה בבירור), וכן בקשתי הארכת מועד להגשת כתב הערעור המתוקן מנימוקים דומים לאלו שבבקשה מיום קודם, ואין באפשרותי לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד.
59. ביום 30.7.20 נתנה השופטת דותן החלטה **רק בערעור נזקי הרטיבות** ובה דחתה בקביעה ללא כל נימוק: **"הבקשה נדחית אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים"**, בלא להתייחס לשאר העתירות בבקשה.
60. ואילו בערעור מטרד המעלית **לא ניתנה בכלל החלטה בבקשה** מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות **שעברו 72 יום** מאז שהגשתי את תשובתי ועד הגשת בקשת הפסילה, וגם לא לאחר שבבקשה מיום 29.7.20 בקשתי גם לתת החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, וגם לא עד להגשת ערעור זה, שכן היא לא משתכרת על זה בכלל.
61. תשובת המדינה באשר למבנה וגובה שכרה של השופטת עמיתה שרה דותן הגיעה אלי לאחר עיכוב רב ביום 6.8.20, ממנה עולה שהשופטת דותן עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כמפורט בסעי' 7 עד 9 לבקשה. תשובת המדינה היא נספח 3 לנספח 2 לערעור זה.
62. שאלת הבהרה נוספת שלחתי ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד, ומשלא הגיעה תשובה, התקשרתי כל יום חמישי 13.8.20 למשרדי המדינה אך לא היה מענה. רק ביום ראשון 16.8.20 התקשרתי והפעם קבלתי תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה.

63. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא (פרי עמ' 16 שי' 3) טען עו"ד והנוטריון אריה לוי ב"כ המשיבים 1-8 שדרושות לו 40-50 שעות לקרוא ולהגיב לתצהיר העדות הראשית שלי. עו"ד לוי בעל וותק וניסיון כשל שופט מחוזי, למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי. 40-50 שעות הם כחיקף כל משדתה החדשה הממוצעת של השופט דותן (תשובת המדינה נספח 2 לנספח 2).
64. השופטת עמיתה דותן לא נותנה בה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור גם לאחר 72 יום (מועד הגשת בקשת הפסילה) וגם לא עד להגשת ערעור זה, והתכוונה לקיים דיון בלי לתת בכלל החלטה בבקשה.
65. הדיונים בשני הערעורים שנועדו ליום 14.9.20 בוטלו ביום חמישי 10.9.20 לאחר הודעתי ביום 8.9.20 על כוונתי להגיש ערעור זה.
66. בבקשתי לעיון מחדש ציינתי את הבעייתיות בהחלטה מיום 28.6.20, אולם השופטת עמיתה דותן אפילו לא התייחסה בכלל לבקשה ולא נותנה בה החלטה.
- כתיבת שקר פוזיטיבי בהחלטה בבקשת הפסילה והמניע לכך:
67. בעמ' 2 שי' 16-17 להחלטה כתבה השופטת דותן "לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים...", אולם זה לא נכון, כי מועד הדיון נקבע ביום 14.5.20, ואילו מועד ההחלטה על צמצום כתב הערעור ל-10 עמ' ניתנה השופטת עמיתה דותן ביום 28.6.20 בשני הערעורים. המועד לדיון נקבע ליום 14.9.20.
68. תכננתי את מחלכיי ויומני בהתאם לדיונים שנקבעו, לרבות ע"פ דרישות מקום עבודתי. אני עובד במשרה תובענית וגם בבקשה קודמת לדחיית מועד הדיון שנדונה ע"י השופטת אביגיל כחן ציינתי את אופי מקום עבודתי.
69. אין לי מיומנות לצמצום אגרסיבי כ"כ של מסי' העמ' תוך שמירת כל טענותי, מה גם שאי אפשר.
70. גם כבי' השופטת המחוזית לימור ביבי קבעה מועד לדיון בערעור בו כתב הערעור בן 45 עמ' על פסח"ד של המפקחת על המקרקעין ולא נותנה שום החלטה על קיצור כתב הערעור.
71. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

[Redacted Signature]

חתימת המצהיר

הנני עו"ד, מאשר/ת כי ביום 17.9.20 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזהותו על פי ת"ז מסי' [Redacted] ולאחר שהוזהרתו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו והתם עליה בפני.

עו"ד, עו"ד, [Redacted] 3/10

23791

נספח 1

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

1

לפני כבוד השופטת עמיתה שרה דותן

אילן פנחס קירשנבאום

מערער

נגד

משיבים

1. נציגות הבית המשותף
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. יורם רוזנבאום ז"ל
5. רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן
10. גילי ליברמן, עו"ד

החלטה

2

3

לפני בקשה לפסילתי כשופטת בתיק ותה הגיש המערער.

4

5

לטענת המבקש, רכיבי השכר של שופט עמית עבור דמי הכנה וכתובה, אשר מהווים 10% תוספת

6

לסכום הבסיס של השכר, יוצרים אצלו אינטרס חזק להפחית את שעות ההכנה והכתובה שעולה

7

לכדי ניגוד עניינים בין תפקידו לבין זכויות המתדיינים.

8

9

כמו כן, טוען המבקש כי במותב הקודם בתיק - כב' הש' אביגיל כהן, לא נדרש ממנו קיצור כתב

10

הערעור.

11

12

עוד פירט המבקש על ממוצע שעות עבודתי החודשיות, על שכרי ועל גילי, וסבר כי פרטים אלו יוצרים

13

אצלו את ניגוד העניינים כנטען וכן חוסר עניין בטיפול בשני הערעורים שהגיש המבקש כיוון שהם

14

לא מקדמים אותי מבחינה מקצועית.

15

16

המבקש ביקש כי אפסול את עצמי מלדון בתיק ובמידה שלא, אעכב את ההליכים בשני הערעורים

17

עד 21 יום ממתן פס"ד בערעור על החלטתי זו.

18

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 19-03-48661 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

1 המבקש הגיש כתב ערעור בהיקף של עשרות עמודים. בהחלטתי מיום 28.06.2020 התבקש המערער
2 לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים, עד לתאריך 15.07.2020. ביום 28.07.2020 הגיש המבקש
3 בקשה לעיין מחדש בהחלטתי זו, להגיש עיקרי טיעון בהיקף של 25 עמודים, לדחות את הדיון
4 בערעור, לתת החלטה בבקשה להגשת ראיות נוספות ולהפריד את הדיון בתיק זה מדיון בתיק נוסף
5 שמנהל המבקש (ע"א 20-02-60400).

דיון והכרעה

6
7 לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות.
8
9

10 התיק הועבר לטיפולו בחודש מאי 2020. בתאריך 07.05.2020 הגיש המבקש בקשה להבאת עניינים
11 לכבי הנשיא אורנשטיין ובקשה להחלפת כבי השי' (עמיתה) שרה דותן בערעור. כבי הנשיא בהחלטתו
12 מיום 10.05.2020 דחה את הבקשה וקבע, כי המבקש שטח טענות שונות בבקשה אשר חלקן נמצאו
13 כבלתי ראיות וציין, כי המותב נקבע בהתאם לסדרי העבודה בבית המשפט וכי ככל שהמבקש סבור
14 שקיימת עילת פסלות, פתוחה בפניו הדרך להגשת הליך מתאים.

15
16 המבקש הגיש כתב ערעור בהיקף של עשרות עמודים. לאחר עיון בכתב הטענות המלא וטרם קביעת
17 מועד לדיון בערעור, סברתי כי עליו לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמודים, תוך התחשבות
18 במורכבות התיק ונסיבותיו וללא כל קשר לגילי, תפקידי או משכורתי.

19
20 טענותיו של המבקש על ניגוד העניינים בו אני שרויה בעקבות גילי, משכורתי ותפקידי, חסרות כל
21 בסיס שכן אם היה בהן טעם, הרי שמערכת בתי המשפט לא הייתה מעסיקה שופטים עמיתים כלל
22 שכן הם יהיו מצויים בניגוד עניינים מובנה בכל תיק המובא לפנייהם.

23
24 בקשותיו החוזרות של המערער להחלפת מותב המטפל בתיק, עלו בפני כבי הנשיא אורנשטיין
25 ובבקשה שלפניי, וכן בבקשות דומות שהגיש בערעור אחר (ע"א 20-02-60400) מצביעות על דפוס
26 חוזר ותמוה של המבקש לניסיון שינוי המותב בתיק ללא נימוקים עניינים.

27
28 מכל האמור לעיל, הבקשה נדחת.
29 ניתנה היום, ג' אלול תש"פ, 23 אוגוסט 2020, בהעדר הצדדים.
30

שרה דותן, שופטת עמיתה

31

**בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים
אזרחיים**

ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח'

1

התביעה: נציגות הבית המשותף ואח' (להלן: "התביעה")
הנתבע: קירשנבאום (להלן: "הנתבע")

נספח 2

ע"א 48661-03-19
בפני כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן
קבוע לדיון ביום 14.9.20

בית המשפט המחוזי
בתל אביב

אילן קירשנבאום

המבקש:

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טלי 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טלי 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה לפסילת השופטת

מבוקש מכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן לפסול עצמה מלדון בהליך ערעורי זה ובהליך ע"א (ת"א) 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' (להלן: ערעור נזקי הרטיבות), וכן לעכב את שני הליכי הערעור עד 21 יום לאחר ממתן פס"ד בערעור שכלל שיהיה לצורך פעילות כפי שיפסק.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. הוגשה בקשה דומה גם בערעור נזקי הרטיבות והנימוקים תקפים וקשורים הדדית, כי מדובר באותו מותב ובאותם צדדים, והדיונים בשני הערעורים נקבעו לאותו היום, אחד אחרי השני.

חקיקת משנה רלוונטית:

2. ע"פ קובץ תקנות המדינה 8331 (21.1.20), שופט עמית בביהמ"ש המחוזי משתכר 303 ₪ לשעה, בתוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה של 10% מסכום הבסיס.
3. כלומר, השופט עמית משתכר עשירית על הכנה וכתובה (קריאת חומר התיק, כתיבת בקשות וכו') מאשר שעות דיונים, והדבר יוצר אצלו אינטרס חזק להפחית את שעות ההכנה והכתובה, והוא בניגוד עניינים חריף אל מול תפקידו מצד אחד ומול זכויות המדיינים מצד שני.

רקע עובדתי הנוגע לצדדים:

4. הפעם הראשונה ששופט עמית דן בעניינו של המבקש היה בפני כב' השופט (עמית) משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה גם הוא ערעור מורכב בגין הטיית משפט וכתובת אי אמת ביודעין בהחלטה, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, ראיות וטענות.
 5. ניכר היה שהשופט עמית סובל לא היה בקיא כלל בתיק. הוא לא ידע עובדות בסיסיות בתיק, ואיים על המבקש-מערער כדי שיסכים לפשרה, כי גם הוא כשופט עמית נמצא בניגוד עניינים כי הוא לא מקבל תגמול על הכנה וכתובה וכדי להימנע מקריאה ולהגיע לתוצאה ללא כתיבה, איים קשות על המבקש-מערער, שפחד מאוד שאם לא יסכים, השופט סובל יפגע בו ויחזור על התנהלותו של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (הליך קמא), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה ויתנכל למבקש ולכן נאלץ להסכים לפשרה. המבקש הצהיר על הכל בתצהיר העדות הראשית שלו בת.א. 8559-12-17 שנפתח כי המשיבים לא קיימו תנאי מתלה בהסכם הפשרה.
 6. ואכן, כפי שאכן התברר אחר כך, השופט עמית סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו קשות למבקש במסגרת בקשתו לעיכוב ביצוע כמפורט **בנספח 1 לבקשה זאת**.
 7. וכך גם היה בהחלטה נשוא ע"ר 50439-04-19 לעיל, בו נתנה הרשמת ערקובי החלטה בבקשה להפחתת עירבון בת 3 עמודים, על כתב בר"ע ברע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א** בן 3 עמודים ועוד 9 עמ' נספחים שרובם החלטות פתקית קצרות על פני פחות מעמוד.
 8. החלטת הרשמת ערקובי כללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות של המבקש, עיוותי דין קשים וכתובת עובדות שאינן אמת.
 9. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, בסוגיות בהן הדין ברור זה שנים רבות, כשבמקרה **הרבה פחות מובהק** התקבלה בקשת המבקש, והערבון **הופחת בחצי** ל-5000 ₪ (רע"א 8178-04-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43**, החלטה מיום 10.5.16).
 10. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה בינתיים לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.
 11. גם בערעור זה השופטת עמיתה דותן הייתה בניגוד עניינים חריף, שכן היא לא משתכרת כמעט על הכנה וכתובה, והדבר ניכר בבירור מהדיון בערעור ומפסה"ד.
 12. מהרגעה הראשון בדיון (28.5.19) היה ברור למבקש-מערער שכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן הגיעה לדיון במטרה לדחות את הערעור ולחייב את המבקש בהוצאות. השופטת (עמיתה) דותן לא ידעה עובדות בסיסיות בתיק, לא נתנה למבקש לטעון את מלוא טענותיו ולהסביר לה שהיא טועה, ומיחרה לכתוב בסוף הדיון פס"ד קצרצר שאין בו כמעט שורה אחת נכונה, ותוך חיובו בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, **הערעור היה צריך להתקבל במלואו**.
- פירוט הטעויות של כב' השופטת (עמיתה) דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב כנספח 2.**

13. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את החלטה.
14. אז איך יתכן שבמהלך 5 ימים קלנדיים, שבהם רק 3 ימי עבודה, המערער יגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות? במילים אחרות, האם יתכן שהמבקש הגיש לכאורה יותר מ-41 בקשות ביום בממוצע, ושניתנו בעניינו באותם 3 ימים יותר מ-66 החלטות ביום בממוצע?
15. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19:
- "בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט. בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"
16. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה (ושגם לא קיימת) שכן החלטתה ניתנה באותו יום ללא תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.
- תיאור כתבי הערעור בהליך ערעורי זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):**
17. נימוקי הערעור על פסה"ד ובהליך קמא ועל 22 החלטות ביניים מפורטים בכתב ערעור בן 52 עמ', ומציגים הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות ברורה של כב' השופט תמיר.
18. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. אפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים עם המערער שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר".
19. בכתב הערעור ביקש המבקש גם את פסילת השופט תמיר שהיא בסמכות ערכאת הערעור במקרה שטענת הפסלות עולה לאחר מתן פסה"ד, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה.
20. חיסרון הכיס המצטבר של המבקש בהליך קמא ומהערעור מסתכמים בכ-300,000 ₪.
21. התנהלותן של כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', דומה לזו של שופט מיכאל תמיר, וכתב הערעור החלקי שהוגש (בגלל שיבושים במחשב המבקש) על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים בן 39 עמודים, המציגים גם הם כתיבת אי אמת ביודעין למכביר ע"י שתי השופטות, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות וחמורות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופט רסלר ברורה.

22. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאות הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוסברסקי התעלמה במופגן מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי ברע"א 14107-06-15 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

23. חיסרון הכיס של המערער בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו מסתכמים בכ-250,000 ₪.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (עמיתה) שרה דותן:

24. בסמוך לאחר שנודע למבקש שההליך עבר לשופטת (עמיתה) דותן, הגיש ביום 7.5.20 בקשה לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א אורנשטיין להחליף את השופטת דותן בין השאר לאור התנהלותה, בע"ר 50439-04, שכן היא שופטת עמיתה בפנסיה ולכן קידומה לא יפגע במקרה של עוותי דין קשים כשם שעשו מותבים אחרים בעניינו, וכשם שעשתה בפסה"ד בע"ר 50439-04-19, אך כב' הנשיא דחה את הבקשה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש.

התנהלות כב' השופטת (עמיתה) דותן בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

25. ביום 30.4.20 הגיש המבקש בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר כדין ובאסמכתאות.

26. מאחר והשופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים חריף ואיננה משתכרת כמעט על שעות הכנה וכתובה, היא סירבה לדון בבקשה וחורתה למבקש ביום 3.5.20 להגיש מחדש ב-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, למרות שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החיוניים.

27. המערער נאלץ להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגישו עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, והמבקש הגיש את תשובתו ביום 7.6.20.

28. אחת הטענות המרכזיות של המבקש בבקשתו לקבלת ראיות נוספות היא שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערעור לבחון אם בראיות הנוספות יש לשנות את מערך הזכויות בהליך, כשהשופט תמיר פסל את תצהיר המבקש וראיותיו ביודעו שהן מוכיחות התובענה על כל עילותיה וסעדיה.

29. המבקש סבר שמשחו לא תקין בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגיש המבקש בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה שכרה וגובהו של השופטת (עמיתה) דותן, כשברור שלא ניתן לנהל הליך כדין כשפוגעים בזכויותיו ומונעים ממנו לטעון את טענותיו.

30. מאחר והשופטת עמיתה דותן בניגוד עניינים בה היא מעוניינת להפחית במידת האפשר זמן ההכנה והכתיבה, אזי ביום 28.6.20 היא נתנה החלטות בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20), לפיהן על המערער לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין

השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20. כמו כן, קבעה ששני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני, תוך שהיא יודעת שהמבקש אינו מיוצג ועובד במשרה מלאה תובענית.

31. ברור שהקטנת כתב הערעור ל-10 עמ' תוך שמירת טענות המבקש איננה אפשרית לאור היקף כתב הערעור (ראו סעי' 17 לעיל).

32. למבקש נודע על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לו שהן הונחו בלי ידיעתו בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדוור לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, וכן בגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) המבקש לא בודק כל יום את הדואר, וגם לא ציפה להחלטות אלו כי כתב הערעור בחליך זה הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנוקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, והיו לשופטת כהן ולשופטת דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.

33. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה למערער לקצר את כתב הערעור.

34. ביום 28.7.20 הגיש המבקש בקשה מנומקת בה ביקש בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן היא עשויה לשנות את כל מהלך הערעור, וכן לעיון מחדש בהחלטה על הפחתת עמודי כתב הערעור שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימת המבקש מלטעון את טענותיו ולקבל את יומו בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתו להגדילם, וכן ביקש הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 8 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר המבקש וכל ראיותיו, ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושהשופטת דותן יודעת שהדבר בלתי אפשרי.

35. ביום 29.7.20 הגיש המבקש בקשה דומה בערעור נזקי הרטיבות, וכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ולהגיש ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלת המחשב שגרמה למחיקות בכתב הערעור.

36. כמו כן, המבקש ביקש הארכת מועד להגשת כתבי הערעור המתוקנים שכן קיבל את ההחלטות באיחור רב, ואין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשהוא עובד במשרה מלאה ותובענית, וכשעניין זה בה הפתעה בזמן עומס שיא בעבודתו, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).

37. ביום 30.7.20 דחתה כב' השופטת (עמיתה) דותן את הבקשה בתיק ערעור נזקי הרטיבות בנימוק: "אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים", בלא להתייחס בכלל לשאר העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה בכלל את הבקשה, שכן היא לא מתוגמלת על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויות המבקש.

38. ואילו בהליך זה לא ניתנה כלל החלטה בבקשה מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות שעברו 72 יום מאז שהמבקש הגיש את תשובתו ונסגרה יריעת המחלוקת.

39. לאחר עיכוב רב בתשובת המדינה, לה חיכה המבקש בעניין השתכרותה ומבנה שכרה של השופטת דותן, הגיעה ביום 6.8.20 תשובה לפיה היא עובדת בממוצע כ-40 שעות בחודש, וכי שכרה כקבוע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאייריהם), התשמ"א-1981 (להלן: החלטת הגמלאות) (סעי' 13א', א.ק.), כאשר על סכום הבסיס ישנה תוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10%. תשובת המדינה רצ"ב כנספח 3.

40. שאלת הבהרה נוספת נשלחה ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכר השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד כי המבקש צריך את המידע בדחיפות לצורך שימוש בו בתוך ימים ספורים.

41. המבקש התקשר במהלך כל יום חמישי 13.8.20 כדי לנסות לברר תשובה אבל לא היה מענה במשרדי המדינה. רק אתמול, 16.8.20, נשלח למבקש מכתב שהעניין בטיפול, אך מכיוון שהמבקש נזקק לתשובה באופן דחוף לבחינת המשך צעדיו, התקשר וקיבל תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ₪ לשעה (909 ₪), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ₪ עבור הכנה וכתובה, והעניין גם תואם את הסכומים במכתב התשובה מיום 6.8.20.

טענות משפטיות ונימוקי הפסלות:

42. שיטת התשלום שנקבעה היא תשלום לפי שעות דיונים, ועוד 10% תוספת קבועה עבור הכנה וכתובה). כלומר, החלטת הגמלאות יצרה בעיה עקרונית ואמיתית של מצב ניגוד עניינים חריף - האינטרס של השופט עמית שנוגד את האינטרס של המתדיינים.

43. ניגוד העניינים המובנה בשיטה יוצר מניע להגדיל שעות דיונים על חשבון שעות הכנה וכתובה, כדי להרוויח יותר לשעה, שכן לשופט עמית בגמלאות יכולות להיות כמה שעות דיונים שהוא רוצה עקב המחסור בשופטים לדיונים, וזו הסיבה להעסקתם של שופטים עמיתים.

44. שופט עמית לא מתוגמל על שעות הכנה וכתובה, ולכן ישאף להורידם תוך פגיעה אנושה בזכויות היסוד של המדיינים לגישה לערכאות, העלאת מלא טענותיהם וקבלת יומם בבית המשפט.

45. שלילת אפשרות לטעון טענות גורמת לעיוות דין, ע"פ ביהמ"ש העליון "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן, עו"ד נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2).

46. הסיכון שבניגוד העניינים - פגיעה חמורה במתדיינים, בזכות הטיעון והשימוע שיכולה להגיע לכדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין קשים.

47. יתרה מכך, מקרים חמורים וקשים כשל התנהלות השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, והרשמת רחל ערקובי לא יעברו ביקורת שיפוטית, והתוצאה היא חשיפת מדיינים אחרים להתנהלות זאת, שכן בהעדר ביקורת ובקרה תימשך התנהלותם ויפגעו בעלי דין נוספים.
48. ובמקרה של המבקש, התממש הסיכון שבניגוד העניינים בשיאו ובחומרתו המירביים שוב ושוב כמפורט בבסיס העובדתי לעיל – הן ע"י השופט עמית משה סובל והן בארבע המקרים ע"י השופטת עמית דותן – פסה"ד בע"א 50439-04-19, הבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושני כתבי הערעור, בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות.
49. במקרה של השופט עמית משה סובל, ברור שמדובר במקרה קיצוני של ניגוד עניינים שבו השופט לא השקיע חלק מוערי מהדרוש להכנה וכתובה, והגיע בכוונה תחילה עם פסה"ד מוכן מראש.
50. הדיון בערעור החל עם כניסת השופט (עמית) משה סובל, הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת החל להקריא לקלדנית את המילים **"המערער חוזר בו מכל טענותיו..."** ומבלי שמבקש הוציא בכלל מילה אחת מפיו. (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית של המבקש בת.א. 8559-12-17 ולא נסתר ולא הוכחש).
51. גם כבי' השופטת דותן נמצאת בניגוד עניינים חריף כי יש לה אינטרס חזק מאוד להקטין את שעות ההכנה והכתיבה ולפגוע בזכות המבקש להעלות את טענותיו בפני ערכאת הערעור כי היא מקבלת על כך שכר נמוך מאוד, והתנהלות זאת ניכרת, הן סובייקטיבית והן אובייקטיבית.
52. אובייקטיבית – המבקש ביקש בע"ר 50439 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת שכן היא משתכרת ע"פ דיונים ולא ע"פ הכנה וכתובה. ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהתברר בדיעבד, וכפי שהמבקש חזה וצפה.
53. היבט אובייקטיבי נוסף הוא פסה"ד בע"ר 50439-04-19 והתנהלות הדיון, המציגים פסלות דין אובייקטיבית, כי פסה"ד בו אין כמעט אף שורה נכונה, ועם טעויות חמורות כאלו הפוגעות בנוסף גם בשמו הטוב של המבקש, ואלו אינן טעויות שיפוט, אלא מציגים כוונה, ו"משחק מכור מראש".
54. גם מבחינה סובייקטיבית המערער נוכח שכבי' השופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את הערעור, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור", הכל כמפורט לעיל לגבי התנהלות הדיון.
55. חיזוק לעניין ניגוד העניינים נמצא כמובן בהגבלת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ל-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, המציגה החלטה שרירותית הנובעת מניגוד עניינים ברור וחריף עקב תגמול נמוך על הכנה וכתובה, והראיה, עד היום, לאחר 72 יום, עדיין לא ניתנה החלטה.
56. סיבה נוספת היא, שהבקשה צריכה להתקבל, ויש בכך בעצם גם את קבלת הערעור על החלטת השופט תמיר לפסול את התצהיר והראיות, ומכאן ההימנעות ממתן החלטה גם אחרי 72 יום.
57. כמו כן, הכרת פנים איננה בהכרח רק כלפי בעל דין או ב"כ, אלא גם כלפי מותב בערכאת נמוכה

יותר שהמותב בערעור לא רוצה לקבל עליו ערעור, ובמיוחד כשהשופט כבר קודם לערכאה מקבילה לערכאת הערעור, ובמקרה הנדון, השופט תמיר קודם לשופט מחוזי בעצמו ב-2017.

58. ניגוד העניינים החריף חזר על עצמו בהחלטה לקצר את מספר העמ' של שני כתבי הערעור ל-10 כשברור שזה בלתי אפשרי, וזאת כדי להקטין באופן בלתי סביר קיצונית את מספר העמ' לקרוא ואת שעות ההכנה והכתיבה, ותוך התרעה אפסית ובלתי אפשרית בעליל, בדומה להתנהלותם של השופט תמיר והשופטת רסלר זכאי. כאמור, הוראה בלתי אפשרית היא הטיית משפט המהווה עילה לפסלות המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי.

59. יתרה מכך, ניגוד העניינים החריף עולה גם בהחלטה מיום 30.7.20 (סעי' 37 לעיל) בהליך ערעור נזקי הרטיבות המעלה חשש ממשי שהשופטת דותן לא קראה כלל את הבקשה כי מדובר בשעות קריאה עליהן היא כמעט לא מתוגמלת. חיזוק לכך ניתן למצוא בהחלטה עצמה – אם השופטת דותן קראה את הבקשה ואת כתב הערעור, היא צריכה לדעת שיש הצדקה רבה לכתב ערעור, ואפילו ארוך יותר ממה שהוגש, וכפי שהמבקש ביקש, ואם היא לא קראה את הבקשה, אזי הדבר מהווה עילת פסלות שבדין וגם מעיד על כך שהיא "נעולה על התוצאה" ולכן פסולה ממילא.

60. בתמ"ש (ת"א) 61704-06-13 (פמ"מ) כתב כב' סגה"נ השופט נפתלי שילה: **"יש והדרך שבה מנהל בעל דין את עניינו בבית המשפט הינה בעלת משמעות ראייתית, כאילו היתה זו ראייה נסיבתית"**. דברים אלו יפים ומדויקים גם על המותב עצמו, מהם עולה ניגוד העניינים החריף בו נמצאת השופטת עמיתה דותן.

61. כמו כן, ע"פ כב' הנשיא לשעבר אהרון ברק בבג"צ 571/89 **מוסקוביץ נ' מועצת השמאים** (בעמ' 246), התנהלות החוזרת על עצמה מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול המעביר את נטל הראיה לסתירתה לפתחה של כב' השופטת עמיתה דותן.

62. מהאמור לעיל עולה בבירור, שהסיכון שבניגוד העניינים – התממש בשיא חומרתו, והתוצאה היא פגיעה בזכות היסוד לגישה לערכאות וזכות היסוד לטיעון ושימוע עד כדי שלילתה לחלוטין, ופגיעה חמורה שיכולה להגיע עד כדי שיבוש הליכי משפט ועיוות דין, שכן ברור שלא ניתן לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמ'.

63. בנוסף לכל אלו, יש להתחשב בעניין שכב' השופטת דותן כבר כשנתיים אחרי גיל פרישת השופטים שקבוע לגיל 70, והערעורים של המבקש, הם מסוג המקרים שהשופטת דנה בהן רבות במהלך 30 שנות כהונתה כשופטת, ומורכבות שני הערעורים וכמות העבודה בהן, לא מהווים עניין יתר עבורה, ולא יקדמו אותה מקצועית, וחיזוק לכך הוא שגם לאחר 72 יום לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת הראיות הנוספות, ולכן סביר שפסקי הדין כבר נקבעו מראש ויהיו כמו פסה"ד בע"א 50439-04-19, ויש בכך עילת פסלות מובהקת.

64. כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויות המבקש, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים רבים

מורכבים יחסית, הדבר דורש שעות רבות מאוד שהשופטת עמיתה דותן לא תשקיע לאור ממוצע השעות החודשי שמציג נספח 3, ולאור כך שהיא לא מתוגמלת בעניין, ולכן לא תעשה את הנדרש.

65. גם הנהלת בתי המשפט בניגוד עניינים כי לא סביר שתרכה לשלם שכר כל כך גבוה בשביל "ערעור חסר חשיבות של בעל דין לא מיוצג שתבע על חדירת מים ורעש ממעלית" לאחר שהשופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי ובפסקי הדין שלהם תוך עיוות דין קשה וכתובת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות.

66. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא אמר עו"ד אריה לוי, שהוא בעל ניסיון של למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי, שלעבור על תצהיר העדות הראשית של המבקש ולהגיב לו דרושים לו 40-50 שעות, שהן כל השעות לחודש של השופטת עמיתה דותן, וגם זאת עילה לפסלות השופטת דותן כי היא יודעת שאיננה יכולה לתת מענה הולם לערעורים, ובכל זאת לקחה על עצמה את הטיפול בהם, כלומר, היא קבעה מראש שהטיפול בהם לא יהיה כנדרש ויפגעו קשות זכויות המבקש.

67. אז אם השופטת עמיתה דותן לא קראה עד היום אפילו 10 עמ' של בקשה לקבלת ראיות אחרי שהיא עצמה הורתה להפחיתה ל-10 עמ', מה יש לצפות בערעור מורכב כמו הליך קמא, ובערעור מורכב מאוד גם בערעור נזקי הרטיבות?

68. השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי 330 ₪ לשעה (נספח 3, מדובר על כ-40 שעות, שזהו גם הממוצע החודשי שלה, וסביר שיהיה כזה שכן כב' השופטת עמיתה דותן כבר בפנסיה וסביר שרוצה ליהנות בשנות הפנסיה ולא לעבוד במשרה מלאה.

69. לפיכך, עלות העבודה רק על הבקשה לקבלת ראיות נוספות, וע"פ דברי עו"ד לוי, היא הרבה מעל משכורת החודשית, ובכל זאת לקחה על עצמה שני ערעורים מורכבים וגדולים הדורשים השקעה בחיפוף עבודה של שופט מן המניין, ותוך ידיעה שלא תוכל להשקיע חלק מזערי מהדרוש.

70. יתרה מזו, הנהלת בתי המשפט בחרה בה לנהל תיק זה ותיקים נוספים, חרף הידיעה שאין היא יכולה ועתידה להשקיע בהם אף חלק מזערי מהמינימום הנדרש לטיפול ראוי בהם הבא לתת לגילוי האמת ועשיית משפט צדק נטול הטיית משפט והכרת פנים ע"פ הצהרתה אמונים לפי סעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה.

71. כל אלה מעלים חשד סביר לכך שמראש הטיפול בתיק טומן בחובו פוטנציאל ממשי להטיית משפט חמורה כי ביודעין לא עמדו, ולא יועמדו לכב' השופטת דותן המשאבים הנדרשים למידותיהם האמיתיות של שני הערעורים, הנהלת בתי המשפט לא תאשר לה זאת, ולא רק שהשופטת דותן יודעת זאת ולא סירבה לטפל בתיקים ביוזמתה (ע"פ סעי' 77 לחוק בתי המשפט), דבר פסול לשעצמו, אלא היא אף פעלה לפגוע בזכויות המבקש כדי להטיב עם עצמה ועם שכרה, דבר המחזק ומדגיש את פסלותה מלשבת בדין, כי היא יודעת מראש שהיא תפסוק שלא כדין.

72. ולדיון זה ראוי להעלות את דברי כב' הנשיא שמגר לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).

73. וממש כמו בפרשת דרייפוס. **לפיקאר היה מצפון שיפוטי**. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפיל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה- לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.
74. הטענה כי על התנהלות השופטת עמיתה דותן והחלטותיה יש לערער ולא לבקש פסילה, אינה נכונה כי השופטת דותן יודעת שלא ניתן לערער על החלטות בעניין היקף כתבי טענות ובעניין מועדים (קביעת שני הערעורים לשמיעה אחד לאחר השני) (צו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009), וכי ביהמ"ש העליון ממעט להתערב בעניינים דיוניים, וגם עניין זה מציג כוונה לפגוע בזכויות המבקש בכל דרך והדבר מחזק את פסולותה.
75. מכל האמור לעיל עולים משוא פנים, ניגוד עניינים חריף הפוסל את כב' השופטת, "דעה נעולה" על התוצאות, אפשרות ממשית שכב' השופטת דותן גיבשה עמדה סופית לאור התנהלותה, וכי "המשחק מכור", ואין סיכוי שדעתה תשתנה לאור החלטתה מיום 30.7.20 (סעי' 37 לעיל) לרבות לאור התעלמותה מטענות ונימוקי המערער בבקשותיו כשעל בקשתו מיום 28.7.20 לא נתנה אפילו החלטה עד היום, ואפילו לא נתנה החלטה במשך 72 יום בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, המעידים כל אלו על ניגוד עניינים חריף עקב אי תגמול בגין הכנה וכתובה, וכי דעתה נעולה ואין בה כל רצון כן ואמיתי לנהל את הערעורים כדין וכדרוש, וכי בהכרח תהיה הטיית משפט ועיוותי דין, לרבות לאור ניגוד העניינים החריף בו הי נמצאת, כי הדבר יפגע במשכורתה. (בג"צ 2148/94 גלברט ואח' נ' יו"ר וועדת החקירה לבדיקות טבח חברון, בג"צ 174/54 שימל נ' רשות מוסמכת לצורך הסדר תביעת מקרקעים ואח', ע"א 9658/06 פלוני נ' פלונית).
76. כמו כן, כאמור לעיל, מתן החלטה בלתי אפשרית לבעל דין מהווה הטיית משפט הפוסלת את המותב בהיותה כוללת יסוד נפשי, וההוראה להקטין את כתב הערעור ל-10 עמ' איננה אפשרית בלא לחסום את המערער מלטעון את טענותיו ולקבל את יומו בבימ"ש.
77. מכל האמור לעיל, מבוקש מכב' השופטת עמיתה שרה דותן לפסול עצמה מלדון בערעור בהליך זה ובערעור המקביל בעניין נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת,א).
78. כמו כן, מבוקש מכב' השופטת דותן לעכב ולהתלות את שני ההליכים בשני הערעורים עד 21 יום לאחר מתן פסה"ד בערעור על החלטת כב' השופטת דותן, ככל שתחליט שלא לפסול עצמה.
79. מן הדין ומן הצדק להעתר לבקשה זאת.
80. לבקשה לא מצורף תצהיר כי היא מבוססת על עובדות ואסמכתאות שבפני ביהמ"ש ובגלל קוצר הזמן החריף שנובע מכך שרק אתמול התקבלו הנתונים אצל המבקש, ויצרף תצהיר בתוך יומיים.

אילן קירשנבאום, המבקש-מערער.

התנהלות מפורטת של השופטת/רשמת ערקובי בבימ"ש השלום וכרשמת

בבהמ"ש המחוזי ושל השופט (עמית) משה סובל (שלום ת"א)

1. הגשתי ערעור על החלטת רשמת ההוצל"פ ת"א דקלה קליין יונה שהתנהלה באותן שיטות של מותבים אחרים - כתיבת דברים לא נכונים ביודעין בהחלטות, התעלמות מעובדות וטענות מהותיות והשמטתם מההחלטה, התנהלות בחוסר סמכות התעלמות מהחוק ומהלכות של ביהמ"ש העליון ועוד (להלן: **הערעור הראשון**).
2. במסגרת הערעור הראשון קיבל השופט (עמית) משה סובל מבימ"ש השלום בת"א את בקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ועיכב אותם תמורת הפקדת ערובה של 2000 ש"ח.
3. בערעור הראשון ניתן פס"ד במסגרת פשרה, שיש בה תנאי מתלה שלא כובד, ולכן למען הזכירות הגשתי תביעה לבטלו, ת.א. 8559-12-17 **קירשנבאום נ' טל** שנדונה בפני השופטת רחל ערקובי.
4. בינתיים הרשמת קליין יונה חזרה על התנהלותה והגשתי ערעור שני, רע"צ 11595-03-18 **קירשנבאום נ' טל**.
5. הזוכים הגישו מימוש לעיקול לאחת הקרנות שלי ובמקביל המעקלים עמדו להגיע לביתי, ושתי פעולות אלו בתוך ימים ספורים.
6. בערעור השני השופט סובל התעלם לחלוטין מהלכת ביהמ"ש העליון לפיה לא דוחים ערעור בגין אי תשלום עירבון לפני שנותנים לבעל הדין הזדמנות להסביר למה לא שילם את העירבון - רע"א 7670/16 **קואס נ' ורד ירושלים תעשיות ופיתוח**, פסקה 6, וקרוב לוודאי שהשופט סובל מכיר הלכה זאת, וכשהבאתי בפניו את הדין הברור, הוא קיבל את טענותיי אבל בחר להשחיר את פניי וטען שבקשתי מתקבלת "**לפנים משורת הדין**", למרות שמדובר **בדיוק בשורת הדין**.
7. השופטים רחל ערקובי ומשה סובל העבירו אותי ביניהם בין הליך ת"א 8559-12-17 לבין הערעור השני (רע"צ 11595-03-18, החלטות מימים 22.3.18, 26.3.18) כשכל אחד מהם טוען שזה לא בתחום סמכותו אלא בתחום סמכותו של השני, ותוך שהם יודעים שהמעקלים עומדים להגיע לביתי בתוך ימים ספורים, וכי **יעוקלו כספים מקרן סגורה והמצב בלתי הפיך**, וגרמו לבזבוז זמן כשברור שניהם שהם כותבים אי אמת ושניהם יודעים שזה בתחום סמכותם, כי השופט סובל הרי עיכב בעצמו הליכים במסגרת הערעור הראשון, ואף חייב אותי בהפקדת עירבון 2000 ₪, והשופטת ערקובי הרי נתנה בסוף החלטה שאין לעכב ביצוע/הליכים תוך שנתנה החלטה סתומה ולא מובנת ותוך שהתעלמה לחלוטין מתשובתי, כשרק בתשובתי היה את כל הבסיס העובדתי והמשפטי לעיכוב ביצוע ע"פ כל דין. החלטות השופט סובל בערעור השני
8. למרות שהגשתי לשופטת ערקובי **כ-4 בקשות דחופות ובהולות למתן החלטה**, ושעה ששני השופטים, סובל וערקובי, **יודעים** על עניין המעקלים שבדרך וכי הוצאת כספים מקרן סגורה היא מצב בלתי הפיך, הם לא נתנו החלטות ומשכו את העניין.

9. כשהשופט ערקובי לא יכלה יותר להעביר אותי חזרה לשופט סובל, לאור החלטתו הסותרת שאומרת שזה כן בתחום סמכותה, וכדי לדחות את הבקשה בכל דרך, היא פשוט התעלמה לחלוטין מתשובתי, וזאת שעה שרק בנימוקי תשובתי היה כדי להפוך לחלוטין את ההחלטה בעניין עיכוב הביצוע.

10. בינתיים עבר הזמן, והמעקל הגיע לביתי, ומהקרן הסגורה נלקח סכום כסף גדול מאוד.

11. התשובה מיום 4.3.18 בחליף ת.א. 8559-12-17 הייתה מנומקת ומפורטת לתגובת ב"כ הצדדים שכנגד (עו"ד משה לובצקי) לבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע ולהצגת ייפוי כוח מיום 19.2.18.

12. התשובה נתמכה בפסיקה של ביהמ"ש העליון במקרה במעט זהה למקרה בעניינינו, ובו עוכבו החליכים, ונקבע שיש לעכב ביצוע - ע"א 6082/10 צביקה גרינברג ואח' נ' מוזל אילן, סעי' 5-6, לפיה יש לעכב ביצוע כשמדובר במחלוקת על פרשנות של פס"ד והמצב בפס"ד גרינברג היה זהה למצב בהליך ת.א. 8559-12-17 ביום מתן ההחלטה ע"י השופט ערקובי בבקשתי לעיכוב הליכים/ביצוע.

13. התשובה כללה גם נימוקים נוספים כבדי משקל, כמו למשל התייחסות לפס"ד בע"א 4087/04 גורח נ' בנק לאומי בע"מ, סעי' 9: "מעשה בית דין אינו חל רק לגבי פלוגתאות שהועלו על ידי בעלי הדין בהליך משפטי קודם, אלא אף על טענות שהיה על בעלי הדין להעלותם במסגרת הליך זה", וכן נימוקים נתמכים בראיות לגבי ייפוי הכוח הלא תקף שהציג עו"ד לובצקי.

14. אבל השופט ערקובי התעלמה לחלוטין מהתשובה מיום 4.3.18 כאילו שלא הייתה, וזאת כדי לדחות את בקשתי בכל דרך, וכתבה בהחלטתה מיום 5.3.18 בת.א. 8559-12-17 דברים לא נכונים עובדתית ואו משפטית כמפורט להלן:

14.1. סעי' 5 – לא בקשתי לעכב הליכים בהוצל"פ אלא עיכוב ביצוע של פסה"ד של בימ"ש שלום, וכותרת הבקשה מיום 10.12.17 אומרת במפורש "בקשה דחופה במעמד צד אחד לעיכוב ביצוע ולתליית ההליך", ולכן היה בסמכותה לעכב ביצוע.

14.2. סעי' 6 איננו לא נכון, שכן ההסכמה לשלם מותנית בכך שיקוים התנאי המתלה.

14.3. סעי' 8 – לא טענתי "פרעתי" במסגרת תיק ההוצל"פ.

14.4. סעי' 10 – לא נכון שלא הגשתי אסמכתאות לפסלות הדין של הנתבעים 4, 5 ולאי קיומה של הנציגות, הוגשו בהחלט אסמכתאות, אבל רשמת ההוצל"פ התעלמה מהם וגם התעלמה מהטענות המשפטיות בגין שהיו מבוססות על הלכות של ביהמ"ש העליון. למרבה האירוניה, בסופו של דבר השופט ערקובי עצמה הייתה זאת שמינתה אפטרופסים לנתבעים 4 ו-5.

14.5. סעי' 11: השופט ערקובי טועה ומטעה - מהחלטת הרשמת לא עולה שהיא בחנה את טענותיי אחת לאחת, זה גם לא נכון עובדתית, והרשמת קליין העלימה עובדות וטענות רבות מאוד וכתבה

דברים לא נכונים, וזאת הטעיה לומר שלא העליתי כל טענה בנוגע למשיבים 1 ו-3 ולכן עלי לשלם להם את חלקם, כי זאת בדיוק הבקשה המקורית שלי - לשלם למשיבים 1 ו-3 את חלקם, ולא לשלם לפסולי דין ולנציגות לא קיימת, ולחקור את המשיבה 2 על יכולת החזרה שלה. השופטת ערקובי מטעה את קוראי ההחלטה.

14.6. סעי' 12 - השופטת ערקובי טועה ומטעה את קוראי ההחלטה – הנחתי תשתית עובדתית מלאה ומוצקה להטיית המשפט של הרשמת, ועד היום אף מותב לא דן בהן לגופן, ואין מדובר בתחושותיי הסובייקטיביות, והטיית משפט היא עילה לפסלות שופט בהיותה כוללת יסוד נפשי.

14.7. סעי' 16 – לא ניתן ולא נימוק אחד למה סיכויי הערעור על פסה"ד בת.א. 31253-04-14 לא גבוהים. כאמור, קביעה ללא נימוק איננו נימוק (ע"א (נצי) 27/08 גדעון רוה נ' בנק הפועלים, 10).

14.8. סעי' 17 – חזקת תקינות החליך ניתנת לסתירה ככל חזקה, למשל, סתרתי את טענת השופט תמיר לפיה הגשתי 80 בקשות בת.א. 31253-04-14 שכן לא היו דברים מעולם והגשתי רק 27 בקשות, חלק גדול מהן להארכת מועד ודחיית דיון בהסכמה עקב הידרדרות קשה במחלת אימי שדרשה פעולות דחופות.

14.9. סעי' 18 – השופטת ערקובי התעלמה מכך שטענת סעי' 59 לחוק החוזים לא הועלתה מעולם ע"י באי כוח הנתבעים, והשופט סובל שימש בא כוחם. אין באפשרותי לנהל הליך משפטי שבו השופט נוטה לטובת צד אחד ומעלה טענות בשמו ועוזר לו בטענות וביעוץ משפטי באמצע ההליך מבלי שיש לי אפשרות להגיב מבעוד מועד.

14.10. סעי' 19 – השופטת ערקובי מתעלמת מהסיכומים שלי עם ב"כ הנתבעים לעניין תשלום 5000 ₪ לכל זוכה שאף הוסבר והוכח באסמכתאות בהליך ההוצל"פ.

14.11. סעי' 20 – השופטת ערקובי לא קראה טוב ו/או לא הבינה את הסכם הפשרה למרות שהתנאי המתלה כתוב שם שחור על גבי לבן, באופן הכי ברור בעולם "אני מסכים ... בתנאי שאוכל להיפרע ממישו למקרה שהערעור שהגשתי על פסק הדין יתקבל". לשון ההסכם ותכליתו ברורים מעליהם, במיוחד לאור כל טענותיי מתחילת הליך ההוצל"פ.

14.12. סעי' 21 – עניין התשלום עד לעשירי לחודש מצוין מפורשות בהסכמה שלי בעמ' 2 למעלה של הפרוטוקול שקיבלה תוקף של פס"ד, ולכן לא היה צריך לבקש שום בקשה ושום הסכמה מהצד השני שלא התנגד לכך בדיון ואף אומר מיד אחרי "הסכמתנו להסדר ...".

14.13. סעי' 22 – בקשתי בהירה ומנומקת וברורה ואין שום בעיה להבינה. השופטת ערקובי מכחישה ומשמיצה אותי לחינם ונהגה ונוהגת בעקביות כמפורט לעיל ולהלן. אני הוא זה שאיננו מבין את החלטותיה המעורפלות והסתומות שמטרתן להשוות התנכלות כלפיי בלי שאני מבין בכלל על למה היא

מתכוונת ועל מה ולמה היא מטילה עלי הוצאות, כמפורט בהמשך, והדבר הפך אצלה לשיטה, וכשיבשתי ממנה הבהרה היא איימה עלי בהוצאות אם אבקש הבהרה להחלטותיה.

14.14. סעי' 23 – אין שום קשר בין הבקשה לעיכוב ביצוע/הליכים שהוגשה לבימ"ש זה לבין ההליך בהוצל"פ, וסעיף זה לא מובן, מטעה ומבלבל בין הליכים – אין קשר בין הערעור על פסה"ד ת.א. 31253-04 לבין בקשת עיכוב ביצוע על פסה"ד בערעור מושא הליך זה, ולבין הליך בהוצל"פ, ואין קשר בין הרשמת לבין סמכותה המלאה של השופטת ערקובי לעכב ביצוע שעה שכותרת הבקשה היא במפורש "בקשה דחופה לעיכוב ביצוע במעמד צד אחד ולתליית ההליך", מה גם שהשופטת ערקובי כתבה בעצמה בסעי' 5 להחלטתה שהיא בוחנת את הבקשה לאור תקנה 467(ב) שנושאה "עיכוב ביצוע".

14.15. סעי' 24 – השופטת ערקובי מטעה את הקורא ומכפישה ומשמיצה אותי ללא כל סיבה וללא כל הצדקה וללא כל בסיס עובדתי ומשפטי, וכתבה ביוזעין דברים שאינם נכונים ממש כפי שעשתה מאוחר יותר בהחלטה בע"א 28194-10-16, וממש כמו השופט מיכאל תמיר, וכל זאת כדי להצדיק לכאורה את כוונתה מלכתחילה להטיל עלי הוצאות כבדות – הבקשה שלי ברורה מאוד, לא ברור על איזה תיק נוסף נדרשה לעבור, כל התבטאויותיי מבוססות, זכותי לטעון שמוטב הטה משפט בענייני ובמיוחד אם אני יכול להוכיח זאת, אין שום בלבול בבקשתי והיא גם לא ציינה מקרה אחד, אלא זאת דווקא השופטת ערקובי שנתנה החלטה מוטעית שמערבת בין החלטות ובין ערכאות, וטעתה בקריאת ואו הבנת התנאי המתלה, התובענה מסודרת לחלוטין ברורה ונהירה, ודווקא בגלל שהטענות שלי חמורות חשוב להתריע על כך כדי שבעלי דין אחרים לא יפגעו, ויש להפסיק את ההגנה שמספקים מותבים אחד לשני כדי להצדיק לכאורה התנהלות מנוגדת לדין של עמיתיהם ע"י השמצת בעלי דין.

התעלמות השופטת ערקובי מתשובתי לתגובת הנתבעים לעיכוב ביצוע:

15. השופטת רחל ערקובי התעלמה לחלוטין מתשובתי מיום 4.3.18, למרות שהפניתי אותה כמה פעמים לתשובה ואף ביקשתי הבהרות להתעלמותה מתשובתי שהיה בה להפוך לחלוטין את החלטתה, וכשבערעור הראשון עוכבו ההליכים. הדבר שקול לאי מתן זכות התשובה.

16. השופטת ערקובי סירבה לנמק למה התעלמה מתשובתי, וביום 6.3.18 היא נתנה החלטה סתומה בעניין ייפוי הכוח שביקשתי שעו"ד לובצקי יציג, "לתיק צורף ייפוי כוח ודי בכך" תוך התעלמות מכל הטענות והראיות שצרפתי לרבות תצהיר תומך.

17. בדיון ביום 11.11.18 השופטת ערקובי טעתה בעניין הסיבות בגינן ביקשתי לסגור את תיק ההוצל"פ ולמה סירבתי לשלם, וטעתה לחשוב שיש לדון בעיכוב הליכים למרות שכבר נתנה החלטה בעניין, ולא ידעה שעליה לתת החלטה בעניין האפוסטרופסות ע"פ החלטה שהיא עצמה נתנה זמן מה לפני הדיון, וכי לא מדובר בבקשה במעמד צד אחד, טענה שטענתי שאני לא חייב לשלם, אבל זה בכלל לא מה שטענתי שהרי כל הזמן אמרתי שיביאו מישוה שאוכל להיפרע ממנו ואשלם, התעלמה מחלכת גורר נ' בנק לאומי (ע"א 4087/04), למרות כ- 10-20 דקות לפנינו עו"ד אחר טען בדיוק את אותה טענה והשופטת ערקובי קיבלה אותה, והתעלמה מהחתימה המזויפת לכאורה של הנתבעת 5.

התנהלות השופטת רחל ערקובי בע"א 28194-10-16 כרשמת בימ"ש מחוזי ת"א:

18. כדי להבין את התנהלותה של הרשמת ערקובי המתבטאת בהתנכלות כלפי והכפשותי והשמצותי, יש לרדת לפרטים רבים ששזורים בין השורות ובדקויות רבות, ואציין רק חלק קטן.

19. הבקשה בע"א 28194-10-16 להארכת מועד להגשת ערעור על פסה"ד של השופט תמיר בת.א. 31253-04-14 הוגשה כשבוע לפני המועד האחרון, ולא ביום האחרון כפי שכתבה הרשמת ערקובי בסעי' 32 להחלטתה מיום 13.3.19, היינו המועד האחרון היה 30.10.16 ולא 25.10.16, והבקשה כללה גם נסיבות ונימוקים מוצדקים ביותר (אישפוז של אימי).

20. באי כוח המשיבים הגיבו לבקשה, ועו"ד טננבוים ב"כ המשיב 9 ביקש לחקור אותי על תצהירי.

21. ניתנו מספר החלטות בעניין חקירתי (סעי' 17 להחלטה), ובינואר 2019 עברה השופטת ערקובי לכהן כרשמת ביחמ"ש המחוזי בת"א, והתיק הועבר אליה, והיא חזרה על התנהלותה בהליך ת.א. 8559-12-17.

22. וכך, לפתע פתאום, תוך ביטול ההחלטות המותבים לפניה, נתנה פתאום ביום 13.3.19 החלטה סופית בתיק, שכללה שוב כתיבת עובדות רבות לא נכונות. בניגוד לאמור בסעי' 17 להחלטתה, המותב הקודם ביטל את הדיון אבל לא ביטל את החקירות שנתבקשו והן יתבצעו במועד אחר, והיה עליה לקבוע מועד חדש לחקירות, והנה הרשמת ערקובי כתבה בסעיף 21, שרק אני זה שביקש את חקירות המצהירים, שזה לשעצמו לא נכו עובדתית.

23. בסעי' 22 שוב טועה הרשמת ערקובי בהבנת ההליך, וטענה שביקשתי להקליט את הדיונים בערעור כשברור לחלוטין ובעליל שלא זאת הכוונה וכי בקשתי להקליט את דיוני החקירות בהליך הארכת המועד.

24. כמו כן, בסעי' 33 ו-34 להחלטתה, מלינה הרשמת ערקובי על תהיות ושאלות רבות על נסיבות ועובדות הבקשה, אך מצד שני היא מבטלת את הדיון והחקירות שנועדו לברר בדיוק את אותם עניינים לא ברורים, ותוך ביטול החלטות מותב קודם.

25. כמו כן, בסעי' 35 הרשמת ערקובי מציגה מציאות מעוותת לגמרי והפוכה למציאות האמיתית, כשהיא כותבת שעיינה בפסק הדין של השופט תמיר וגילתה שניתנה לי הזדמנות נאותה לברר את מלוא טענותיי, וכי מונה מומחה שנחקר, ושפסק הדין ניתן לאחר שמיעת מכלול העדויות ולגופו של עניין. הרשמת ערקובי כתבה דברים בידועה שאינם נכונים בעליל ושלא היו מעולם:

25.1. אין טעם לקרוא את פסק הדין של השופט תמיר מבלי לקרוא את כתב הערעור בע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', ולראות ולהבין שפסה"ד של השופט תמיר השמיט והעלים את כל העובדות החשובות ביותר המציגות לכולי עלמא את התנהגותו הפסולה, וכתב הערעור, שצורף לכתב התשובה, מציג תמונה עובדתית הפוכה לגמרי לזאת שציננה הרשמת ערקובי. ומראה שלא היו דברים מעולם, ולא ניתנה לי הזדמנות בכלל להציג את העובדות ואת טענותיי ואת

הראיות, קל וחומר את מכלול טענותי, ועיון בו מעלה שהשופט תמיר פעל באופן מכוון, שיטתי ומתוכנן כדי להביא לדחיית התובענה בכל דרך, ותוך שידע שהדבר יביא לדחיית בודאות.

25.2. בכלל לא מונה מומחה בהליך מטרד המעלית, כל המומחים היו מטעמי, ולהפך, ביקשתי מהשופט

תמיר למנות מומחה אבל הוא סירב. לפיכך, הרשמת ערקובי לא קראה ו/או לא הבינה את פסק הדין, והדבר מצטרף להתנהלותה גם בבקשה לעיכוב ביצוע לעיל ולהתנהלותה בדיון מיום 11.11.18.

25.3. לא נשמעו כל העדים כי השופט תמיר ביטל את התצהירים וקבע עדויות בעל פה, כ-12 יום לפני דיון ההוכחות, ולא כולם הגיעו, ובמיוחד לא כל הנתבעים.

26. וכמובן, שבסעי' 36 חוזרת הרשמת ערקובי על הטענה הלא נכונה לפיה הגשתי את הבקשה ביום האחרון. הרשמת ערקובי כשלה בספירת 45 יום להגשת ערעור על פס"ד.

27. ובסעיף 37 להחלטתה מעלה הרשמת ערקובי סברות שנועדו להתברר בחקירתי לבקשת ב"כ הנתבע 9, אולם מנעה בעצמה את חקירתי, וגם ברור שלא למדה את ההליך לפני מתן ההחלטה הסופית כי אז הייתה יודעת שהרשם לפניו, וגם השופטת אביגיל כחן קבעו שיש להמתין למינוי יורשים לפני שמתקדמים בהליך ופי כן הוגש ערעור (ע"א 61791-01-17) ועוד בסמוך מאוד להגשת הבקשה להארכת מועד, אבל הוא נמחק כי לא ניתנה עדיין החלטה בבקשה להארכת מועד. והנה בסעיף זה חוזרת הרשמת על השמצתי מבלי שבררה את מהלך התיק והתיק הקשור שבאחריותה הבלעדית ושאינו ניתנו בהם החלטות לפני שהיא מעלה סברות וטענות עובדתיות הפוכות מהמציאות.

28. גם סעי' 38 להחלטה מוכיח שהרשמת ערקובי לא קראה כלל את החומר בתיק לפני שנתנה החלטה סופית, וכולל עובדה הפוכה לחלוטין למציאות וסילוף האמת, וכותבת "המבקש ביקש לקבוע מועד לחקירת המשיבים ובאי כוחם, המשיבים לא הגישו תצהיר ... כך שאין בנמצא כל עניין עובדתי לחקור עליו, אם בכלל הרי יש לחקור את המבקש, האת המשיבים לא ביקשו", אולם זה הפוך למציאות – שכן עו"ד טננבוים היה בכלל זה שביקש לחקור אותי על תצהירי ולכן נקבע מלכתחילה מועד לחקירתי, כלומר ערקובי הפכה את המציאות העובדתית.

29. סעי' 41 – לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפישה אותי לאורך כל ההחלטה, תוך שכתבה עובדות לא נכונות בעליל ביודעה שהם לא נכונות, היא כתבה כך: "עם זאת בנסיבות המיוחדות של תיק זה, מצאתי לנכון להורות על הארכת מועד למשך 7 ימים להגשת הערעור כנגד תשלום הוצאות משמעותיות נוכח התנהלות המבקש. ביום 31.10.16, ניתנה על ידי כבוד הרשם החלטה המורה על הארכת מועד עד להחלטה אחרת, מאז המבקש פעל למעשה בהתאם להחלטות ביהמ"ש. המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים."

30. ביום 14.3.19 אחה"צ התקשר אלי עו"ד אריה לוי נדהם מההחלטה, שכן, לכל אורך ההחלטה הרשמת ערקובי מסבירה למה אין לתת לי הארכת מועד, וברגע האחרון עושה תפנית של 180 מעלות ומקבלת את הבקשה ומאריכה את המועד. השיחה עם עו"ד לוי הפתיעה אותי מאוד כי המתנתי בכלל לקביעת מועד דיון לחקירות ולא להחלטה סופית.

31. לא היה לי מושג, ועד עכשיו אין לי כל מושג למה נפסקו לחובתי הוצאות בגובה 5000 ש"ח ולמה לאחר שהרשמת ערקובי השמיצה והכפיש אותי ע"י כתיבת עובדות רבות לא נכונות וחלקן אינן אמת, היא מצאה "נסיבות מיוחדות" לקבל את הבקשה.

32. לפיכך הגשתי לרשמת ערקובי בקשת הבהרה למתן החלטה ברורה נחירה ומפורשת ולא החלטה לא מובנת וסתומה שאיש לא מבין, ושאלתי מהן אותן הנסיבות שבגינן הפכה את דעתה חיפוך מוחלט בסוף החלטתה (שורה 20 לעמוד 8 להחלטה), ומה כוונתה ב-"המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים." (שורות 23 עד 26 בעמ' 8 להחלטה) שבגין זה חייבה אותי ב-5000 ₪, כשהרשמת ערקובי יודעת שבר"ע לביהמ"ש העליון על החלטה מופרכת כזאת תידחה בנימוק פס"ד חניון חיפה.

33. הרשמת ערקובי סירבה להבהיר ואמרה שתפסוק לי הוצאות לטובת אוצר המדינה בגלל שאני מבקש הבהרה על החלטתה שאינני מבין אותה בכלל, וגם אחרים לא הבינו.

התנהלות הר' רחל ערקובי בהחלטתה בבקשתי להפחתת עירבון ברע"א (ת"א) 23116-04-19:

34. השופטת הבכירה דורית קוברסקי דחתה את בקשתי להקלטת דיון ההוכחות ביודעה שהיא פועלת בניגוד לדיון, והגשתי את רע"א (ת"א) 36628-01-17, ואז פתאום הסכים עו"ד לוי להקלטת דיון ההוכחות, ואח"כ לבקשתי ע"פ פסה"ד בערעור, ניתנה החלטה המתירה את ההקלטה.

35. השופטת סיגל רסלר-זכאי החליפה את השופטת קוברסקי והתירה אף את הקלטת כל שאר הדיונים בהליך, ואחד הדיונים של השופטת רסלר-זכאי אף הוקלט.

36. ופתאום, ביטלה השופטת רסלר-זכאי את הקלטות הדיונים ללא כל בסיס שבדין, למרות שהתקבלו החלטות קודמות המאשרות את הקלטתן, ולמרות שהיא עצמה אישרה אותן.

37. הגשתי בר"ע רע"א 23116-04-19 נוספת ודומה לרע"א 36628-01-17 על החלטות השופטת רסלר-שהייתה בת ארבעה עמודים ועוד 9 עמודי נספחים, מהן 4 החלטות פתקית קצרות.

38. השופטת המחוזית אביגיל כהן קבעה עירבון של 10,000 ₪, למרות שבבר"ע הקודמת, רע"א 36628-01-17, לא נקבע שום ערבון והבר"ע אף התקבלה והערעור התקבל.

39. הגשתי בקשה להפחתת עירבון, שהגיעה לרשמת רחל ערקובי, והיא חזרה על התנהלותה בעיכוב הביצוע ובהארכת המועד להגשת הערעור, היא שוב התעלמה מהעובדות הבסיסיות ומהטענות העיקריות שלי, **כתבה דברים לא נכונים בהחלטתה בידעין**, ומדובר בבקשה פשוטה של 3 עמודים בלבד.

40. נימוקי הבקשה להפחתת עירבון היו אומדן ההוצאות הצפויות וסבירות ומורכבות החליף שאינן מצדיקות הוצאות בסכום זה, וסיכויי הערעור ושיקולי מן הצדק לאור אי פסיקת הוצאות כלל ברע"א 36628-01-17 שהתקבל והיה על אותו נושא זה.

160. ובהחלטתה, שוב החליטה הרשמת ערקובי במנותק לחלוטין מהבקשה, **כששוב היא יוצרת מצג שווא של בסיס עובדתי אחר ומעוות לגמרי**, ויצירת תמונה עובדתית ומשפטית מעוותים לחלוטין שכן ברור שכשהקורא את ההחלטה שאיננו מכיר את העובדות והטענות שלי, ולא ידע עד כמה הרשמת ערקובי עיוותה את המציאות העובדתית והמשפטית עד כדי היפוך.

161. כך למשל, הרשמת ערקובי התייחסה למבחן הכלכלי למרות שלא טענתי אותו בכלל, ולמרות שהוא מבחן **חלופי ונפרד לגמרי**, ובבקשה גם ציטטתי את פס"ד רע"א-א' 12/4763 ע"ד אביעד ויסולי נ' דלק נדל"ן בע"מ ואח' לפיו **"גובה העירבון בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך**. אומדן זה מבוסס על שיקולים שונים ובהם מורכבות ההליך, היקפו, מספר המשיבים, קיומו של ייצוג נפרד עבור בעלי דין שונים, שווי נשוא המשפט, טיב ההליך וגובה ההוצאות שבהן חויב יחס ההליך בערכאה הקודמת" וגם את בשג"צ 4934/14 מילנה גורנשטיין נ' כנסת ישראל, אבל החלטת ערקובי לא מתייחסת בכלל לגופם של הטענות, ולא למבחנים שבמקרה ויסולי, וסתם קבעה ללא כל נימוק, שנדמה לה ש-10,000 זה סביר, מה גם שהיא התייחסה למבחן הכלכלי למרות שהיא יודעת (סובייקטיבית) והיה עליה לדעת (אובייקטיבית) שהוא מבחן חלופי שכלל לא קשור, וכשבמקרה ויסולי נכתב במפורש **"בהליך הערעור נקבע בראש ובראשונה לפי אומדן ההוצאות הצפויות אם יידחה ההליך"**, והיא גם לא מנמקת כלל איך העריכה שסיכויי הערעור לא גבוהים לאור זה שרע"א 36628-01-17 חקודמת התקבלה, כשאני טוען זאת במפורש בסעי' 16 לבקשה.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted signature]

הטעויות בפסה"ד של כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן בע"ר 19-04-50439

1. ולמעט שני שורות, כל שאר פסה"ד כולל עובדות לא נכונות ו/או מטעות, וגם הפרוטוקול עצמו כולל טעויות רבות מאוד שהשופטת דותן נעתרה לתיקון חלקו. להלן כל פסה"ד והשורות המודגשות הן ציטוט מפסה"ד:

- 1.1 "לא ביקשתי את תגובת ב"כ המשיבים והפסקתי את טיעוני של המערער אשר חוזר על הטענות שנטענו בתחילת הדיון." לא נכון, השופטת דותן מנעה ממני לטעון את טענותי ולהפריך את הטענות שבפסק הדין, כמפורט למשל בסעי' 36 בבקשה לתיקון פרוטוקול שהגשתי.
- 1.2 "עניינו של ערעור זה הינו החלטת כב' הרשמת ערקובי לחייב את המערער בהפקדת עירבון להוצאות הצד שכנגד בסך של 10,000 ש"ח." לא נכון. הרשמת ערקובי לא קבעה את גובה העירבון אלא השופטת אביגיל כהן. הבקשה הייתה להפחתת העירבון.
- 1.3 "המערער מכביר במילים על היקף ההליך וטוען כי היה על כב' הרשמת לאמוד את סכום ההוצאות הסביר בנסיבותיו של מקרה זה." לא נכון. השבתי לעיקרי הטיעון של המשיבים, שהיו מופרכים, ושפסקי הדין שעו"ד לוי ציטט תמכו בכלל בנימוקיי ובקבלת הערעור, מעבר לכך שעו"ד לוי גם פשוט לא ידע את החקיקה, למשל, שאין הפקדת עירבון בערעור מסוג זה.
- 1.4 "יאמר מיד, כי מדובר בהליך אשר לכאורה, נראה כהליך סרק מאחר והוא עוסק בדחיית בקשת המערער להקליט את דיוני בית המשפט בקדם משפט המתנהל בפניו." העובדות לא נכונות. הבר"ע היא על ביטול החלטות קיימות ולא על דחיית בקשה להקלטת הדיונים, כאשר המותב האחרון, השופטת סיגל רסלר זכאי, בכלל אפשרה את ההקלטות, ודיון אחד אף הוקלט.
- 1.5 "על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור וכן בקשה לעיכוב ביצוע דחיית ביצוע מועד קדם המשפט. כב' השופטת אביגיל כהן דחתה את בקשתו לעיכוב ביצוע. על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, רע"א 19-3057, הבקשה נדונה לפני כב' השופט פוגלמן אשר דחה אותה, ומשכך, לא ברור מה סיכויי הבר"ע העוסקת בהקלטת דיון בקדם משפט אשר לכאורה, כבר התקיים." משפט זה נטול כל היגיון משפטי וסותר את עיקרון הסיבתיות. הרי הבר"ע הוגשה לפני שהתקיים קדם המשפט, וכך גם הבקשה לעיכוב ביצוע והבר"ע לביהמ"ש העליון, אז מה הטעם בלטעון שהערעור חסר סיכוי לאחר שכבר ניתנו ההחלטות? וכשההחלטות ניתנו בניגוד מוחלט לדין הקיים ולהלכות פסוקות של ביהמ"ש העליון עצמו תוך השמטת העובדות המהותיות וביטול דבר המחוקק שבסעי' 68 ב' לחוק בתי המשפט.
- 1.6 "בדיון שבפני, טען המערער שעניינה של הבר"ע גם בדחיית בקשה להקלטת ישיבת ההוכחות. עיינתי בבקשת רשות הערעור, ולא מצאתי התייחסות לנקודה זו." הטענה איננה אמת. פסקת הפתיחה בבר"ע מתייחסת להחלטה מיום 2.4.19 שהיא על ביטול הקלטה דיון ההוכחות, וסעי' 18 לבר"ע מציין מפורשות שהבר"ע היא גם על ביטול הקלטת ההוכחות, וכן סעיפים 12, ו-34 המתתייחסים כמובן לדיון ההוכחות ולהחלטה מיום 2.4.19, וכשההחלטה מיום 2.4.19 היא נספח 2 לכתב הבר"ע, ולתיק המוצגים בערעור בפני השופטת דותן עצמה.

1.7. "יתרה מכך, החלטת כב' השופטת רסלר-זכאי מיום 25.3.2019 איננה דנה כלל בהקלטת דיוני ההוכחות, ועיקרה מתייחס לדיון קדם המשפט ותוכנו."

1.8. "עוד יודגש, כי לאחר שישתיימו הדיונים המקדמיים יחיה המערער רשאי לבקש הקלטת דיוני ההוכחות מאחר שאין באמור בהחלטה כדי לחסום את דרכו להגשת בקשה כאמור." עובדות לא נכונות. וחוזר מזה, כבר ביקשתי להקליט את כל הדיונים כולל דיון ההוכחות, ובקשותיי התקבלו, לרבות ע"י השופטת רסלר-זכאי עצמה. אז למה השופטת רסלר זכאי ביטלה את החלטותיה ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל טעם, קל וחומר טעם מיוחד כצווי המחוקק, וללא קבלת עמדת הצדדים, שהסכימו להקלטת הדיון. סתם להתנכל לבעל דין כי ידעה שיוגש ערעור, וידעה שהערעורים ידחו, וכדי להתנכל לתובע ולכתוב בפסח"ד שהתובע הגיש הרבה בקשות וערעורים.

1.9. "משכך, נראה כי סיכויי הבר"ע אינם רבים, וכנראה שעסקינן בהליך סרק כפי שצינתי קודם לכן." לא ניתן לבסס פס"ד על התנהלות בדיעבד, ובמיוחד על החלטות שניתנו באופן מנוגד לחוק ולפסיקה. השופטת אביגיל כהן לא התייחסה כלל לעובדות ולנימוקים שבבקשה לעיכוב ביצוע, וגם נתנה פרשנות לא נכונה לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 כדי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע בכל דרך כי הבר"ע ובקשת עיכוב הביצוע התייחסו להקלטה ולא למועד הדיון. וכמובן שבסופו של דבר בפרוטוקול קדם המשפט עיוותים וחוסרים מהותיים, כמפורט בבקשה לתיקונו, וגם בדיון זה עו"ד לוי הרעים בקולו כי הוא ידע שהשופטת רסלר זכאי הסתה את כל הליך קמא לטובתו ולטובת חנתבעים כמפורט בכתב הערעור

1.10. "בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל דין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט." עובדות שאינן אמת כמפורט בסעי' 3 עד 9 לעיל, ולא משנה בכלל לאיזה הליך התכוונה השופטת דותן.

1.11. "בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שיש לחייב את המערער בהפקדת עירבון בסך 10,000 ש"ח." איך יכלה הרשמת ערקובי להיות צודקת בטענה שלא ידעה כלל על קיומה, ולא הובאה כלל בפניה, ולא הייתה חשופה כלל לעניין מספר הבקשות שהוגשו שכן החלטתה ניתנה במעמד צד אחד ומבלי שביקשה בכלל את התייחסות הצדדים שכנגד.

1.12. "הערעור נדחת. המערער ישלם הוצאות הערעור בסך 4000 ש"ח." הוצאות הפוכות לדין כי הערעור היה צריך להתקבל במלואו ע"פ כל דין אפשרי, וגם סותרות את כל פסה"ד ואומרות שלמעשה שצדקתי בכל טענותיי ובכל נימוקיי, כי היקף הערעור על החלטת הרשמת ערקובי גדול מהיקף הבר"ע וגם התקיים דיון פרונטלי (שלא קים כלל בבר"ע), ולמרות זאת השופטת פסקה הוצאות של 4000 ש"ח כשהעירבון הוא 10,000 ש"ח בבר"ע. בכך נשמט בעצם כל הבסיס (שלא היה קיים מלכתחילה) מתחת לנימוקי דחיית הערעור לרבות בגין מספר הבקשות לכאורה שהגשתי.

2. על התנהלותה של השופטת דותן ניתן ללמוד גם מספרו של מר יורם שדה "התחתונים" בו הוא מתאר 5 הליכים שעבר בערכאות הנמוכות ובין השופטים שדנו בענייניו הייתה השופטת דותן, תוך הבאת אסמכתאות, והתנסותו אצל השופטת דותן דומה לשלי. סיפרו של יורם שדה נמצא כולו להורדה חופשית באתר האינטרנט www.hatahtonim.co.il.

אילן קירשנבאום, המערער.

נספח 3

הנהלת בתי המשפט ADMINISTRATION OF COURTS

Office Of the Legal Adviser

לשכת היועץ המשפטי

טי"ז באב, התש"ף
6 באוגוסט 2020
פ-174/2020
4700-1012-2020-049586
(בחשוכה נא לציין מספרנו)

לכבוד

מר אילן קירשנבאום

באמצעות הדוא"ל: ilan4236@gmail.com

מר קירשנבאום הנכבד,

הנדון: בקשת לקבלת מידע לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998

סימוכין: הקבול אגרה מיום 21.6.20

מכתבנו מיום 21.6.20

בקשתך מיום 10.6.20

1. בקשתך שבסמך לקבלת נתוני השכר של כב' השופטת שרה דותן נבחנה והוחלט למסור לך את המידע המבוקש.
2. להלן התשלומים ברוטו ששולמו לכב' השופטת דותן מיום מינויה לשופטת עמיתה, בחלוקה לפי חודש וכמות שעות:

החודש	כמות שעות (חלקיות 100)	ברוטו ששולם
מאי-19	28.50	9,436.35
יוני-19	45.50	15,065.05
יולי-19	31.00	10,264.10
אוג-19	12.00	3,973.20
ספט-19	53.00	17,548.30
אוק-19	29.58	9,793.94
נוב-19	46.50	15,396.15
דצמ-19	49.50	16,389.45
ינו-20	52.67	17,554.91
פבר-20	50.50	16,831.65
מרץ-20	39.50	13,165.35

145,418.45

יצוין, כי שכר שופט עמית קבוע בהחלטת גמלאות לנושאי משרה ברשויות השלטון (נושאי משרה שיפוטית ושאייריהם), התשמ"א-1981, כאשר על סכום הבסיס ישנה תוספת קבועה של דמי הכנה וכתובה בשיעור של 10%.

הנהלת בתי המשפט
ADMINISTRATION OF COURTS

Office Of the Legal Adviser

לשכת היועץ המשפטי

3. אנו לרשותך ככל שיידרש.

בכבוד רב,
יועץ
רונה מסדופי
היחידה לחופש המידע

נספח 3

בית המשפט המחוזי
בתל אביב

ע"א 48661-03-19
בפני כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן
קבוע לדיון ביום 14.9.20

המבקש:

אילן קירשנבאום

המשיבים:

- נגד -

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טונבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה לצירוף תצהיר תומך לבקשה לפסילת כב' השופטת

(למזכירות: נא להקליד במסגרת בקשה 9)

1. מצורף תצהיר תומך לבקשת שהוגשה אתמול לפסילת כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן.
2. הבקשה הוגשה תחת לחץ זמן כבד כי הנתונים החסרים מהמדינה נודעו לי רק יום קודם (16.8.20) בצהריים, והייתה דחיפות להגיש את הבקשה לפני סגירת בתי המשפט מחר במסגרת הפגרה, ועם קבלת הנתונים הפסקתי את עבודתי במקום עבודתי, והתחלתי לעבוד על הבקשות (הוגשה בקשה דומה גם בערעור המקביל ע"א 60400-02-20) ללא הפסקה כולל כל הלילה על הבקשה ולא הספקתי להחתים עו"ד על תצהיר בטרם הגשתה, כי המזכירות נסגרת בשעה 12:00 בגלל הפגרה.
3. ציינתי זאת גם בסעיף האחרון לבקשה שאצרף תצהיר בתוך יומיים שכן עו"ד רבים בחופשות.
4. לא נגרם נזק או עוות דין לצדדים שכנגד.
5. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום,
המבקש-מערער.

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לבקשתי לפסילת כבד השופטת (עמיתה) שרה דותן מלדון בענייניי.
2. למיטב זכרוני, הפעם הראשונה ששופט עמית דן בענייני היה בפני כב' השופט (עמית) משה סובל ברע"צ 39754-09-17 **קירשנבאום נ' טל ואח'** (6.12.17) שהיה גם הוא ערעור מורכב בגין חטיית משפט וכתביבת אי אמת ביודעין בהחלטה, עיוותי דין קשים, והתעלמות מעובדות, ראיות וטענות.
3. ניכר היה שהשופט עמית סובל לא היה בקיא כלל בתיק. הוא לא ידע עובדות בסיסיות בתיק, ואיים עלי כדי שאסכים לפשרה, הוא איים עלי קשות, פחדתי מאוד שאם לא אסכים, השופט סובל יפגע בי ויחזור על התנהלותו של השופט מיכאל תמיר בת.א. 31253-04-14 (חליד קמא), ועל התנהלות הרשמת קליין יונה ויתנכל לי ולכן נאלצתי להסכים לפשרה. הצהרתי על הכל בתצהיר העדות הראשית שלו בת.א. 8559-12-17 שנפתח כי המשיבים (באותו ערעור) לא קיימו תנאי מתלה בהסכם הפשרה.
4. השופט עמית סובל והשופטת (בתוארה אז) רחל ערקובי התנכלו לי קשות במסגרת בקשתי לעיכוב ביצוע כמפורט **בנספח 1 לבקשה זאת**.
5. וכך גם היה בהחלטה נשוא ע"ר 50439-04-19 לעיל, בו נתנה הרשמת ערקובי החלטה בבקשה להפחתת עירבון בת 3 עמודים, על כתב בר"ע ברע"א 23116-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א** בן 3 עמודים ועוד 9 עמ' נספחים שרובם החלטות פתקית קצרות על פני פחות מעמוד.
6. החלטת הרשמת ערקובי כללה קביעות הפוכות לשכל הישר ולעובדות ולדין שהובאו בפניה, התעלמה מעובדות ומטענות בסיסיות של המבקש, עיוותי דין קשים וכתביבת עובדות שאינן אמת.
7. כתב הערעור בע"ר 50439-04-19 על החלטת כב' הרשמת ערקובי היה פשוט מאוד, בסוגיות בהן הדין ברור זה שנים רבות, כשבמקרה **הרבה פחות מובהק** התקבלה בקשת המבקש, והעירבון **הופחת בחצי ל-5000 ₪** (רע"א 8178-04-16 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43**, החלטה מיום 10.5.16).
8. בערעור ע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דנה השופטת עמיתה שרה דותן. הרשמת רחל ערקובי מונתה בינתיים לרשמת בביהמ"ש המחוזי זמן קצר קודם לכן.
9. מהרגעה הראשון בדיון (28.5.19) היה לי ברור שכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן הגיעה לדיון במטרה לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות. השופטת (עמיתה) דותן לא ידעה עובדות בסיסיות בתיק, לא נתנה לי לטעון את מלוא טענותי ולהסביר לה שהיא טועה, ומיחרה לכתוב

בסוף הדיון פס"ד קצרצר שאני טוען כמפורט בנספח 2, שאין בו כמעט שורה אחת נכונה, וחייבה אותי בהוצאות גבוהות למרות שע"פ כל דין, הערעור היה צריך להתקבל במלואו.

פירוט הטעויות לדעתי של של כב' השופטת (עמיתה) דותן בפס"ד בע"ר 50439-04-19 רצ"ב
כנספח 2.

10. להמחשה, כתב הבר"ע ברע"א (ת"א) 23116-04-19 הוגש ביום רביעי 10.4.19, והבקשה להפחתת העירבון הוגשה ביום שני 15.4.19, ובאותו יום, 15.4.19, נתנה הרשמת רחל ערקובי את ההחלטה.

11. אז איך יתכן שבמהלך **5 ימים קלנדיים**, שבהם רק **3 ימי עבודה**, אני אגיש 125 בקשות ושתינתנה 200 החלטות? במילים אחרות, האם יתכן שאגיש לכאורה **יותר מ-41 בקשות ביום** בממוצע, ושניתנו בענייני באותם 3 ימים יותר **מ-66 החלטות ביום** בממוצע?

12. כי זה מה שכתבה בעצם השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19 :

"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים.
בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינינו 200 החלטות של בית משפט.
בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"

13. ואיך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה **שכלל לא הובאה בפניה** (ושגם לא קיימת) שכן החלטתה ניתנה באותו יום ללא תגובת הצד שכנגד, **ואפילו לא מוזכרת בהחלטה**, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.

תיאור כתבי הערעור בהליך ערעורי זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):

14. נימוקי הערעור על פסה"ד ובהליך קמא ועל 22 החלטות ביניים מפורטים בכתב ערעור בן 52 עמ', ומציגים הטיות משפט קשות וחמורות העולות כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט, וטעויות ועיוותי דין כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות ברורה של כב' השופט תמיר.

15. לדעתי שופט שמתנהל כמו השופט תמיר לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. אפילו ב"כ הנתבע 9 הסכים איתי שנעשו בהליך קמא דברים שהם "לא בסדר".

16. בכתב הערעור בקשתי גם את פסילת השופט תמיר שהיא בסמכות ערכאת הערעור במקרה שטענת הפסלות עולה לאחר מתן פסה"ד, וע"פ דין יש צורך במתן פרטים רבים להוכחת כוונה.

17. למיטב אמונתי חיסרון הכיס המצטבר שלי בהליך קמא ומהערעור מסתכם בכ-300,000 ₪.

18. התנהלותן של כב' השופטת הבכירה דורית קוברסקי וכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**, דומה לזו של שופט מיכאל תמיר, וכתב

הערעור החלקי שהוגש (בגלל שיבושים במחשב המבקש) על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים בן 39 עמודים, המציגים גם הם כתיבת אי אמת ביודעין למכביר ע"י שתי השופטות, ובעיקר של כב' השופטת רסלר זכאי, הטיות משפט קשות וחמורות מאוד העולות גם הן כדי הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט כמעט בכל שורה ופסקה בפסה"ד ובהחלטות, ופסלות השופט רסלר ברורה.

19. ניכר בעליל ששופט שמתנהל כמו כב' השופטות קוברסקי ורסלר זכאי לא חושש כהוא זה מהדין ומערכאת הערעור. ואכן, למשל, השופטת קוסברסקי התעלמה במופגן מהוראה מפורשת שניתנה לה ע"י ביהמ"ש המחוזי ברע"א 14107-06-15 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

20. למיטב אמונתי חיסרון הכיס שלי בהליך ת.א. 59594-03-14 ובערעור עליו מסתכם בכ-250,000 ₪.

הפניה לנשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א להחלפת השופטת (עמיתה) שרה דותן:

21. בסמוך לאחר שנודע לי שההליך עבר לשופטת (עמיתה) דותן, הגשתי ביום 7.5.20 בקשה לכב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א אורנשטיין להחליף את השופטת דותן בין השאר לאור התנהלותה, בע"ר 50439-04, שכן היא שופטת עמיתה בפנסיה ולכן קידומה לא יפגע במקרה של עוותי דין קשים כשם שעשו מותבים אחרים בענייני, וכשם שעשתה בפסה"ד בע"ר 50439-04-19, אך כב' הנשיא דחה את הבקשה בנימוק שהעניין נקבע ע"פ יומן העבודה של ביהמ"ש.

התנהלות כב' השופטת (עמיתה) דותן בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20):

פרשת הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור:

22. ביום 30.4.20 הגשתי בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון בערעור הנתמכת בתצהיר כדין ובאסמכתאות.

23. השופטת עמיתה דותן סירבה לדון בבקשה והורתה לי ביום 3.5.20 להגיש מחדש ב-10 עמ' כולל נספחים ותצהיר, למרות שזה בלתי אפשרי לאור מס' הטענות והנספחים החיוניים.

24. נאלצתי להגיש את הבקשה שוב ביום 17.5.20, ללא נספחים וכשהבקשה היא גם התצהיר. וביום 26.5.20 הגישו עו"ד אריה לוי את תגובתו בת 22 עמ' ללא תצהירים תומכים, ואני הגשתי את תשובתי ביום 7.6.20.

25. אחת הטענות המרכזיות שלי בבקשתי לקבלת ראיות נוספות היא שע"פ הפסיקה, על ביהמ"ש לערעור לבחון אם בראיות הנוספות יש לשנות את מערך הזכויות בהליך, כשהשופט תמיר פסל את תצהיר המבקש וראיותיו כשלמיטב הבנתי הוא ידע שהן מוכיחות התובענה על כל עילותיה וסעדיה.

26. סבר שמשחו לא תקין בהתנהלות השופטת עמיתה דותן, וביום 10.6.20 הגשתי בקשה לפי חוק חופש המידע לבירור מבנה שכרה וגובהו של השופטת (עמיתה) דותן, כשברור לי שלא ניתן לנהל

הליך כדין כשפוגעים בזכויותיי ומונעים ממני לטעון את טענותיי.

27. ביום 28.6.20 נתנה השופטת עמיתה דותן החלטות בהליך זה ובערעור נזקי הרטיבות (ע"א 60400-02-20), לפיהן עלי לקצר את שני כתבי הערעור ל-10 עמודים עם רווח של 1.5 בין השורות ולהגישם עד ליום 15.7.20. כמו כן, קבעה ששני הערעורים ישמעו באותו יום, 14.9.20, אחד אחרי השני, תוך שהיא יודעת שאני לא מיוצג, ולמיטב אמונתי היא יודעת שאני עובד במשרה מלאה ותובענית.
28. ברור שהקטנת כתב הערעור ל-10 עמ' תוך שמירת טענותיי איננה אפשרית לאור היקף כתב הערעור (ראו סעי' 17 לבקשה).
29. נודע לי על ההחלטות רק ביום 19.7.20, והתברר לי שהן הונחו בלי ידיעתו בתיבת הדואר ביום 13.7.20, שכן הדואר לא עולה עד לדירתו שבקומה הרביעית, וכן בגלל העבודה מהבית מאז 15.3.20 (מגפת הקורונה) לא בדקתי כל יום את הדואר, וגם לא ציפיתי להחלטות אלו כי כתב הערעור בהליך זה הוגש כשנה וחצי קודם, ביום 20.3.19, וכתב הערעור בנזקי הרטיבות הוגש ביום 24.2.20, והיו לשופטת כהן ולשופטת דותן זמן רב להורות על קיצור כתב הערעור.
30. כב' המותב הקודם, אביגיל כהן שופטת מן המניין, ולא הורתה לי לקצר את כתב הערעור.
31. ביום 28.7.20 הגשתי בקשה מנומקת בה ביקשתי בין השאר לתת בדחיפות החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות, שכן היא עשויה לשנות את כל מהלך הערעור, וכן לעיון מחדש בהחלטה על הפחתת עמודי כתב הערעור שכן הדבר לא אפשרי ומשמעותה חסימתי מלטעון את טענותיי ולקבל את יומי בביהמ"ש, ובמיוחד כשהיקף עיקרי הטענות נקבע ל-7 עמ' ונדחתה בקשתי להגדילם, וכן ביקשתי הבהרה והנמקה איך ניתן לצמצם ל-10 עמ' ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועל 22 החלטות ביניים, שאחת מהן בת 8 עמ' שבה פסל השופט תמיר את תצהיר העדות הראשית שלי וכל ראיותיו, ורק היא דרשה 5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות, ושאני מאמין שהשופטת דותן יודעת שהדבר בלתי אפשרי.
32. ביום 29.7.20 הגשתי בקשה דומה בערעור נזקי הרטיבות, וכן להגדיל את היקף עיקרי הטענות ולהגיש ערעור מתוקן בין 45 עמ' לאור תקלה במחשב שלי שגרמה למחיקות בכתב הערעור.
33. כמו כן, בקשתי הארכת מועד להגשת כתבי הערעור המתוקנים שכן קבלתי את ההחלטות באיחור רב, ואין באפשרותו לצמצם שני כתבי ערעור בפרק זמן קצר כל כך, וכשאני עובד במשרה מלאה ותובענית, וכשעניין זה בה הפתעה בזמן עומס שיא בעבודתי, וכשידוע שצמצום עמודים גוזל זמן רב מאוד, כדברי הנשיא לשעבר ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 ברזילי נ' מדינת ישראל, 586).
34. ביום 30.7.20 דחתה כב' השופטת (עמיתה) דותן את הבקשה בתיק ערעור נזקי הרטיבות בנימוק: "אין הצדקה בתיק זה להגשת כתבי טענות של עשרות עמודים", בלא להתייחס בכלל לשאר

העתירות בבקשה, וקים חשש ממשי שלא קראה בכלל את הבקשה, כי היא לא מתוגמלת כראוי על הכנה (קריאה) וכתובה, ולכן אין לה שום אינטרס לקרוא ולכתוב החלטה ראויה וכדין תוך התייחסותך לכל העתירות בבקשה כנדרש וכדין והיא בניגוד עניינים ולכן פוגעת בזכויותיי.

35. ואילו בהליך זה לא ניתנה כלל החלטה בבקשה מיום 28.7.20, וגם לא בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, למרות שעברו 72 יום מאז שהגשתי את תשובתי ונסגרה יריעת המחלוקת.

36. לאחר עיכוב רב בתשובת המדינה, לה חיכתי בעניין השתכרותה ומבנה שכרה של השופטת דותן, הגיעה ביום 6.8.20 תשובה לפיה היא משתכרת ככתוב בתשובת המדינה הרצ"ב כנספח 3.

37. שלחתי שאלת הבהרה נוספת ביום 10.8.20 באשר למה נכלל בשכרה השעתי, תוך ציון שהדבר דחוף מאוד כי אני צריך את המידע בדחיפות לצורך שימוש בו בתוך ימים ספורים.

38. התקשרתי במהלך כל יום חמישי 13.8.20 כדי לנסות לברר תשובה אבל לא היה מענה במשרדי המדינה. רק אתמול, 16.8.20, נשלח אלי מכתב שהעניין בטיפול, אך מכיוון שנוקקתי לתשובה באופן דחוף לבחינת המשך צעדיי, התקשרתי וקיבלתי תשובה טלפונית מהגורם המוסמך לפיה על הכנה וכתובה מקבל השופט עמית תוספת של 10% במובן זה, שלמשל בגין שכר של 3 שעות עבודה לפי 303 ש"ח לשעה (909 ש"ח), יתוגמל השופט עמית בסך 90.9 ש"ח עבור הכנה וכתובה.

39. לדעתי, התנהלות של השופטים מיכאל תמיר, דורית קוברסקי וסיגל רסלר-זכאי, והרשמת רחל ערקובי הייתה קשה וחמורה, ואם לא יעברו ביקורת שיפוטית ראויה, עשוי הדבר לחשוף מדיינים אחרים להתנהלות כזאת.

40. הדיון בערעור בו דן השופט עמית משה סובל (רע"צ 39754-09-17 קירשנבאום נ' טל ואח' 6.12.17)) החל כך שעם כניסתו הוא התיישב על כסאו, ומבלי בכלל לדבר עם מי מהצדדים מילה אחת החל להקריא לקלדנית את המילים "המערער חוזר בו מכל טענותיו..." ומבלי שהוצאתי בכלל מילה אחת מפי (הכל הוצהר בתצהיר העדות הראשית שלי בת.א. 8559-12-17 ולא נסתר ולא הוכחש).

41. ביקשתי בע"ר 50439-04-19 לתת פס"ד ללא הדיון המיותר כי הכל היה כתוב בעיקרי הטיעון, אבל השופטת דותן דחתה בקשה זאת ואכן, הדיון היה מיותר לחלוטין, כפי שהתברר בדיעבד, וכפי שחזיתי וצפיתי.

42. בפסה"ד בע"ר 50439-04-19 אין כמעט אף שורה נכונה, וטעויות חמורות כאלו פוגעות בנוסף גם בשמי הטוב.

43. חמיטב אמונתי וכפי שנוכחתי כב' השופטת דותן הגיעה עם כוונה מראש לדחות את הערעור, ועם דעה קדומה, והדיון היה "משחק מכור".

44. עד אתמול, 16.8.20, לאחר 72 יום, עדיין לא ניתנה החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות

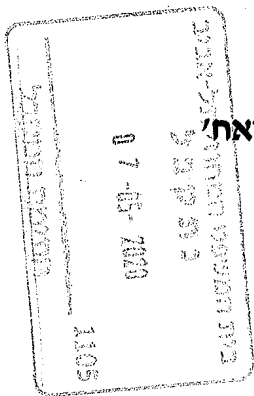
- בערעור. היום (17.8.20) לא היה לי זמן לבדוק מפאת לחץ הזמן לחגיש את הבקשה הזאת.
45. למיטב ידיעתי, כדי לקרוא ולזכור ולהבין את שני כתבי הערעור ואת התנהלות שופטי קמא בשני הערעורים, ואת עוצמת הפגיעה החמורה בזכויותיי, ובמיוחד כששני הערעורים כוללים עניינים טכניים רבים מורכבים יחסית, הדבר דורש שעות רבות מאוד.
46. השופטים תמיר ורסלר זכאי הציגו תמונה עובדתית ומשפטית מעוותת לגמרי ובפסקי הדין שלהם תוך עיוות דין קשה וכתובת אי אמת ביודעין בפסקי הדין ובהחלטות.
47. בדיון ביום 8.12.15 בהליך קמא אמר ע"ד אריה לוי, שהוא בעל ניסיון של למעלה מ-42 שנה ושופט צבאי, שלעבור על תצהיר העדות הראשית שלי ולהגיב לו דרושים לו 40-50 שעות (עמ' 16 שי 3).
48. ע"פ נספח 3, השופטת דותן משתכרת כ-13,000 ₪ ברוטו לחודש בממוצע ולפי כ-330 ₪ לשעה (נספח 3, מדובר על כ-40 שעות, שזוהו גם הממוצע החודשי שלה).
49. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

ותילמת המצהיר

הנני, מירון דימנט ע"ד, מאשר/ת כי ביום כ"ט.ט.19 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' ולאחר שהזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

ע"ד, מירון דימנט
 ע"ד,

נספח 4

ע"א 48661-03-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43 תל אביב ואח'

עבור: כב' השופט איתן אורנשטיין נשיא ביהמ"ש המחוזי בתל אביב

מאת: אילן קירשנבאום, המערער בתיק ע"א (ת"א) 48661-03-19.

הבאת העניינים לידיעת כב' נשיא ביהמ"ש המחוזי בת"א

ובקשה להחליף את כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן בע"א 48661-03-19

1. אני מביא לידיעתך את מה שקורה בביהמ"ש המחוזי שבהנהלתך, וכן פונה אליך בבקשה להחלפת המותב כב' השופטת (עמיתה) שרה דותן שאליה הועבר הערעור שהגשתי, שכן אחרת סיכויי בערעור הם אפס למרות שהערעור צריך להתקבל במלואו, ממש כמו שע"ר (ת"א) 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', שגם בו פסקה כב' השופטת דותן (28.5.19), היה צריך להתקבל במלואו עד האחרונה שבטענותיו. הפרוטוקול ופסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19 רצ"ב כנספח "א". הבקשה לתיקון פרוטוקול כולל תצהיר רצ"ב כנספח "ב", ההחלטה רצ"ב כנספח "ג" לא ניתנה החלטה בעניינים מהותיים בפרוטוקול, למרות בקשה למתן החלטה בעניין. ראו בקשה למתן החלטה והחלטה בה רצ"ב כנספחים ג1 ו-ג2.
2. גם אם תחליט שלא להחליף את כב' השופטת דותן, חשוב מאוד שתדע איך מתנהלים העניינים בבית המשפט המחוזי בת"א שהוא הגדול ביותר במדינה לפי כל המדדים, ומה השירות שהציבור מקבל בבואו לקבל את יומו בביהמ"ש המחוזי שהוא שלב אחרון לפני מחסום חניון חיפה, וכל הנאמר בבקשה זאת נתמך במלואו בעדויות אותנטיות לרוב ברשתות החברתיות ובאינטרנט כולל אסמכתאות. ראה המשך לגבי מר יורם שדה.
3. אשאל את כב' הנשיא שמכהן כשופט מאז שנת 2001 - האם יתכן שבמהלך 5 ימים קלנדיים, שבהם רק 3 ימי עבודה (שלושה ימי עבודה), אגיש 125 בקשות ושיינתנו בענייני 200 החלטות? היינו האם יתכן שהגשתי לכאורה יותר מ-41 בקשות ביום בממוצע, ושניתנו בענייני באותם 3 ימים יותר מ-66 החלטות ביום בממוצע? ברור שלא יתכן.
4. אבל זה בעצם מה שכתבה השופטת (עמיתה) שרה דותן בפסה"ד בע"ר (ת"א) 50439-04-19:
"בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמור לאמוד את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל הדין המסוים.
בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינינו 200 החלטות של בית משפט.
בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שסברה שיש לחייב את המערער בהפקדת ערבון בסך 10,000 ש"ח"
5. אבל איך יתכן שהרשמת רחל ערקובי "תצדק" בטענה שכלל לא הובאה בפניה שכן החלטתה ניתנה באותו יום בלי לקבל את תגובת הצד שכנגד, ואפילו לא מוזכרת בהחלטה, ושהיא לא ידעה בכלל על קיומה.
הערעור המוזכר בפסה"ד של השופטת דותן הוא רע"א (ת"א) 23116-04-19 שהוגש ביום רביעי, 10.4.19,

ההחלטה, שאין בינה לבין הבקשה כל קשר עובדתי ומשפטי. הבקשה רצ"ב כנספח "ד" וההחלטה כנספח "ה", כתב הערעור על החלטת ערקובי רצ"ב כנספח "ו".

6. ויובהר לעניין מספר הבקשות - השופטת דותן לא התכוונה שזהו מס' הבקשות שהוגשו בהליך קמא אלא למס' בקשות שהוגשו במסגרת הבר"ע שבה התבקשה הפחת העירבון. כל טענה אחרת איננה אמת.

7. השופטת דותן אפילו מונה בעצמה בפסה"ד עצמו את הבקשות שהוגשו (עמ' 4 ש' 1 עד 3) - בקשה אחת לעיכוב ביצוע, ובקשת רשות ערעור לביחמ"ש העליון. כולן לאחר החלטת הרשמת ערקובי, אז איך היא סותרת את עצמה באותו פסק הדין?

8. וגם אם נניח שהשופטת דותן התכוונה להליך קמא, אזי מה הקשר בין הליך קמא שהוא נפרד לגמרי לבין הליך הערעור שמתנהל בנפרד? ואגב, גם בו לא הגשתי 125 בקשות ומדובר בכתיבת דברים שאינם אמת.

9. ולא יתכן שהשופטת דותן טענה כי היא אמרה בדיון שקראה את כל חומר התיק בערעור בו נתנה את פסה"ד

10. השופטת דותן הגיעה עם פסק דין מוכן מראש, ותכננה לדחות את הערעור בכל דרך ולחייב אותי בהוצאות. השופטת דותן כתבה בפסה"ד דברים שאינם אמת, סירבה לתקן דברים מהותיים בפרוטוקול והתעלמה מכל העובדות הבסיסיות והטענות הבסיסיות, העיקר לדחות את הערעור ולחייב אותי בהוצאות.

11. ולמעט שני שורות, כל שאר פסה"ד כולל עובדות לא נכונות ו/או מטעות, וגם הפרוטוקול עצמו כולל טעויות רבות מאוד שהשופטת דותן נעתרה לתיקון חלקו. להלן כל פסה"ד והשורות המודגשות הן ציטוט מפסה"ד:

11.1. "לא ביקשתי את תגובת ב"כ המשיבים והפסקתי את טיעוני של המערער אשר חוזר על הטענות שנטענו בתחילת הדיון." לא נכון, השופטת דותן מנעה ממני לטעון את טענותי ולהפריך את הטענות שבפסק הדין, כמפורט למשל בסעי' 36 בבקשה לתיקון פרוטוקול הרצ"ב כנספח "ב".

11.2. "עניינו של ערעור זה הינו החלטת כב' הרשמת ערקובי לחייב את המערער בהפקדת עירבון להוצאות הצד שכנגד בסך של 10,000 ש"ח." לא נכון. הרשמת ערקובי לא קבעה את גובה העירבון אלא השופטת אביגיל כהן. הבקשה הייתה להפחתת העירבון.

11.3. "המערער מכביר במילים על היקף ההליך וטוען כי היה על כב' הרשמת לאמוד את סכום ההוצאות הסביר בנסיבותיו של מקרה זה." לא נכון. השבתי לעיקרי הטיעון של המשיבים, שהיו מופרכים, ושפסקי הדין שעו"ד לוי ציטט תמכו בכלל בנימוקיי ובקבלת הערעור, מעבר לכך שעו"ד לוי גם פשוט לא ידע את החקיקה, למשל, שאין הפקדת עירבון בערעור מסוג זה.

11.4. "יאמר מיד, כי מדובר בהליך אשר לכאורה, נראה כהליך סרק מאחר והוא עוסק בדחיית בקשת המערער להקליט את דיוני בית המשפט בקדם משפט המתנהל בפניו." העובדות לא נכונות. הבר"ע היא על ביטול החלטות קיימות ולא על דחיית בקשה להקלטת הדיונים, כאשר המותב האחרון, השופטת סיגל רסלר זכאי, בכלל אפשרה את ההקלטות, ודיון אחד אף הוקלט.

11.5. "על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור וכן בקשה לעיכוב ביצוע ודחיית ביצוע מועד קדם המשפט. כב' השופטת אביגיל כהן דחתה את בקשתו לעיכוב ביצוע. על החלטה זו הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית המשפט העליון, רע"א 3057-19, הבקשה נדונה לפני כב' "

השופט פוגלמן אשר דחה אותה, ומשכך, לא ברור מה סיכויי הבר"ע העוסקת בהקלטת דיון בקדם משפט אשר לכאורה, כבר התקיים. משפט זה נטול כל היגיון משפטי וסותר את עיקרון הסיבתיות. הרי הבר"ע הוגשה לפני שהתקיים קדם המשפט, וכך גם הבקשה לעיכוב ביצוע והבר"ע לביהמ"ש העליון, אז מה הטעם בלטעון שהערעור חסר סיכוי לאחר שכבר ניתנו ההחלטות? וכשהחלטות ניתנו בניגוד מוחלט לדין הקיים ולהלכות פסוקות של ביהמ"ש העליון עצמו תוך השמטת העובדות המהותיות וביטול דבר המחוקק שבסעי' 68' לחוק בתי המשפט.

11.6. "בדיון שבפני, טען המערער שעניינה של הבר"ע גם בדחיית בקשה להקלטת ישיבת ההוכחות. עיינתי בבקשת רשות הערעור, ולא מצאתי התייחסות לנקודה זו." הטענה איננה אמת. פיסקת הפתיחה בבר"ע מתייחסת להחלטה מיום 2.4.19 שהיא על ביטול הקלטה דיון ההוכחות, וסעי' 18 לבר"ע מציין מפורשות שהבר"ע היא גם על ביטול הקלטת ההוכחות, וכן סעיפים 12, ו-34 המתמייחסים כמובן לדיון ההוכחות ולהחלטה מיום 2.4.19, וכשההחלטה מיום 2.4.19 היא נספח 2 לכתב הבר"ע, ולתיק המוצגים בערעור בפני השופטת דותן עצמה. כתב הערעור הוא נספח 1 לנספח "ז".

11.7. "יתרה מכך, החלטת כב' השופטת רסלר-זכאי מיום 25.3.2019 איננה דנה כלל בהקלטת דיוני ההוכחות, ועיקרה מתייחס לדיון קדם המשפט ותוכנו."

11.8. "עוד יודגש, כי לאחר שישתיימו הדיונים המקדמיים יהיה המערער רשאי לבקש הקלטת דיוני ההוכחות מאחר שאין באמור בהחלטה כדי לחסום את דרכו להגשת בקשה כאמור." עובדות לא נכונות. וחוף מזה, כבר ביקשתי להקליט את כל הדיונים כולל דיון ההוכחות, ובקשותיי התקבלו, לרבות ע"י השופטת רסלר-זכאי עצמה. אז למה השופטת רסלר זכאי ביטלה את החלטותיה ללא כל סיבה נראית לעין וללא כל טעם, קל וחומר טעם מיוחד כציווי המחוקק, וללא קבלת עמדת הצדדים, שהסכימו להקלטת הדיון. סתם להתנכל לבעל דין כי ידעה שיוגש ערעור, וידעה שהערעורים ידחו, וכדי להתנכל לתובע ולכתוב בפסה"ד שהתובע הגיש הרבה בקשות וערעורים.

11.9. "משכך, נראה כי סיכויי הבר"ע אינם רבים, וכנראה שעסקינן בהליך סרק כפי שציינתי קודם לכן." לא ניתן לבסס פס"ד על התנהלות בדיעבד, ובמיוחד על החלטות שניתנו באופן מנוגד לחוק ולפסיקה. השופטת אביגיל כהן לא התייחסה כלל לעובדות ולנימוקים שבבקשה לעיכוב ביצוע, וגם נתנה פרשנות לא נכונה לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 כדי לדחות את הבקשה לעיכוב ביצוע בכל דרך כי הבר"ע ובקשת עיכוב הביצוע התייחסו להקלטה ולא למועד הדיון. וכמובן שבסופו של דבר בפרוטוקול קדם המשפט עיוותים וחוסרים מהותיים, כמפורט בבקשה לתיקונו, וגם בדיון זה עו"ד לוי הרעים בקולו כי הוא ידע שהשופטת רסלר זכאי הטתה את כל הליך קמא לטובתו ולטובת הנתבעים כמפורט בכתב הערעור

11.10. "בהתייחס לגובה העירבון, אכן בית המשפט אמר לאמור את העירבון תוך התחשבות בהיקף ההליך אולם, יש להתחשב גם במספר ההליכים המוגשים על ידי בעל דין המסוים. בעניינינו, המערער הגיש 125 בקשות וניתנו בעניינו 200 החלטות של בית משפט." עובדות שאינן אמת כמפורט בסעי' 3 עד 9 לעיל, ולא משנה בכלל לאיזה הליך התכוונה השופטת דותן.

11.11. "בנסיבות אלה, צדקה כב' הרשמת בכך שיש לחייב את המערער בהפקדת עירבון בסך 10,000 ש"ח." איך יכלה הרשמת ערקובי להיות צודקת בטענה שלא ידעה כלל על קיומה, ולא הובאה

כלל בפניה, ולא הייתה חשופה כלל לעניין מספר הבקשות שהוגשו שכן החלטתה ניתנה במעמד צד אחד ומבלי שביקשה בכלל את התייחסות הצדדים שכנגד.

11.12. "הערעור נדחה. המערער ישלם הוצאות הערעור בסך 4000 ש"ח." הוצאות הפוכות לדין כי הערעור היה צריך להתקבל במלואו ע"פ כל דין אפשרי, וגם סותרות את כל פסה"ד ואומרות שלמעשה שצדקתי בכל טענותיי ובכל נימוקיי, כי היקף הערעור על החלטת הרשמת ערקובי גדול מהיקף הבר"ע וגם התקיים דיון פרונטלי (שלא קים כלל בבר"ע), ולמרות זאת השופטת פסקה הוצאות של 4000 ש"ח כשהעירבון הוא 10,000 ₪ בבר"ע. בכך נשמט בעצם כל הבסיס (שלא היה קיים מלכתחילה) מתחת לנימוקי דחיית הערעור לרבות בגין מספר הבקשות לכאורה שהגשתי.

רקע הכרחי להבנת התנהלות השופטת (עמיתה) דותן:

12. ראשיתו של עניין בהתנהלות השופטת רחל ערקובי במסגרת ת"א 8559-12-17 כמפורט בבקשתי ובנספח 2 לבקשתי מיום 27.2.20 שלא למנות את השופטת אביגיל כהן ואת הרשמת ערקובי לדון בעניינים בע"א (ת"א) 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'. הבקשה מיום 27.2.20 רצ"ב כנספח ז"י.

13. בת"א 8559-12-17 התנכלה לי השופטת רחל ערקובי באופן מכוון וברור, והיא והשופט (עמית) משה סובל העבירו אותי מיד ליד תוך שהם סותרים אחד את השני ואת עצמם, וזאת כדי לא לתת החלטה בבקשות הדחופות לעיכוב ביצוע/עיכוב הליכים כדי למשוך זמן כדי שהמעקלים יגיעו לביתי לעקל מיטלטלין, ובסופו של דבר, נתנה השופטת ערקובי החלטה שכללה עובדות לא נכונות למכביר, טעויות בהבנת הנקרא, התעלמה מטענות עובדתיות ומשפטיות, לא קראה כלל את החומר הרלוונטי לבקשה, התעלמה לחלוטין מהתשובה לתגובת הנתבעים, שרק על פיה הייתה חובה לעכב את הביצוע/הליכים, וזאת, קרוב לוודאי, גם הסיבה שהיא התעלמה ממנה כלא הייתה, ונתנה החלטה מנותקת לחלוטין מהעובדות ומהדין ותוך חיובי בהוצאות כבדות. השופטת ערקובי התחמקה והתעלמה מבקשתי להבהרה ולהנמקת החלטתה.

14. כמו כן, בקדם המשפט ביום 11.11.18, השופטת ערקובי טענה עובדות לא נכונות בעניין הסיבות בגין ביקשתי לסגור את תיק החוצל"פ ולמה סירבתי לשלם, ורצתה לדון בעיכוב הליכים למרות שכבר נתנה החלטה בעניין, ולא ידעה שעליה לתת החלטה בעניין האפוסטרופסות ע"פ החלטה שהיא עצמה נתנה זמן מה לפני הדיון, וכי לא מדובר בבקשה במעמד צד אחד, טענה עובדות לא נכונות לפיהן טענתי שאני לא חייב לשלם, אבל זה בכלל לא מה שטענתי שהרי כל הזמן אמרתי שיביאו מישוה שאוכל להיפרע ממנו ואשלם, התעלמה מטענותיי לפי הלכת בע"א 4087/04 גורה נ' בנק לאומי בע"מ למרות שבתיק שנשמע כ-20 דקות לפנינו ובפני השופטת ערקובי טען עוה"ד את אותן טענות בדיוק והשתמש גם הוא באותה הלכה בדיוק (גורה נ' בנק לאומי) ואת טענותיו היא כן קיבלה, וכן התעלמה מהחתימה המזויפת לכאורה של הנתבעת 5.

15. ובאותו דיון קדם משפט, שהוקלט, טענה השופטת ערקובי שאין צורך בפרוטוקול מוקלד כי יהיה תמליל של ההקלטה. טענתי בפניה שע"פ החלטות של שני נשיאי ביהמ"ש העליון, הנשיא לשעבר גרוניס (רע"א 2193/08 מנורה חברה לביטוח בע"מ נ' לובטון) והנשיאה (בתוארה היום) אסונר חיות (רע"א 8532/14 דחלאן נ' עיזבון המנוחה אמיתי ז"ל), יש לקיים גם פרוטוקול מוקלד בנוסף לפרוטוקול המוקלט. השופטת ערקובי שאלה למה, והשבתי שכך קבעו שני נשיאים מהנימוקים שבהחלטותיהם, ואף הצעתי להגיש אח"כ לתיק את ציטוטי ההחלטות כי גם אני לא זכרתי את נימוקיהם.

16. ע"פ הפרסומים ברשתות החברתיות, כולל פרסום תמונות, השופטת רחל ערקובי היא קרובה משפחה של ציפי ערקובי. ציפי ערקובי היא חברה קרובה מאוד של חה"כ לשעבר עו"ד נורית קורן מהליכוד, שהייתה אז

חברה בוועדה למינוי שופטים, וניסתה לקדם את מועמדותה של שופטת השלום רחל ערקובי לביהמ"ש המחוזי עוד בשנת 2015, אולם היא לא מונתה "כי לא התבלטה בפסיקותיה על פני שופטים אחרים", ורק ביום 28.11.18 מינו שרת המשפטים ונשיאת ביהמ"ש העליון את השופטת ערקובי לרשמת ביהמ"ש המחוזי. (חה"כ נורית קורן היא מהמעורבים הראשיים בפרשת ה"מין תמורת מינויים" ומינוי השופטת אתי כרייף).

17. אני אומר כל אלו, למרות שעו"ד לוי חושב, מבלי לנמק, שזאת בחוצפה, כי מדובר בחיים שלי ובשירות תקין שאני אמור לקבל מהמדינה לה שילמתי מיסים כל חיי ושירתתי 20 בצבא (חובה, קבע ו-15 שנה מילואים) וחתנחלות חשופים בענייני מערערות את חסדר החברתי ולא מתקנת אותו, וזאת המדינה שלי ושל כולנו, ומערכת המשפט שייכת לעם ולמדינה ולא לשופטים כמו שמערכת הביטחון שייכת לעם ולמדינה ולא לקציני צה"ל, וראינו למשל מה קרה במלחמת יום כיפור כששבויי הקונספציה השתיקו וחתעלמו מהביקורת.

18. ציפיתי שלאחר שאושר מינויה לביהמ"ש המחוזי לאחר שנים רבות ולאור הספקות באשר ליכולותיה, תנסה ותקפיד השופטת ערקובי להוכיח שהיא ראויה לאמון שניתן בה, ותציג התנהלות, יכולות שיפוט ומזג שיפוט מרוסן המצופים ומתאימים לשופטת מחוזית בעלת סמכויות כל כך נרחבות.

19. אולם בהחלטתה בע"א (ת"א) 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' התברר לי שהרשמת (בתוארה אז) ערקובי המשיכה בהתנהלותה מבימ"ש השלום כמפורט בסעי' 8 עד 23 לנספח 2 של נספח "ז".

20. באחת מהחלטותיה הראשונות בע"א (ת"א) 28194-10-16 שהועבר אליה מכבי השופט נפתלי שילה, כתבה הרשמת ערקובי שהיא "מכירה את הצדדים", ובהחלטתה הסופית, תוך שהיא מתעלמת מהחלטות קודמות של השופטים שילה וחסדאי, וכותבת עובדות לא נכונות שלא היו ולא נבראו, מציגה יכולת שגויה בספירת ימים להגשת ערעור, מציגה מציאות מעוותת לגמרי והפוכה למציאות העובדתית האמיתית, כותבת השמצות והכפשות ללא כל בסיס עובדתי נכון, ובסופה מצאה לנכון לחייב אותי ב-5000 ₪ הוצאות תוך שהיא מנמקת את החלטתה בלשון מעורפלת, סתומה ולא מובנת, שכמובן גם נעדרת כל אחיזה במציאות העובדתית: - "המבקש נמנע מלהבהיר לביהמ"ש לאורך כל בקשותיו למרות שעל פניו נראה כי ביהמ"ש לא היה ער לכך, כי התגובות לבקשתו הוגשו, ואף הוגשה תגובה לתגובות אלו. כאשר המשיבים הגישו הודעה ובקשה למתן החלטה, הגיש הוא פניות שונות הנוגעות למצבם של המשיבים."

21. וגם הפעם, ביקשתי מהרשמת (בתוארה אז) ערקובי להבהיר את החלטתה, אולם היא סירבה וכתבה שתפסוק לי הוצאות לטובת אוצר המדינה בגלל שאני מבקש הבהרה על החלטתה שאיש לא מבין, כשברור שמדובר בהתנכלות לשמה מטעמים שונים כמו שיחות מסדרון בין שופטים על בעלי דין, ושיתוף מידע בית כל המותבים במדינה ע"י השמצה והכפשה עקבית ומתמשכת של בעל דין בהחלטות ובפסקי דין הנשמרים במאגרים המשפטיים של המדינה והפתוחים לכל, כמו נט המשפט, "נבו", "תקדין" וגוגל.

ולמה שהשופטת (עמיתה) שרה דותן תנהג כך?

22. היות והשופטת דותן שופטת בביהמ"ש המחוזי מחוזית ותיקה מאוד (2002), אזי קרוב לוודאי, שהיא שאלה את עצמה שאלה מתבקשת: "איך יכול להיות שרשמת בימ"ש מחוזי, שרק מונתה לאחר 21 שנות שפיטה בביהמ"ש השלום, תיתן החלטה בעניין עירבון, שלא רק שהיא שגויה, אלא שהיא גם מטה משפט ומציגה התנכלות ברורה למבקש? שהרי ברור שהערעור צריך להתקבל, וסתם לא נותנים החלטה כזאת?"

23. אפשרות נוספת היא שהרשמת ערקובי ידעה שתקבל גיבוי מלא לכל החלטה שתיתן, מתנכלת ככל שתהיה לאור שלל ההשמצות וההכפשות ששופטי ישראל נוהגים לכתוב עלי ללא כל בסיס עובדתי ומשפטי ולאחר שפגעו ללא רחם וללא כל מורא מערכאות הערעור בזכויותי הדיוניות והמהותיות בכל ההליכים שניהלתי.

24. אז נראה לי שלאחר שהשופטת (עמיתה) שרה דותן ביררה עם הרשמת ערקובי מה פשר ההחלטה שנתנה, וקיבלה "חוות דעת" עלי, ואולי גם ביררה מה כתבו עלי מותבים אחרים, בלי לדעת אם זאת אמת או לא, (למשל, השופט תמיר כתב בפסה"ד שהגשתי 80 בקשות שכמובן שזה לא היה ולא נברא) ולמרות שהיא אמורה לדעת שפס"ד בהליך אזרחי לא יכול לשמש כראיה בהליך אזרחי אחר, היא החליטה לדחות את הערעור בכל דרך.

25. כידוע, וכפי שלימד אותנו באוניברסיטה שופט בכיר מבימ"ש השלום בת"א, שופטים מדברים בינם לבין עצמם על בעלי דין, שולחים אימיילים, וגם השופטת שרה דותן עצמה שלחה בעבר אימייל לעמיתים שונים בביהמ"ש המחוזי אודות בעל דין שהביא לפסילתה ע"י הנשיא לשעבר אהרון ברק, שבו, לטענת אותו בעל דין, השמיצה אותו קשות בפני עמיתה (ע"א 3800/06 ולדהורן נ' הבנק הבינלאומי).

26. לטענתו של ולדהורן, באימייל נוסף לעמיתה השופטים טענה השופטת דותן כי **"מאחר ששקרים המפורסמים חדשות לבקרים עלולים להפוך בסופו של יום ל"אמת", רציתי להביא לידיעתכם את העובדות הנכונות כפי שהועלו על ידי במכתב לכבוד הנשיא ברק"** (סעי' 2 לפס"ד ולדהורן). והנה, זה בדיוק מה שעושים שופטים בענייניי, מפיצים עליי שקרים בהחלטות ופסקי דין, שהפכו ל"אמת" בפני שופטים אחרים.

27. ממקרה ולדהורן ניתן ללמוד ששופטים מפיצים מידע על בעל דין שעשוי להיות כוזב ושקרי, ואת תוצאותיו ניתן ללמוד מההכרעות הניתנות בענייניו של בעל הדין.

28. תמונה בעיני נימוקה של הנשיאה בייניש בספ"ד ולדהורן לפיו **"הנחת היסוד היא כי מקצועיות השופטים, יושרם ואי תלותם מאפשרים להם לדון בענייניו של המערער ללא משוא פנים, והם אינם מושפעים ממכתביה של השופטת דותן, חריפים ככל שיהיו. יתרה מכך, מכיוון שהשופטת קרת-מאיר טוענת כי המכתב אינו זכור לה, הרי שממילא לא יכול מכתב כאמור להשפיע על החלטותיה"**, שהרי ברור שלא לכל השופטים יושר מוחלט, וביהמ"ש עצמו טען ששופטים הם בני אדם, וככאלו הם מושפעים מאלו שהם מאמינים להם יותר, במיוחד לחבר למקום העבודה, וניתן בקלות לדעת אם השופט הושפע ע"י ביקורת הכרעותיו, אך לא ע"י ערכאת ערעור שבה פוסקים חבריו, ושופטת שטוענת שלא זכור לה מכתב משמיץ (מקרה ולדהורן) בעצם איננה מכחישה, וזאת הייתה גם תשובתם של כל הצדדים שכנגד בענייניי בחקירתם הנגדית כשפחדו מראיה סותרת או מזימה שתובא בפניהם ולכן לא רצו לשקר תחת אזהרה.

29. קרוב לוודאי שהתוצאה הייתה שונה לו הדבר היה נבחן ע"י מערכת שיפוט חיצונית לביהמ"ש, כהצעתה של כב' השופטת בדימוס דפנה אבניאלי במאמרה **"מי יבקר את השופטים, וכיצד?"** ("משפט וממשל", ט (תשס"ו) עמ' 387-409) בו הציעה להקים בימ"ש לענייני שפיטה כדי למנוע מצב שבו שופטים ישפטו את עצמם (שם בסעי' 5 עמ' 399).

30. על התנהלותה של השופטת דותן ניתן ללמוד גם מספרו של מר יורם שדה **"התחתונים"** בו הוא מתאר 5 הליכים שעבר בערכאות הנמוכות ובין השופטים שדנו בענייניו הייתה השופטת דותן, תוך הבאת אסמכתאות, והתנסותו אצל השופטת דותן דומה לשלי. סיפרו של יורם שדה נמצא כולו להורדה חופשית באתר האינטרנט www.hatahtonim.co.il.

31. השופטת הקודמת בתיק, אביגיל כהן, שביקשתי לא לשבצה בערעורי ע"א (ת"א) 60400-02-20 כבר הדגימה את מה שמצפה לי בערעור, לאור האופן המזלזל בו דחתה את בקשתי להגדלת מסי עמודי עיקרי הטיעון ללא כל נימוק ומבלי להתייחס לעובדות ולנימוקי הבקשה, שכן ברור שלא ניתן לכתוב את כל הטענות שנפרשות על למעלה מ-50 עמודי כתב הערעור ב-7 עמודים שלא יאפשרו לי לקבל עשירית מיומי בביהמ"ש, וכן ברור שהיא לא יכולה לנמק את החלטתה בלי שהחלטתה תראה לא תקינה לחלוטין. בקשתי להבהרה והנמקה נענתה באותו אופן. מדובר בהמשך הקו המתואר בנספח "ז". הבקשה להגדלת מסי העמ' רצ"ב **בנספח "ח" והחלטת נספח "ט"**.

32. אז אם בערעור בן 4 עמודים על החלטת פתקית בת 12 שורות וכ-16 עמודי נספחים (ע"א 50439-04-19) נתנה השופטת שרה דותן פס"ד שאין בו כמעט שורה אחת נכונה ועם סתירות קשות וטענות שאינן אמת, אז מה מצפה לי בערעור שכתב הערעור שלו כולל 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמ' ועוד 22 החלטות ביניים ותיק המוצגים בן עשרות מוצגים, הדן בעניינים טכניים מורכבים, ועם הבחנות דקות בין רעש "חזק" לרעש "לא סביר" ואופן מדידת רעש "לא סביר" לעומת קביעת רעש "חזק" שאין לו מדדים אובייקטיביים בדין?

33. השופטת דותן לא תקרא את כל חומר התיק, היא לא תתייחס לנימוקים ולטענות, לא תכתוב את האמת ואת המתבקש על התנהלות השופט תמיר, לא תכתוב שכתב דברי אי אמת בפסח"ד, למשל, שלדבריו לפיהם הגשתי 80 בקשות אין כל שחר. היא לא תתעמק בסוגיות ובהיבטים הטכניים המורכבים שקשורים למעלית ולמידת הרעש על הדקויות שבהבחנות בין רעש חזק לרעש לא סביר ועל השוני בקביעתם, היא לא תיתן לי לטעון את טענותיי בדיון, לא תבחן את האסמכתאות, לא תקבל ערעור על פסיקת השופט מיכאל תמיר שמונה בינתיים לביהמ"ש המחוזי מרכז וחביב על עמיתיו ומקורביו, וגם אצלו אולי תברר "מה קרה" לאור התנהלותו הלא תקינה בעליל בהליך קמא כפי שעולה מכתב הערעור, וגם הוא יסביר לה את דעתו הקדומה.

34. לדעתי, בנסיבות שנוצרו, אין מנוס מהמסקנה שהתיק הועבר לשופטת (עמיתה) דותן כי התנהלותה הצפויה כמו בע"ר 50439-04-19 לא תפגע בקידומה כי אין לה לאן להתקדם. לעומת זאת, לשופטת אביגיל כהן עדיין יש לה לאן להתקדם, ולכן עדיף למערכת העיוות הדין יבוצע ע"י השופטת דותן. מסקנה זאת מתחזקת לאור אופן דחיית בקשותיי לערער על החלטות השופטת כהן ע"י ביהמ"ש העליון כמתואר בנספח "ז".

35. השופטת דותן עוד לא התחילה לדון בתיק ולכן אין בעיה להעבירו למותב אחר, ממש כמו שהוא הועבר מהשופטת אביגיל כהן לשופטת דותן. רק כשהגשתי את הבקשה לקבלת ראיות נוספות ביום 30.4.20, נודע לי על תזכורת פנימית ליום 11.5.20 ובירור טלפוני עם מרכז המידע לאחר הארכת מצב החירום נאמר לי שהחלטת האחרונה בתיק היא מיום 7.4.20.

36. כדי לפרט את כל ההתנכלויות שאני חווה מביהמ"ש נדרשים עוד עמודים רבים מאוד, וכל מה שנשאר לי כדי לנסות לקבל את יומי בביהמ"ש ולקבל משפט צדק ע"י בקשתי זאת להעביר את התיק למותב אחר בתקווה שיגיע לשופט ללא דעה קדומה וללא משוא פנים וכמובן לא לשופטות אביגיל כהן ורחל ערקובי, כי כל מי שקרא, קורא ויקרא את כתב הערעור ויתעמק כנדרש במה שקרה בהליך קמא, יודע ועליו לדעת, שדין הערעור להתקבל במלואו על כל נימוקיו, כי מה שעשה השופט מיכאל תמיר בהליך קמא לא צריך לקרות ואסור שיקרה במערכת המשפט במדינת ישראל מכל בחינה ומדד אפשריים, כמפורט בכתב הערעור.

אילן קירשנבאום,

המערער.

נספח 5

48661-03-19 ¹²⁸
¹²⁸

בבית משפט המחוזי
בתל אביב

המעורר:

אילן קירשנבאום ת.ז. [REDACTED]
מרח' בול 43, תל אביב

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בול 43, תל-אביב

2. אבי (אביגדור) טל, ת.ז. [REDACTED]

מ [REDACTED]

3. הניה גודס, ת.ז. [REDACTED]

מרחוב [REDACTED]

4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל ת"ז [REDACTED]

מרחוב [REDACTED]

5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל ת"ז [REDACTED]

ע"י היורשים:

הניה גודס ת"ז [REDACTED]

שמעון גודס ת"ז [REDACTED]

6. רבקה בן משה, ת.ז. [REDACTED]

ע"י אפוטרופוס לדין:

רמי בן משה ת"ז [REDACTED]

7. יוסף פינסקר ז"ל, ת.ז. [REDACTED]

ע"י אפוטרופוס לדין:

חבי (חביבה) פינסקר-גרינברג ת"ז [REDACTED]

8. אורית מוזס, ת.ז. [REDACTED]

כולם למעט המשיב 4 וחמשיבה 1 ע"י עו"ד אריה לוי, רח' מנחם

בגין 11 ר"ג

טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן ת.ז. [REDACTED]

"אלכסנדר פרידמן מעליות", שרות תיקונים ושיפוצים

רחוב עמק ברכה 28, תל-אביב

ע"י עו"ד אלעזר טננבוים

רח' מיקונים 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

כתב ערעור

מוגש בזאת לפני בית משפט נכבד זה כתב ערעור על פסק הדין מיום 30.6.16 בת.א. 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף ואח' (נספח א') של כב' השופט מיכאל תמיר (להלן: השופט קמא) שכיהן אז בבימ"ש השלום בת"א (כיום בביהמ"ש המחוזי מרכז) שדחה את תביעתו של המערער ועל 22 החלטות ביניים מהתאריכים 13.12.15 (נספח ב-1), 16.10.14 (נספח ב-2), 28.5.15 (נספח ב-3), 4.6.16 (נספח ב-4), 14.12.15 (נספח ב-5), 16.12.15 (נספח ב-6 למעלה),

17.12.15 (נספח ב-7), 21.12.15 (נספח ב-8), 22.12.15 (נספח ב-9), 24.12.15 (נספח ב-10),
 27.12.15 (נספח ב-11), 24.12.15 (ראשונה) (נספח ב-12), 24.12.15 (שנייה) (נספח ב-13),
 (נספח ב-14), 28.12.15 (נספח ב-15), 28.12.15 (ראשונה) (נספח ב-16), 28.12.15 (שנייה) (נספח
 ב-17), 30.12.15 (נספח ב-18), 19.2.16 (נספח ב-19), 2.3.16 (נספח ב-20), 6.3.16 (נספח ב-21),
 7.3.16 (נספח ב-22).

סכום התביעה בחליף קמא: 89,306 ש"ח.

הערעור מוגש בחיפזון רב ע"פ החלטה לא צפויה לחלוטין מבחינת אופן ומועד נתינת מיום
 13.3.19 בהליך ע"א 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח'
 שהאריכה את המועד להגשתו ב-7 ימים בלבד.

הצדדים ציפו בכלל לקביעת מועד לדיון למספר שבועות קדימה, שנקבע בעבר ובוטל, בו ייחקר
 המבקש על תצהיריו בבקשתו להארכת מועד להגשת הערעור כפי שביקש ב"כ המשיב 9.

כל הטענות נטענות במצטבר וכל טענה שלהלן מהווה חלק מנימוקי הערעור גם אם היא מנוסחת
 כעובדה ו/או טענה משפטית ללא ציון מפורש שמדובר בטעות.

ב"כ המשיבים 1-8 מכונה כך למען הקיצור, שכן אין נציגות לבניין מאז 27.2.13 והמשיב 4 שהיה
 נתבע בהליך קמא נפטר עוד בטרם החל הליך קמא ולא יוצג ולא היה כלל חלק באף הליך קודם.

ואלו נימוקי הערעור:

הנימוקים להיותו של השופט קמא פסול ולפסילת הליך קמא:

1. הליך קמא פסול מתחילת עניין פסילת תצהיר העדות הראשית של המערער שכן כב' השופט
 קמא נתן החלטות ופעל באופן שיטתי, מתוכנן ומכוון כמפורט בכתב ערעור זה ביודעו
 שהתנהלות זאת תביא בוודאות לדחיית התובענה, למרות שהתובענה הוכחה במלואה
 במסגרת תצהיר העדות הראשית של המערער וראיותיו התומכות, שאותם קרא השופט קמא.
2. ריבוי הטעויות והסתירות בפסה"ד כמפורט בהמשך כתב ערעור זה, סוגם ואופיים, וריבוי
 הפגמים והמהלכים בהליך המנוגדים לדיון, סוגם ואופיים, וריבוי ההחלטות המנוגדות לדיון
 המציגות טעויות קשות שבשיקול דעת ואי שוויון הקשה לרעת המערער, והעלאת חזקות כלפי
 המערער שאפילו כב' השופט קמא סתר בעצמו, מעלים כל אלו חזקה לשיקול דעת
 סובייקטיבי פסול ע"י כב' השופט קמא (בג"ץ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים).
3. כב' השופט קמא התייחס בהחלטותיו ובפסה"ד להתבטאות של המערער ששני באי כוח
 הצדדים שכנגד טענו שעל השופט קמא לפסול עצמו בגין (בעניין מיטת הסדום המחושמלת).
4. הטעויות לכאורה של כב' השופט קמא לא יכולות להיחשב כטעויות גרידא שכן היה בדרגת
 שופט בכיר, ואף קודם זמן מה אח"כ להיות שופט מחוזי, לפיכך לא יתכן ששופט בכיר יטעה

מספר מצטבר גדול כל כך של טעויות, ובמיוחד טעויות כמפורט להלן, שחלקן מציג בפירוש כוונה, ולחלקן אין כל סיבה ניראית לעין, והדבר מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול.

5. במהלך השנים האחרונות, ובמיוחד לאחר מתן פסק הדין, נוכח המערער בהתנהלות הדומה לזאת של כב' השופט קמא מצד כל השופטים שהכריעו בכל הליכים שניהל, בכל הערכאות במדינה, כולל רשמי הוצל"פ, בימ"ש שלום, בימ"ש מחוזי ובימ"ש עליון, וגם עניין זה מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול.

6. מדיניות כזאת גורמת לנזקים כבדים לעם ולמדינה, ופוגעת קשות באמון הציבור במערכת המשפט, ויש להפסיקה לאלתר.

7. התובענה בהליך קמא נדחתה ללא קיום דיון אמיתי והוגן, ובאופן המנוגד לחלוטין לסעי' 6 לחוק יסוד: השפיטה, וניהול והתנהלות ההליך הייתה מנוגדת לכל דין, לסדרי משפט תקינים, להגיון ולמושכלות היסוד של המשפט וההליך השיפוטי, ודברים אלו באים לידי ביטוי גם בהיקף כתב הערעור.

8. מספרם הגדול של הטעויות, ובעיקר סוגיהן שלעיתים מעורר חשד, שכן טעויות שאלו לא אמורות לקרות לשופט בכיר, ומעלה חשד וחזקה לכוונה לגרום לערעור ארוך ומורכב הדורש פרטים והסברים רבים, ותוך העדר כל חשש מערעור על פסק דינו. התנהלות זאת צריכה להיחקר ע"י הגורמים המתאימים.

9. ראשית, טעה כב' השופט קמא ונתן פס"ד על עילה שהמערער כלל לא תבע בגינה אלא בגין עילה אחרת - התובע תבע בגין רעש "חזק" והשופט קמא נתן פסק דין בגין רעש "לא סביר", ואלו שני דברים שונים לגמרי, הן ע"פ החקיקה והן ע"פ הפסיקה, כמפורט בהמשך.

10. טעה כב' השופט קמא - המערער כלל לא הגיש 80 בקשות אלא 27 בלבד, רובן המהותי להארכת מועד ודחיות דיון בהסכמה מהסיבות שבסעי' 9 ו-10 להלן, טעות זאת פוגעת קשות בשמו הטוב של המערער ובמשלוח ידו הפוטנציאלי וגורמת להכפשת שמו ללא כל סיבה, וב"כ המשיבים 1-8 מעלה טענה זאת בכל הזדמנות, למרות שיודע שהדבר לא נכון.

רקע נדרש:

11. בסמוך לקדם המשפט הראשון, ובעקבות משיכות של כ-57,000 ש"ח של חברות שיווק ישיר טלפוניות מכרטיס האשראי של אימו של המערער (84), התברר שהיא חולה באלצהיימר במצב מתקדם שהחמיר והדרדר במהירות, והדבר אילץ את המערער ומשפחתו להתנהלות בהולה ומתמשכת לרבות לקבלת אפוטרופסות, מציאת דיון ונומך חלופי ולהשגחה צמודה, קבלת רישיון לעובדת זרה ועוד, אולם אחד האחים, שחזר מהודו לפני כ-25 שנה, חזר בתשובה וגר אצלה שנים רבות, סירב להתפנות מדירתה לצורך הכנסת עובדת זרה והתנגד לאפוטרופסות של המערער ואחותו, וקצת א"כ אף התחתן והכניס את אשתו לדירת האם, והמשפחה נגררה גם להליכים משפטיים ותובעניים בביהמ"ש לענייני משפחה במהלך ההליך.

12. מכלול אירועים אלו דרשו מהמערער הארכות מועד ודחיות דיון, שעד להגשת תצהיר העדות הראשית של המערער ונספחיו (להלן: **התצהיר**) היו כולם בהסכמה **מוערכת מאוד** של באי כוח המשיבים, בכתב ובע"פ, וגם של ב"כ אחר של המשיבים 1-3 בהליך מקביל, שגילו הבנה למצב, אולם שני באי כוח המשיבים בהליך קמא שינו גישה לאחר פסילת התצהיר שכן היה ברור שפסילת התצהיר ונספחיו ואופן ניהול ההליך שנקבע לאחר מכן יביאו לדחיית התובענה

13. טעה כב' השופט קמא כשהחליט לפסול את התצהיר וכל הראיות שהוגשו, בניגוד מוחלט לדין, למרות שהם מוכיחים את התביעה כולה, כשלמערער נותרו 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, תוך שהוא מטיל בנוסף על המערער להכין "תיק מוצגים" ללא כל פרשנות לגבי מהותו הדיונית והמהותית, וכן שהעדויות והסיכומים יהיו בע"פ, בניגוד להחלטה קודמת, מבלי שניתנה למערער התרעה מספיקה וזמן מספיק להערכות, ולאחר שהסתמך על החלטה קודמת, וללא כל ידיעה כלל מי יעיד מטעם הנתבעים, ומה ראיותיהם אלא רק יומיים לפני דיון ההוכחות, ובמצב שפסילת התצהיר נעשתה **באמצע המשפט** לאחר שהמערער כבר העיד את כל גרסתו במלואה כולל ראיותיו, אולם מנגד למערער לא היה מושג מה יעידו הנתבעים עד לרגע עדותם, שכן כתבי ההגנה כללו הכחשות גורפות, ומבלי שידע כלל מה ראיותיהם שכן ב"כ המשיבים 1-8 אפילו לא מסר למערער את המסמכים לפני הדיון כהוראת ביהמ"ש, כשעל המערער מוטל נטל הוכחה כבד מאוד לאור יריעת המחלוקת האדירה בהליך כשעליו להוכיח אחריות אישית של 9 נתבעים מעוולים במשותף, שהתנכלו לו במכוון במשך שנים רבות.

14. בדיון ההוכחות עצמו התריע המערער שוב ושוב שלא ניתן לו זמן מספיק, וכי הוא תשוש באופן קיצוני שכן במשך ימים רבים לפני הדיון ישן שעות ספורות בלילה, אם בכלל, מפאת לוח הזמנים הבלתי אפשרי שקבע כב' השופט קמא, ולא הספיק להתכונן לדיון ולהכין חקירות וסיכומים בגלל לוח הזמנים הבלתי אפשרי שקבע השופט קמא, אך השופט קמא התעלם מכל אלו, לרבות מהחלטתו הקודמת בעניין זה לפיה יתחשב במצב, והחליט לקיים את הדיון במלואו שהתארך עד לערב, למרות שאפילו לא תוכנן כך, ולמרות התרעות ובקשות חוזרות ונשנות של המערער.

נימוקי ערעור המשותפים לכל ההחלטות ולפסה"ד:

15. כב' השופט קמא טעה בראיית נכונה של הסכסוך והיקפו ונושא התיק למרות עשרות הסברים של המערער ועדיו, והפך את התוקפן לקורבן, והתעלם תדיר מטענות ונימוקים מהותיים ביותר של המערער בבקשותיו, תגובותיו, עדותו, חקירותיו הנגדיות, הן זו שקיים בימ"ש עצמו בקד"מ ביום 8.12.15 והן זו שבדיון ההוכחות, התעלם מראיות, לא נימק טענות והחלטות רבות מאוד שלו, פסה"ד סותר את עצמו והחלטות קודמות שוב ושוב, וללא כל נימוק וטעם, לא כל שכן טעם מיוחד, ובימ"ש אינו יושב כערכאת ערעור על עצמו, ודין פסה"ד וההחלטות כולן להתבטל.

16. טעה בימ"ש קמא שכן לא היה מוסמך להוסיף טענות משלו כי לא יודע על הסכמות הצדדים שקדמו לכך ואפילו לא ברר זאת כשהייתה בפניו האפשרות לכך, כמו שביהמ"ש לא ייתן סעד שלא התבקש אם לא עמד ב-3 התנאים למתן סעד שלא התבקש.

נימוקי הערעור על פסק הדין:

הערה: נימוקי הערעור על ההחלטה מיום 13.12.15, שפסלה באמצע המשפט את תצהיר העדות הראשית של המערער על נספחיו בניגוד מוחלט לדין, חשובים להבנת נימוקי הערעור על פסה"ד.

נימוקי הערעור על הפרקים בפסה"ד לא על פי סדר הופעתם בפסק הדין.

נימוקי הערעור על הפרק "האם התובע הוכיח קיומו של מטרד רעש"?

הסבר טכני לצורך הבנת טעויות בימ"ש קמא ושל באי כוח המשיבים:

17. נגדיר את הרעש שאנו רוצים למדוד באות "S" (Signal), ואת רעש הרקע באות "N" (Noise). חדר המעלית הוא החדר עם מקור הרעש-המעלית ("חדר המקור"), והחדר בדירה בו אנו רוצים למדוד את המטרד הוא "חדר הקליטה". רעש הוא גלי קול, ומכיוון שלאותות גליים יש תכונה אדיטיבית (מלשון ADD, גלים מסתכמים בפעולת חיבור), אזי בחדר הקליטה נמדד הערך $F=S+N$. נשים לב, שכשנמדד רעש המעלית בחדר הקליטה, מקבלים את F הכולל בתוכו גם את S וגם את N , ולא את S בנפרד או את N בנפרד. למשל, בקפה מהול עם סוכר, כשמביטים בנוזל הקפה לא רואים את הקפה לחוד ואת הסוכר לחוד.

18. מכיוון שמעוניינים למדוד רק את S (רעש המעלית), אזי מודדים את N בלבד ע"י כך שלא מפעילים את המעלית בזמן המדידה. אח"כ מפעילים את המעלית, ומודדים בחדר הקליטה, והפעם המדידה כוללת את רעש המעלית יחד עם רעש הרקע, היינו את $F=S+N$ (נזכור שמודדים בחדר הקליטה ולא בחדר המקור).

19. השלב הבא - מאחר ואנו יודעים את N , ומאחר שמדדנו את $S+N$, אזי לקבלת S (רעש המטרד) מבצעים פעולת חיסור פשוטה: $(S+N)-(N)=S$.

20. ההבחנה בין רעש פנימי לבניין לבין רעש חיצוני לבניין - אם מקור המטרד (S) הוא רעש חיצוני לבניין (למשל גנרטור או מזגן של שכן), אזי המדידה מבוצעת עם חלונות פתוחים כדי למדוד את רעש המטרד המקסימאלי וללא חסימה של החלון הסגור שיפריע למדידה וינחית את S (ה-Signal עצמו) שכן אין לדרוש מאדם שיחיה רק עם חלונות סגורים מפאת המטרד.

21. לעומת זאת, אם מקור המטרד הוא רעש פנימי בבניין, כמו המעלית, הרי שאין לבצע את המדידה עם חלונות פתוחים שכן הרעש מבחוץ יפריע למדידה כי הוא מכניס יותר N שעשוי אף "לבלוע" את S (בגלל התכונה האדיטיבית), ולכן רעש פנימי לבניין נמדד בעוצמתו המקסימלית דווקא בחלונות סגורים שכן אין הפרעות מבחוץ למשל, בחורף-החלונות סגורים.

נימוקי הערעור על הפרק "האם התובע הוכיח קיומו של מטרד רעש"?:

22. טע' 2 לחוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961 (להלן: החוק למניעת מפגעים) מדבר על רעש חזק (סובייקטיבי) או בלתי סביר (אובייקטיבי). טעה כב' השופט קמא ואף סתר את עצמו, שכן המערער ביקש להוכיח שהמעלית גרמה לרעש לא חוקי, ובמקרה הנדון, לרעש חזק, והוא אכן הוכיח זאת ע"פ דין, וזאת אפילו ע"פ החלטת קודמת מיום 28.12.15 בה בימ"ש עצמו טוען שעל המערער להוכיח רעש בלתי חוקי, וחוות הדעת שהוגשו מוכיחות רעש חזק והמערער אף ציין זאת בסיכומיו, ואפילו אם לא היה טוען זאת בסיכומיו ההלכה אומרת שאין צורך לטעון זאת אם הדבר ברור מההלך.

23. טעה כב' השופט קמא על שנצמד לפומליות בלבד ולא התייחס כלל למהות, ומבלי שניתנה למערער הזדמנות הוגנת, צודקת וסבירה להסביר. מה זה משנה מה שמו של החוק או התקן או התקנות אם הם כולם מורים לעשות בדיוק את אותן פעולות?! "תקן 1004 חלק 3, בידוד אקוסטי בבנייני מגורים: רעש ממעליות" של מכון התקנים הישראלי (להלן: תקן 1004) הוא הקריטריון הטוב ביותר למדידת רעש ממעליות, שהוא רעש פנימי, והוא כולל שיטת מדידה זוהי לזאת שבתקנות רעש בלתי סביר רק בהבדל שמבוסס על השכל הישר וההיגיון הפשוט והנכון שעל פיו גם קבע מכון התקנים הישראלי, והוא שאינו כולל מדידה עם חלונות פתוחים מהסיבה הפשוטה שמדידה עם חלונות פתוחים רק תפריע וכלל לא רלוונטית.

24. טעה כב' השופט קמא שכן אין הוראות חוק ספציפית למדידת רעש חזק וניתן למדוד אותו ולהוכיחו ע"פ השכל הישר וההיגיון הצרופ, ותקן 1004 הוא המתאים ביותר למדידת רעש חזק ממעלית, וזאת לעומת רעש בלתי סביר, שלא היה עילת תביעה, שמדידתו והוכחתו הם ע"פ התקנות למניעת מפגעים (רעש לא סביר), התש"ן-1990 (להלן: תקנות רעש בלתי סביר).

25. טעה בימ"ש קמא שכן תקנות רעש בלתי סביר שהותקנו במסגרת החוק למניעת מפגעים, הן תקנות כלליות לסוגים שונים של רעשים ולא מתאימות למדידת רובם המכריע של הרעשים ממעליות, לכן, מומחי הרעש מודדים רעש מעליות ע"פ תקן 1004, והוא מהווה, גם ע"פ הפסיקה, כאמת מידה והייחוס לרעש ממעליות, ולא בכדי אין ולו ציטוט אחד של פס"ד בכל פסה"ד, ופסה"ד ת"א 8641-12-09 גוטליב ואח' נ' נציגות בית ברח' אברהם בויאר 20 ואח' (להלן: פס"ד גוטליב) עולה בין הראשונים בכל חיפוש בנבו בנושא, ותצהירו של מר גוטליב אף הוגש בהליך מטעם המערער ובו מצוין מפורשות פס"ד גוטליב, וכב' השופט קרא אותו, ופס"ד גוטליב אף צוטט בבקשת המערער מיום 16.12.15. מר גוטליב לא יכול היה להגיע לדיון מהסיבות שבהודעת המערער על זימון העדים, ובפס"ד גוטליב ביהמ"ש השלום בת"א קיבל כמטרד מפלסי רעש הנמוכים בהרבה מאלו שנמדדו בדירת המערער, וגם בפס"ד גוטליב הרעש נבע מנקישות מהמעלית. משמע, כב' השופט קמא המוחזק כיודע את הדין, ויודע שמדובר במטרד רעש קשה בדירת המערער אבל מתעלם לחלוטין ופוסק הפוך.

26. טעה כב' השופט קמא כשהתייחס לחקיקה הלא נכונה וכן ביישומה ובהקשרה. המומחה לא ניסה להוכיח רעש בלתי סביר ע"פ תקנות רעש בלתי סביר בהיותן לא רלוונטיות לרעש

ממעלית אלא ע"פ תקן 1004 והמומחה המהנדס יאיר ברמן אף טען זאת בחוות דעתו ואף הסביר זאת שוב ושוב בחקירתו הנגדית.

27. טעה כב' השופט קמא בעניין החלונות הפתוחים שכן זהו לא העניין המרכזי והוא קשור בכלל לרעש הרקע, ובנוסף, גם על פי תקנה 5(ד) לתקנות רעש בלתי סביר, מדידתו תלויה בשיקוליו המקצועיים של המומחה, שהחליט למדוד ע"פ תקן 1004 בהיותו מומחה שנים רבות.

28. טעה כב' השופט קמא בסעי' 14 לפס"ד בהוצאת דברי עדותו של המומחה ברמן מהקשרם, ולדבר משמעות מכרעת, ולא רק זאת, אלא שבימ"ש קמא אף התעלם מהתשובה הספציפית של המומחה ברמן לשאלה ממוקדת בדיוק לעניין זה לפיה הוא ענה מפורשות "שלא נכון שמדידת רעש הרקע חייבת להיות עם חלונות פתוחים" והשופט קמא התעלם לחלוטין מעדותו זאת והעדיף תשובה לשאלה כללית אחרת לגמרי שמופיעה ממש אח"כ לגבי אופן מדידת רעש בחדר ע"פ תקנות רעש בלתי סביר, שב"כ הנתבעים 1-8 שאל כדי לבחון בכלל אם המומחה ברמן זוכר את הכתוב בתקנות, ונאמרה ללא קשר למדידת רעש המעלית. מדובר על עיוות דין קשה ביותר שמעייד גם על פסלות השופט שכן מדובר על עיוות מכון במטרה ובכוונה להכשיל את התביעה ולא בטעות גרידא, ובוודאי לא של שופט בכיר. יותר מזה, המומחה ברמן גם העיד מפורשות שרעש הרקע לא היה משתנה!

29. טעה כב' השופט קמא שכן אם נמדוד עם חלונות פתוחים, רק נפריע למדידת רעש המעלית בהיותו רעש פנימי לבניין, כפי שהעיד המומחה ברמן, ולכן המדידה נעשתה עם חלונות סגורים, וכך אף מורה אפילו תקנה 5(ב) לתקנות רעש בלתי סביר, ולמעשה למדידה עם חלונות פתוחים אין כל טעם והיגיון בהיותה לא משמעותית, כמוסבר לעיל בהסבר הטכני, וגם את זה העיד המומחה ברמן, וגם אם הוא היה מודד עם חלונות פתוחים, היה מתעלם ממדידה זאת.

30. טעה השופט קמא שכן התעלם מראיה משמעותית בתיק, היא חוות הדעת של המומחה לאקוסטיקה ד"ר מיכאל סורוב, שהוגשה אפילו על ידי הנתבעים 1-8 עצמם, והמוכיחה שמדידה עם חלונות פתוחים מפריעה למדידה של רעש פנימי לבניין, ולכן נדרשה מדידה חוזרת שהייתה עם חלונות סגורים בלבד, והיא גם חלק מתיק המוצגים של המערער.

31. טעה ביהמ"ש שכן המומחה ברמן הסביר והדגיש וחזר שוב ושוב על הנקודות הרלוונטיות, שהמדידה בוצעה לפי תקן 1004 חלק 3 וכי ברעש ממעלית יש לחפש נקודות מקסימום ברעש שהן הדבר החשוב ולא ההרכב הספקטראלי (כמו למשל במוסיקה), אבל ב"כ המשיבים 1-8 חקר רק על תקנות רעש בלתי סביר ולא שאל כלל את השאלות הנכונות והסתמך על הידע חדל והשטחי של בנו, שעוסק בכלל בסאונד של מוסיקה, במקום לפנות למהנדס מומחה אקוסטיקה שהיה מסביר לו עניינים אלו, והטעה את ביהמ"ש, וטעה כב' השופט קמא כשהתייחס בכלל לעניין החלונות פתוחים ולשאר הדברים הלא רלוונטיים כלל, במקום להתייחס לדברים המהותיים והחשובים שהמומחה הסביר בעדותו, וכן טעה השופט קמא לגבי חוות הדעת של המומחה שענה באופן מדויק ומקצועי ביותר.

32. טעה בימ"ש קמא גם בעניין המקור הנורמטיבי הן בחקיקה והן בפסיקה (למשל פס"ד **גוטליב**), תקן 1004 התקבל בפסיקה כמדד לרעש ממעליות, ולכן פסה"ד לא כולל ציטוט של אף פס"ד אחר שכן הוא ייסתר מיד, ובנוסף סעי' 6 לחוק למניעת מפגעים המסמך את חוקי העזר של עיריית תל אביב החלות מאז 1982 הקובעות שרעש מעל 40 דציבל מהווה מטרד.
33. טעה בימ"ש קמא שכן אין חובה וצורך לספק את כל נתוני המדידה, **וכך אף ע"פ המשיבה 8 שלא התייצבה לדיון ההוכחות וחקירתה נמנעה**, וכב' השופט קמא לא מצביע על כל מקור משפטי לכך, ואפילו אם כן, בסמכותו ומחובתו לתקן פגם זה, ויכלול המשיבים לבקש זאת במסגרת גילוי מסמכים אך לא עשו זאת.
34. המערער לא קיבל יומו בביהמ"ש, ולא ניתנה לו הזדמנות הוגנת וראויה להכנת חקירות וסיכומים והיה מתייחס לטענות ונושאים אלו שעלו באופן מפתיע שחלקם דורש בדיקה, ופסה"ד שציטט ב"כ הנתבעים לא נכון ולא רלוונטי.
35. טעה השופט שכן המומחה איננו יאיר ברמן הינו חבר בוועדות התקינה של מכון התקנים ואף **של התקן החדש למדידת רעש ממעליות (2012)**, ואופן המדידה של המהנדס ברמן ושיקול דעתו הם הנכונים והמתאימים ביותר, וחוות דעתו, עדותו וחקירתו מוכיחים זאת, וממלאים את כל דרישות הדין לקביעה שהרעש מהמעלית היה חזק ולא חוקי, ופסה"ד מתעלם לחלוטין מהמהות שבחוות הדעת של המומחה ברמן.
36. טעה בימ"ש, מרגע שהנתונים בידי המומחה אין משמעות למועד כתיבת חוות הדעת. האם כב' השופט לא חתם על פסה"ד 6 חודשים אחרי דיון ההוכחות? פסקי דין לא ניתנים לאחר שנים?
37. טעה כב' השופט קמא כשהתעלם לחלוטין ממדידת רעש המעלית בדירת המערער ע"י מר דדי נאמן, חתנה של בעלת דירה 6 ומדיירי הבניין, שמצא תוצאות זהות לחלוטין לאלו של המומחה ברמן במדידתו השנייה. דדי נאמן הגיע לדיון אך בחר שלא להעיד, וע"פ ההלכה, הימנעות מהעדת עד פועלת לרעת המבקש להעידו. הקלטת המדידה בתצהיר ונספחים, והוא חלק מהתיק והמתמללות העידו בהליך בחוות דעתו.
38. טעה כב' השופט קמא שכן חווה"ד של המהנדס ברמן קובעת שהרעש **התקפי באופיו** ויש לכך משמעות לגבי אופן המטרד שהוא יוצר, **וכי הבסיס הישן הותקן על גומיות לא תקינות**.
39. טעה כב' השופט שכן תצהיר המערער וריבוי ראיותיו שהוגשו בהליך לרבות בתיק המוצגים והתנהלות הנתבעים מוכיחים באופן מובהק שהמעלית גרמה למטרד רעש חזק וקשה.
40. טעה כב' השופט קמא בסעי' 25 לפס"ד שכן המערער כימת את כל נזקי הרעש בתצהיר שנפסל כולל ראיות תומכות מלאות לרבות חוות דעת מומחים והבאת עדים, ואי אפשר היה להעביר כל זאת במסגרת לחוות הזמנים שנקבעו, ועדות מתוכננת של כ-12 דקות במוצא, מה גם שעגמת נפש נתונה לשיקול דעתו של ביהמ"ש. התצהיר והראיות מוכיחים בעליל התנכלות והימנעות מכוונת של שנים מתיקון המטרד הקשה, החלפת בסיס המעלית רק לאחר

כשנתיים וחצי כשהמהנדס פיילר מודה שיש רעש וראיה זאת מונחת בפני ביהמ"ש בעת כתיבת פסה"ד, עצימת העיניים של כל הגורמים, עשרות השיחות עם המהנדס פיילר, פירוט שיחות הטלפון על כל חברות העיתונים וחתימות הזמן בשעות הלילה, שיחות עם המשיבים עצמם שנמנעו בכוונה מתיקון המעלית, מכתבים של הנתבעים עצמם ועוד ועוד, אולם כב' השופט קמא עצם את עיניו והתעלם מכל אלו וגם פסל את התצהיר בניגוד מוחלט לדין.

41. השופט התעלם לחלוטין מראיות מכרעות ומהותיות ביותר המהוות הודאת בעל דין לקיומו של הרעש והן הקלטות של משיבים שונים האומרים שמעלית מרעישה, למשל הקלטת אסיפת הדיירים מיום 29.5.05 שבה למשל המשיבה 8 מודה במפורש שהמעלית רועשת מאוד ושהיא ישנה עם אטמי אוזניים, ולכן גם לא התייצבה לדיון ההוכחות ואי העדת עד משמעותי פועל לרעת המשיבים, ובמיוחד שדירת המשיבה 8 בקצה השני של הבניין ושרטוט הקומה של הבניין הוגש גם הוא כראיה בתיק, ואם עד אליה הגיע רעש המעלית, אזי קל וחומר לדירת המערער שהיא הסמוכה ביותר למעלית וחדר השינה שלו נמצא כ-4 מטר מחדר המעלית.

נימוקי הערעור על הפרק "קדמי המשפט, דיון הוכחות וסיכומים בעל פה":

42. טעה כב' השופט קמא כשהשמיט גם מפסה"ד את כל הטענות והנסיבות שהובילו לבקשות להארכת מועד ולדחיית הדיון הראשונה, שכמעט כולם היו בהסכמה, הן בכתב והן בע"פ, ופסה"ד מציג תמונה מעוותת ומוטה לרעת המערער, הפוגעת קשות בשמו הטוב ללא כל סיבה והצדקה ופוגעת קשה במשלוח ידו הפוטנציאלי.

43. טעה כב' השופט קמא בכך שלא דחה את דיון ההוכחות בנסיבות שהיו. כך גם הושמטה סיבה משמעותית נוספת לדחייה הראשונה של דיון ההוכחות והיא שיום קודם למועד שנקבע להוכחות בהליך קמא נקבע למערער ולמשיבים 3-1 דיון הוכחות בפני המפקח על המקרקעין

44. טעה כב' השופט קמא וסותר את עצמו בכך שאיפשר בזבוז זמן רב בדיון ההוכחות בנושאים שהחליט ביום 13.12.15 שהם לא יכללו בהליך וביריעת המחלוקת.

45. כמו כן, טעה בימ"ש קמא וסותר את עצמו בזקיפת אורכו של דיון ההוכחות לחובת המערער, שכן כב' השופט עצמו קבע עדויות וסיכומים בע"פ, וכשברור שהתנהלות דיון כזה תיקח זמן רב פי כמה מאשר תצהירים וסיכומים בכתב. יתרה מכך, היה זה דווקא המערער שהתריע בתגובתו טרם הדיון מיום 13.12.15 וחזה זאת בוודאות אך השופט קמא התעלם מטענותיו. ונזכור- זאת בשעה שרק חלק קטן מהנתבעים העיד וכאשר מר גוטליב לא הגיע להעיד.

46. הנימוקים שמעלה השופט בפסה"ד לדחיית ההקלטה לא נטענו קודם בהחלטה המקורית, הם וטרואקטיביים ולא תקפים. בימ"ש לא יושב כערכאת ערעור על עצמו, ומה גם שנימוקים חדשים אלו שגויים, שכן ביהמ"ש יכול ורשאי לנהל פרוטוקול במקביל, והדבר מקובל ומבוצע רבות, והמחוקק אף מצווה על ביהמ"ש לאפשר למבקש את הקלטת הדיון.

47. טעה כב' השופט קמא וסותר את שכתב בהחלטה מיום 13.12.15. ע"פ הראיות בתיק ותצהירו התומך במסגרת בקשות הביניים הוא החל לעבוד תצהירו רק ביום 26.6.15, היינו מסי ימים לאחר דיון ההוכחות בפני המפקח על המקרקעין (21.6.15), ואסמכתאות הוגשו לבימ"ש קמא

48. שאר נימוקי הערעור על פרק זה מובאים במסגרת הערעור על החלטות הביניים ובמסגרת נימוקי הערעור על שאר פסה"ד ופרקיו השונים.

נימוקי הערעור על הפרק "דיון":

49. טעה בימ"ש שכן כל התצהיר וכל נספחיו רלוונטיים לתביעה, והמערער אף הצהיר על כך, ומוכיחות את התביעה כולה, ובמיוחד שכבי' השופט קרא את התצהיר ונספחיו ואמור לדעת זאת, התעלם מהטענות באי כוח המשיבים בעניין הגשת התקליטורים המקוריים, טעה כשדחה את בקשת המערער לפיצול הדיון שהיה מייעל מאוד את ההליך, בימ"ש קמא אסר על המערער להקריא מתצהירו למרות שברור שלא ניתן לזכור את כל העובדות והראיות בע"פ בלוח הזמנים שנקבע, ואף מנע ממנו בפועל בדיון מלהעיד את גרסתו, והתעלם מכך שבאי כוח המשיבים הסכימו קודם לדחיית הדיון ושינו דעתם כשהבינו שניהול ההליך ע"פ ההחלטה מיום 13.12.15 משמעו דחייה וודאית של התביעה, וכל אלו הושמטו מפסה"ד למרות שאלו טענות מהותיות מאוד והמערער אף טען אותן שוב ושוב לאורך כל ההליך.

נימוקי הערעור על הפרק "האם הוכח מה היו הסיבות לרעש?":

50. טעה השופט קמא שכן ע"פ כלל הדבר מדבר בעד עצמו נטל ההוכחה לכך על המשיבים, וכן השבתת המעלית היא מוסכמה, והושבתה גם בגלל הרעש ולא רק בגלל ליקויי הבטיחות הקשים, וטעה השופט על שדחה את בקשת המערער למנות מומחה ולהביא חו"ד בעניין.

51. טעה כב' השופט קמא ואף כותב דברים לא נכונים בפסה"ד, שכן נספח 54-ד-1 כן הוגש בתיק המוצגים, שהרי כך קיבל את מספרו הסידורי, ואף ברשימת המוצגים הנוספת, ואף ניתנה החלטה שכן מתירה אותו (נספח ב-5),

52. כמו כן, טעה כב' השופט ביחס לחוות דעתו של המהנדס רון יוסף. כפי שנטען, היא עונה לדרישת הדין מבחינה צורנית ומהותית, ורון יוסף צרף את פסקת האזהרה העצמית מאוחר יותר, ובחינה מהותית אין זה משנה שכן חווה"ד עצמה נרשמה בסמוך לבדיקה, והתייצבות לחקירה נגדית מרפאת את העדר פסקת האזהרה העצמית שבאה להחליף עדות בבימ"ש, ושוב טועה השופט כשנצמד לפרוצדורה במקום למהות.

53. טעה השופט שכן המהנדס רון יוסף לא חייב לגלות את מקור הרעש מהמעלית ע"פ כלל הדבר מדבר בעד עצמו ויכול להעיד על קיומו, וכך עשה, וגם אם המהנדס רון יוסף איננו מומחה אקוסטיקה ורעש, הרי שע"פ ההלכה, "מומחה יכול לתת חוות דעת מקצועית גם בנושאים שאינו מתמחה בהם ובית המשפט לא יפסול זאת", ובמקרה זה, מר רון יוסף מהנדס בוחן מעליות כ-40 שנה ולא נסתרה מומחיותו, והראיה שכאשר הותקן בקר התדר נפסק הרעש.

54. יתרה מכך, טעה כבי' השופט קמא שכן לעדותו של המהנדס רון יוסף היו מטרות נוספות אחרות לגמרי, והן, שהוועד, ובאישור של המשיב 2 מהוועד, שידע והסכים שהמעלית רועשת, הסכים להוציא כסף לצורך זימונו של רון יוסף, דבר שמהווה הודאת בעל דין לרבות בהתנהגות וכן ניסיונות הקטנת נזק מצד המערער. רון יוסף זומן לפי דרישת המשיבים וראיות התשלום על חווי"ד של רון יוסף צורפו גם הם כראיות לתצהיר שנפסל.

55. טעה כבי' השופט קמא גם לגבי תסקירו של פיילר שכן הבסיס לא הוחלף למרות הוראת פיילר ב-2004 (ראה בהמשך) וגרם למטרד רעש קשה ביותר, וכל פניות המערער לגורמים השונים וכן מדידות המומחה ברמן מוכיחות את קיומו של מטרד הרעש לאורכה של התקופה הנדונה.

56. טעה כבי' השופט קמא שכן לא נדרש היה לזמן את המהנדס פיילר לעדות מאחר והוא מוסמך וממונה מטעם המדינה, ותעודת המינוי וההסמכה שלו צורפה כראיה לתצהיר ול"תיק המוצגים" וחזקה שקביעותיו ותסקיריו נכונים. כמו כן, השופט לא דרש זאת ע"פ תקנה 143(6) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: התקנות), וכן תסקיריו גולו ע"י הנתבעים עצמם בגילוי המסמכים ותסקיריו מקובלים עליהם והם פעלו על פיהם, ולא ניתן לטעון כנגד מסמך שבעל דין פועל על פיו ואף מציג אותו כראיה מטעמו.

57. טעה השופט קמא שכן מטרת חווי"ד של שמואל לב ושל מר ברנפלד שונות מאלו שהתכוון השופט קמא ונועדו להמחיש את מאמציו של המערער לתיקון הרעש והקטנת נזק ואובדן הזמן של המערער וטעה השופט קמא על שלא פסק פיצוי בגין אובדן זמן זה שעה שהוא עצמו מתייחס אליו בפסה"ד, והמערער היה מסביר זאת לו היה מקבל את יומו בביהמ"ש.

58. טעה ביהמ"ש בסעי' 37 לפס"ד שכן בבדיקה מיום 14.3.07 בה הורה המהנדס פיילר על החלפת הבסיס הוא אמר בעצמו שיש רעש וגם אמר "מה שנכון נכון" לעניין מקור הרעש עליו הצביע המערער מס' שנים קודם לכן, וכאמור, הוכח שהיה רעש, ובנוסף המתמללות העידו לעניין ההקלטות שמוכיחות שהמשיב 2 היה בחדר המעלית והודה והסכים שיש רעש מהמעלית.

נימוקי הערעור על הפרק "האם הוכח שהנתבעים התרשלו?":

59. טעה השופט בסעי' 40 לפסה"ד, וההסבר הטכני לטעותו מופיע בסעיפים 24-42 לתצהיר שנפסל כולל איורים, ולכן פיילר כתב שצריך לתקן עיוות ושקיעה. היות והבסיס הישן לא היה תקני היה צריך להחליפו בבסיס תקני עם פרופיל "U" שימנעו עיוות ולא יתעוותו וישקעו כמוצאה בתצהיר כולל ראיות, צילומים והסברים ממחישים.

60. התובע לא קיבל את יומו בביהמ"ש וברור שבלתי אפשרי להסביר את כל האמור בסעי' 56 לעיל בדיון בע"פ בדיון מוגבל בזמן וכך נועד תצהיר בכתב שמסביר הכל, ושוב מוכח שאין שום דבר מיותר בתצהיר ובראיות התומכות והוא נפסל בניגוד לדין. הדברים היו צריכים להתברר בחקירות הנתבעים וע"י חווי"ד מומחה נוספת שביהמ"ש מנע את הבאתה, ואי אפשר להצהיר כל אלו בכמה דקות. המערער טען בדיון שוב ושוב שהזמן לא מספיק ונדרש לו עוד זמן אבל בימ"ש קמא התעלם, וכל שנותר זה לערער.

61. טעה בימ"ש קמא, "**ביטול עיוות ושקיעה**" משמעותו החלפת הבסיס, **ועובדה שזה גם מה שהפסיק את הרעש**, וכפי שאכן הודה פיילר עצמו בבדיקה בחדר המעלית ביום 13.4.07, ובתצהיר ונספחיו שנפסלו יש גם התייחסות והקלטות בדיוק לעניין זה. ההקלטה היא חלק מהראיות בתיק והמומחית העידה. ביהמ"ש **התעלם מהקלטת הבדיקה של פיילר בחדר המעליות שבה פיילר מפרש בעצמו מהו "ביטול עיוות ושקיעה" והודה שהיה צריך להחליף את הבסיס**. בתצהיר שנפסל מתוארת מסכת ארוכת הפניות של המערער לפיילר בעניין וכפי שמודים פיילר והמשיב 9 (להלן: **פרידמן**) בבדיקה וגם זה בחומר התצהיר וראיותיו שנפסלו.
62. טעה השופט קמא שכן תיקון העיוות והשקיעה אפשרי רק ע"י החלפת הבסיס והוועד נמנע מכך בכוונה, והתרשלות הנתבעים מוכחת במלואה בתצהיר ונספחיו שנפסלו ובתיק המוצגים והמערער אף התייחס אליהם בעדותו, וטעה כבי' השופט קמא על שהתעלם מחוסר המהימנות של עדות פרידמן והמשיבה 5 הנסתרות לגמרי ע"י הראיות שהיו בפניו והוא כבר קרא אותן.
63. טעה בימ"ש שכן המערער התנגד להגשת התסקירים שלא צורפו בגילוי המסמכים והם לא נמסרו למערער במסגרת תיק המוצגים לפני הדיון ולא יכול היה להתכונן. התובע התנגד גם במהלך ההליכים המקדמיים שגם אז לא גולו לו כל התסקירים, וגם לאחר הדיון הם לא צורפו ולא הוכנסו למערכת נט המשפט למרות החלטות השופט, והמערער לא יודע מה תוכנם.
64. טעה כבי' השופט קמא בהתייחסותו לתסקירי המהנדס פנחס הראל, ויש למחוק את כל התייחסותו להם. לא ידוע לאיזה תסקירי המהנדס הראל מתייחס פסה"ד שכן יש כאלו מלפני השבתת המעלית וכאלו **מאחרי** השבתתה, ולאלו שהוצאו בסמוך לאחר התיקון בעקבות ההשבתה אין כל ערך ראיתי, ואלו שלפני נסתרו קשות ע"י תסקירו של המהנדס פיילר **והמערער ציין זאת בתצהירו שנפסל ולא קיבל את יומו בביהמ"ש**. התסקירים לא נמסרו למערער כהוראת ביהמ"ש מיום 13.12.15, וגם לא נסרקו כלל לנט המשפט כהחלטת ביהמ"ש.
65. טעה בימ"ש קמא שכן הטכנאי אברהם טל כתב עוד ביום 12.10.04 **שיש להחליף את הבסיס** (סעי' 69-70 לתצהיר), והתצהיר כולל זאת לרבות הצעת המחיר שנמסרה לוועד הבית, ונמנעה חקירת הנתבעים שלא הגיעו לדיון שהייתה מוכיחה שהצעות אלו הוגשו לוועד, ושתי בקשות המערער לזמנם, אחת לפני דיון ההוכחות ואחת אחריו, נדחו בניגוד לדין.
66. סעי' 41, טעה השופט קמא ונימוקו אף מנוגד להיגיון, לשכל הישר ולסדרי עולם ומנהל תקין, שכן פרידמן לא צריך הוראות מהוועד לדאוג לתקינות המעלית אלא עליו לדאוג לתקינותה באופן עצמאי במסגרת תפקידו ולכן הפר חובה חקוקה. אדם קשיש לא מוסמך וחסר כל ידע לא אמור לתת הוראות לאדם שמוחזק כמומחה מקצועי עם ניסיון של 38 שנה שנשכר למתן שירות זה ע"פ הסמכתו ומומחיותו. **התסקיר מדצמבר 2004 הורה לתקן את הבסיס**.
67. טעה בימ"ש קמא שכן בבדיקה החצי שנתית שביצע פיילר ביום 14.3.07 יחד עם פרידמן ויחד עם המערער הוא הורה להחליף את הבסיס הישן **בגלל הרעש**, ובהקלטה של בדיקה זאת שהיא חלק מהראיות בתיק, פיילר אומר במפורש לגבי החלפת הבסיס הישן:

זה האפר זה האפר.	אילן
זה אתה צודק, זה היו צריכים להחליף... (לא ברור) צריכים את זה.	ישראל
אתה כתבת, פיילר אתה שצריך להחליף.	אילן
בסדר נכון, אבל לא החליפו... מה אני אכתוב להחליף, להחליף?	ישראל
כן, כן, כן.	אילן

68. טעה השופט קמא שכן הוא התעלם מכך שלמשיבים לקח למעלה משנתיים וחצי להחליף את הבסיס והתעלם מכל התלונות והניסיונות של המערער במהלך השנים להביא להחלפת הבסיס לרבות להקטנת נזק, ותצהירו כולל ראיותיו המוכיחות כל אלו, והתעלם מעדותו של המערער וחקירתו הנגדית ומראיות שהפנה אליהן המוכיחות שהוועד התנכל ונמנע במכוון מתיקון המעלית והבסיס הישן, וזאת אפילו כשלמערער התאפשר להציג חלק מזערי מגירסתו.

69. טעה השופט קמא וסתר את עצמו שכן מצד אחד הוא טוען שהנתבעים לא מבינים כלום בעניינים הטכניים וסמכו על פרידמן, ומצד שני טוען שפרידמן לא עושה כלום בלי הוראות של הוועד. **פרידמן לא אמור לחכות בחוסר מעש כל חצי שנה לביקורת המהנדס אלא לתקן תקלה כשהוא רואה אותה.** התצהיר מוכיח שהייתה התנכלות מכוונת של הנתבעים כולם, וחקירתם נמנעה שכן הם לא התייצבו לעדות, ואלו שהתייצבו לא העידו, והדבר פועל לרעתם.

70. טעה השופט קמא שכן להוכיח את כל התביעה נדרש זמן רב וראיות רבות ולכן נדרשה למערער עבודת חיפוש והכנה ארוכים ותמלול ההקלטות כדרישת ב"כ הנתבעים 1-8 דרשה חודשים שכן פענוחם היה קשה עקב תנאי ההקלטה, והדבר הוצהר בחוות הדעת מטעם המתמללות שהעידו, והן ראיות בתיק, והמערער חזר שוב ושוב על טענותיו בכל הבקשות ובקדמי המשפט. המערער גם נאלץ לחלק את עבודת התמלול לכמה מתמללות וגם תמלל חלק בעצמו מפאת ריבוי ההקלטות שנדרש והדברים הוצהרו פעמים רבות בבקשות וגם בתצהיר.

נימוקי הערעור על הפרק "האם מדובר במטרד מתמשך?":

71. טעה כב' השופט קמא גם בפרק זה שכן המערער ביקש להוכיח ואף הוכיח **רעש חזק**, וטעה בימ"ש קמא לעניין הדפיקה שהוסרה, כוונת המערער בעניין הייתה שונה לגמרי והיא התנכלות מכוונת של פרידמן, וטעה ביהמ"ש שכן רעש הבומים היה מהתיקון שלאחר ההשבתה ועד להחלפת הבסיס **שכן מדובר באותו בסיס שלא הוחלף.**

72. טעה השופט קמא שכן כל הרעשים נבעו מבסיס המעלית בהיותה **עם מנוע במהירות אחת** העוצרת בבת אחת עם עומס של מאות קילוגרמים ומכניסה רעידות ורעשים קשים לכל המבנה בכל ימות השנה ובמיוחד בשעות הלילה, ועובדות אלו מהוות **מוסכמה**, ואף השכל הישר אומר זאת. כב' השופט טעה בגלל חוסר ידע על מבנה המעלית ואופן עבודתה למרות שהשופט מודה **שבתצהיר יש פרק שלם על מבנה המעלית שבימ"ש קמא מודע לו לרבות ראיות וצילומים, והמערער טוען שוב שכל תצהירו רלוונטי.**

73. טעה כב' השופט קמא שכן כל סוג של רעש הוא רעש ואין צורך לאבחן ולמדוד אותם בנפרד, הבסיס לא הוחלף במשך שנתיים ולכן המטרד היה מתמשך, 24 שעות 7 ימים בשבוע. ע"פ דין אין לדרוש מבעל דין שילך תדיר עם מכשיר מדידה והשכל הישר אומר שלא כל הרעשים חייבים להיות זהים וגם לא באותה עוצמה, המומחה העיד שמה שחשוב זה עוצמות מקסימום וגם המהנדס פיילר מודה בעצמו שהמעלית היוותה מפגע רעש.

74. טעה השופט קמא שכן כל הרעשים נגרמו מהמעלית, ונבעו גם מהנקישה בגיר ובשינוי כיוון עקב התקלה כאמור מתסקיר של פיילר מיום 9.12.04 שאומר זאת במפורש **"לבטל רעש ודפיקה מהגיר"**. רעש זה נמדד ע"י מר ברמן במדידתו הראשונה, ובמדידה השנייה נמדד רעש ה"בומים" מהבסיס הישן שהיה קיים עד להחלפתו. בכל מקרה סתירת מקור הרעש מוטלת על הנתבעים ע"פ כלל הדבר מדבר בעד עצמו.

75. טעה השופט קמא שכן חוות הדעת מעידות שהרעש נגרם מהמעלית, והשופט אומר זאת במפורש, **ולא משנה אם העוצמה עולה ויורדת**. יתרה מכך, ע"פ חוות הדעת של המערער עצמו שהוגשה במסגרת "תיק המוצגים", הרעש נגרם מהעיוות והשקיעה בבסיס ועוצמתו תלויה בכמות האנשים שנוסעים במעלית. אלו טענות שלא נטענו ע"י הנתבעים וביהמ"ש לא אמור לשמש בא כוחם. **השופט קמא לא מנמק מה משתמע מכך**.

76. טעה בימ"ש קמא שכן אין צורך להביא חוות דעת על שקט. גם מספיק להצהיר זאת לרבות ע"פ ההלכות להוכחת עובדה שלילית. המערער נחקר ותצהירו לרבות ראיות מוכיחים שהמעלית שקטה והתסקירים הוגשו ע"י הנתבעים, וגם אם נניח שהרעש נמשך, הרי זכותו של המערער לא לתבוע על תקופת זמן זאת שהיא בנות 7 השנים שמחוץ להתיישנות. אולם כאמור, הבסיס החדש ובקר התקר הורידו את הרעש.

נימוקי הערעור לפרק התיישנות ושיהוי:

77. טעה השופט קמא בכל פרק זה, התעלם מראיות מובהקות שבפניו, טעה בכל מסקנותיו, טעה בעובדות, טעה בדין ולא בכדי אין בפרק זה **ולו ציטוט אחד של הלכה או פס"ד**, וקביעותיו ונימוקיו עומדים בניגוד לראיות ולהיגיון ולשכל הישר ולמסקנות המתבקשות. כמו כן התצהיר וראיותיו שנפסלו שנקראו ע"י כב' השופט מפריכים את כל פרק זה בפסח"ד, שהיה צריך לפעול ע"פ תקנה 524 לתקנות ולא להתעלם מכל אלו ולדחות את התביעה.

78. טעה השופט לעניין חוק ההתיישנות, תכליתו ורוחו, שכן מרגע ההודאה בזכות יש לתבוע 7 שנים להגיש את תביעתו ולא שהתובענה יכולה לכלול רק נזקים שהם 7 שנים אחורה **שכן אחרת אין כל טעם לסעיף זה בחוק**.

79. טעה בימ"ש כשפסק בניגוד ללשון סעי' 9 לחוק ההתיישנות המצוטט בסעי' 53 לפס"ד, ובניגוד לתכליתו ולרוחו, ובניגוד לדין הברור, שכן סעי' 9 סיפא דורש "מעשה שיש בו מקצת מן הזכות", ולפי השופט קמא, כמעט לעולם לא ניתן לראות בפעולה כדבר שיש בו הודאה

במקצת הזכות, והתקנת הבסיס החדש ובקר התדר עונים בדיוק לחוק, תכליתו ורוחו בהיותם "מעשה", שיש בהם "מקצת" מן "הזכות".

80. טעה כב' השופט קמא שכן סעי' 9 סיפא לחוק ההתיישנות עונה בדיוק לנסיבות בתיק, ונועד לסתור טענות ונימוקים מהסוג שבפס"ד, ולכן כל נימוקי פסה"ד לעניין הדרישה להוראה להתקנת הבסיס הישן ולהתקנת בקר התדר לרבות הדרישה לחו"ד דעת שהרעש ירד הם **טעות יסודית**, אך למען הסר ספק, המערער יתייחס גם אליהם.

81. ובכל מקרה טעה בימ"ש כשדרש חו"ד לכך שהרעש ירד כי זה בניגוד לדין, כי בתיק ראיות לכך למכביר, כי די בהצהרת המערער ובאירועים לאחר מכן, והתצהיר ונספחיו מוכיחים הכל.

82. לפיכך, טעה כב' השופט קמא, באשר לשאלה אם אכן פסק רעש המעלית כתוצאה מהחלפת הבסיס בהיותה לא רלוונטית, שכן עצם החלפת הבסיס מהווה "הודאה במקצת מן הזכות" משכך, טעה ביהמ"ש בקביעתו כי "מירוץ ההתיישנות" לא התחיל ביום 19.4.07.

טעויות בימ"ש קמא לעניין סעי' 54-55 לפס"ד:

83. טעה כב' השופט קמא **בהתעלמו באופן מוחלט וללא כל נימוק** מהקלטת הבדיקה בחדר המעליות מיום 14.3.07 בה נכחו המהנדס פיילר, פרידמן והמערער (להלן: **הבדיקה**), שהיא ראיה משמעותית ביותר ובעלת משקל מכריע, ומוכיחה את ההפך מהנטען בסעי' 54-55 לפס"ד. התסקיר **מסכם** את הבדיקה שכללה שיח ומסקנות בעניין הרעש מהבסיס הישן.

84. טעה כב' השופט קמא שכן אין צורך בחוות דעת אקוסטית שמוכיחה שהרעש ירד לאחר החלפת הבסיס, וזאת ע"פ הודאת פיילר בבדיקה, והתנהגות המשיבים והמערער והצהרתו לעניין זה, הלכות ביהמ"ש העליון לרבות לעניין הוכחת עובדה שלילית, אסיפות הדיירים שהקלטותיהן בתיק המוצגים ומאשרות זאת, והתקנת הבקר שהינה הודאה במקצת מן הזכות וכן ראיות רבות נוספות שבתצהיר שנפסל, מה גם שאין כלל צורך להוכיח זאת, לרבות לאור מכלול הראיות ומאזן ההסתברויות.

85. טעה בימ"ש, **המערער לא טען שהיו רעשים בתקופה שבין 19.4.07 לבין 21.8.07 וכב' השופט קמא כתב דברים לא נכונים בפסה"ד**, והבין לא נכון את הכתוב בסעי' 34 לכתב התשובה והוציא דברים מהקשרם, ולא בכדי **התנגד המערער להפיכת כתבי הטענות לתצהירים**, כנטען בהליך, והתצהיר שנפסל מסביר בדיוק את כוונת המערער, ואף סותר לחלוטין ובראיות את נימוקי פסה"ד בעניין זה.

86. ולעניין הרעש שחזר אחרי 21.8.07 ביקש המערער להביא חוות דעת נוספת שבימ"ש קמא מנע את הבאתה, **וכן טענה זאת כלל לא הועלתה ע"י הנתבעים**, ולא ניתן היה לחקור את הנתבעים כי הם לא התייצבו לדיון ההוכחות. טעויות אלו הובילו את כב' השופט קמא גם לטעויות ומסקנות שגויות לגבי הקשר בין התקנת בקר התדר לבין הרעשים מהבסיס הישן ולבין הרעשים לאחר ה-21.8.07.

87. טעה בימ"ש קמא שכן אין צורך בחו"ד אקוסטית שמוכיחה שהרעש ירד לאחר התקנת בקר התדר שהרי בקר התדר נועד לפתור את בעיית רעש הרעידות שנבעו מכך שהמנוע בעל מהירות אחת שעוצר "במכה אחת" ומכניס רעידות קשות למבנה ובקר התדר עוצר באופן מדורג, וזאת על פי הראיות שבתיק, וע"פ הודאת המשיב 2 בהקלטה בחדר המעלית וע"פ אסיפות הדיירים, וגם שזה היה אמור להיות חלק מחוות הדעת שנמנעה מהמערער, וגם נטל ההוכחה על כך מוטל על המשיבים, לרבות אלו שלא התייצבו לדיון וחקירתם נמנעה, וגם אלו שהתייצבו לא העידו וכן ראיות למכביר שמעידות שהרעש ירד. כמו כן, ממכלול הנימוקים לעיל טעה השופט קמא גם בכל סעי' 60 לפס"ד.

88. טעה השופט קמא בכתבו דברים לא נכונים, חוה"ד ברמן הינה בפירוש על הרעש מהמעלית וטענות עובדתיות נוספות בפסה"ד שהן בפרוש הפוכות למציאות העובדתית וגם המשפטית.

89. טעה השופט קמא שכן אין קשר בין הפעלת המעלית מבחינה בטיחותית לבין התקנת בקר התדר שנועד לבטל את מטריד הרעש. דווקא בגלל שהמשיבים פעלו ע"פ המלצה לא מחייבת מעיד שמטרת התקנת בקר התדר הייתה הפחתת הרעש ומהווה מעשה שיש בו מקצת מן הזכות, והתצהיר ונספחיו מוכיחים הכל, וחוה"ד שנמנעה מהמערער נועדה גם לעניין זה.

90. טעה בימ"ש קמא בעניין השיהוי שהתעלם מהסבריו של המערער בחקירתו הנגדית, התצהיר שנפסל מפרק גם הוא את טענת השיהוי, ולמערער לא ניתנה האפשרות לחקור את כל הנתבעים והיה סותר נימוק זה, המערער התנהל מול המשיבים לכל אורך התקופה, ואף הודיע במהלכה שיתבע בגין מה שעוללו לו, מה גם שעניין השיהוי כלל לא הוכח במהלך המשפט. ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון טענת השיהוי במקרה זה לא רלוונטית, ובטח לא לדחיית התובענה, המערער לא קיבל את יומו בביהמ"ש ודי בכל אלו כדי לדחות את טענת השיהוי.

נימוקי הערעור לפרק הנזקים שנתבעו:

91. טעה כב' השופט קמא שכן היה ברור שהוצאת תצהירו של המערער-תובע מהתיק ופסילה לכאורה של ראיותיו יובילו בוודאות לדחיית התובענה, והדבר גם מנוגד לחוק ולפסיקה, והיוו אמצעי מכוון מתוכנן ושיטתי לדחיית התובענה, שכן השופט קמא עבר על התצהיר וכל הראיות בטרם נתן את החלטתו להוצאת התצהיר ולכן יודע שהתביעה הוכחה במלואה.

92. כב' השופט קמא כתב בסעי' 64 לפסה"ד עובדות בידעו שאינן נכונות, והאמור בסעי' זה משמיץ ומכפיש את המערער ללא כל סיבה וללא כל הצדקה ולא כל בסיס עובדתי שכן הוא מעלים פרטים מהותיים מקורא פסה"ד. לא הוגשו "אלפי" עמודים אלא כמה מאות כפי שכב' השופט עצמו מודה בהחלטתו מיום 13.12.15 בה טען שמדובר במאות עמודים בלבד.

93. טעה כב' השופט שכן חוות הדעת בלבד לא מספיקות להוכיח את מכלול הנזקים שנתבעו.

94. כב' השופט קמא סתר את עצמו, תחילה מונע מהמערער להוכיח את תביעתו ע"י הוצאת תצהירו וראיותיו מהתיק וע"י כל שמנע ממנו להעיד את מלוא גירסתו בדיון, ואח"כ טוען שהתובע לא הוכיח את תביעתו. מדובר בהכשלה מכוונת ושיטתית של התובענה.

95. סעי' 65 לפסה"ד ש' 9-8- טעה השופט קמא, למערער לא ניתן יומו בבית המשפט, לא ניתן לו להתכונן לדיון, הוא העיד את עדותו המלאה מגובה בראיות בתצהירו וראיותיו שהוכיחו את התביעה במלואה, אך "לא עשה זאת" כי השופט קמא ביטל את עדותו שבתצהירו והפך את כל החלטותיו הקודמות וקבע עדויות וסיכומים בע"פ 12 יום לפני דיון ההוכחות כשהיה ברור שהדבר יביא בוודאות לדחיית התובענה כפי שאכן קרה.

96. סעי' 65 לפסה"ד ש' 9 עד 10 : כב' השופט לא עזר למערער שכן השופט ידע והיה עליו לדעת שהמערער לא יכול להעיד את עדותו באותו יום לאור החלטות השופט קמא החל מהוצאת התצהיר מהתיק והערמת מטלות לא ברורות על המערער לרבות עדויות וסיכומים בע"פ וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות, והדבר אף נאמר לו שוב ושוב באופן מפורש אך השופט התעלם מכל אלו, וגם מהחלטתו הקודמת לפיה יתחשב במצב.

97. טעה השופט קמא בסעי' 65 לפסה"ד, שכן הוא מסתיר את האמת מאחורי ניהולו האמיתי והשגוי של ההליך, ואת העובדה שלמערער לא ניתן כלל זמן מספיק להתכונן לדיון כנדרש, וכל האמור בסעיף זה הוא הצגה חסרה ומעוותת של המצב העובדתי והמשפטי. ובוודאי שלא לזכור תצהיר של 600 סעיפים על כל ראיותיו הרבות, וגם לקרוא את כתב התביעה וגם להכין סיכומים, וגם להכין תיק מוצגים בלי כל הבהרה בדיון וכששני כוח הנתבעים היו חלוקים לגבי בדעותיהם, ולתאם עם וזעדים, ועוד ועוד.

98. מכלול הטעויות בפרק זה מוכיחות שטעה כב' השופט בהחלטתו על הגשת סיכומים בע"פ והזמן שניתן לסיכומים בע"פ היו לא סבירים בעליל וטעות קיצונית בשיקול הדעת, כשהיה היה ברור שהדבר יביא לדחיית התובענה, כפי שחזה המערער.

99. טעה כב' השופט, שכן לפחות 13 עמודים בתצהיר שנפסל מוכיחים לחלוטין את כל הנזקים במלואם ובראיות מלאות, וכן את כל ניסיונות הקטנת הנזק לאור תקופת המטרד. הסעד הוא טענה משפטית ונקבע ע"פ מהותו.

100. טעה כב' השופט קמא וגם כתב דברים לא נכונים בפסה"ד, תיק המוצגים של המערער הוגש לתיק לא נפסל בשום שלב, ולא יכול להיפסל בהיותו ראיות המערער. כב' השופט קמא התרה במערער שאם לא יפחית את מס' המוצגים הוא יחויב בהפקדת עירבון של 30,000 ש"ח, אך המערער עמד שוב ושוב על דעתו שתיק המוצגים שהגיש ורשימת המוצגים הנוספת הם מוצגיו להוכחת כל תביעתו, וזאת למרות הפרשנויות המאוחרות הרטרואקטיביות שבפסה"ד של ביהמ"ש והמנוגדת לדיון, וביהמ"ש לא רשאי למנוע מתובע להגיש ראיות להוכחת תביעתו

101. הנימוק של השופט קמא לגבי תיק המוצגים מהווה פרשנות מאוחרת ורטרואקטיבית שלא ידוע בכלל מה מקורו ומטרתו להציג פס"ד תקין לכאורה המנמק את דחיית התובענה

בכל דרך, ובכל מקרה, פעולה כל כך חריפה כמו פסילת ראיות להוכחת תובענה, שלכשעצמה מנוגדת לדין, צריכה להיעשות באופן ברור ומפורש כמו בהחלטה מיום 13.12.15.

102. טעה בימ"ש קמא, תיק המוצגים של המערער בכל מקרה חלק מהראיות בהליך ובתיק שכן הוא נכלל במסגרת רשימת תיק המוצגים של המשיבים 1-8, **והם אושרו**, ללמדנו שמדובר בפרשנות מאוחרת רטרואקטיבית כדי לדחות התובענה על כל המשתמע מכך.

103. המערער הרגיש פחד ולחץ גדולים בגלל כוונת השופט קמא לחייבו בהפקדת עירבון מפלצתי של 30,000 ש"ח לאור מצבו הכלכלי הקשה שתואר בפרוטרוט בבקשות עם תצהיר תומך, ולאחר ייעוץ משפטי שקיבל, ומפחד מפני הפקדת העירבון ובהוצאות שרירותיות, כפי שאכן קרה, נאלץ בלית ברירה לוותר על ראיות רבות שלגביהם טען שיצהיר כעובדה ללא ראיות תומכות למרות שמדובר בדרישה שלא כדין בעליל של ביהמ"ש, במיוחד לאור פסה"ד, כשמצד אחד דרש מהמערער להפחית את ראיותיו ומצד שני טען להעדר ראיות, ובמיוחד **שהמערער וויתר על ראיות להוכחת עובדות שהשופט עצמו אמר שנידרש להוכיחן בראיות**.

104. טעה השופט קמא ואף סותר את עצמו, לא ניתן היה להימנע ממאות העמודים שצורפו לתצהיר שכללו תמלולים רבים וארוכים מאוד, **חלקם של אסיפות דיירים ארוכות עם משתתפים רבים**, ושל שיחות טלפון רבות כשלכל תמלול מצורפים חו"ד מומחה, וכן תצהירי מהימנות הקלטות והמרות קלטות, **וזאת ע"פ דרישת ב"כ המשיבים 1-8 שלא הוכחה ולא נסתרה**, וכן חוות דעת רבות ותצהירים שמהווים הודאות בעל דין שכנגד והוגשו כהוראת התקנות וראיות נוספות שנועדו להוכיח את התובענה **ואין בהם דבר אחד מיותר**, ובמיוחד כששני באי כוח המשיבים סירבו להסדר דיוני להפחתת כמות הראיות שהציע להם המערער.

105. **טעה בימ"ש על שפסל ראיות שנועדו להוכיח את התובענה - אי אפשר להוכיח תובענה ללא ראיות**, ואף בימ"ש קמא טוען זאת ובכך סותר את עצמו, וכך טוען גם ב"כ המשיבים 1-8, וכך טען גם המערער בדיון ביום 8.12.15 אך ביהמ"ש התעלם מטענותיו אלו.

106. טעה בימ"ש קמא בעניין "תיק המוצגים" וסתר עצמו שוב ושוב, ובכך שנתן פרשנויות מאוחרות, רטרואקטיביות וסותרות **לאחר** שהמערער כבר הגיש את "תיק המוצגים" הסתמך על החלטות קודמות ובזבז ימים רבים. אין אף הוראות חוק ל"תיק מוצגים" **במסגרת ערכאת דיון בסדר דין רגיל**, ובימ"ש קמא טעה כשלא פרש מראש את המשמעות הדיונית והמהותית של "תיק המוצגים" ול"הגשתו", ואפילו באי כוח המשיבים הותיקים (עו"ד לוי 35 שנה, עו"ד טננבוים 25 שנה) היו הפוכים בדעותיהם לגבי כוונת ביהמ"ש בעניין "תיק המוצגים", ובלית ברירה המערער הסתמך על פרק ה"ערעור", חלק ד' סימן ו': תיק מוצגים לתקנות כפי שהצהיר, אך בימ"ש קמא דחה הסתמכות זאת בנימוק שמדובר בכלל בפרק ה"ערעור", וטעה בימ"ש כשסירב לענות לשאלת ההבהרה של המערער והיה מונע פגיעה בו.

107. טעה בימ"ש קמא בפרשנותו למילים "הפניה", "הגשה" "הוספה" וכו' של מסמכים ולגבי "תיק המוצגים" כשמהות וכוונת המערער ברורים מאליהם, ופעל בניגוד לתקנה 524 לתקנות, **אם בכלל היה פגם** לאור פרשנותו המאוחרת והרטרואקטיבית, וביהמ"ש צריך לתקן פגמים

לצורך גילוי האמת ועשיית צדק ולא להגדיר פגמים שאינם, יתרה מכך, פסה"ד לא אמור להיתפס לשוליים שבשוליים של אם המערער השתמש במילה זו או אחרת אלא לדבוק במהות הברורה של הפעולה והיא לחשוף את ביהמ"ש לראיה שנועדה לגילוי האמת ועשיית צדק, והדבר אומר דרשני לגבי אופן ניהולו של ההליך ויחסו המפלה כלפי המערער ועל הכוונה לדחות את התובענה בכל דרך, כשנצמד לפורמאליות במנותק מהמהות כשמדובר במערער, ומנגד התעלם מהפרת הוראותיו ע"י המשיבים ושימש בא כוחם באשר טענה זאת לא נטענה על ידם בשום מקום.

108. טעה השופט קמא על שיצר מציאות דיונית ומהותית סותרת שאילצה את המערער להגיש בקשות ובר"ע להגנה על זכויותיו, ולכן טעה השופט בטענתו שהמערער הגיש בקשות רבות ובזבז את זמנו במקום להתכונן לדיון כשהחלטותיו אלו פוגעות במערער פגיעה דיונית קשה ונוגדות מושכלות יסוד של המשפט וההליך השיפוטי, והוא אף עושה את מלאכתם של ב"כ המשיבים בניגוד לדין, להחלטותיו ולמהות מעמדו.

109. טעה בימ"ש קמא כי סותר עצמו מס' פעמים ע"פ הטרמינולוגיה שלו עצמו, והמערער היה צריך רק ל"הפנות" למוצגים, כפי שטוען בימ"ש קמא עצמו בפסה"ד ולא היה צורך לבקש ל"הוסיפם" לתיק, ונתינת משמעויות מאוחרות, רטרואקטיביות וסותרות מנוגדת לדין ונועדה להצדיק נימוקים לדחיית התובענה ע"י פסילת נוספת מלאכותית ולא חוקית של ראיות חוקיות שבפניו, והדבר מהווה עיוות דין קשה ועוול גדול למערער ואף כוונה להכשלת התביעה.

110. טעה בימ"ש קמא שכן המערער פעל בעניין הגשת והפניית בימ"ש לראיות ע"פ ייעוץ משפטי שקיבל, הנתבעים וויתרו על העדת המתמללות ועדויותיהן כלולות ברשימת העדים והתמלולים קבילים כראיה, כמו גם כל תיק המוצגים מטעמו.

111. טעה בימ"ש, התצהיר ונספחיו מבססים את כל הנזקים, לא ניתנה למערער האפשרות השוויונית, ההוגנת והצודקת להביא טענותיו בפני בימ"ש, ביהמ"ש מנע מהמערער להעיד את מלוא גרסתו ולחקור את העדים כנדרש, וגם מה שכבר הצליח והספיק לטעון זכה להתעלמות בימ"ש קמא כלא היה. מדובר על עיוות דין משווע ועוול גדול למערער ויש לבטל את פסה"ד.

112. טעה בימ"ש בציטוט המערער "אני לא זוכר מה כתוב בכתב התביעה" כשהוציא דברים מהקשרם והשמיט פרטים מהותיים, שכן המערער חזר וטען והתריע והצהיר שוב ושוב שהזמן לא איפשר להתכונן לדיון וגם לעמוד בכל מטלות ביהמ"ש וגם בדרישות ב"כ המשיבים

113. טעה בימ"ש קמא כי הצעת ביהמ"ש לפיה כתבי הטענות ישמשו כתצהירי עדות ראשית לא התקבלה ע"י אף אחד מהצדדים, ומסיבות ברורות, למרות שהציע אותה כ-4 פעמים לרבות עוד בהחלטתו מיום 28.5.15. המערער התנגד, ואף ציין ונמק בדיון ההוכחות עצמו לשאלת ביהמ"ש, שכן כתבי ההגנה של המשיבים כללו טענות שקריות בוטות שלמערער לא ניתנה ההזדמנות ההוגנת והצודקת להפריכם וכשלמשיבים הגנת בדים ללא כל ראיות

להוכחתה, הנתבעים נתבעו אישית וגירסתם האישית כלל לא מופיעה בכתב ההגנה, וכן כתבי התביעה והתשובה של המערער הם לא תחליף לתצהיר ונספחיו המוכיחים את כל תביעתו, וביהמ"ש פעל בלא סמכות ובניגוד לתפקידו ולחובתו כשמנע מהמערער להוכיח את תביעתו כשהוצאות הם רק חלק מהתובענה.

114. טעה השופט קמא שהשמיט מפסה"ד שהמערער טען והסביר לשופט שוב ושוב שלא ניתן לו זמן מספיק להכנת סיכומיו ותביעתו וכי הוא תשוש אך השופט התעלם מכל אלו והחלטותיו הקודמות בעניין, **מה גם שכולם, פרט למערער, מיהרו לסיים את הדיון מוקדם בגלל ראש השנה האזרחית. הדיון התקיים ב-31.12.15 אחה"צ-ערב, ולמערער נותר רק לערער**

115. טעה השופט קמא כי מרגע שהוכח מטרד הרעש על פני כל התקופות הנטענות, ממילא הוכחו כל שאר הנזקים והמערער זכאי לכל הסעדים שכן לכל נימוקי פסה"ד לדחיית הנזקים והסעדים אין כל ביסוס ומשען, והמערער פעל כמו בהליכים אחרים בהם כן יוצג ע"י עו"ד ואף שופט לא טען כנגד זה.

116. טעה כב' השופט קמא שכן ראיות התשלום מפורטות בתצהיר, נמצאות בתיק המוצגים ומפורטות כדבעי ברשימת המוצגים והמערער התייחס **לכולן**, ואין כל סיבה לפסול את כולם באופן גורף וניתן היה להתייחס לחשבוניות שזהותן ברורה מאליה, וטענה זאת של השופט לא צודקת ולא הוגנת בנסיבות בהן לא ניתן למערער זמן מספיק והסיכומים הוגבלו לפרק זמן לא סביר שהספיק למערער לעמוד אחד בערך בפרוטוקול, וגם זה תוך הפרעות של באי כוח המשיבים, ורל זה לכשעצמו מדגים את היחס הלא שוויוני שקיבל המערער בהליך, ושוב כב' השופט התרכז ודקדק בשוליים הזניחים כשמדובר בראיות משמעותיות והדבר נעשה כדי לדחות את טענות המערער בכל דרך, והדבר גורם לעוול גדול ועיוות דין קשה למערער.

117. טעה בימ"ש קמא לעניין ההוצאה על חוות הדעת והתסקיר של פיילר מיום 9.12.04 שכן חוות הדעת יועדה להדיוטות ולוועד הבית שהורכב מקשישים שלא מבינים מסמכים טכניים והיא כוללת את הכתוב בתסקיר והגיעה בצמוד לו וכלולה במחירו, והוא מסמך מטעם אדם מורשה וממונה ע"י המדינה, **ומסמך ההרשאה וההסמכה צורף גם הוא לתיק המוצגים והיה חלק מהתצהיר שנפסל וראיותיו**, ואף הוצא למעלית צו השבתה בעקבותיו **והמשיבים פעלו לתיקון המעלית על פיו**, והמערער זכאי להוצאה זאת גם ע"פ דין.

118. טעה השופט קמא לעניין החזר עבור חוות הדעת, המערער לא חייב להוכיח רעש בלתי סביר אלא הוכיח רעש חזק ע"פ דין, והוכיח זאת הן בחוות דעת והן מפי המשיבה 8 וכל תצהירו ונספחיו כוללים ראיות לכך, כמו כן, חוות הדעת של שמואל לב וברנפלד ויוסף רון, **נדרשו גם להוכחת הקטנת נזק ועוד**, ולו המערער היה מקבל יומו בביהמ"ש היה מסביר ומסכם כל זאת.

119. כמו כן, טעה בימ"ש קמא לגבי החשבונית של פיילר שכן בעמוד הראשון של נספח 33 לכתב התביעה כתוב במפורש "**חשבונית מס/קבלה מס' 251457**", וגם נימוק זה נועד, בין השאר, כדי לדחות את התובענה בכל דרך.
120. טעה השופט קמא בסעי' 68 לפס"ד ואף סותר את עצמו. בימ"ש קמא מודע וגם מודה שהתובע התייחס בתצהירו שנפסל ב-3 עמודים לראש הנזק "**שכר הבטלה, אובדן שעות עבודה, והחזרים שונים על הוצאות שונות בגין הטיפול במעלית ומטרד הרעש**". שעות העבודה שאבדו עליהם הצהיר המערער היו הגיוניות ביותר ועל הרף הנמוך ביותר, ואף מנהלו העיד. לא ניתן למערער זמן ואפשרות לשון ולהצהיר את תצהירו, והוא לא זכר, אי אפשר להעיד את כל שלוש העמודים מלאי הפרטים בדיון במיוחד שבימ"ש **הקציב מראש כ-6 דקות בממוצע לעד (ו-6 דקות לחקירה נגדית)**, וכשלטעון בע"פ עמוד סיכומים אחד לקח רבע שעה, וביהמ"ש אסר על המערער לצרף לתיק המוצגים את הטבלאות הנתמכות בתצהיר כדי לחסוך זמן. וכך, בימ"ש קמא סותר עצמו **שוב כשטוען שהמערער היה יכול להוכיח את כל תביעתו ב-3 עמודים של תצהיר**. לעניין השיהוי ומצבו הכלכלי של המערער, ראו נימוקים לעיל ולהלן.
121. כמו כן טעה השופט קמא על שקשר את הזמן שלקח למערער להגיש תביעה למצבו הכלכלי שכן מדובר על תקופת זמן אחרת לגמרי של המערער, וחקירתו הנגדית והתצהיר שנפסל וראיותיו מסבירים ומוכיחים שהמערער פנה למספר עורכי דין עוד ב-2005, והם עבדו על הכנת תביעה, והשופט התעלם מהכל, מה שמוכיח שוב שכל התצהיר ונספחיו רלוונטיים.
122. טעה בימ"ש קמא לעניין הקטנת הנזק, שכן חוה"ד של השמאי מוכיחה את אובדן השכירות ואת הקטנת הנזק בהתבסס על קיומו של מטרד רעש, והמערער התייחס והסביר לכך בסיכומיו, ככל שניתן לו הזמן לכך, למה דווקא הישארותו בדירה מקטינה את נזקו, שכן ע"פ חוה"ד השמאי דווקא אם היה עוזב את הדירה הנזק היה גדול יותר. המערער גם הוכיח אובדן דמי שכירות, והכל מפורט כדבעי בתצהיר שנפסל. המערער פעל ואף ענה לעניין זה בחקירה הנגדית **אולם בימ"ש קמא התעלם מעדותו, חקירתו ומסיכומיו**.
123. טעה השופט קמא, ההנחה היא כי מדובר בנזק תיאורטי, הינה הנחה מוטעית של ביהמ"ש. אין בעובדה כי המערער התגורר בעצמו בנכס נשוא הפגם כדי להפוך את הנזק לתיאורטי והתובע פעל כך כדי להקטין את הנזק, מובן שאין בכך כדי לקבוע כי לא נגרם נזק.
124. טעה השופט קמא, הלכה פסוקה היא שאין כל חובה לצרף חוות דעת לכתב התביעה, **חוה"ד של השמאי רינגבירץ צורפה לתצהיר והיא בתיק המוצגים וברשימה הנוספת והיא ראייה בתיק, תיק המוצגים לא נפסל בשום שלב**, באי כוח המשיבים לא טענו זאת, ולא התנגדו לה ואף חקרו את המומחה והונוצטו אליה, והיא חלק מהראיות ע"פ דין, ו"**חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם**" (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099), ודבר מוכיח שוב את אופיו הלא שוויוני של ההליך וניהולו, ומוכיח שוב שהשופט רצה לדחות את התביעה בכל דרך.

125. טעה השופט קמא לגבי חוות הדעת של השמאי רינגבירץ ובכך שחיבר את נזקי הרטיבות לנזקי הרעש, למרות שהמומחה העיד בחקירתו **מפורשות** ופרש עניין זה וניתק את עניין הרעש והדבר אף מצוין בחוות דעתו, והמערער הוכיח נזק ממוני והסביר והתייחס לכך בסיכומיו במגבלות הזמן, **וכב' השופט קמא אמר בדיון שהוא מבין את טענת המערער ושהוא יכול להתקדם הלאה בסיכומיו**. כולם, למעט המערער, מיהרו בגלל ראש השנה האזרחית.

126. טעה השופט לגבי סיכומיו של המערער והשמיט פרטים מהותיים מפסח"ד ולא פרט את הנסיבות השונות, וטעה על שהתעלם מכל טענותיו החוזרות ונשנות, הן לפני דיון ההוכחות, הן בדיון ההוכחות עצמו והן בסיכומיו וכן התעלם מהחלטות קודמות שלו בעניין הסיכומים, לפיהן המערער טען והצהיר שוב ושוב שלא הכין סיכומים בגלל לוחות הזמנים שקבע השופט.

127. טעה כב' השופט קמא בכל נושא ה"נזק הלא ממוני" שכן רק ע"פ עדותו של המערער והעדים יכול היה השופט לפסוק פיצוי בראש נזק זה. המערער הוכיח מטרד רעש חזק והוכיח את התרשלות המשיבים, חלק גדול מהתצהיר ונספחיו מוכיחים ראש נזק זה, המערער לא השתהה אלא פעל לתיקון המעלית כל הזמן וע"פ חוק, הביא במאמץ רב להשבתה מפאת הרעש, הביא מומחים לבדיקתה, והעיד בחקירתו ובתצהיר מדוע הגיש את תביעתו במועד שהגיש והקטין נזקיו היכן שרק יכול, ולעניין השיהוי נומק לעיל. השופט **התעלם לחלוטין** מעדותו של מנהלו האישי של התובע מתקופת המטרד שהעיד בדיון ההוכחות, והתעלם מההקלטות שהוגשו שעליהן העידו המתמללות. למשל מונחת בפניו, לרבות במסגרת בקשות ביניים, הקלטת ותמלול אסיפת הדיירים מיום 29.5.05 ופרוטוקול האסיפה המזויף שהגישו נציגי המשיבה 1 בחליף בפני המפקחת על המקרקעין.

128. כמו כן בימ"ש קמא טועה וסותר עצמו שוב (סע' 71) כשמצד אחד טוען שהמערער לא הוכיח קנוניה, ואף טען שזה לא ביריעת המחלוקת, אך כשהמערער ביקש להביא ראיות לכך שע"פ הפסיקה דורשות ראיות למכביר, בימ"ש פוסל את תצהירו ונספחיו בטענת חוסר רלוונטיות. הדבר גורם לעיוות דין קשה ועוול גדול למערער, ומהווה הכשלת התביעה בכוונה.

129. טעה השופט קמא בטענתו שדווקא לנתבעים נגרמה עוגמת נפש, כשהראיות בתיק מוכיחות ההפך, והתצהיר ונספחיו ותיק המוצגים מתארים בפרוטרוט **בדיוק את ההפך וסותרים לחלוטין טענה זאת**. ביהמ"ש לא נימק כלל טענתו זאת, לא מצביע על ראיות לביסוס טענה זאת, העדויות שנשמעו מהוות **כולן** עדות מפי השמועה, הנתבעים המרכזיים בכלל לא התייצבו לדיון ההוכחות, והדבר פועל לרעתם, וגם המשיבה 5 שהעידה, שהיא פסולת דין בת 92 טוענת בעצמה שיש לה בעיה בראש ולא זכרה כלום וסותרת עצמה ועולה בבירור שאיננה מהימנה. השופט התעלם מפרוטוקולי והקלטות אסיפות הדיירים שבהם נמנעו כל בעלי הדירות במכוון מלתקן את המעלית ואת חדירת המיט לדירת המערער והגישו מסמכים מזויפים כראיה, המשיבים לא תמכו את טענותיהם בראיות בניגוד לסע' 54 לפקודת הראיות, וביהמ"ש התעלם מעדויות השקר של הנתבעים בדיון, ומנע מהמערער להביא ראיות הפרכה והזמה להם היה זכאי ללא תלות בשיקול הדעת של ביהמ"ש.

נימוקי הערעור על פרק התנהלותו של התובע בתיק:

130. טעה השופט קמא, המערער פעל ללא דופי בהליך כולו, התייעץ עם עו"ד, פעל ע"פ דין לרבות ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון, ונסיבות מחלתה של אימו יצרו מצבים שאינם בשליטתו, ולכל אלו אין צורך בעו"ד. **דווקא התייחסותו של ביהמ"ש לעניין הייצוג ממחישות שדחיית התביעה באופן שנדחתה הייתה עונשית על היות המערער לא מיוצג.**
131. טעה בימ"ש קמא על שנהג באי שוויון בולט לרעת המערער לרבות הטלת הוצאות כפולות על בקשות ואי פסיקת הוצאות לזכותו כשהיה זכאי להן, ומנגד התעלם ממחדלי המשיבים ובאי כוחם שהפרו הוראות ביהמ"ש ומהעדר תצהירים תומכים וקיבל טענות סותרות שלהם והתעלם מהפרעותיהם הקשות בדיון ההוכחות, וכל אלו פגעו קשות גם הם ביכולתו של המערער להוכיח את תביעתו.
132. טעה השופט קמא שכן המערער מילא אחר כל הוראותיו במלואן פשוטו כמשמעו, כולל אלו שהיו מנוגדות בעליל לדין, **ובימ"ש לא מנמק ולא מציין אפילו פעם אחת היכן המערער פעל בניגוד להחלטותיו**, ולגבי אלו שהוא מציין הוא טועה לעצם נתינת הוראה כמפורט לעיל ולחלן, כמו כן הודעת בימ"ש קמא לפיה לא תשמע טענתו בעניין חוסר זמן כשניסה לעמוד על זכויותיו הדיוניות, מנוגדת לדין בנסיבות שהיו, והיא מן השפה ולחוץ.
133. טעה השופט קמא סותר את עצמו וכותב דברים לא נכונים בפסה"ד, לא נתן למערער הוראה המחייבת אותו להיות מיוצג, והוא גם לא רשאי לעשות כן, וממילא המערער אכן התייעץ עם עו"ד בהליך כולו, ופעל ע"פ עצותיהם, **ואף הציג לבימ"ש חשבונית על כך**. המלצת בימ"ש קמא למערער יום-יום וחצי לפני דיון ההוכחות להגיע עם עו"ד היא מן השפה ולחוץ לאור לוח הזמנים הבלתי אפשרי, ויעידו הארכות מועד של 17.5, 30 ו-10 שעות ולא בכדי לא הספיק להשיג ולהפקיד את העירבון לצורך עיכוב ביצוע במסגרת הבר"ע, וברור שביום-יום וחצי לא ניתן למצוא עו"ד שיערך לדיון בלא להסתכן ברשלנות מקצועית, **ופרטים האלו הושמטו מפסה"ד**.
134. טעה השופט קמא וסותר את עצמו, שכן אין כל קשר בין היותו של המערער מיוצג לבין החובה המוטלת עליו להוכיח את תביעתו בראיות. טעה ביהמ"ש וגם סותר את עצמו שכן הוא לא יודע ולא יכול לדעת כיצד פועלים עו"ד שונים שהיו מקבלים את התיק לידיהם ב-12 ימי העבודה שנתרו מפסילת התצהיר ועד דיון ההוכחות, ובמיוחד אם באי כוח המשיבים טענו שנדרשות להם 40-50 שעות לעבור על התצהיר והראיות.
135. לעניין טעות 80 הבקשות - די במעבר מהיר על נט המשפט כדי להיווכח שלא היו דברים מעולם. המערער הגיש **כ-27 בקשות בלבד, רובן המכריע הארכות מועד ודחיית דיון בהסכמה**
136. טעה בימ"ש קמא בסעי' 75 לפסה"ד לעניין ציטוטי המערער בכך שהשמיט פרטים מהותיים וחשובים, הוציא דברים מהקשרם, פעל בניגוד מוחלט לכללי הצדק הטבעי, מבלי לברר את הפרטים ותוך שהוא משמש כב"כ הנתבעים וטוען "ומשהתנגדו הנתבעים לבקשה זאת" **בשעה ששניהם עצמם התכוונו וטענו בכלל הפוך**. הציטוטים הם הסברים לאיחור בהגשת התצהיר במסגרת בקשה, **לאחר שבהחלטה שפסלה את התצהיר נכתב שהתצהיר**

הוגש "ללא הסבר לאיחור בהגשת התצהיר" ומבלי שטענה זאת עלתה בכלל קודם למתן ההחלטה, ולמעורר לא הייתה בכלל הזדמנות להגיב לה, והמעורר ניסה לשכנע את ביהמ"ש שהאיחור לא היה בשליטתו והמשך ההליך כפי שנקבע משמעו דחיית התביעה. השמטת פרטים אלו והצגת תמונה חלקית בלבד מהווים עיוות דין קשה ועוול גדול למעורר.

137. טעה השופט קמא וסותר את עצמו, שכן איך יכול המעורר להגיש תצהיר עדות ראשית בן 3 עמודים בלבד כולל ראיותיו אם פסה"ד עצמו מפרט את יריעת המחלוקת ב-11 עמודים, וגם זה אחרי שהשמיט מפסה"ד טענות ועובדות מהותיות רבות, ואומר בעצמו שבתצהיר פרק נפרד של 3 עמודים רק לעניין אחד מראשי הנזק (סע' 68 לפס"ד). זוהי פגיעה מכוונת קשה נוספת בשמו הטוב של המעורר, וגרימת עיוות דין קשה ועוול גדול למעורר.

138. טעה השופט קמא, שכן מרגע פסילת תצהיר המעורר ונספחיו היה ברור לכל הגורמים שהדבר יוביל בוודאות לדחיית התביעה, ולכן באי כוח המשיבים לא הסכימו יותר להארכות מועד ולדחיית הדיון בניגוד להסכמתם קודם לכן. לפיכך, כל שנותר למעורר זה לנסות לשכנע את בימ"ש קמא שמהלכיו מביאים בהכרח לדחיית התביעה, למרות שהוכחה במלואה.

139. טעה בימ"ש בסעיף 77 לפסה"ד בייחסו את ההכבדה בהליך לתובע, התובע הגיש תצהיר ברור, נהיר וקולח הכולל את כל העניינים שהיה עליו להוכיח, ביהמ"ש בהחלטתו לפסול את התצהיר הפר את האיזון בהליך והפך אותו לקשה ומסורבל. כמו כן, ביהמ"ש סותר את עצמו שכן לא היה נגזל זמן שיפוטי יקר מאחר שהשופט טען שכבר קרא אותו על כל נספחיו **בכמה שעות**, ולכן היה אמור לזכור הכל ע"פ החזקה שהוא עצמו העלה כלפי המעורר (ראו נימוקי הערעור על החלטה מיום 13.12.15) וכמה שעות הם זמן סביר לתביעה כזאת, וביהמ"ש לא צריך לפגוע בזכויות המעורר ע"י האינטרסים הכלכליים של הנתבעים המעוולים.

140. טעה השופט קמא בהתייחסות רטרואקטיבית וסותרת למטאפורה "מיטת סדום מחושמלת" שהשתמש בה המעורר. אין בה כל דופי, וביהמ"ש השמיט פרטים מהותיים מפסה"ד, לפיהם המעורר השתמש במטפורה פעמיים, פעם בבקשתו מיום 16.12.15 ופעם נוספת בבקשתו לקיום הליך צודק והוגן מיום 22.12.15, אך בהחלטתו על הבקשה מיום 16.12.15 **בימ"ש קמא לא אמר מילה וחצי מילה ולא העיר מאומה בעניין, משמע לא מצא במטאפורה כל דופי או פסול וכך היה ברור למעורר**. גם ב"כ המשיב 9 לא מצא כל דופי במטאפורה זאת, ורק לאחר תגובת ב"כ המשיבים 1-8 על ההחלטה מה-22.12.15, **שהפריז כהרגלו**, החליט פתאום ביהמ"ש שדברי המעורר "לא מקובלים", כשברור שאין בה כל דופי והיא מחוירה לעומת המטאפורה הידועה של בימ"ש העליון מ-1966 "שהפרוצדורה אינה מיטת סדום שבה מקצצים את רגליו או מתיזים את ראשו של בעל דין כדי להכניסו לתוכה כנכה או כבר-מינן" (ע"א 189/66 ששון נ' קדמה בע"מ (1966)) ובוודאי שאין בה פסול יחסית להתבטאות נשיאת ביהמ"ש העליון במכתבה לשרת המשפטים לפיה השרה "הציבה אקדח על השולחן".

141. יתרה מכך, כבי' השופט קמא גם סותר את עצמו - התייחסותו לכך מעידה על הצורך בפסילתו וזאת ע"פ טענת שני באי כוח המשיבים, ואם השופט החליט לא לפסול עצמו,

משמע שלא מצא כל דופי במטאפורה זאת, ונימוקו ביחס למטאפורה פוגעת ללא סיבה וללא הצדקה בשמו הטוב של המערער.

142. טעה השופט קמא בעניין שלא תשמע טענת המערער שלא היה זמן במקום להתכונן לדיון שכן המערער הצהיר מסי' פעמים שלא יוכל להגיע מוכן לדיון ההוכחות, בנסיבות שהיו זכותו ואף חובתו של המערער לפנות לערכאת ערעור בגין מצבים לא הפיכים ולבקש גם עיכוב ביצוע, שכן הסיכוי היחידי שנותר לו זה עיכוב ביצוע במסגרת בר"ע או ערעור שמוגש בזאת ותביעתו הייתה נדחית בכל מקרה שכן נדרש לו פרק זמן ארוך פי כמה שהוקצב לו ולאור ניהול הליך.

143. טעה בימ"ש קמא במסקנותיו לעניין הונוולותו של המערער במיוחד לאחר שחמערער הציג גרסה מלאה וראיות אותן החליט בימ"ש קמא לפסול בניגוד לדיון, והשמטת פרטים רבים וחשובים והצגת חצאי אמיתות, וכשביהמ"ש נסוג בפסה"ד מטענות שגויות וקריטיות שלו ולא מוצא להבהיר זאת בפסה"ד, פוגעים כולם בשמו הטוב של המערער ומשחירים את פניו ובמיוחד לאור חוק יסוד כבוד האדם וחירותו וזכותו של כל אדם לשם טוב.

נימוקי הערעור על גובה ההוצאות:

144. טעה בימ"ש קמא כשחייב את המערער בהוצאות משפט מופרזות, והטיל על המערער כפל הוצאות גם במסגרת הבקשות השונות והוסיף עליהם גם בפסק הדין תוך שהוא מתייחס למספר הבקשות שהוגשו (80 לטענתו) למרות שהוגשו רק כשליש.

145. טעה ביהמ"ש, רובן הגדול של הבקשות הוגש בהסכמה וחלק גדול ע"י הצד השני, מספר הבקשות שהוגשו ע"י המערער שלא בהסכמה הן כ-15 בקשות, חלק גדול מהן לא הועברו כלל לתגובת המשיבים, ובאלה שהועברו לתגובת המשיבים, ברובן, נפסקו הוצאות בנפרד.

146. טעה ביהמ"ש המערער חויב בהוצאות על בקשות שהתקבלו במקום לזכותו בהוצאות, ולא זוכה על בקשות המשיבים שנדחו, והשופט התעלם מהפרת הוראותיו ע"י המשיבים.

147. טעה כב' השופט קמא שכן ההכרה בפסיקת הוצאות "ריאליות" משמעה כי הטוען להוצאות עליו להוכיח את שיעורן בפועל. משהוכחו ופורטו ההוצאות בפועל, עובר הנטל לצד שכנגד – שהפסיד במשפטו – להראות מדוע אין לפסוק הסכום המבוקש, בשים לב לסבירות ההוצאות, הכרחיות ומדתיות, ולא כך נעשה.

148. טעה בימ"ש קמא שכן ההוצאות הריאליות שנפסקו לא עומדים במבחן המציאות, ובסתירה לגובה העירבון 30,000 שנקבע בהחלטה מיום 13.12.15, והוצאות המשיבים לא עלו כדי רבע ממה שנפסק, לא הוגשו תצהירים תומכים מטעמם, ב"כ המשיבים 1-8 הודה שלא קרא כלל את התצהיר ונספחיו, המשיב 4 נפטר לפני תחילת ההליך ולא יוצג בו כלל, 4 משיבים נוספים כלל לא הופיעו לאף דיון ולא נטלו כל חלק בהליך, 3 בכלל פסולי דין וב"כ המשיבים 1-8 **לא היה בכלל מורשה לייצגם**, ולגבי המשיבה 5 קיים השתק שיפוטי בהיותה פסולת דין, ואין לפסוק להם הוצאות, ועו"ד לוי יכול בכלל לייצג את המשיבה 6 בהיותה פסולת דין כשנה קודם לפתיחת ההליך.

149. טעה בימ"ש קמא, אלמלא ריבוי טעויותיו בהליך, המערער לא היה נדרש לבקשות לשמירה על זכויותיו, ודיון ההוכחות היה זמן קצר בהרבה והתביעה הייתה מתקבלת.

150. טעה כבי' השופט קמא, איך עו"ד לוי יכול בכלל לייצג את המשיבה אם היא פסולת דין כשנה קודם?

151. טעה בימ"ש, לא היה כל מקום לחייב את המערער בהוצאות לאוצר המדינה לאור כל הטעויות והפגמים הקשים בהליך ולאור התנהלותו ללא דופי של המערער, וכן אם לטענת בימ"ש קמא המערער "קצין ביהמ"ש", הרי שהוא זכאי להעלות טענותיו לפני חיובו בכך.

152. חיוב המערער לשלם את ההוצאות מיידית וביום קבלת פסק הדין וללא שהות המאפשרת להיערך לתשלום ממחישה יותר מכל את ההתנכלות למערער. ואכן, עו"ד טננבוים, ב"כ המשיב 9, פתח תיק הוצל"פ באותו שיום שבו הומצא פסה"ד למערער.

נימוקי הערעור על ניהול הדיון ביום 8.12.15 ועל ההחלטה מיום 13.12.15 - נספח ב-1:

153. טעה ביהמ"ש שקבע דיון ליום 8.12.15 לאור מועדי הגשת תצהירי המשיבים ולא נתן החלטה מיידית ע"ס הבקשה והתגובה, אף שהיה יכול, שכן ע"פ אופן ניהול קדם המשפט ובשילוב עם תוכן ההחלטה עצמה המתעלמת מטענות מהותיות ביותר של המערער ולא מנמק כלל אחרות, וע"פ התבטאויותיו בהחלטות מאוחרות יותר לפיהן עצם אורכו וכמות הנספחים מחייבים פסילת התצהיר, מעידים שלא נוהל דיון אמיתי והוגן בסוגיה ודין ההחלטה להתבטל, שכל כולה הייתה מכוונת להביא לדחיית התובענה באופן שיטתי, מכוון ומתוכנן.

154. טעה בימ"ש קמא כשחקר את המערער חקירה נגדית קשה ועמוקה מעבר לסביר ולמקובל בקדמי משפט, תוך אי שוויון קשה ותוך שהוא ממלא את תפקיד באי כוח הנתבעים, ומבלי ששאל כלל את המשיבים ובאי כוח המשיבים הסברים לטענות המערער בתגובתו, ודרש מהמערער הסברים ותשובות שונות לגבי תוכן תצהירו ותכליות טענותיו שיחשפו את טענותיו בסיכומיו, וכל זאת **באמצע המשפט, לאחר שהמשפט כבר החל, ולאחר שהמערער כבר העיד את כל גירסתו המלאה והגיש את ראיותיו, והדיון התקיים באמצע המשפט, וכל זאת כשהנתבעים עדיין כלל עוד לא העידו ולא הגישו ראיותיהם, וכשהמערער טוען בדיון שוב ושוב שאין לדרוש ממנו כדבר הזה, שכן הנתבעים ישנו את גרסתם ויפברקו ראיות, כבעבר, וכי מדובר בתובענה מורכבת.** אלו פגמים היורדים לשורשו של הליך, והתנהלות ביהמ"ש לוקה בחוסר סבירות קיצוני וטעות קשה בשיקול דעת.

155. היקפם של הדיון ביום 8.12.15 וההחלטה שלאחריה מהווים משפט זוטא, אבל לא שוויוני, שכן לא השופט אמור לערוך חקירה נגדית של המערער, והשופט לא אמור לבצע את תפקידם של באי כוח הצדדים, ולמערער לא ניתן לחקור את הצדדים שכנגד, לא את באי כוחם, והשופט לא התייחס כלל לטענות המערער.

156. טעה השופט קמא שנהג בניגוד לדין בדיון ובניגוד לסמכויותיו בדיון שהוא לא קדם משפט שכן המשפט כבר החל.

157. התנהלות הדיון ביום 8.12.15 ותוצאותיו מוכיחים שהשופט קמא החליט מראש מה יהיו תוצאות הדיון וכיוון ע"י החקירה הנגדית הקשה להוציא מהמערער-תובע כל אמירה, במטרה להביא לדחיית התביעה בכל דרך, כפי שאכן עשה. **לפיכך יש לפסול ההחלטה ואת כל ההליך אחריה ולהורות על קיום משפט חוזר החל מלאחר הגשת תצהיר המערער וראיותיו.**

158. טעה בימ"ש קמא בפסילת התצהיר ונספחיו תוך התעלמות מטענות מהותיות ומשמעותיות ביותר של המערער, הן לפרוצדורה והן למהות, שלא הוזכרו בכלל והושמטו לחלוטין מההחלטה ומפסה"ד ושכמעט כולם התממשו, וכשהפסילה בניגוד מוחלט לדין, ולא בכדי אין אף ציטוט פס"ד בהחלטתו, ומנע מהמערער, בכוח ובפועל, מלהוכיח את תביעתו, ההחלטה סותרת את עצמה מס' רב של פעמים ותוך אי שוויון קשה לרעת המערער ותוך התעלמות מהפרות הדין של המשיבים, ולא נימק חלקים גדולים בהחלטתו וכתב דברים לא נכונים, למשל, **המערער לא טען כלל שהוא יכול לכתוב בתצהיר שלו מה שהוא רוצה.**

159. טעה השופט קמא בפסילת התצהיר כך שנשארו למערער רק 12 ימי עבודה לפני הדיון, כשהוא במצב כמתואר בסעי' 13 לעיל, וכשב"כ המשיבים 1-8 עצמו אמר שלעבור על התצהיר וראיותיו לוקחים לו 40-50 שעות, ויש עוד להכין חקירות, סיכומים, ראיות הפרכה ועוד.

160. טעה השופט קמא בפסילת התצהיר בטענת אי רלוונטיות של טענות ובגלל אורכו ומסי נספחיו מבלי להתחשב בכלל בוטלי ההוכחה הכבדים על המערער שכן הפסיקה דורשת דרישה **כפולה ומכופלת** של ירידה לפרטים במקרה כמו שביריעת המחלוקת, וכשמדובר **ב-9 נתבעים מעוולים במשותף** שיש להוכיח אחריות אישית של כל אחד מהם, והתנהלות תוך קנוניה ביניהם, התנכלות **מכוונת**, התעמרות, ניסיון מרמה, חוסר אכפתיות ואדישות מכוונים, התיישנות, רשלנות, הפרת חובה חקוקה, נזק לא ממוני, נזק ממוני, כלל הדבר מדבר בעד עצמו, הגשת מסמכים מזויפים לערכאות שיפוטיות, תחום טכני מורכב שדורש חוות דעת רבות ועוד ועוד, והתצהיר נכתב כדין ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון, ותוך התייחסות לכל הרחבות החזית בהליך, והוכחתם דורשות פרטים וראיות רבות, וכל הטענות והראיות רלוונטיים לסעדים שנתבעו ובייחוד לנזק הלא ממוני.

161. טעה השופט קמא שכן לנתבעים לא נגרם כל עיוות דין בגלל התצהיר, אינו מנמק טענה זאת, וגם אם נניח שכן, ולא כך הוא, טעה השופט בכך שתיקן לכאורה עיוות דין לנתבעים ע"י עיוות דין גדול יותר לתובע, מבלי להודות באף טענה, טעה השופט שכן היו לו דרכים להמשיך ההליך שפוגעות פחות במערער ושלא יביאו לדחיית התובענה.

162. טעה השופט קמא **בהתעלמו לחלוטין מפניית המערער לשני באי כוח הנתבעים ולהצעתו להם עוד בתחילת ההליך (2014)** ולהגיש רשימת מוסכמות ופולוגאאות כדי לצמצם את יריעת המחלוקת שפתחו ולהגיע להסכמות דיוניות בעניין ההקלטות וכי שניהם סירבו, **ובהתעלמותו המוחלטת מדרישת ב"כ המשיבים 1-8 בתגובתו לפניית המערער שהמערער**

יוכיח הכל כולל הכל לרבות תמלולים. טענה זאת לא הוכחה ולא נסתרה. לפיכך, בין השאר, היו שני באי כוח הנתבעים מושתקים לחלוטין מלטעון כל טענה בעניין.

163. טעה השופט שכן לא מדובר ב"קדם משפט" שכן המשפט כבר החל, ולכן תקנה 143 לא תקפה במקרה זה, וגם אם נניח לרגע שכן, היא אינה מתירה לו פסילת תצהיר עדות ראשית, שהיא עדות לכל דבר ועניין ובנסיבות שהתקיימו מדובר בהחלטה מנוגדת לחלוטין לדין.

164. טעה כב' השופט קמא בהתייחסו לדיון כאל "קדם משפט" ועל שברר מחלוקות ועניינים כשהצדדים כבר באמצע המשפט ולא קודם, ושב"המ"ש מוחזק כמי שיוזע מה יריעת המחלוקת ומה נטלי ההוכחה, וצד אחד כבר העיד את גירסתו במלואה והגיש ראיותיו, והתעלם לחלוטין מטענתו זאת של המערער וביהמ"ש לא נימק את מהלכו בעניין.

165. ומבלי להודות שביהמ"ש פעל בסמכות, הרי שטעה ביהמ"ש על שלא נקט בגישה פוגעת פחות ע"י צמצום מחלוקות וחיוב המשיבים בהוצאות ואף טען בדיון שבסמכותו לעשות זאת, ובחר בגישה טוטלית של פסילת התצהיר וראיותיו וקבע להמשיך את ההליך בדרך שמשמעותה הברורה והוודאית היא דחיית התביעה.

166. טעה בימ"ש קמא בדיון ובמושכלות יסוד של המשפט וההליך השיפוטי ופעל בניגוד לעקרונות היסוד של השיטה המשפטית הנוהגת במדינת ישראל, וביישום ברור של התקנות לגבי כתיבי הטענות, הבאת הראיות, אופן הבאת הראיות ומטרת דיוני ההוכחות והחקירות הנגדיות ואופן ניהולם, משמעותם של יריעת המחלוקת והרחבות החזית המותרות והאסורות בהליך.

167. טעה בימ"ש קמא בכך שייחס לסעדים מסויימים תלות בשיקול דעת ביהמ"ש, שעה שמדובר בסעדים הניתנים להוכחה בראיות, וטעה בדיון וקבע קביעות חסרות בסיס בדיון לעניין הפסד דמי השכירות בניגוד לדיון הקיים.

168. טעה בימ"ש קמא בהתעלמו מכל הנסיבות שהוצהרו קודם בעניין הארכות המועד, ולא ציין ולא הזכיר אותם כלל בהחלטה והיא מציגה תמונה מוטת ומעוותת לחלוטין של המציאות.

169. טעה בימ"ש שכן זמן קריאת תצהיר עדות ראשית לא צריכה להשפיע על תוצאות התובענה, ודחיית תובענה משמעה הפסד הסעדים והוצאות המשפט וחיוב בהוצאות את הצד שכנגד.

170. טעה בימ"ש קמא על ששינה רטרואקטיבית מהלכי משפט וביטל את הגשת התצהירים והסיכומים בכתב ללא טעם מיוחד ולאחר שהמערער הסתמך על כך לחלוטין, ובמיוחד לאור החלטות קודמות, וזאת אף מבלי שאיזן ותיקן זאת באופן המונע עוול ועיוות דין ופגיעה במערער. יתרה מכך, הליך זה לא מתאים לסיכומים בע"פ לאור ריבוי ומגוון הסוגיות המשפטיות שבו ונטלי ההוכחה והאופן שבו נוהל ההליך, כטענת המערער שוב ושוב, ואלו פגמים שיוורדים לשורשו של הליך במיוחד אופן המשך ההליך, וכפי שאכן קרה.

171. טעה בימ"ש קמא בכך שדחה ללא נימוק את טענתו המהותית ורבת המשקל של המערער לפיה שהנתבעים יתייחסו רק למה שרלוונטי לדעתם בתצהיר. טענה זאת מאיינת לגמרי את

טענות המשיבים, וטעה בהתעלמו מהסתירות הרבות של המשיבים, למשל כשטענו מצד אחד שדברים רבים בתצהיר לא רלוונטיים ומצד שני שהם צריכים להתייחס לכל סעי' בתצהיר.

172. טעה כב' השופט קמא, הוא מודה בסעיף 20 להחלטתו כי קיימים סעיפים רלוונטיים בתצהיר שיש בהם להוכחת התביעה, אך טעה בסעיף 21 להחלטתו בדחותו את טענותיו של המערער לפיהן כל התצהיר וראיותיו רלוונטיים, וגם לו צדק בכך ביהמ"ש, לא היה מקום בשל הימצאותם של סעיפים לא רלוונטיים, ככל שיש, כדי להביא למחיקת כל התצהיר.

173. טעה ביהמ"ש, נושא חדירת המים לדירת המערער והתנהלות המשיבים בגינה רלוונטית ומהותית מאוד להבנת הסכסוך, היא חלק משמעותי של יריעת המחלוקת, ואפילו חלק מעדות המשיבה 5 בדיון ההוכחות, וקשורה קשר חזק ביותר להתנהלותם המכוונת והמתנכלת של המשיבים כלפי המערער במהלך כל השנים ולנוזק הלא ממוני, ולכן רלוונטי.

174. טעה ביהמ"ש, המערער חוזר על נימוקו לפיו ניסח את תצהירו באופן מסודר מאורגן ומכובד ביותר והשקיע מאמץ עילאי לעזור לבימ"ש בהגשת תצהירו וראיותיו באופן מסודר ביותר.

175. טעה בימ"ש קמא בטענתו של המערער אין זכות להגיש ראיות נוספות, הוא לא נימק טענתו זאת, והיא איננה נכונה שכן בסדר דין רגיל המערער רשאי להשתמש בדיון ההוכחות בכל דבר עליו הצהיר בגילוי המסמכים ושהוגשו בהליכי הביניים, המערער הסביר בדיון שהצגת הראיות הנוספות תלויה בתצהירי הנתבעים, וכי זאת פעולה כדין, אך ביהמ"ש התעלם. בכך גם פגע ביהמ"ש פגיעה קשה בחקירות הנגדיות של המשיבים ובסיכומים במונעו הצגת ראיות הפרכה שהמערער שמר לחקירתם, ואילץ את המערער לבקש זאת בדיון ההוכחות, ולאחריו, וביטל את כל היתרון שהיה למערער בהליך, ומדובר בפגמים שיוזדים לשורשו של הליך.

176. טעה השופט קמא בסעי' 29 להחלטה וסותר עצמו וכותב דברים לא נכונים. מדובר בדחייה שנייה ולא שלישית. טעה שלא נימק איזה עוול יגרם לנתבעים אם ידחה הדיון פעם נוספת, וגם סותר את עצמו ואת טענות המשיבים שהרי המשיבים עצמם בקשו את דחיית הדיון ואף הסכימו לכך, וזאת אפילו כותרת הבקשה, וההחלטה אף מאשרת שהמשיבים בקשו זאת. המשיבים כלל לא העלו טענה זאת, היא לא נטענה בכלל בדיון, ולמערער לא ניתנה הזדמנות להגיב לה, הדבר נוגד את כללי הצדק הטבעי, ובימ"ש לא אמור לשמש בא כוח של המשיבים, ואלו מעידים שכב' השופט קמא לא ניהל דיון אמיתי והוגן בסוגיה, ביקש לפסול את התצהיר ונספחיו בכל דרך, ובכך להביא לדחיית התובענה, ודין ההחלטה להתבטל.

177. טעה בימ"ש קמא בטענתו שהמערער ניצל לרעה את ההחלטה להגיש תצהיר עדות ראשית בכתב, והיא מנוגדת לחלוטין לדין ולהלכות. הוכחת תביעה ע"י התובע לא יכולה להיחשב ניצול לרעה ומדובר בסתירה מהותית. טענה זאת אינה נכונה ואינה מנומקת כלל, וביהמ"ש פירסם את ההחלטה פומבית בנט המשפט ביום שניתנה ובאינטרנט וגם עניין זה מוכיח שביקש לפגוע בשמו הטוב של המערער.

נימוקי הערעור על טענת האיחור:

178. טעה בימ"ש קמא בפסילת התצהיר מפאת איחור קל מאוד של 13 יום בהגשתו בהיותה מנוגדת לדין בנסיבות שהיו ושנעשה רק במקרים חריגים ביותר, ואין נועלים דלתו של ביהמ"ש בפני המאחר, הלכה למעשה, ובד"כ ניתן "מועד סופי" להגשה, מאחר שהאיחור היה על דעת המשיבים, לא מדובר במועד ע"פ חיקוק והטעמים הצדיקו את האיחור, טענת ה"זלזול" לא נומקה כלל ונטענה בעלמא וגם מנוגדת להגיון לאור הנסיבות ובמצב שהאיחור לא "ראוי לגנאי" כהגדרת הדין, ואין למנוע מהמערער הליך הוגן וצודק בגין איחור כזה, במיוחד כשהדבר גורם לעוול גדול ועיוות דין קשה וביטול יומו של המערער בביהמ"ש ולפגמים היורדים לשורשו של הליך, והדרך לרפא איחור שכזה היא ע"י הוצאות, כפי שאכן אמר ביהמ"ש שהיה נוהג לו היה מקבל את התצהיר (סעיף 25 להחלטתו). **ואם התצהיר לא נפסל בגלל האיחור, אזי קל וחומר שהתצהיר נפסל בניגוד לדין שכן לכל שאר הנימוקים אין כל בסיס בדין.**

179. יתרה מזאת, פרשנותו של בימ"ש קמא להחלטתו להארכת מועד לפיה "כמבוקש בהעדר התנגדות ו/או החלטה אחרת. באם תוגש התנגדות תידון הבקשה מראשיתה" לא הגיונית, מאולצת, מלאכותית מנוגדת לתכליתה, ומטרתה להביא לפסילת התצהיר בכל דרך כדי להכשיל את התביעה. באי כוח הנתבעים לא הגישו שום התנגדות, ובמיוחד כשהארכה והאיחור היה על דעתם, ולא הייתה להם כל בעיה עם המועדים והארכת מועדים, השופט קמא היה בכלל בחו"ל, וב"כ המשיבים 1-8 אמר למערער "האם פעם אמרתי לך משהו על מועדים?" ואמר שידחו את הדיון, וב"כ המשיב 9 אמר שאין צורך בהגשת בקשה נוספת להארכת מועד וכי אין לו בעיה עם כל הארכת מועד שירצה, ולכן המערער התנהלת ישירות מולם ועידכן אותם בשוטף, ולכן טענת האיחור לא עלתה כלל בשום שלב, לא בבקשה ולא בדיון, לא קוים שום דיון בנושא, לא בכתב ולא בע"פ, וגם לא יכול היה להתקיים דיון בנושא כי למערער לא ניתנה בכלל הזדמנות להגיב לה. יתרה מכך, לא ניתן להתנגד לתצהיר באופן רטרואקטיבית לאחר שכבר הוגש.

180. יתרה מכך, טעה השופט קמא, שכן ע"פ ההלכה, אם צד לדיון טועה בתום לב עקב הטעיה של הצד שכנגד, אם במתכוון ואם בשגגה, הדבר מהווה טעם מיוחד, מה גם שלא נדרש טעם מיוחד שכן ע"פ תקנה 528 לתקנות המועדים לא נקבעו ע"פ חיקוק, ודי בהסבר סביר.

181. טעה בימ"ש קמא על שפסל אוטומטית את תצהיר עדות ראשית רק בגלל עצם אי הגשת בקשה להארכת מועד מבלי בכלל שנטען לגבי איחור ומבלי שבכלל ברר למרות שחקר שתי וערב את המערער בדיון, ובמיוחד לאור הסכמת באי כוח הנתבעים, והשופט היה בכלל בחו"ל באותו זמן, אז מה זה משנה אם הוגשה בקשת הארכה או לא?

182. טעה השופט קמא בסעי' 23 להחלטה בעניין העדר ההסבר לאיחור בהגשת התצהיר ובעניין התנגדות הנתבעים מהנימוקים לעיל, ומדובר בכתיבת טענות לא נכונות עובדתית והפוכות למציאות. כאמור, שני באי כוח המשיבים מעולם לא התנגדו, ואף הסכימו להארכות מועד, הם בכתב, והן בע"פ, ושניהם הרי הסכימו אפילו לדחיית הדיון עד מרץ/אפריל 2016. יתרה מכך, התצהיר ונספחיו מעידים בעד עצמם לגבי הזמן הרב שנדרש להכנתם, לרבות חוות

הדעת התמלולים והתצהירים המעידים על העבודה הרבה מאוד שנדרשה. מהמקובץ עולה שטעה ביהמ"ש על שלא דחה את הדיון, כשגם ע"פ דין היה עליו לדחות את הדיון.

183. יתרה מכך, מנימוקי ביהמ"ש לפסילת התצהיר בהחלטות המשך ובפסה"ד, עולה שנימוק האיחור שימש רק כסוג של "קולב משפטי" להיתלות בו לצורך עקיפת דרישת ה"טעם המיוחד" לדברים אחרים.

184. טעה כב' השופט קמא בסעיפים 30-31 להחלטתו, ופעל בדרך "עוקפת טעם מיוחד", למשל ע"י "קולבים משפטיים", ע"י כך שהוציא את התצהיר מהתיק בניגוד לדין בנימוקים חלשים אחרים, שגם הם כולם שגויים ומנוגדים לדין ולא מהווים טעם מיוחד, ואז טען בעצם שלא צריך טעם מיוחד וכבד משקל להוצאת התצהיר מתיק שכן "כבר אין תצהיר בתיק". מדובר בדרך שיטתית, מכוונת, מתוכננת, מלאכותית ומגמתית המנוגדת לדין ומעידה על תחכום ועל כוונה להביא לפסילת התצהיר בכל דרך ומעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול. כמובן שלא ניתן לרפא את הצורך בטעם מיוחד ע"י שימוש בנימוק שאינו טעם מיוחד שבעצמו מנוגד בכלל לדין, ועוד מבלי שלמערער ניתנה זכות תגובה, למשל בעניין האיחור, ודיי בכך כדי לפסול את ההחלטה כולה.

185. טעה השופט קמא על שהתעלם מטענות מהותיות של המערער לפיהן בקשת ב"כ המשיבים 1-8 מנוגדת לתקנה 149(ב) לתקנות, שכן לא רק שלא הביא את טענותיו קודם, ובהיותו עו"ד עם ניסיון של 35 שנה הוא מודע ליריעת המחלוקת בהליך, אלא שבכתב ההגנה ובקדמי המשפט הוא אף עמד על כך שהמערער יוכיח את כל תביעתו "המסורבלת" וכי "אדרבא, ינהל התובע את התיק עסיקני" ודרש שהמערער "שיגיש מסמכים עם התצהיר". מדובר בהשקת שיפוט, טעות בשיקול דעת ובחוסר צדק משווע.

186. טעה כב' השופט קמא, וכתב דברים לא נכונים בהחלטתו, המערער לא טען מעולם שאינו מעוניין בשירותי עו"ד, וביהמ"ש שם דברים בפיו של המערער.

187. טעה בימ"ש קמא בנימוקו שדיון הוכחות ללא תצהירים יביא לייעול ההליך ולהכריע בדרך ראויה, הדבר לא מנומק, מנוגד להיגיון ולשכל הישיר, לא סביר בעליל, וטענה זאת נסתרה גם בפועל, ונתנה יתרון לא הוגן למשיבים, ונימוק זה מעיד על טעות קשה שבשיקול דעת, וכל מה שהמערער צפה וחזה בתגובתו ובבקשותיו לאחר מכן אכן התממש בפועל.

188. טעה בימ"ש קמא שכן עובדות המתייחסות לסעדים שונים יכולה להתבסס גם על כתבי הטענות של הצד שכנגד, ואין לדרוש מהמערער לחשוף את אסטרטגיית ניהול ההליך שלו וסיכומיו באמצע המשפט ובמיוחד בטרם הנתבעים העידו והגישו ראיותיהם.

189. טעה ביהמ"ש, התצהיר עונה על כל יריעת המחלוקת כפי שנפרסה בכתבי הטענות וע"פ כל הרחבות החזית בהליך, ולרבות שאלות ביהמ"ש בדיונים ושכב' השופט עצמו אמר שהמערער צריך להוכיח, ונדרשו טענות וראיות רבות וטעה ביהמ"ש על שמדד את התצהיר לפי "משקל" ו"נפח" ולא לפי "תוכן" ו"מהות" ובאופן שגוי. ואם כבר מודדים ע"פ "משקל" ו"נפח", אזי

כתב ההגנה של המשיבים 1-8 כולל 151 סעיפים ולא כולל אף גירסה אישית של מי מהנתבעים ולכן יש להכפילו לפחות ב-5, וכתב ההגנה של המשיב 9 כולל 59 סעיפים וכולו הכחות גורפות כמעט ללא טענות גופם. לפיכך, 600 סעי' סביר זה לחלוטין ובמיוחד לאור תוכנו. אז מהו כן מס' "סביר" של סעיפים? ומהו כן מס' סביר של עמודים? ולמה דווקא מספרים אלו?

190. טעה בימ"ש קמא שכן **אין לפסול תצהיר בגלל סגנון כתיבה, הדבר מנוגד לדין ואין לדבר תקדים**, וגם אם ניתן היה לסגנון את התצהיר קצר יותר, הרי שלא היה זמן לכך כאמרת הנשיא לשעבר אהרון ברק **"צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר"** (בג"צ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל, 586).

191. טעה בימ"ש קמא שכן אין שום סיבה לקבל את טענת ב"כ הנתבעים שקריאת התצהיר על כל ראיותיו יקחו להם יותר מאשר לשופט. השופט טען שלקח לו "מספר שעות" (סעי' 19 להחלטה) לקריאת התצהיר וכל נספחיו, ולכן "מספר שעות" בוודאי שלא פוגע במדיינים אחרים, והשופט סותר את עצמו בעניין זה במהלך כל ההליך.

192. בנוסף, טעה השופט קמא, ואף שהדבר לא בא לידי ביטוי מפורש בהחלטתו, ולאור טענות ב"כ המשיבים 1-8 בדיון לגבי שכר הטרחה שגבה מהמשיבים 1-8, הרי שהשופט פיצה את המשיבים על טעותו של ב"כ המשיבים 1-8 שטעה בהערכת שכר הטרחה, שכן כעו"ד של 35 שנה, ידע בדיוק מה יריעת המחלוקת וסבר שהמערער לא יצליח להוכיח את כל תביעתו, ואף טען בכתב ההגנה **"אדרבא ינהל התובע את התיק עסקינן"** והראיה שב"כ המשיב 9 לא טען בכלל נגד התצהיר ולא הגיש בקשת הצטרפות לבקשת המשיבים 1-8, אבל מה אכפת לו להצטרף בדיון לטענות ב"כ המשיבים 1-8 בשיטת המצליח, שהרי יש לו רק מה להרוויח.

193. טעה כב' השופט קמא בהתעלמו **באופן מוחלט** מטענות המערער לפיהן **נתבעים מרכזיים רבים פסולי דין כטענת בא כוחם**, ולכן המערער לא יכול להסתמך על חקירתם, כפי שהוכח בפועל, ועליו להוכיח את טעותיו וא תביעתו.

194. טעה בימ"ש קמא בהתעלמו מהתרעות המערער לגבי הקושי הרב בגיוס מומחים במהלך פגרת הקיץ, וכי כל האיחורים מהווים טעם מיוחד והתעלם מהתרעותיו החוזרות ונישנות של המערער, **לרבות בכל קדמי המשפט**, שהזמן להגשת התצהיר לא מספיק ונדרש לו זמן נוסף.

195. טעה בימ"ש קמא בסעיף 27 להחלטתו, לא תהיה כל פגיעה בזכויות הדיוניות והמהותיות של המשיבים בגין חוות הדעת של המהנדס רון יוסף, שכן היא עצמה הוגשה כבר כנספח 54-ד' לתצהיר **והם לא יומתעו**, והם גם מכירים אותה מזה שנים ואף **פעלו על פיה**, וכל שנשאר זה להוסיף את פסקת האזהרה העצמית, והיה בה לעזור בשאלות המהותיות שעמדו על הפרק. כמו כן, טעה כשדחה את עדות רון יוסף רק בגלל העדר תצהיר שעה **שקבע עדויות בע"פ**.

196. טעה השופט קמא שכן אין קשר בין הכנת התצהיר לבין שכירת עו"ד ע"י המערער, שלא הייתה משנה בנסיבות שהיו והתצהיר כולל התייחסות גל לעניין שכירת עו"ד וכב' השופט קרא את התצביר לפני שנתן החלטתו.

197. טעה בימ"ש קמא שכן המערער איננו עו"ד ולא חלים עליו כללי האתיקה ובמיוחד כשלא ניגש מעולם למבחני לשכה, וההכרעה בעניין איננה בסמכותו העניינית, והיא גם סותרת את הדין. יתרה מכך, אי התייצבות המשיבים 6 ו-8 לדיון מנעה את ההוכחה שהמשיבים 1-8 ובא כוחם ידעו על לימודי המשפטים של המערער כשנה לפני הגשת התובענה, והוגשה ראייה בעניין במסגרת התשובה להארכת מועד להגשת הערעור, ולימודי המערער לא הוזכרו כלל בכתב הגנתם, ללמדנו שגם בא כוח המשיבים 1-8 לא ראה בעניין כל חשיבות, וכדי לנסות למלט את לקוחותיו מהפסד בתביעה, העלה מן האוב כל טענה אפשרית, וזאת רק אחת מהן.

198. יתרה מכך, בכל שאר ההליכים המקבילים ניסה ב"כ המשיבים 1-8, שגם בהם הוא מייצג חלק מהמשיבים בהליך זה, לשחזר את הטענה שהמערער "הסתיר" את לימודי המשפטים שלו, אך כל השופטים דווקא פירגנו למערער במקום לראות בכך טעם לפגם. המערער גם הסביר לשופט קמא למה נמנע מ"פרסום" לימודי המשפטים, וטענות השופט קמא לפיהן המערער "הסתיר" את לימודיו נועדו להכפיש ולהשמיץ ולפגוע במערער, ללא הצדקה וסיבה.

199. לפיכך, טעה בימ"ש קמא בטענתו בסעי' 33 להחלטה שהמערער "הסתיר" מביהמ"ש שלמד משפטים ועשה התמחות. לטענה זאת אין כל בסיס עובדתי ולא משפטי ודינה להתבטל, במיוחד שהיא דורשת בסיס סובייקטיבי שלא קיים, גם עניין זה מלמד שבימ"ש קמא חיפש כל דרך לפסול את התצהיר ללא דיון אמיתי ולהשמיץ ולהכפיש את המערער.

200. טעה השופט קמא בטענתו שהמערער "קצין ביהמ"ש", וגם סותר עצמו. המערער עזר לביהמ"ש היכן שרק יכול ופעל מעל ומעבר למצופה מבעל דין סביר, וביהמ"ש נקט בראייה צרה ופתרון מקומי וקצר מועד, וכמובן שגוי, על פני ראייה ארוכת טווח ופיתרון צודק של סכסוך שימנע את המשך ההתנכלות הקשה של המשיבים למערער ויביא להידיונות נוספות, כפי שאכן קרה וקורה.

201. טעה השופט קמא גם בקביעתו בסעיף 33 המחייבת סיכומים בע"פ, די בכך שהחלטה זו סותרת את החלטה קודמות שהתנתה את הסיכומים בע"פ בהיותן של המערער מיוצג על ידי עו"ד, ומשנה אותן ללא טעם מיוחד, ואין בימ"ש יושב כערכאת ערעור על עצמו.

202. טעה השופט קמא שכן זכותו של בעל דין להעיד מראש בתצהירו תשובות לשאלות בחקירה נגדית וטענות שצפויות לעלות ע"י העו"ד הסביר כדי למנוע חסקת מסקנות שגויה. הדבר גם ייעל את הדיון, במיוחד שפרוטוקולים לא משקפים את מלוא הנאמר וזמני החקירה הקצרים שנהוגים כפי שטענו אפילו באי כוח המשיבים, ושאפילו השופט קמא קבע בעצמו, ובמיוחד כשמערער נוכח שלפעמים שופטים לא מבינים נכון את המצב העובדתי שבפניהם, כפי שקרה עם השופט קמא עצמו ועם שופטים רבים אחרים בהליכים מקבילים של המערער.

203. טעה השופט קמא כשקבע שהתייחסות התצהיר להליכים משפטיים בעבר ולטענות שאינן מוזכרות בכתב התביעה הן הרחבת חזית אסורה שכן הם מופיעים בהרחבה רבה בכתב ההגנה של הנתבעים 1-8 שפתח יריעת מחלוקת אדירה, ובדיונים, ובכתבי הבי-דין ובדברי והוראות השופט, ולכן הם חלק מיריעת המחלוקת וחזית ההליך.

204. יתרה מכך, גם אם נניח לרגע שיש בתצהיר הרחבת חזית אסורה, ככל שזו קיימת, טענות המשיבים נשמרות להם לסיכומים. אין מקום בשל כך, ולא הייתה הרחבת חזית, שחלקים בתצהיר הינם הרחבת חזית כדי למחוק את התצהיר כולו, ויודגש, מדובר על מערער שבעצם כבר העיד את עדותו וגירסתו והגיש את ראיותיו, גירסה שביהמ"ש עשה בה שימוש אחר כך.

205. יתרה מכך, גם אם נניח שהייתה הרחבת חזית (ולא כך הוא), הרי שכל עוד באי כוח המשיבים לא התנגדו להרחבת החזית, ומדובר בעורכי דין עם עשרות שנות ניסיון (35 ו-25), אזי השופט וביהמ"ש לא אמורים לשמש באי כוחם של הנתבעים ולהתנגד בשמם, ודי בכך כדי לפסול את ההחלטה כולה. הסיוע הרחב והחד צדדי שנתן השופט קמא לנתבעים מרגע הגשת התצהיר ועד מתן פסק הדין, עצימת עיניו מהפרת הוראותיו ע"י באי כוח המשיבים, והפגיעה הקשה של השופט בכל זכויותיו הדיוניות והמהותיות של המערער מעידים שנקט עמדה מוקדמת כדי להביא לדחיית התובענה באופן שיטתי, מתוכנן ומכוון כפי שאכן עשה.

206. טעה בימ"ש בטענתו שהיקף התצהיר והפירוט הרב שבו מכבידים על ניהול התיק ושרובו לא רלוונטי מאחר והוא לא יודע ולא יכול לדעת מה בדיוק יטען המערער בסיכומיו, התצהיר מוכיח את כל התביעה, היקף התצהיר והפירוט שבו נדרשים לאור יריעת המחלוקת הרחבה ומורכבת, טענות וחסוגיות המשפטיות, ונטלי ההוכחה על המערער, וכל תכולתו רלוונטיות, ואם יתברר בסוף ההליך שהמערער אכן הוכיח עובדות מיותרות והגיש מסמכים מיותרים, הדרך לרפא את הדבר היא בהטלת הוצאות, אבל לא גם לפסול וגם לחייב בהוצאות.

207. טעה ביהמ"ש שכן אין חובה לפרט בכתב התביעה טענות קנוניה. יתרה מכך, ואפילו אם כן, ולא כך, בהעדר התנגדות להרחבת חזית הפכה טענה זאת לחלק מיריעת המחלוקת, והטענה שחובה לציין קנוניה בכתב התביעה גם מנוגדת להיגיון שכן אז הנתבעים ישנו גירסתם מראש.

208. טעה השופט קמא שכן ע"פ החלטתו לעולם לא ניתן יהיה להגיש תצהיר בתביעה הכוללת סכסוך בן כ-10 שנים הכולל יריעת מחלוקת וטענות כמפורט בסעי' 160 לעיל, בו רוב הנתבעים/העדים פסולי דין או נפטרו והשאר לוקים ב"שיכחה" בחקירתם, כפי שאכן קרה שוב, או מצהירים על משהו, וגירסתם האישית כלל לא חלק מכתב ההגנה.

209. טעה השופט קמא כשהתעלם מטענות המערער שהנתבעים "שוכחים" ולכן לא ניתן לחקור אותם, כפי שאכן הוכח בדיון הוכחות, ולכן על המערער להוכיח טענותיו בתצהירו בגיבוי ראיות, והיה על השופט להמתין לסיום דיון ההוכחות ולהכריע בהתאם.

210. טעה השופט קמא שכן לנתבעים אין ראיות, כפי שעולה מתצהיר גילוי המסמכים שהגישו, ולכן המערער היה צריך להסתמך על ראיותיו בלבד ונטל ההוכחה עליו כבד מאוד, כפי שאף פסה"ד הראה, ולמרות שהתצהיר ונספחיו מוכיחים את התובענה במלואה.

211. טעה השופט קמא והוציא את דברי המערער מהקשרם, שכן אין חובה לטעון ולפרט בכתב התביעה טענות משפטיות רבות שנטענות בסיכומים. בכתבי הטענות יש לפרט את העובדות המקימות את יסודות העוולה הנטענת, ועוד כמה טענות משפטיות ספורות שאת רובן ככולן פרט המערער בדיון, אך השופט הוציא את דברי המערער מהקשרם ובחר לכתוב רק שהמערער אמר "לא יודע".

212. טעה השופט קמא, אין צורך לפרט טענת מרמה להבדיל מתרמית) בכתב התביעה, ובכל מקרה המערער ציין טענות אלו בכתבי בי-דין עוד קודם ובהעדר התנגדות הורחבה החזית.

213. טעה בימ"ש שכן ההחלטה לא מנמקת ולא מציינת אף טענה ואף לא סע' אחד שהוא לא רלוונטי, וגם לא יכולה לעשות כד לפני הסיכומים ו/או פסה"ד גם הבקשה לא ציינה ולו אחד.

214. טעה השופט קמא שכן כנטען בתגובה לבקשה, על המערער להוכיח אחריות אישית של כל אחד מ-9 הנתבעים, אבל כבי' השופט רק מזכיר זאת ולא מנמק כלל במיוחד לאור שאלת השופט בדיון אם המערער חשב על יסודות העוולות בכתובת התצהיר. זוהי סתירה של ממש. מס' העמ' הממוצע בתצהיר לכל נתבע סביר לחלוטין. בהעדר נימוק דין ההחלטה להבטל.

215. טעה בימ"ש קמא כשלא ערך בירור מוקדם לגבי אחריות כל נתבע ונתבע בקדמי משפט קודמים, והיה בסמכותו לעשות זאת ובכל זאת הוא נמנע. טעה בימ"ש קמא כשהתעלם לחלוטין מכל טענות המערער ועל שיצר אי שוויון קשה בתנאים הדיוניים בין הצדדים.

216. טעה השופט קמא כשנתן משקל לתקנות שעומדות להיכנס לתוקף (לא נכנסו עד ליום זה) לפיהן תצהירים בכתב יהיו חריג ועדויות יינתנו בעיקר בע"פ. ויודגש, משהורה בית המשפט על הגשת תצהירים כתובים, לא היה מקום להוציא את התצהירים לאחר שהוגשו אלא בנסיבות מיוחדות חריגות ונדירות ביותר, ואין ביהמ"ש מהווה ערכאת ערעור על עצמו.

217. טעה השופט ולא מנמק כלל, לא היה שום מחדל מצד המערער, ב"כ הנתבעים 1-8 היה זה שביקש לדחות את הדיון, והמערער הסכים מייד, וההחלטה זאת כלל לא מובנת ולא מנומקת.

218. טעה השופט קמא ובדבריו כשל לוגי וסתירה פנימית וחיצונית לגבי החזקה שהמערער זוכר את תצהירו בע"פ וידע להתמקד בסוגיות הרלוונטיות, שהרי סתירת החזקה משמעה כישלון התביעה, שכן סתירת חזקות אלו אפשרית רק ע"י דחיית התובענה עקב כישלון המערער לזכור בדיון ההוכחות ו/או להתמקד בסוגיות, ושני הדברים קרו.

219. חיזוק לטעות השופט קמא בעניין חזקות זכירת התצהיר ע"י המערער בזמן עדותו בע"פ הוא לוחות הזמנים הבלתי אפשריים שקבע השופט. כמו כן, השופט קמא לא יכול לקבוע

חזקות כאלו בלי ידיעה מוקדמת על מגבלותיו האישיות של המערער. כמו כן לנימוקים אלו אין שום ביסוס במציאות, וכב' השופט קמא אף סתר אותן בעצמו למשל כמפורט בנימוקי הערעור על החלטות מימים 2.3.16, 6.3.16 ו-7.3.16, לפיהן הוא עצמו לא זכר תוכן החלטות שנתן זמן קצר קודם והוודאי שהיו קצרות עשרות מונים מתצהיר המערער.

220. טעה בימ"ש קמא שכן למערער אין שום אפשרות לזכור בע"פ את תצהירו על כל פרטיו והוא הסתמך על עדויות בכתב. **השופט היה חשוף ליריעת המחלוקת שבהליך וצריך היה לצפות לתצהיר ארוך וראיות רבות.** המערער טען והצהיר שוב ושוב בכל הבקשות שהגיש להארכת מועד ובקדמי המשפט שיש לו ראיות רבות ונדרשים מומחים רבים.

221. טעה בימ"ש קמא שכן קיום דיון ללא תצהירים יגרום עוול דווקא למערער ולא לנתבעים שיבואו מוכנים לגמרי שכן הם יודעים כבר את גרסתו המלאה של המערער **למעלה מחודשיים קודם** ויקנה להם **יתרון דינוי לא הוגן**, ולא הייתה כל סיבה שלא לדחות את הדיון בנסיבות העניין ואין כל סיבה שהתיק לא יגיע לסיומו וטענה זאת איננה מנומקת ולא נכונה. יתרה מכך, **באי כוח המשיבים הודיעו שהעדויות מטעמם קצרות**, ובשילוב מינוי המומחה מר פוליפודי שהיה נותן את חוות דעתו במקביל, ניתן היה לסיים את ההליך במהירות יחסית.

222. טעה השופט קמא שכן לא משנים את כללי המשחק באמצע המשחק כשיש הסתמכות חזקה מאוד **ומכרעת** של המערער על החלטות שניתנו, וכשהחלטה לא רק שלא תביא לאיזון אלא אף תחמיר מאוד את מצבו של המערער. הדבר מהווה פגם שיוּרד לשורשו של הליך.

223. טעה בימ"ש קמא שכן המערער הסתמך על החלטה לפיה כל העדויות וכל החקירות ימשכו 3 שעות, היינו כ-12 דקות לעד בממוצע, כולל חקירות נגדיות, והסתמכות זאת היא חזקה מאוד גם לאור הערת ביהמ"ש בדיון ביום 8.12.15 לפיה משך החקירות יהיו יהיה כמו הזמן שהוקצב בדיון לעבור על הפרוטוקול (20 דקות, הפרוטוקול תוקן), אבל המערער לא יוכל להעיד אפילו חלק מזערי מגרסתו ולחקור עדים ולא יקבל את יומו בבית המשפט, כפי שאכן קרה, וביהמ"ש אף מנע בפועל מהמערער להעיד את גרסתו, ככל שיכל, ומדובר בפגם שיוּרד לשורשו של הליך

224. טעה השופט קמא **וגם סותר את עצמו** שכן למערער לא היו חודשים לעבוד על התצהיר, והשופט קמא גם ידע זאת לאור תוכן תצהירי המערער לעניין נסיבות מחלתה של אימו, לרבות בתצהיר העדות הראשית שהשופט טען שקרא לפני מתן ההחלטה, והסכמת באי כוח המשיבים להארכות המועד ודחיות הדיון, ובימ"ש גם לא מנמק טענתו זאת.

225. טעה השופט קמא בהערכת תום לב הנתבעים 8-1 וב"כ כשהגישו את בקשתם ללא תצהיר תומך **8 ימים (!!!) לאחר (!!!)** שקיבלו את התצהיר וראיותיו **ולא מייד**, ולאחר שנוכחו שהמערער הוכיח את תביעתו כולה. ההחלטה מתעלמת מטענה זאת וזמן זה היה קריטי למערער.

226. טעה השופט קמא כשפסל את התצהיר והראיות רק בגלל שהם הרבה. אי אפשר להוכיח תביעה ללא ראיות, כך גם ע"פ ב"כ המשיבים 8-1. המערער אף הצהיר שנאמר לו במזכירות שאין בהיקף ראיותיו שום דבר חריג, ואף ציין את שמו של עובד המזכירות, וביהמ"ש יכול היה לברר, וכאמור, הדרך לרפא פגם זה, ולא כך הוא, היא בהטלת הוצאות ולא בפסילה.

227. טעה בימ"ש קמא בדחיית הבקשה ההגיונית מאוד לצירוף התקליטורים המקוריים בדיון ההוכחות, לרבות כיוון שכך גם מורות תקנות 173ב ו-173ב(ב) לתקנות, וזאת הייתה גם הנחיית המזכירות למערער כפי שטען, אך השופט קמא התעלם מטענות המערער.

228. טעה בימ"ש קמא, אי פטור מאגרה אינה חזקה למצב כלכלי איתן, ובכל מקרה התובע סתר חזקה זאת. יתרה מכך, גם עו"ד לא יכול להתמודד עם החלטות רטרואקטיביות ועם לוחות הזמנים שקבע ביהמ"ש, וכך טענו אפילו באי כוח הצדדים שהם עו"ד של עשרות שנים.

229. טעה שימ"ש קמא וגם סותר עצמו שכן ברור שצריך לדעת את תוכן תצהירו/עדוהו של העד לפני חקירתו שהרי למה בהחלטתו הקודמת הוא מנע מלכתחילה עדות של עדים שלא הוגש תצהיר שלהם ואף עמד על כך בדיון מיום 8.12.15 ובהחלטה מיום 13.12.15:

230. טעה בימ"ש קמא שכן הכנת סיכומים במעמד הדיון לטענות ומצבים מפתיעים שונים, כפי שאכן קרה, פגעה במערער, למשל, היעדרות עדים מרכזיים ואי העדת עדים מרכזיים אחרים שנכחו, עדויות מפתיעות, ובמיוחד כשהמערער נחשף לרשימת עדי הנתבעים רק כיומיים (!) לפני דיון ההוכחות ואמור היה לקבל את מוצגי הנתבעים באותו זמן בערך, שכלל לא נמסרו לו

231. טעה בימ"ש קמא בסעי' 37, לא היה מקום לחייב את המערער בהפקדת פיקדון שכן התצהיר ונספחיו מוכיחים את התביעה כולה, אין לחייב הפקדת עירבון אלא במקרים חריגים ביותר, ושבהם ברור שסיכויי התביעה קלושים, ולא כך הוא, כל התצהיר וראיותיו רלוונטיים ליריעת המחלוקת, ביהמ"ש לא היה רשאי לשאול את המערער באמצע המשפט שאלות שיחשפו את אסטרטגיית ההליך של המערער ואת טענותיו בסיכומיו ולאחר שהגיש תצהירו ובטרם העידו הנתבעים והגישו את ראיותיהם, וטעה ביהמ"ש בכל סעי' זה.

232. טעה בימ"ש קמא בהפעלת שיקול הדעת במאזן הכללי ודווקא הנתבעים לא ניזוקים כלל לעומת המערער שנפגע קשה ונגרם לו עוול גדול ועיוות דין קשה, ומכלול נימוקי ערעור זה מציגים מכלול טענות ופגמים היורדים לשורשו של הליך, ודין ההחלטה כולה להתבטל.

נימוקי הערעור על מניעת הבאת חוות דעת נוספת:

233. טעה בימ"ש קמא ואף סותר את עצמו, שכן המערער כן הגיש תצהיר תומך בכל בקשותיו, והצהיר כ-5 פעמים קודם לכן מדוע לא עלה בידו להגיש חו"ד מומחה נוספת ואף הסביר בקדם המשפט עצמו, לרבות בתצהיר העדות הראשית שהשופט קמא טען שקרא, וביהמ"ש אף קיבל את בקשתו והתיר למערער להגיש חו"ד נוספת, ואף בדיון עצמו ביקש המערער

למנות מומחה בשם "פוליפודי", שכן זה עובד רק ע"פ מינוי בימ"ש, והשופט התעלם מבקשה זאת ומכל טענותיו של המערער.

234. טעה בימ"ש קמא שכן אין טעם בהמשך חיפוש מומחה ובעיקר בנסיבות שתוארו בתצהירי המערער אלא רק לאחר קבלת הבקשה ומינוי מומחה בימ"ש כציפיית המערער.

235. טעה בימ"ש קמא והוא גם סותר את עצמו שכן הבאת חוו"ד מומחה לא הייתה פוגעת בנתבעים וגם פעל בחוסר שוויוניות, **מצד אחד** טוען שהנתבעים יפגעו אם יראו את חוו"ד בפעם הראשונה רק בדיון ההוכחות **ומצד שני** החליט שהמערער ייחשף לעדויות וראיות המשיבים לראשונה רק בדיון ההוכחות. הדבר מהווה פגם היורד לשורשו של הליך.

236. טעה בימ"ש קמא במניעת הבאת חוו"ד שהיא ראיה מהותית ביותר ומכרעת בהליך, והדבר מהווה פגם שיוורד לשורשו של הליך, במיוחד שמינוי מומחה ע"י ביהמ"ש מבטל צורך בחוו"ד מטעם הצדדים, ובסמכות ביהמ"ש למנות מומחה ושמו של המומחה אף צוין בדיון.

נימוקי הערעור על טענות ופרטים מהותיים שהושמטו מפסה"ד ומהחלטות:

237. טעה בימ"ש קמא בהשמיט פרטים מהותיים מאוד וטענות מהותיות ומכרעות מפסה"ד ומהחלטות, וכן כתיבת עובדות לא נכונות ומוטעות, השמטת מלוא התנהלות דיון ההוכחות וטענותיו ובקשותיו המהותיות השונות של המערער והשמטות אלו תמיד לרעת המערער, דבר שיוצר תמונה חד צדדית, מעוותת ומוטה מאוד של המציאות העובדתית, הן במפורש והן במשתמע, ומציגה את המערער באור שגוי ושליילי הפוגע קשות בשמו הטוב ובמשלוח ידו הפוטנציאלי, לרבות בגלל פרסום פומבי של פסה"ד וההחלטות ברשת האינטרנט. **בכך גם נמנע דיון אמיתי בשאלת אחריות וזכויות הצדדים.** כמו כן, טעויות ניסוח דו משמעיים בפסה"ד קיימים רק לרעת המבקש, וביהמ"ש לערער מתבקש לתקן כל אלו. להלן דומאות:

238. טעה בימ"ש קמא על שהשמיט **לחלוטין** את המילה-טענה **"מכוונת"** מפסה"ד, שנטענה פעמים רבות מאוד, והיא מהותית ומכרעת ביותר בהליך, **המופיעה בכתב התביעה ומייחסת לנתבעים התנהלות מתנכלת מכוונת בגרימת מטרד רעש מכוון, במעשה ובמחדל, שכן הוכחת כוונה דורשת פרטים רבים וראיות רבות, והיא אחת הסיבות העיקריות לאורכו של התצהיר שנפסל, וציונה משמיט את הקרקע מתחת לנימוקי פסילת התצהיר.** כמו כן פסה"ד השמיט שחצי מהנתבעים פסולי דין ולכן נטל ההוכחה על המערער כבד מאוד בהעדר חקירתם.

239. טעה ביהמ"ש על שהשמיט מפסה"ד את נושא חדירת המים הקשה לדירת המערער והנזקים הקשים שנגרמו לה וסירובם של כל בעלי הדירות לתקנה, דבר מכריע להבנת הסכסוך והתנכלותם המכוונת ארוכת השנים של הנתבעים למערער. ובעניין זה, בסעי' 2.5 לפס"ד (עמ' 2) טעה ובלבל לגמרי את הקשר בין המשיבים 2 ו-3 לבין טענת תיקון חדירת המים ופסה"ד טועה ומטעה במסקנתו לפיה היו אלו דווקא הנתבעים שנגרם להם עגמת נפש.

240. טעה בימ"ש קמא על שהשמיט לחלוטין את בקשתו של המערער להביא חו"ד להוכחת חלק מטענותיו ואף ביקש מביהמ"ש למנות מומחה לאור הקשיים להשיג מומחה מהתחום, אך ביהמ"ש דחה את בקשתו בכותבו בהחלטה דברים לא נכונים עובדתית.

241. ביהמ"ש לא מציין שמבחינה אובייקטיבית המערער לא יכול היה להתייחס לכל מוצגיו כי כבר בתחילת עדותו ביהמ"ש מנע ממנו לתת את כל גרסתו והגביל אותה לזמן לא סביר כשלהעיד את גרסתו ולהתייחס לכל מוצגיו כולל הקלדה דרושות כמה שעות. אם לשופט לקח כמה שעות לקרוא אזי המערער לא יכול להעיד כל גרסתו בכמה דקות. המערער טען זאת בדיון ההוכחות מס' פעמים אבל ביהמ"ש התעלם.

242. טעה בימ"ש על שפסה"ד השמיט לחלוטין את טענות הנתבעים 1-8 בכתב הגנתם באשר לשאלה ממה הוטרד המערער יותר, מרעש המעלית או מרעש תיפופי התופים ומוסיקת הסטריאו של הנכד של המשיבה 6, והנושא אף תופס חלק גדול מחקירתו הנגדית, וכי לא ניתן לכלול התייחסות גם לטענה זאת ב-3 עמודי תצהיר עדות ראשית המערער כטענת פסה"ד.

נימוקי הערעור על ניהול ההליך:

243. טעה בימ"ש קמא על שפעל בניגוד לחובתו ע"פ תקנה 524 לתקנות ולא תיקן את הפגמים בהליך, ופעל באופן לא צודק ולא הוגן ולא שוויוני, ונמנע מלברר מה באמת השאלות השנויות במחלוקת למרות שהמערער הצהיר, וטען, וביקש, והוכיח, ועשה כל שביכולתו ותצהירו מוכיח את תביעתו כולה.

244. טעה בימ"ש קמא בהתייחסו באופן מפלה כלפי המערער, שמצד אחר החמיר איתו קלה כחמורה, אולם מנגד התעלם מהפרות קשות של הוראות ביהמ"ש ע"י המשיבים ובאי כוחם.

245. טעה ביהמ"ש בשיקול דעתו בקציבת הזמנים לאורך כל ההליך ועל התעלמותו מהנסיבות ומבקשות המערער לעניין הזמן הדרוש לו להכנת ראיותיו עד הגשת התצהיר, ומבלי לאזן את אי השוויון בין המערער למשיבים שכבר יודעים את כל גרסתו במלואה למעלה מחודשיים, ולפני דיון ההוכחות. למשל, אם למשיבים נדרשו כשעה וחצי לסיכומים, איך יתכן שלתובע יספיקו 15 דקות! וזאת עוד אחרי שב"כ המשיב 9 "הצטרף" לטענות המשיבים 1-8.

246. טעה בימ"ש קמא שכן התעלם מכך שב"כ המשיבים 1-8 לא היה מורשה כלל לייצג חלק מהמשיבים, ודברים אלו נעדרו מכתב ההגנה ונודעו רק במהלך ההליך ובדיון ההוכחות, ולא ייצג בכלל את המשיב 4 ולא הגיב להוראת ביהמ"ש להודיע אם הוא מיצגו, וכל זאת כשבימ"ש קמא טען עשרות טענות כנגד המערער שכלל לא נטענו ע"י המשיבים תוך אי שוויון.

247. טעה בימ"ש באי שוויון מוחלט לרעת המערער בעניין תצהירים תומכים, דחה בקשות המערער בגלל העדר תצהיר גם כשלא נדרש, כשמנגד המשיבים לא הגישו כלל תצהירים.

248. טעה בימ"ש על שהתרה במערער שוב ושוב, ולרבות בדיון ההוכחות, בהפקדת 30,000 ש"ח עירבון להבטחת הוצאות המשיבים ובידעו את מצבו הכלכלי הקשה של המערער, ויצר

אצל המערער פחד ולחץ גדולים שגרמו לו לוותר על זכויות דיוניות ומהותיות רבות, והמערער טוען שאסור להגיע למצב שבעל דין מפחד לטעון את טענותיו בבית משפט במדינת ישראל.

נימוקי הערעור על ניהול דיון ההוכחות:

249. טעה בימ"ש קמא שכן הגם כשכבר קבע עדויות בע"פ, כבר בפתח עדותו של המערער מנע ממנו ביהמ"ש להעיד את גרסתו, ואפילו לא את חלקה הקטן (פר 31.12.15 עמ' 70 שורה 32).

250. טעה בימ"ש בניהול דיון ההוכחות באופן שאיפשר הפרעות קשות למערער בעדותו ולא חשליט סדר בדיון, בחקירתו, בחקירותיו, בסיכומיו למרות בקשות חוזרות ונשנות של המבקש, ומבלי שהדברים באו לידי ביטוי נאות בפרוטוקול ואף נעדרו ממנו בכלל ותוך השמטת פרטים באופן הפוגע רק במערער, לא ניתן למערער להשיב לשאלות, ולא ניתן לו יומו בביהמ"ש ונגרם לו עוול גדול ועיוות דין קשה, ללא קשר להיותו לא מיוצג, וכל אלו פגמים שיורדים לשורשו של הליך. כך למשל ב"כ המשיבים 1-8, צעק וצרח על המערער והפריע לו שוב ושוב, המשיב 3 ואחיו צעקו והפריעו למערער בעדותו ובחקירותיו, בנו של פרידמן עמד לידו והפריע לחקירתו, והמערער ביקש שוב ושוב שלא יפריעו לו, אך ביהמ"ש התעלם.

251. טעה בימ"ש קמא על שאיפשר למשיבה 3 לשבת מאחורי אמה, המשיבה 5, וללחוש לה תשובות לשאלות החקירה הנגדית כשהמערער העיר וביקש מס' פעמים להרחיקה מהמשיבה 3, אולם ביהמ"ש לא עשה כלום.

252. טעה בימ"ש קמא על שהתעלם מהתנגדויות של המערער למסמכי המשיבים 1-8 לרבות אלו שהוצגו בפעם הראשונה במעמד הדיון שלא גולו וגם מהווים עדות מפי השמועה, תוך הפרת החלטות קודמות של ביהמ"ש, וביקש מספר פעמים להביא ראיות הפרכה והזמה כשביהמ"ש נותן החלטות לא מעשיות לעניין זה, וכשהמערער נתן לביהמ"ש תשובות טובות לעניין חקירתו, החל ביהמ"ש להתרות שוב במערער בהפקדת עירבון של 30,000 ש"ח.

253. טעה ביהמ"ש על שהתעלם מהחלטתו מיום 17.12.15 לפיה טענות המבקש בעניין מצבו ומוכנותו יילקחו בחשבון, וטעה על שהתעלם מחוסר יכולתו של המערער להציג את גרסתו עקב מצבו הפיסי והעייפות הקיצונית שנבעו מניסיונותיו לעמוד בזמנים הבלתי אפשריים שקבע ביהמ"ש, לרבות בזבוז הזמן למענה לבקשות סרק של באי כוח המשיבים לפני הדיון, המערער פחד ונלחץ בדיון מהתראות ביהמ"ש להטיל עליו הפקדת עירבון, ומנע מהמערער להציג את כל גרסתו וראיותיו כשהמערער טוען זאת שוב ושוב, ונמנע מלאפשר למערער לחקור חקירות נגדיות והסיט לדיון מחוץ לפרוטוקול כשנדרש לתת החלטה לטובת המערער המאפשרת לו לחקור נגדית על דברים לרעת המשיבים, והחקירה נמנעה, ודחה החלטות לסיכומים כשברור שלא ניתן לכלול הכל ב-15 דקות סיכומים, ומבלי שנתן שהות לעבור על הפרוטוקול בן 79 העמודים לפני הסיכומים, והתעלם מטענות המערער שלא ניתן להכין חקירות על המקום לאור הנסיבות, ודחה בקשתו לחקור במועד אחר.

254. טעה בימ"ש קמא שכן בזמן שהעידו ונחקרו המערער ועדיו נכחו באולם עדים ובעלי דין מטעם המשיבים שעדיין לא העידו ולא הגישו תצהיר, למרות הערות המערער בעניין והדבר מהווה פגם מהותי, וטעה ביהמ"ש שכן המערער לא ביקש לעיין "פעמים רבות" בפרוטוקול במהלך דיון ההוכחות שכן לא היה זמן, ביהמ"ש ציין כל הזמן זמנים בפרוטוקול והדבר גרם למערער ללחץ רב. וכאמור, אין קשר בין הקלטה לבין הפרוטוקול המוקלט והם נעשים במקביל בהליכים רבים. טעה ביהמ"ש שכן הכנת החקירה של המשיבה 5 "על המקום" ללא שהות מספקת לא הייתה יעילה לפי כל קנה מידה, עדותה לא הייתה צפויה בעליל, כמו גם שאר הנתבעים והעדים מטעמם, והדבר הינו פגם שיוּרד לשורשו של הליך.

255. טעה בימ"ש קמא שמעבר להגבלת המערער בסיכומים לזמן לא ריאלי כלל ליריעת המחלוקת, הרי שנוצר אי שוויון וחוסר איזון קשים כשב"כ המשיב 9 מצטרף לדברי ב"כ המשיבים 1-8 וחוסך לעצמו את זמן סיכומים רב, וזאת מבלי לאזן לטובת המערער.

256. טעה כב' השופט קמא, עמ' 96 לפרוטוקול דיון ההוכחות - השופט לא רשם את המוצג שמשיב 2 עם המערער בחדר המעלית.

257. טעה השופט קמא לעניין הסכסוכים משפטיים אחרים בין הצדדים, ונקט גישה מפלה ולא עקבית וגם סותר את עצמו בהתירו למשיבים להתייחס לכך בדיון ההוכחות ובסיכומיהם, למרות התנגדות המערער שהסתמך על החלטה קודמת, ובהתייחסו לסכסוכים בפסה"ד.

258. **נימוקי הערעור על ההחלטה מיום 16.10.14 - נספח ב-2**: טעה בימ"ש קמא על שלא מחק את הנתבע 4 מכתב התביעה כבר בהחלטה זאת שכן ב"כ המשיבים 1-8 כבר ענה בתגובתו ש"אינו מכיר את היורש ואינו יכול להביא דברים בשמו" והוא לא יוצג כלל בהליך. עיזבון איננו אישיות משפטית, למרות כך, ב"כ הנתבעים 1-8 הפר את הוראת ביהמ"ש ולא הודיע עד סוף הליך אם הוא מייצג את הנתבע 4, ועניין זה הוא חלק מהתצהיר שנפסל, וכן טעה על שחייב פעמיים את המערער בהוצאות עבור בקשה זאת.

נימוקי הערעור על ההחלטה מיום 28.5.15 - נספח ב-3

259. טעה בימ"ש קמא כשלא נעתר לבקשתם המוסכמת של הצדדים לקביעת דיון ההוכחות בחודשים מרץ/אפריל 2016, במיוחד לאור נסיבותיו המיוחדות של המערער, ולאור הפגרות שבדרך והצרכים הראייתיים של המערער, והיותה של הבקשה בהסכמה. הדבר הוביל בסופו של דבר לקביעת מועד דיון כמעט ללא שוליים, שכולל פגרות הקיץ וחגי תשרי שמיד אחריה, שבהם קשה מאוד להשיג מומחים ולא נותרו כמעט מרווחי זמן למצבים לא צפויים. המערער התריע על הכל. כל תחזיות המערער התרחשו והתצהיר חוגש באיחור קל של 13 יום.

260. טעה בימ"ש קמא שכן סכום התביעה אינו קשור למורכבותו של ההליך ונטלי ההוכחה המוטלים על התובע ולזמן הדרוש להכנת הראיות, וסכום התביעה הוא לא כל הכסף בהליך. כך למשל, חווה"ד, שכר עדות המומחים והאגרה וכיוצ"ב הסתכמו בכ-20,000 ש"ח, ובימ"ש

מוחזק כיודע זאת, וכפי שהתברר הזמן אכן נדרש, ולו ביהמ"ש היה פועל ע"פ הסכמת הצדדים, ההליך היה יעיל עשרות מונים.

261. טעה בימ"ש קמא בהצעתו שכתבי הטענות ישמשו כתצהירי עדות ראשית, שכן לא הייתה אפשרית, לרבות, ובמיוחד לאור מס' הנתבעים הרב שנתבעו אישית וגרסתם האישית כלל לא מופיעה בכתב ההגנה, וכשכתב ההגנה של המשיב 9 כמעט כולו הכחשות ללא אף גרסה אישית ממשית, ואף אחד מהצדדים לא קיבל אותה.

262. נימוקי הערעור על החלטה מיום 4.6.15 - נספח ב-4: טעה בימ"ש קמא באי נימוק מדוע התובע-מערער איננו מתנהל כשורה אל מול ביהמ"ש. לא הייתה לביהמ"ש שום סיבה לכתוב זאת לאור נימוקי הבקשה, ולנוכח נסיבותיו האישיות של המערער ולאור הסכמתם המלאה והמוערכת מאוד של באי כוח המשיבים, ודין טענה זאת להתבטל ולהימחק.

263. נימוקי הערעור על החלטה מיום 14.12.15 - נספח ב-5: המערער חוזר על נימוקיו בסעי' 40 לעיל ומוסיף שבימ"ש קמא לא מנמק את החלטתו ומתעלם מכל טענות המערער לעניין הצורה והמהות, מה גם שמסמך זה צורף כבר כנספח לתצהיר ונכלל בתיק המוצגים, ולא היה צריך רשות להגישו שוב.

264. טעה בימ"ש קמא על שהשאיר את שאלת המומחה "פתוחה", ובניתיים נאלץ המערער לחפש מומחה שיגיש חוות דעת, ובסופו של יום יקבע ביהמ"ש בדיעבד, האם הוא מאשר את הגשת חוות הדעת או איננו מאשר.

265. נימוקי הערעור על החלטה מיום 16.12.15 - נספח ב-6: שגה ביהמ"ש בהחלטתו שלא לתקן את הפרוטוקול כמבוקש לאור נימוקיה וגם סותר את עצמו. **המשיבים ו/או ב"כ לא הגישו תצהיר** ואילו המערער הגיש תצהיר תומך, וכל מה שהתבקש בבקשה **נאמר והתרחש במלואו**, ומן המפורסמות שאדם נזכר בפרצי זיכרון מאוחרים, ובעניין הבקשה מיום 25.11.15 המערער **דיבר ממש עם כב' השופט**, ובימ"ש סותר עצמו כשמצד אחד טוען שלא ניתן לתקן כי דברים כי המערער זוכר את **"רוח הדברים"** ומצד מקבל את הבקשה ומתקן בטענה שהוא זוכר את **"רוח הדברים"**. לפיכך דין הבקשה להתקבל.

266. טעה בימ"ש קמא, פרוטוקול אמור לשקף את הנאמר בדיון ללא קשר להחלטה וזאת כדי שאפשר יהיה להעביר ביקורת שיפוטית על ההחלטה, והבקשה רלוונטית ללא קשר להחלטה מיום 13.12.15. כל זאת במיוחד על רקע דחיית הבקשה להקלטת דיון הוכחות.

נימוקי הערעור על החלטה מיום 17.12.15 - נספח ב-7:

רקע - הבקשה הוגשה בלחץ זמן גדול ביום 16.12.15 בעזרתו המוערכת מאוד של ב"כ המשיב 9 דרך מערכת נט המשפט האישית שבמשרדו, לאור קבועי הזמן שניחתו פתאום על המערער. ההחלטה נמסרה למערער לאחר שהגיש את תיק המוצגים שלו ע"פ החלטה מיום 13.12.15.

267. טעה בימ"ש קמא, התובע לא זנח את בקשתו מיום 25.11.15 לפיצול הדיון, היא עמדה בפני בימ"ש קמא והיה עליו לתת בה החלטה, וזאת לרבות על רקע בקשתו לתיקון פרוטוקול הדיון מיום 8.12.15 בה התייחס במפורש לבקשה זאת ולאור תוכנה.
268. ובכל מקרה טעה ביהמ"ש על שדחה את בקשת המערער לפיצול את הדיון לאור הנימוקים והטענות שבבקשה העומדים בתנאי תקנה 149(ב) לתקנות, כך שבדיון אחד ישמעו עדויות ובדיון נוסף חקירות וסיכומים היה פוגע הרבה פחות במערער שכן ביהמ"ש הקציב 3 שעות בלבד לדיון ההוכחות, וכך אף בפועל, ולמערער לא הייתה הזדמנות להציג את כל גרסתו בזמן זה, מייעל מאוד את ההליך ומונע את הפגיעות הקשות במערער שהביאו לדחיית התביעה.
269. טעה בימ"ש קמא שכן בקשה זאת כוללת את הציטוטים בסעי' 75 לפס"ד והמערער חוזר על כל נימוקיו בסעי' 111 לעיל, וכן על כל נימוקי הערעור המצטברים גם לטענות והנימוקים החוזרים שבהחלטה זאת.
270. טעה בימ"ש קמא בסעי' 4 להחלטה בהיותה סותרת ומשנה רטרואקטיבית את ההחלטה מיום 13.12.15 לגבי תיק המוצגים, ומשנה לחלוטין את פרשנותה, והפניית המערער לייעוץ משפטי שעה שאין אף הוראה בדיון המפרשת את משמעות "תיק מוצגים" בערכאות דיון בסדר דין רגיל, ואפילו באי כוח המשיבים היו הפוכים בדעותיהם, ממחישה שהחלטה מטעה ולא סבירה ומשמעותה תתברר רק בדיעבד, והליך משפטי לא אמור להיות להתנהל באי וודאות וניחושים, וטעה ביהמ"ש שנמנע מלפרש את החלטותיו במקרה כזה, ובמצב של לוח זמנים בלתי אפשרי, וביהמ"ש היה צריך לפרש את כוונתו במלואה, דבר שהיה **מועיל לכל הצדדים**, וטעה בימ"ש כשגרם למערער בזבוז זמן ואח"כ טען שהיה לו מספיק זמן להכין את תביעתו.
271. טעה בימ"ש קמא בדחיית הבקשה להבאת חוות דעת נוספת למרות שהמערער הציג לביהמ"ש את טעויותיו המובהקות בהחלטתו בעניין מיום 13.12.15 ולאור נימוקי הבקשה.
272. טעה בימ"ש קמא לגבי מדוע התבקשה הגשת רשימת פלוגתאות ומוסכמות **שהרי הדבר נכתב במפורש בבקשה**, מה גם שזאת מטענותיו המרכזיות של המערער בהליך.
273. טעה בימ"ש קמא כשהטיל על המערער משימה נוספת והיא לדאוג לאמצעי השמעה של ההקלטות בדיון, והכנת הקלטות לשמיעה, שרק עניין זה דורש מס' ימים של הערכות והכנה.
274. טעה בימ"ש קמא בכל נימוקי סעי' 12 להחלטה מכל הנימוקים המצטברים לעיל, והמערער מוסיף שטעה בימ"ש קמא כשקבע מתי המערער יכול היה להכין את סיכומיו ולגבי אופן הכנתם לאור יריעת המחלוקת בהליך, וכן בהעדר כל ידע על מצבו ויכולותיו הסובייקטיביים של המערער, ובמיוחד לאור המטלות בהליך ולוחות הזמנים שנקבעו.

נימוקי הערעור על החלטה מיום 21.12.15 - ב-8:

275. טעה בימ"ש קמא, שכן לא ידע שהמערער מילא את הוראותיו ככתבן וכלשונן שכן הודעת המערער עדיין לא נסרקה לתיק, וטעה בימ"ש קמא על שמיחר לתת פרסום פומבי להחלטתו זאת בנט המשפט דבר שפוגע בשמו הטוב של המערער.

276. טעה בימ"ש קמא על שנתן פרשנות סותרת ורטוראקטיבית להחלטתו מיום 13.12.15 לגבי הגשת תיק המוצגים. המערער כבר פעל ע"פ ההחלטה המקורית ובזבזו זמן וכסף רב.

277. טעה בימ"ש קמא, שכן זכותו של המערער ע"פ דין להגיש את התצהיר שנפסל כראיה שכן רצה להתייחס אליו בעדותו, ולאור התראות חוזרות של ביהמ"ש בעניין ההוצאות והפקדת עירבון, וכן למסמכים שהוגשו בהליכי ביניים שכולם רלוונטיים גם לאור טענת ביהמ"ש כי עליו להוכיח עובדות וטענות שנתמכות בראיות שבהליכי הביניים.

נימוקי הערעור על החלטה ראשונה מיום 22.12.15 - נספח ב-9, ועל ההחלטה השנייה מיום 24.12.15 - נספח ב-10:

278. טעה בימ"ש קמא על שלא תיקן את טעותו בתגובתו החריפה בהחלטה מיום קודם (21.12.15), שאפילו ב"כ המשיב 9 מצא לנכון לתקן את כב' השופט קמא בעניין, ולמרות שהמערער הסביר לביהמ"ש את טעותו. מן הראוי ומן ההגיונות ומן הצדק היה לתקן בהחלטה זאת (ב-9) את הטעות והביקורת הקשה והלא מוצדקת שהוטחה במערער ובמיוחד כשגם החלטה זו פורסמה פומבית ומיידית בנט המשפט הפתוחה לאינטרנט העולמי.

279. טעה בימ"ש שכן ע"פ החלטתו (ב-9) חובה על כל בעל דין לא מיוצג לשכור שירותי עו"ד רק לצורך קבלת פקסים, ושיהיה לו אימייל אישי והתעלם מכל נימוקי והסברי המערער, ונמנע מלפרטם בהחלטה למרות בקשתו. ההחלטה שאיננה מתקבלת על הדעת ולא מנומקת.

280. טעה ביהמ"ש שכן המערער לא יכול להיות אחראי על תקינות מכשיר הפקס ומרכזיית הטלפונים של בימ"ש קמא. המערער, שהוא מהנדס מחשבים, הסביר לבימ"ש קמא שיש בעיה טכנית במרכזיית הטלפונים של ביהמ"ש וכי המערער מקבל טלפונים ופקסים באופן שוטף לרבות מבתי משפט וערכאות שונות במדינה ואף קיבל במקרים דחופים, בדומה להליך, שיחות מניידים אישיים של מזכירות של מספר שופטות וממזכירות של ערכאות שונות, כולל ביהמ"ש המחוזי והעליון, ואין בדבר כל פסול, אך ביהמ"ש התעלם, וטעה ביהמ"ש על שהתעלם בבקשתו המפורשת של המערער לציין את עמדתו וטענותיו שנועדו להפחית את עוצמת הפגיעה בשמו הטוב.

281. טעה ביהמ"ש על החצנת טעויות ביהמ"ש על המערער ועל שהטיל על המערער חובה נוספת על המטלות הכבדות הקיימות לאור לוח הזמנים הבלתי אפשרי והעומס הצפוי, ולהגיע פעם ביום לביהמ"ש במקום לדחות את הדיון. המערער הסביר ונימק אולם ביהמ"ש התעלם ולא מצא לציין זאת בהחלטה.

נימוקי הערעור על החלטה שנייה מיום 22.12.15 - נספח ב-11:

282. טעה בימ"ש קמא על שאסר על המערער לקרוא מתצהירו בדיון שכן מדובר בתצהיר ונספחים שכולם רלוונטיים, כפי שעולה גם מפסה"ד, והמערער לא יכול היה לזכור את כל גרסתו בפרקי הזמנים שקבע בימ"ש.

283. טעה בימ"ש קמא שכן החלטתו זאת סותרת את החלטתו הקודמת מיום 13.12.15 שבה החליט שלא תהיה התייחסות להליכים משפטיים בין הצדדים ובימ"ש לא ערכאת ערעור על עצמו. המערער חוזר על נימוקיו בסעי' 113 ו-160 לעיל ועל שאר הנימוקים הרלוונטיים המצטברים לעניין. הדבר גרם למערער בלבול רב ולבזבוז זמן רב.

נימוקי הערעור על החלטה ראשונה מיום 24.12.15 - בעניין הקלטת הדיון - נספח ב-12:

284. טעה בימ"ש קמא בדחיית בקשת המערער להקלטת דיון ההוכחות ע"פ תנאי סעיף 368 לחוק בתי המשפט, וטעמי ביהמ"ש בדחיית הבקשה לא היו מיוחדים כלל, ויכלו לעמוד כנגד כל דיון בכל משפט שמתנהל, ודי בכך כדי לא לראות את הטעמים כמיוחדים.

285. טעה בימ"ש קמא שכן כל טעמיו מנוגדים לתכלית החוק ולדיון, הם אינם מנומקים, ועולה החזקה שביקש למנוע את הקלטת הדיון כדי למנוע מהמערער להוכיח את בקשתו לתיקון פרוטוקול, ורק מטעם זה יש לקבל את הערעור על ההחלטה.

286. טעה בימ"ש קמא על שהתעלם מנימוקים וטענות מהותיות של המערער בבקשתו, ובכך שההקלטה מונעת מחלוקות ובקשות וגרימת עוול קשה למערער ועיוות דין, והדבר הוכח בבקשה לתיקון פרוטוקול לאחר הדיון מיום 8.12.15 והדבר אף מופיע בתצהיר שנפסל, ובפרט ההקלטה תאפשר לזכור דברי 15 עדים שמעידים ונחקרים 3 שעות ועוד כשחלק מהעדים פסולי דין ש"אינם יודעים מימינם ומשמאלם" כהצהרת בא כוחם.

287. טעה בימ"ש קמא שכן הטעם לפיו ההקלטה תכשיל מראש את האפשרות לסכם טענות בעל פה מרוקן את החוק מתוכן והפוך לגמרי לתכליתו שמטרתו לתעד דברים שנאמרו בעל פה, ואין זה כלל טעם מיוחד.

288. טעה בימ"ש בטעם שההקלטה תכביד על ההכרעה בהתנגדויות הצדדים במהלך חקירות העדים שכן טעם זה מרוקן את החוק מכל תוכן וסותר את תכליתו ואינה מנומק.

289. טעה בימ"ש, אין קשר בין מורכבות התביעה וסיבוכיותה לבין הבקשה להקלטתה, וטעה ביהמ"ש בטענתו שהתביעה לא מורכבת ולא מסובכת לאור הנימוקים שבסעי' 160 לעיל, והדבר מוכיח את נימוקי סעי' 7 רישא לעיל. ונזכור - לשון סעי' 68ב' לחוק בתי המשפט היא לשון ציווי - "יאפשר בית המשפט". כמו כן ביהמ"ש סותר עצמו שכן טען שהמערער מסורבל בתצהירו ולכן צפוי שכך תהיה גם עדותו בע"פ ולכן ההקלטה תסייע להליך ולא תכביד עליו.

290. טעה בימ"ש קמא כי אין קשר בין ההקלטה לבין 3 חודשי השבתון של השופט ואין כל נימוק לטענה זאת והקשר לא מובן כלל, **נהפוך הוא**, במקרה של צורך לתקן את פרוטוקול התיקון יהיה מהיר ויעיל מאוד שכן הוא יתבסס על ההקלטה ולא על זיכרון לאחר 3 חודשים.

ערעור על החלטה שלישית מיום 24.12.15 - בקשת ב"ב הנתבע 9 להוצאת מוצגים - נספח ב-13:

291. המערער חוזר על נימוקיו לגבי טעויות בימ"ש בעניין "תיק המוצגים", ומוסיף שזכותו ע"פ דין וע"פ הלכות ביהמ"ש העליון להוסיף את נספחי בקשות ביניים כראיותיו לתיק המוצגים, וכי גם עו"ד איתם התייעץ לא ידעו מה משמעותו של "תיק המוצגים" בערכאות דיון בסדר דין מהיר, ולכן כל התנהלות שאיננה מנוגדת לדין נחשבת כתקינה, כמו למשל הוספת טבלאות הכוללות פרטים רבים מאוד המגובות בתצהיר, ובמיוחד כשהמערער פועל ע"פ ההיגיון ומושכלות יסוד של המשפט וההליך השיפוטי ומנסה לייעל את הדיון שכן המערער לא יכול סובייקטיבית ואובייקטיבית לטעון הכל מהזיכרון במסגרות הזמן שנקבעו, ובימ"ש הבהיר חלקית את מעמדו הראיתי של תיק המוצגים רק ביום 6.3.16, היינו **למעלה משלושה חודשים לאחר דיון ההוכחות !! והדבר נוגד את עקרון הנסיבות ואת כללי הצדק הטבעי.**

292. המערער חוזר על כל נימוקיו לגבי טעויות בימ"ש קמא לעניין רלוונטיות התצהיר וראיותיו, ומוסיף שביהמ"ש לא מנמק ולא מפרט אלו הערות של המערער היו לא מקובלות ומה לא מקובל בהן, ולכן לא ניתן להעביר ביקורת שיפוטית על קביעתו זאת, ודינה להתבטל.

293. טעה בימ"ש קמא טעה כשהתעלם מטענות מהותיות של המערער, והודעת חיוב המערער בהפקדת 30,000 ₪ עירבון, במיוחד על רקע מצבו הכלכלי, גרמה לפחד ולחץ כבד על המערער.

294. המערער חוזר על נימוקיו לטעויות בימ"ש קמא לפיהן עיוות הדין נגרם דווקא למערער ולא לנתבעים ומוסיף שבימ"ש סותר עצמו בכך שפוסל ראיות שנועדו להוכחת תובענה ואח"כ דוחה את התובענה בגלל שלא הוגשו ראיות להוכחתה.

295. המערער יחזור על נימוקיו לפיהן טעה בימ"ש קמא שכן המשפט והדיון כבר החלו ע"פ דין (למשל סעי' 160 לעיל) והלכות ביהמ"ש העליון המחייבות כל ערכאה דלמטה, וטעה וחרג בימ"ש קמא מסמכותו כששם עצמו מעל ביהמ"ש העליון, ולפיכך דין כל החלטותיו להתבטל.

296. טעה בימ"ש קמא, זהו דווקא המערער שלא קיבל את יומו בביהמ"ש ודווקא המשיבים נהנו מכל הפגמים הקשים בהליך שירדו לשורשו על חשבון זכויותיו הדיוניות והמהותיות של המערער, שכן אין להם כל טענה מהותית להצדקת התנהלותם המעוללת לאורך כל השנים.

נימוקי הערעור על החלטה מיום 27.12.15 - דחיית הדיון וקיום הליך צודק והוגן - נספח ב-14:

297. **הבקשה הייתה לקיום הליך הוגן וצודק.** טעה בימ"ש קמא על שלא קיבל את הבקשה לאור נימוקיה והסברי המערער, ולמרות העוול הגדול למערער המצדיק עיון מחדש ודחיית הדיון. מצבו של המערער היה נתון ולא ניתן לשינוי, וטעה ביהמ"ש בהחצנת טעויותיו על המערער בטענה שייצוגו ע"י עו"ד היה מסייע לו, שכן בהליך המתנהל תקין וע"פ דין, לא צריכה להיות למערער בעיה לייצג את עצמו ולנהל הוכחות וסיכומים וזאת אף ע"פ ביהמ"ש עצמו בהחלטתו מיום 13.12.15, והמערער לא ציפה ולא היה עליו לצפות לטעויות ביהמ"ש בהליך, המערער התייעץ עם עו"ד לאורך כל התיק, ולכן נימוק זה נסתר, וטעה ביהמ"ש שכן

לא יכול לדעת איך ינהג עו"ד פלוני אחר שהיה נשכר. מכיוון שעצם אי ייצוג המערער ע"י עו"ד משנה במנותק מאיכות עבודתו אזי יש לבטל את פסה"ד בדחותו את התביעה כפעולה עונשית.

298. טעה בימ"ש קמא לעניין רשימת המוצגים וייצוג עו"ד וסותר את עצמו, שכן **כפי שכתב בסעי' הראשון** לרשימת המוצגים המתוקנת, המערער התייעץ עם עו"ד שמכיר טוב מאוד את התיק, ועבר איתו על כל מוצג ומוצג, וצמצם את הרשימה, והוא אשר ייעץ למערער לטעון ברמת עובדה את המוצגים שהוצאו. לפיכך טעה בימ"ש על שלא הסתפק בכך. יש לזכור שאת רוב המוצגים (תמלולים וחוו"ד נלוות) דרשו בכלל המשיבים והם נדרשים ע"פ דין, וכי הדבר סותר את החזקה לעיל לפיה אם המערער היה מיוצג אז "הכל היה בסדר" מבחינת ביהמ"ש.

299. טעה בימ"ש קמא, בהחלטה מיום 13.12.15 המערער לא חויב בהפקדת עירבון והחלטה זאת סותרת אותה, וטעה על שנקט אי שוויון קשה לרעת המערער, שכן ע"פ ההחלטה, הבקשה נדחתה "מהטעמים שפורטו בבקשה ובתשובה", ואם יש טעמים שבגינם היה עליו לקבל את הבקשה, ושלא נכללו בה, היה עליו לקבלם בגינם כדי לאזן מול כל הפעמים שטען עבור המשיבים, וטעה בעניין היקף יריעת המחלוקת שעל המערער להוכיח לעור סעי' 160 לעיל.

300. טעה בימ"ש קמא, וסותר את כל עצמו, ואת טענותיו והתנהלותו על למתן החלטתו לפסילת התצהיר, הן במפורש והן במשתמע. אם חובה היה על ביהמ"ש לפסול את התצהיר, לא היה צריך לחכות 8 ימים תמימים לבקשה בעניין, והוא גם לא ידע שהתצהיר לטענתו לא רלוונטי שכן ע"פ דבריו הוא קרא אותו רק לאחר הדיון ביום 8.12.15, והיה מציין לפחות משהו אחד שלא רלוונטי בתצהיר וראיותיו, וגם נימוק זה נטען רטרואקטיבית ומנוגד לדין.

301. טעה בימ"ש קמא כשכתב דברים לא נכונים בהחלטה, והיא גם מוכיחה שלא נוהל דיון אמיתי והוגן בתביעה ולכן יש לבטל את פסה"ד, שכן היא קובעת שיש מקום לחייב את המערער בהפקדת עירבון להבטחת הוצאות המשיבים שעה שהדבר נעשה במקרים חריגים ביותר ורק כשסיכויי התביעה קלושים למרות שכבי' השופט קרא לטענתו את התצהיר ונספחיו ומוחזק כידוע שהם מוכיחים את התביעה כולה, או לפחות את רובה המכריע.

302. טעה בימ"ש קמא על שהתעלם מטענות מהותיות של המערער ולא תיקן את טעויותיו הקודמות שמן ההגינות והצדק ומן הדין לתקן, ונתן נימוקים חדשים רטרואקטיביים להצדקת החלטותיו הקודמות והדבר מנוגד לדין ולכללי הצדק הטבעי וללא טעמים מיוחדים.

303. טעה השופט קמא, לא מדובר ב"טענות מעטות שבתביעה" אלא על המערער להוכיח את יריעת המחלוקת והסוגיות כמפורט ומנומק בסעי' 160 לעיל.

נימוקי הערעור על החלטה ראשונה מיום 28.12.15 - בעניין מוצגי הנתבעים 1-8 - נספח ב-15:

304. טעה בימ"ש באישור חלק מרשימת מוצגי הנתבעים בהיותה סותרת ומנוגדת להחלטותיו הקודמות בעניין התייחסות להליכים קודמים בין הצדדים, ובכך שהחלטתו נוגדת את יסודות הליכי הגילוי המוקדם, ופוגעת קשות ביכולת המערער להתכונן לדיון ההוכחות וכשכל זה

נעשה יומיים לפני דיון ההוכחות עצמו. ב"כ המשיבים לא הגיש את מוצגיו לתיק והם מעולם לא נמסרו למערער ולא הועלו לנט המשפט למרות החלטת ביהמ"ש.

305. טעה בימ"ש קמא על שלא נתן למערער אפשרות ושהות להגיב לרשימת מוצגים זאת, המערער נחשף למוצגים רק בדיון מבלי שיכול היה לדעת ולבדוק מה הוגש ולהתנגד מבעוד מועד, להגיב ולהביא מראש ראיות הפרכה והזמה מה גם שבקשתו להבאתם נדחתה. כל זאת למרות שביהמ"ש אמר בקדם משפט מיום 10.12.14 (שנה קודם) שלא תותר הגשת מסמכים שלא גולו בזמן. במהלך דיון ההוכחות המערער התנגד להגשתם אולם ביהמ"ש התעלם ולא נתן החלטה ואילץ את המערער להתייחס למרות התנגדותו, וכל אלו מהווים פגמים שיוורדים לשורשו של הליך אם לחוד ואם במצטבר.

נימוקי הערעור על החלטות מיום 28.12.15 - עדי הנתבעים - נספח ב-16 ו ב-17:

306. טעה בימ"ש על שלא נתן למערער זכות תגובה לרשימת העדים מטעם המשיבים ופעל תוך הפליה וחוסר שוויון שכן למשיבים ניתן להגיב לרשימת העדים שלו בכך גם מנע מהמערער לבקש לזמן עדים השייכים לעניין שלא זומנו ולהתנגד לזימון עדים לא רלוונטיים לחלוטין, והדבר גרם למערער לבזבז זמן יקר ופגע בהכנותיו לדיון ובחיפוש ראיות שהתבררו כמיותרות שכן לא ידע כלל מה יעידו.

307. טעה בימ"ש על שאישר את רשימת העדים שלא עונה לדרישות החלטתו מיום 13.12.15 באופן שפגע במערער, ולאור נסיבות ניהול ההליך בע"פ, טעה על שלא חייב את המשיבים 8-1 ובא כוחם לציין את תמצית עדותם כדי לאפשר למערער להיערך אפילו במעט לעדותם והוא נאלץ לנחש ולחפש ראיות שהתבררו כמיותרות, והדבר גרם לו לבזבז זמן יקר שהיה חסר לו. למשל, המשיבה 6 כנתבעת מרכזית לא כלולה ברשימה וטענות בנה שהתייצב במקומה ללא אף ראיה תומכת כהוראת סעי' 54 לפקודת הראיות לא כלולות כלל בכתב ההגנה

308. נימוקים אלו תקפים גם לעניין העדים מטעם המשיב 9, שכן ב"כ המשיב 9 טען שבנו של המשיב 9 יגיע להעיד, דבר שלא התממש, והמערער התכונן לעדותו והכין ראיות לעניין, והכנה זאת התבררה כמיותרת, כשהדבר נודע למערער רק ימים ספורים לפני הדיון.

נימוקי הערעור על החלטה מיום 30.12.15 - נספח ב-18:

309. טעה בימ"ש קמא בעניין העדר תצהיר תומך כמנומק בסעי' 212 לעיל, והתעלם מלוחות הזמנים שלא אפשרו למערער לצרפו, מה גם שניתן היה לרפא זאת ע"י צירוף תצהיר מאוחר יותר, כפי שנעשה, ומה גם שרוב העובדות כבר הוצהרו קודם.

310. טעה כב' השופט קמא, במשפט אזורי יכול בעל דין להעיד לעצמו או להיות מוזמן להעיד ליריבו, מכאן, שבעל דין שמבקש להעיד את יריבו אינו צריך להראות מהי הרלוונטיות של עדותו, ודי בכך שיריבו הוא בעל דין במשפט כדי שהדבר יצדיק את זימונו לעדות. מכאן גם, שהמערער לא היה צריך לצרף תצהיר לבקשתו.

311. המערער חוזר על נימוקיו המצטברים לעניין פיצול הדיון מסעי' 267 ו-268 לעיל וכל הנימוקים המצטברים לעניין הזמן להתכונן לדיון והיה על ביהמ"ש לתקן את הפגמים בהליך ע"פ תקנה 524 לתקנות, ובמיוחד לאור נימוקי ועובדות הבקשה.

312. טעה בימ"ש בעניין זימון העדים והחלטתו מנוגדת לדין וגם אינו מנמק, יש להתיר זימון בעל דין יריב שלא העיד למרות הודעתו שיעיד, וגם במקרה שרק יומיים לפני דיון ההוכחות נודע שנתבעים לא יתייצבו לדיון, שכן אין לצפות מתובע לבקש לזמן את כל הנתבעים רק מתוך זהירות שמה יחליטו לא להתייצב לדיון ההוכחות כשהדבר יודע לתובע רק יומיים לפני הדיון. ובמקרה זה, רשאי היה המערער לזמן עדים נוספים לצורך הפרכה והזמה שכן לא ידע מה יעידו עדי ההגנה בהעדר תצהירי עדות ראשית והעדר תמצית עדותם ואי מסירת תיק המוצגים מטעמים למערער.

313. טעה בימ"ש קמא על שדחה בניגוד לדין את בקשתו של המערער לזמן לעדות נתבעים מרכזיים ולהציג מסמכים ע"פ תקנה 178 שנדרשו למערער להוכיח את טענותיו, שעה שרק יומיים לפני הדיון גילה שהמשיבה 8 לא תגיע בכלל להעיד, וזאת תוך התעלמות מטענות המערער וללא כל נימוק.

נימוקי הערעור על החלטה מיום 19.2.16 - נספח ב-19:

314. טעה בימ"ש קמא, למערער לא ניתן כלל זמן לעבור על הפרוטוקול, ובוודאי לא זמן סביר, והכתוב בהחלטה **גם לא ייתכן**. למעט המערער כולם מיהרו לסיים בגלל ערב ראש השנה האזרחית, דקות לאחר הדפסתו הורה ביהמ"ש למערער לסכם, ככתוב בפרוטוקול מפי ביהמ"ש עצמו עמ' 94 ש' 4 **"השעה מאוחרת יש צורך לשאול שאלות כעת בחקירה נגדית, עוד מספר דקות נסכם בעל פה וזהו"**, ולא ניתן היה להתייחס לתכנים מהפרוטוקול בסיכומים, וכל הנימוקים בעניין זה הם מן השפה ולחוץ ולא נכונות בעליל, מה גם שהמערער טען והצהיר הן בדיון והן לפני שלא הכין סיכומים.

315. טעה בימ"ש, יש לתקן את הפרוטוקול שכן תיאורי המערער על צעקותיו והפרעותיו של כ"ב המשיבים 1-8 התרחשו **בדיוק כפי שהצהיר, וניכרים מהפרוטוקול עצמו, וכב' השופט היה עד מלא להם ולא ניתן לשכוח אותם, וטענתו לפיה תיאורי המערער לא נכונים אינה נכונה כשם שטענתו שהמערער הגיש 80 בקשות אינה נכונה, ותיקון הפרוטוקול חשובה בהיות התנהגות כ"ב המשיבים 1-8 מנוגדת לדין ומהווה פגם מהותי, וביהמ"ש התעלם מטענות המערער לעניין תיאורים דומים שנכתבו בפרוטוקולים שהם לרעת המערער, והעדר הקלטת הדיון מעידה כי צדק במערער בנימוקיו וטעה ביהמ"ש בדחיית הבקשה להקלטה.**

316. טעה בימ"ש קמא בהתעלמותו מטענות המערער להעדר תצהירים תומכים לתגובות, החשובים במיוחד בבקשה לתיקון פרוטוקול, ודיון הוכחות בפרט, והימנעות המשיבים ובאי כוחם מצרף תצהיר מעלה חזקה שהדברים התרחשו, ובמיוחד כשב"כ המשיב 9 נמנע מלהגיש תצהיר בעניין זה לדרישת המערער במסגרת תיק הוצל"פ שפתח נגד המערער במסגרת הליך קמא, וכי תגובה לתיקון פרוטוקול לא יכולה להיעשות ע"י הצטרפות של אחד לדברי השני

שכן נדרש תצהיר תומך מידיעה אישית, ובהעדרם דין הבקשה להתקבל במלואה, ובמיוחד לאור אי השוויון לרעת המערער שטענותיו העובדתיות נדחו תדיר כשלא צירף תצהיר תומך.

317. טעה בימ"ש קמא, ואינו מכחיש את עצם עובדת הצעקות וההפרעות, אלא רק לעניין הניסוח, ההפרעות אף מופיעות בפרוטוקול, וטעה בימ"ש קמא על שלא נתן את ניסוחו שלו ותיאוריו שלו להתנהגותו הלא הולמת של ב"כ המשיבים 1-8. כמו כן, ב"כ המשיבים 1-8 לא הכחיש בעצמו, ולכן חשוב התצהיר האישי, אלא הצטרף לטענות ב"כ המשיב 9, והדבר פסול.

318. טעה בימ"ש קמא, המערער לא ביקש סיכומי השלמה במסגרת בקשתו לתיקון הפרוטוקול, השופט לא נימק טענתו זאת ולא נתן ולו דוגמה אחת לביסוס טענתו.

319. טעה בימ"ש קמא שכן התקליטורים המקוריים נדרשו ע"י באי כוח הנתבעים לפני הדיון ועבור הדיון כדי לבזבז את זמנו של המערער והם וויתרו על הגשתם רק במעמד הדיון, והמערער בזבז חצי יום אצל המומחית ביום שלפני הדיון, ולכן, בין השאר, לא הספיק להשיג כסף ולהפקיד את העירבון בבר"ע לצורך עיכוב הביצוע, ולכן הדבר לא נטען בסיכומים. לפיכך טעה בימ"ש בכך שציין חצאי אמיתות והשמיט פרטים מהותיים ממאמרו המוסגר בעניין.

320. טעה בימ"ש קמא, לא צריך עו"ד אם הדיון מתנהל כדין וכפורום נאות, וגם לא ניתנה למערער השהות להתכונן לדיון באופן שוויוני, צודק והוגן, ומבלי להודות באף טענה גם לא על דרך ההודאה וההדחה, גם לא ניתן להשיג עו"ד בהתרעה של יום אחד, ונימוק זה הוא מן השפה ולחוץ, שכן עו"ד לא יסתכן ברשלנות מקצועית, והמערער טען זאת בפני בימ"ש קמא שהתעלם. כמו כן, בקשה זאת התקבלה חלקית ולא היה מקום לחייב את המערער בהוצאות.

נימוקי הערעור על ההחלטות מימים 2.3.16, 6.3.16 ו-7.3.16 - נספחים ב-20, ב-21, ב-22:

321. טעה בימ"ש קמא והחליט בניגוד לדין, היה עליו להתיר למערער להגיש ראיות הפרכה והזמה לאור אופן ניהול ההליך, וכי ההליך היה בסדר דין רגיל, וכלל תיק המוצגים אפרוריי שחסם את המערער מהגשת ראיות נוספות ששמר לחקירות הנגדיות ושביקש בעזרתן להפריך ולהזים את טענות המשיבים בחקירתו, ובמקרה הזה לביהמ"ש לא היה שיקול דעת בעניין.

322. טעה כב' השופט קמא, הזכות להביא ראיות מפריכות מעוגנת בתקנה 158(א)(1) לתקנות. אמנם נאמר שם כי "בית המשפט רשאי, לפי שיקול דעתו, להרשות לתובע להביא ראיות מפריכות", אבל "רשאי" זה פורש בפסיקה כ – "חובה לעשות שימוש בסמכות". פירוש של דבר, שביהמ"ש חייב לאפשר הבאת ראיות מפריכות אלא אם יש נסיבות מיוחדות המצדיקות שלא. בהליך קמא לא היו נסיבות כאלו אלא בדיוק ההפך, לאור ניהול הליך היו כל הנסיבות לאפשר הבאת ראיות מפריכות.

323. טעה השופט קמא וניכר ששכת שהמערער התנגד לזוגות מוצגי הנתבעים 1-8 הן לפני הדיון והתנגדותו המנומקת נרשמה (החלטה מיום 30.12.15) והן התנגד במהלך הדיון, ובכך בימ"ש קמא עצמו סותר את החזקה שהעלה בהחלטתו מיום 13.12.15 לפיה המערער זוכר את כל תוכן תצהירו וראיותיו גם לאחר למעלה מחודשיים (להלן: חזקת הזיכרון).

324. טעה ושכת בימ"ש קמא שהמערער ביקש להוסיף ראיות הזמה והפרכה עוד לפני הסיכומים ובמהלך הדיון וסותר שוב את חזקת הזיכרון, ובכל מקרה, אין מניעה לבקש

להוסיף גם לאחר הסיכומים, ואין לדבר קשר להיותו של המערער מיוצג או מלווה בעו"ד. כמו כן, טעה השופט קמא על שלא נתן החלטה לפני הסיכומים שכן השופט קבע לשמיעת סיכומים מייד בתום דיון ההוכחות ולא ניתן זמן למעבר על הפרוטוקול, וסתר החלטה קודמת שלו מיום 17.12.15 לפיהן ייתן החלטה ע"פ אי יכולתו של המערער לסכם.

325. טעה ושכת בימ"ש קמא שכן המערער כן הגיש בקשה לזימון הנתבעים עוד לפני דיון ההוכחות והשופט אף נתן עליה החלטה ודחה את בקשתו והמערער טען, בפרוטוקול, כי יש לו צורך בראיות נוספות עוד "בזמן אמת" (סיכומים שהיו בסמיכות מוחלטת לעדויות ובאותו מעמד). כמו כן, בימ"ש שכת שלא נתן למערער זכות תגובה על הודעות המשיבים על רשימת העדים מטעמים. גם בכך שוב סותר ביהמ"ש את חזקת הזיכרון.

326. טעה בימ"ש על שהתעלם מכל טענות ונימוקי המערער לעניין זימון העדים ולגבי הפירוט הנדרש מעדותם. מדובר בנתבעים שישנו את גרסתם אם יידעו מה נדרש מהם. טעה ביהמ"ש גם בכך שטען כי התובע לא פירט די הצורך את בקשתו לזמן עדים נוספים ולהביא ראיות, הבקשה מנומקת דייה, וכל נימוק נוסף היה פוגע במערער ובחקירת העדים "שייכים" לצד שכנגד. לעניין זה יוער שלאורך כל ההליך ביהמ"ש טוען מתד שהמערער מאריך מידי ומאידך לא מנמק מספיק כשהיה מקום להפעיל שיקול דעת ע"פ הקשר הדברים, וטעה בכך ביהמ"ש.

327. טעה בימ"ש קמא, התקליטורים המקוריים הוגשו בדיון, והוא שכת שהוא אף כתב זאת יום קודם בבקשה קודמת שלו (19.2.16) וסותר שוב את חזקת הזיכרון, והם כוללים ראיות מהותיות נוספות רבות כמו צילומים ולא רק הקלטות, והמערער עמד על הגשתם, וכב' השופט סותר את החלטתו מיום 19.2.16. כמו כן היה עליו לקבל את התקליטורים מהצדק הבסיסי שכן המערער ביקש להגישם במעמד הדיון לאחר שבאי כוח הצדדים דרשו אותם, ובמיוחד לאור נימוקי המערער בבקשתו מהם התעלם ביהמ"ש.

328. טעה השופט קמא בעניין בדחותו את הבקשה לצירוף החשבונית מ-4 טעמים לפחות, (1) טענתו שאין נימוק על נסיבות צירוף החשבונית סותרת את קיומם של נימוקים הכתובים מפורשות בבקשה כנדרש ולפיהן התשלום למומחה וקבלת החשבונית היו רק אחרי הדיון, (2) נימוקי כב' השופט נוגדים את הדין, את ההיגיון ואת עיקרון הסיבתיות (3) שני באי כוח הצדדים הסכימו לצרופה, (4) כב' השופט עצמו החליט שהוצאות יהיו ריאליות והחשבונית מהווה ראיה להן.

329. טעה בימ"ש ולא נתן החלטה כלל לבקשה 79, מוצגי המשיבים 1-8 לא נמסרו למערער ולא נסרקו לתיק, והיה על ביהמ"ש למחוק את המוצגים להם התנגד המערער לאור נימוקיו.

330. טעה בימ"ש קמא על שדרש מהמערער לטעון בסיכומיו לאור טענות המערער שהוא אינו יכול ותוך שביהמ"ש מתעלם מהחלטתו מיום 17.12.15 לפיה תינתן החלטה בהתאם, וכשהחלטה נוגדת לחלוטין וללא כל נימוק את טענות המערער ואת תכלית החלטת ביהמ"ש.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש ביהמ"ש הנכבד כדלקמן:

331. לקבוע שתצהיר המערער ונספחיו נפסלו שלא כדין וכי תביעה נדחתה שלא כדין, וכי זכויותיו הדיוניות והמהותיות נפגעו קשות, מדובר בפגמים היורדים לשורשו של הליך והמערער לא קיבל יומו בביהמ"ש, ונגרמו לו עיוותי דין ועוול גדול וחוסר צדק, וכי למערער לא ניתנה הזדמנות אמיתית להביא את גרסתו ולא התגלתה האמת בהליך ולא נעשה צדק, וכי

בפסה"ד ובהחלטות יש טעויות עובדתיות וטעויות משפטיות שהביאו להצגת תמונה לא נכונה של ההליך ושל המערער, וכי בטעויות יש משום פגיעה בשמו הטוב של המערער ומוצדק לערער כדי לתקן, וביהמ"ש הנכבד מתבקש לתקן את כל אלו.

332. כמו כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לקבל את הערעור ולבטל את פסה"ד כולו ואת החלטות הביניים לאור הטעויות הרבות שבהן, העדר הנימוקים וההתעלמות מטענות מהותיות של המערער, ולאור עיוות הדין הקשה והעוול הגדול וחוסר הצדק שזועק ועולה מפסק הדין ומהחלטות הביניים שסייעו לטענת המערער לעיוות תוצאותיו של ההליך כולו, ולקבל את הבקשות שדחה בימ"ש קמא, ולקבל את תצהיר העדות הראשית של המערער על נספחיו, ולהורות לקיים דיון הוכחות נוסף עם הקלטתו, וכן למנות מומחה מטעם בימ"ש כבקשת המערער, ולקיים הליך צודק והוגן תוך מתן הזדמנות הוגנת וצודקת למערער להביא את גרסתו המלאה בפני ביהמ"ש, לרבות הבאת ראיות הזמה והפרכה וזימון העדים שנדרשו, לאפשר לו לחקור את העדים ואת הנתבעים ללא הפרעות ובפורום נאות, לרבות אלו שלא התייצבו לדיון ההוכחות, ולהגיש סיכומים בכתב תוך מתן ההזדמנות ההוגנת לכך.

333. כמו כן, ביהמ"ש הנכבד מתבקש להתיר את זימון הנתבעים שלא הותר לזמנם לצורך חקירה נגדית לאחר שיוגשו תצהיר עדות ראשית, ואת העדים שכבר העידו לזמן לחקירה נגדית נוספת על עדותם, וכן להתיר למערער להציג בפניהם ראיות שנשמרו לעניין זה, ולהביא ראיות הפרכה והזמה שחלקן מהותיים ביותר ומכריעות ההופכות את תוצאות ההליך.

334. לשם משנה הזהירות בלבד, וככול שביהמ"ש הנכבד לא יראה לנכון לבטל את פסה"ד ו/או החלטות ביניים, הרי שיש לקבל את תביעת המערער כולה, לרבות ע"פ התצהיר ונספחיו ולאפשר למערער להגיש סיכומים שהיו אמורים להיות מוגשים בהליך קמא מאחר שלא ניתנה לו ההזדמנות והאפשרות ההוגנת והצודקת להגישם במסגרת הליך קמא.

335. כמו כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לתקן טעויות עובדתיות ומשפטיות קשות ביותר, לרבות ההשמטות הרבות הפוגעות קשות בשמו הטוב של המערער, שפעל ללא כל דופי, וגורמות להכפשת שמו ללא כל סיבה ופוגעות במשלוח ידו הפוטנציאלי, ובפרט את הטעות לפיה המבקש לא הגיש 80 בקשות אלא 27 בלבד.

336. כמו כן, מתבקש ביהמ"ש הנכבד לבטל את חיוב המערער בהוצאות בערכאת קמא, ולחייב את המשיבים בהוצאות משפט בשתי הערכאות לרבות האגרות.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted signature]

נספח 6

המבקש:

אילן קירשנבאום

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רחובנאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן

ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננברג

רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה מתוקנת לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון (למזכירות - נא להקליד במסגרת בקשה מס' 5)

1. מצורפת הבקשה המתוקנת לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ע"פ החלטה מיום 3.5.20 לפיה עלי לצמצם את הבקשה ל-10 עמודים כולל נספחים ותצהיר.
2. בבקשה הראשונה ניסיתי להקל על כב' השופטת כמה שיותר והבאתי את הכל במסגרת הבקשה כדי לחסוך בהפניות למקומות אחרים כי השופטת רחל ערקובי טענה בהחלטתה בעיכוב ביצוע/הליכים (ע"א 28194-10-16) שהפניתי אותה מהבקשה לאסמכתאות באוגדן הנספחים שבתיק וזה סירבל את הבקשה.
3. לפיכך לא ניתן לדעת מה נוח לכל מותב ומותב ומה הדין, ואני נאלץ לנסות להתנהל בין החלטות סותרות של מותבים בכל הערכאות, כולל ביהמ"ש העליון, הסותרים ללא כל הסבר ו/או נימוק את עצמם, אחד את השני, את הדין, ואת סעי' 20 לחוק יסוד: השפיטה, ולמקרא פסקי דין לאורך השנים, בעיקר מתחילת שנות ה-90 עולה תמונה של עליה חדה בהעדר וודאות חריף לגבי הדין הפרוצדורלי והמהותי, שצריכה להיות נשמת אפה של כל מערכת משפט, והביקורת שעולה בקרב עו"ד, בתקשורת ובשרשורת החברתיות בתקופה האחרונה מתמקדת בין השאר גם בעניין זה, כך שלא ניתן לטעון כלפי בעניינים הקשורים לכך.
4. דומה שחלפו להם הימים בהם 3 שופטים של ביהמ"ש העליון קבעו פה אחד "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו בערכאות הקודמות, ולא בא זכרן גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2), ועניין זה עלה בחריפות רבה בהליך קמא ובהליך ת"א 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א וערעוריו הנלווים, ובימים אלו של מערכת פוליטית מעורערת עם רמת הוודאות נמוכה מאוד, נראה שמצבם של אזרחי ישראל דומה למצבם של אזרחי ותושבי רומא העתיקה בימים שקדמו לימי 10 האבנים.
5. ככל שיהיה צורך בכך מעבר לתצהיר, אזי כל כתבי הטענות וכתבי הבי דין המוזכרים בבקשה הם נספחי הבקשה המקורית שהוגשה וניתן לעיין בהם ולא בנט המשפט, ואני נכון להיחקר על תצהירי בכל עת, ועו"ד טננברג אף ביקש זאת במסגרת ע"א 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'.

אילן קירשנבאום, המערער.

בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED], לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

מבוקש מביהמ"ש הנכבד לקבל כראיות נוספות בערעור את הראיות הבאות: **ראיות שבימ"ש קמא סירב לקבל: (1)** את תצהיר העדות הראשית שלי על נספחיו שהוגש לתיק ביום 26.10.15, ובימ"ש קמא סירב לקבלו בהחלטה מיום 13.12.15; **(2)** לחלופין – את המוצגים מתוך תיק המוצגים המתוקנת שהוגש לבימ"ש קמא ביום 27.12.15 (נמצא בנט המשפט) למעט מוצגים 3-א ו-4-א. יצוין, כי המוצגים שברשימה זהים למוצגים שצורפו לתצהיר, ובימ"ש קמא סירב לקבלם כי ע"פ דבריו בפסה"ד "לא ביקשתי להגישם" (סעי' 65 לפסה"ד). **(3)** בנוסף, את התקליטורים המקוריים (שהוכנו ע"י המומחים) הכוללים שיחות והתמונות ומסמכים שפורטו בתצהיר העדות הראשית מטעמי (התובע).

ראיות נוספות: (1) את תוצאות המדידות של אינג' יאיר ברמן שהעיד אבל ענה בחקירתו שלא צרף את המדידות לחוות דעתו (סעי' 17 סיפא וסעי' 23 רישא לפסה"ד). **(2)** את חווה"ד של המומחה עמוס יפה (בעניין רעש) שהגישו הנתבעות 6 ו-8 בהליך מטרד רעש אחר כנגד התובע-מערער והוא נספח לכתב התשובה.

כמו כן, מבוקש מביהמ"ש לאפשר את הקלטת הדיון בערעור.

ואלו נימוקי הבקשה - בסיס עובדתי:

- בהליך קמא הגשתי תצהיר עדות ראשית נתמך ע"י ראיות (להלן: **התצהיר, הראיות**) המוכיחות את תביעתי במלואה על כל עילותיה וכל עוולות כל 9 הנתבעים ביחד ולחוד, כמפורט בסעי' 160 לכתב הערעור.
- שני באי כוח הנתבעים ידעו שהתביעה צריכה להתקבל במלואה, והתקשרו אלי שניהם, כל אחד עם חששותיו שלו ביחס לתביעה ולעילות התביעה שעומדת להתברר, ועו"ד לוי הציע פשרה ואמר שיחזור אלי, אבל כשנפסל תצהיר באופן שנפסל היה ברור שהתביעה תדחה והוא לא חזר אלי.
- לאחר הגשת התצהיר והראיות, נוכחו שני באי כוח הצדדים שהתביעה המורכבת הוכחה במלואה, ובי"כ הנתבעים 1-8 ביום 12.11.15 בקשה לביטול הגשת תצהירי עדות ראשית, ולחייב אותי בהוצאות משפט ובקשה להארכת מועד להגשת תצהירים ולדחיית מועד הדיון (להלן: **הבקשה**) בנט המשפט.
- הגשתי תגובה שסתרה את **כל טענותיו** של עו"ד לוי בבקשתו (להלן: **התגובה**), והשופט תמיר קבע "קדם משפט" ליום 8.12.15 כשדיון ההוכחות קבוע ליום 31.12.15 (להלן: **הדיון**), תגובתי בנט המשפט.
- הדיון היה לאחר שהגשת את תצהירי מבלי שהנתבעים הגישו עדיין את תצהיריהם. פרוטוקול הדיון בנט המשפט. **יש לשים לב במיוחד לתיקונים בסוף הפרוטוקול כשעברתי על הפרוטוקול לתקנו.**
- בדיון הודה עו"ד לוי שלא קרא את התצהיר (פרי דיון עמ' 26 ש' 11-5) כך שלא יכול היה בכלל לטעון בבקשתו שיש דברים לא רלוונטיים, וגם השופט תמיר קרא לטענתו את תצהירי וראיותיי רק לאחר הדיון ונוכח שהן מוכיחות כל התביעה. **בדיון ההוכחות אמר השופט שלקח לו 4 שעות לקרוא התצהיר ונספחיו.**
- ובהחלטתו מיום 13.12.15 (להלן: **ההחלטה**) השופט קבע שהתצהיר פסול והוא ונספחיו לא יתקבלו בניגוד מוחלט לדין, וקבע עדות וסיכומים בע"פ למרות החלטתו הקודמת לסיכומים בכתב, כשהוא יודע שהוא מכשיל בכך את התביעה, ותוך שמטיל עלי להגיש שוב את כל ראיותיי בתיק מוצגים בלי שפרש את מהותו וכוונתו, ושאיפילו שני באי כוח הצדדים היו חלוקים בדעתם באשר לכוונתו. בשלב מאוחר יותר הבין השופט שטעה, ופרש את כוונתו, אבל הנוק הדיוניי הבלתי הפיך כבר נגרם. ההחלטה מיום 13.12.15 בנט המשפט.
- ברור שהחלטה על פסילת התצהיר והראיות וביטול החלטה קודמת על סיכומים בכתב וכשהוא יודע שאין לי סיכומים, וכל זאת 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות וכשאין לי מושג מי יעיד מטעם הנתבעים ומה יעידו הנתבעים וכמה זמן תארך עדותו, וכשרק יומיים לפני הדיון אדע מהן ראיותיהם **תביא בוודאות להכשלת התביעה**. כמו כן, ברור שלא יכולתי להכין תיק מוצגים שוב ולזכור בע"פ את כל עדותי הנפרשת על פני כ-70 עמודים (ללא הפניות) ונספחים רבים שכולם רלוונטיים ובוודאי שלא להכין סיכומים הכוללים הוכחת עילות, עוולות וסעדים רבים כמפורט בהמשך, ולהכין חקירות נגדיות כשאני אפילו לא יודע מי עדי הנתבעים וגם לא מהי גירסתם וראיותיהם, וכל זאת בתוך כמה ימים ספורים, **וברור שכך לא אמור להתנהל משפט בישראל**, ותוך שהסתמכתי על החלטות קודמות של השופט שהשופט ביטל.

9. יתרה מזו, עו"ד לוי ב"כ הנתבעים 1-8 לא קיים את ההחלטה (סעי' 39 ו-40) ולא ציין מה משך העדות הצפויה של עדי 8 הנתבעים, כש-5 מהם לא בעלי דין, ולא היה לי מושג מה יעידו, וכש-3 מהם בכלל לא גרו בבניין (5 ו-6 ו-8) ולא הגיש בכלל תיק מוצגים. רשימת עדי הנתבעים הוגשה ביום 29.12.15 נמצאת בנט המשפט.

טענות משפטיות:

פירוט התצהיר ונספחיו שהשופט תמיר סירב לקבלם:

10. התצהיר מוכיח את העובדות הדרושות לכל העילות, העוולות והסעדים כלפי 9 נתבעים שונים, כולל היבטים טכניים על מבנה המעלית שדרושים לסיכומים – קיומו של רעש חזק, היותם מעולים במשותף, הוכחת האחריות אישית של כל אחד מהם, והתנהלות תוך קנוניה ביניהם, התנכלות מכוונת ובזזון, התעמרות, ניסיון מרמה, חוסר אכפתיות, העדר התיישנות, רשלנות, הפרת חובה חקוקה, נזק ממוני ונזק לא ממוני, לרבות ע"פ כלל הדבר מדבר בעד עצמו, הגשת מסמכים מזויפים לערכאות שיפוטיות, ובתחום טכני מורכב שדורש חוות דעת רבות. עובדות להתנכלות, וכן טענות להוצאות לפי תקנה 511(ג) לתקנות, מענה לטענות בכתב ההגנה ולשאלות השופט תמיר במהלך המשפט. כמו כן, תצהיר ונספחיו סותרים את כל עדויות הצדדים שכנגד שהשופט קמא הסתמך עליהם ומוכיח שכולם שיקרו בעזות מצח.

11. לפיכך, וע"פ דרישות הדין, להלן חלקי התצהיר מטעמי שהוגש לבימ"ש קמא ותיאור תכולת כל חלק: חלק "א" לתצהיר מסביר עניינים שונים למקרא והבנת התצהיר, חלק "ב" ניסיונותי ליעל את ההליך - רלוונטי וחשוב לעניין ההוצאות, חלק "ג" מפרט את הצדדים והקשרם להמשך התצהיר, מסביר את קירבת הדירה למקור הרעש, ומסביר את הצורך לפרט עקב אי יכולת לחקור נגדית נתבע מרכזי, חלק "ד" רקע מקצועי אישי שלפיו אני יכול לקבוע עובדות מסוימות בעניינים טכניים, חלקים "ה" ו-"ו" עובדות לגבי מבנה טכני של המעלית להבנת התצהיר והסיכומים, חלק "ז" עובדות על מטריד המעלית כולל חוות דעת וראיות, וניסיונותי להביא לתיקון המעלית ע"י הבאת טכנאים שונים, ופניה לכל הגורמים האפשריים, והתנהלותם הרשלנית והמתנכלת של הנתבעים והימנעותם מתיקון המעלית וניסיונותי להקטין את נזקי, וניסיונותיהם להוציא ממני כספים במרמה ע"י דרישת תשלום מעבר למה ששולם בפועל, חלק "ח" מביא את הודאת הנתבעת 8 באחת העוולות של קנוניה והתנכלות וגרימת מטריד רעש מכוון במחדל, והמשך ניסיונותי להביא לתיקון המעלית ע"י פניות לנציגות ולנתבע 9 ולמהנדס המעליות פילר, והמשך ניסיונותי להקטין את נזקי, התעלמות מתחזקי הבניין עקב הוראה של הנציגות והנתבע 4, הגשת פרוטוקול מזויף בהליך בפני המפקחת על מקרקעי, פניות למתחזק החדש בבניין שגם הוא קיבל הוראה לא לתקן את המעלית, המרדת שאר הדיירים נגדי ע"י לשון הרע, מדידה בנוכחות אחד מדיירי הבניין שדיווח על המטרד לנציגות, פניות לחברת מעליות אחרת כדי להביא לתיקון המעלית, וניסיונותי להביא להחלפת בסיס המעלית ועד להחלפתו ביום 19.4.07. חלק "ט" ניסיונותי להביא לתיקון המעלית עקב התקנה לא נכונה של בסיס המעלית החדש שגרם לאחר כ-4 חודשים לתזוזה ממקומו ולמטרד רעש קשה עקב שפשוף כבלי הפלדה בפתחים וזעזועים ורעשים חזקים שחדרו למבנה, ופניות לכל הגורמים האפשריים, כולל מהנדס המעליות, לנציגות, לנתבעים אחרים ולנתבע 9 ולגורמי המדינה, כדי לנסות להביא להחזרת הבסיס והמנוע למקומם, ורשלנותם והימנעותם של הנתבעים לפעול לתיקון הדרוש. חלק "י" בקשתי מהנתבעת 8 לתצהיר, והודאתה בפברוק המכתב שמנע את תיקון המעלית ב-2014. חלק "יא" מביא את עובדות ניסיונותי לכנס אסיפה בעלי דירות שלא מן המניין. חלק "יב" מתאר מעשים דומים ושיטת ביצוע של הנציגות וחברי הנציגות כלפי דיירת נוספת. חלק "יג" כלל טבלאות מלאות בעובדות וראיות כולל הקלטות על ניסיונותי להקטין נזקי ופניותי למערכות העיתונים הארץ, ידיעות אחרונות ומעריב, כדי שהשליחים מטעמם, המתחלפים תדיר, לא ישתמשו במעלית בשעות הלילה הקטנות ועד 6:30 ו-7 בבוקר. חלק "יד" מביא טבלאות עם עובדות מדגמיות כולל ראיות מלאות על הפגיעה בשגרת החיים כתוצאה ממטרד רעש קשה שלא מאפשר שינה רצופה, במיוחד שהייתי מהנדס מחשבים שעבד במשרה מלאה ובאותו זמן גם סטודנט לתואר שני בהנדסת חשמל באוני' ת"א במסלול עם תזה. חלק "טו" מביא את העובדות ומחשב את ערכו של הזמן האבוד שלא ניתן היה לנצל. חלק "יז" כולל טבלת העובדות ומחשב את ערכו של הזמן האבוד שניתן היה לנצל לולא מטרד הרעש, כולל ראיות. חלק "יח" כולל את העובדות על גובה ההשתכרות. חלק "יט" כולל טבלת פירוט חלקי של העובדות והראיות של הוצאותי. חלק "כ" כולל את העובדות הסותרות את טענת השיהוי וניסיונותי להביא את העניין לערכאות במהלך השנים ועל עורכי הדין הנוכלים שפגשתי במהלך הדרך. חלק "כ"א" ו-"כ"ב" מתייחס לכתב ההגנה של הנתבעים, למעט הנתבע 4 שנפטר, ומפריך וסותר בראיות את כל טענותיהם. חלק "כ"ג עד "כ"ז" כולל את תיאור עובדתי המפריך את כל טענות הנתבעים עצמם בעניין ההליכים המשפטיים שהנתבעים עצמם העלו בכתב הגנתם ופתחו יריעת מחלוקת רחבה ביותר, כולל את העובדות הסותרות את טענות הנתבעים בעניין ההליכים המשפטיים שהעלו בהליך ובמיוחד בכתב ההגנה, שלו אף צרפו כתבי טענות וכתבי בי דין מהליכים ביני לבינם. חלק "כ"ח" כולל עובדות על ניסיוני לפתור את הסכסוך בדרכים אלטרנטיביות של נועם ופשרה, אולם הנתבעים דחו זאת כי מטרתם הייתה

להתנכל ללי ולגרום לי לנזק ולהוצאות. **חלק כ"ט** כולל את העובדות של הליך משפטי ביני לבין הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 שהוזכר גם הוא בהליך ובכתב ההגנה של הנתבעים 1-8 וסותר את טענותיהם ומשתמש בטענותיהם כהודאת בעל דין לגבי עוצמת הרעש והיותו מטריד קשה. **חלק ל"ו** מתייחס לכתב ההגנה של הנתבע 9 שהיותו ריק מעובדות מהותיות ומגירסה אליה ניתן להתייחס שכלל הכחשות נרחבות שאילצו אותי להביא את העובדות בעצמי, שכן טענתי שהוא מבוגר וצפוי שחקירתו הנגדית תהיה עקרה. **חלק ל"א** כולל עובדות לגבי האילוצים לדחיית הדיון המופיעים בסעי' 11-13 לכתב הערעור. **חלק ל"ב** כולל את העובדות והראיות להעדר ייצוג הסותרות את טענות השופט תמיר. **חלק ל"ג** השלמת התמונה העובדתית.

12. התצהיר ונספחיו מוכיחים את התביעה כולה וכוללים מס' חוות דעת, דוחות של מהנדסים, מכתבי פניה, תשובות מגורמים שונים, צילומים ליקויי המעלית, ראיות תשלום, פסקי דין, החלטות, תמלילים רבים מאוד של שיחות, חלקן ארוכות, ותמלול של אסיפת דיירים וראיות נוספות שכללו כולן מטבע הדברים עמודים רבים כמו למשל תמלול אסיפת דיירים סוערת בת 14 משתתפים, ושיחות רבות וארוכות המוכיחות את כל התובענה על עילותיה, עוולות הנתבעים והנזקים והסעדים שנתבעו.

13. בנספחי התצהיר יש גם חו"ד של האקוסטיקאי ד"ר מיכאל סורוב שצוין אף בחקירתי הנגדית והיא סותרת את כל נימוקי פסה"ד ואת נימוקי עו"ד לוי בסיכומי לעניין אופן המדידה. כמו כן, גם חוות הדעת של השמאי חיים רינגבירץ (סעי' 70 לפסה"ד) הוגשה כדן במסגרת תצהיר העדות הראשית, היא ראה שאין חובה לצרפה לכתב התביעה, ולכן **סירוב השופט לקבלה איננו חוקי ויש לקבלה**.

14. **פירוט נימוקי קבלת התצהיר והראיות**: יש לקבל את התצהיר והראיות שהוגשו בהליך קמא (א) כדי שביהמ"ש יוכל להיווכח בעצמו שנימוקי השופט תמיר לאי רלוונטיות הראיות אינן נכונות (ב) יש בכוחו להפוך את פסה"ד בהיותן מוכיחות את התביעה במלואה, (ג) הדבר יביא לגילוי האמת ועשיית צדק, (ד) השופט תמיר מנע ממני להביאם, הכשיל אותי בדיון ההוכחות והכשיל את התובענה בידעין. (ה) סתירת נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 בה סירב השופט תמיר לקבל את התצהיר והנספחים.

15. (א): מנימוקי העיקריים של השופט תמיר היה שרוב התצהיר ונספחיו לא רלוונטיים, **לפיכך, יש לקבל את התצהיר והראיות כדי לבחון אם דברי השופט תמיר נכונים**. זה גם אחד מנימוקי הערעור המרכזיים

16. בתי המשפט המחוזיים והעליון קיבלו ראיות נוספות בערעור לאחר שבדקו אותו בפועל ומצאו שאפשר שיהיה בהן להשפיע על תוצאות ההידיניות, וכי מחדלו של בעל הדין ניתן לתיקון ע"י פסיקת הוצאות ללא תלות בתוצאות ההידיניות (ע"א 2005/01 (ת"א) דדון נ' ישראלכרט), ובענייני, לא היה כל מחדל, התצהיר ונספחיו הוגשו כדן, וקבלתם בערעור צריכה להראות שתביעה הוכחה במלואה ותהפוך את פסה"ד לגמרי.

17. כמו כן, ביהמ"ש המחוזי בת"א גם בדק את הראיה הנוספת בערעור למרות אפילו שהייתה בפני המערער לפני הדיון, ונוכח בחשיבותה לבירור האמת וביכולתה להשפיע על כל ההליך והחזיר את הדיון לביהמ"ש קמא לבירור נוסף (ע"א (ת"א) 3325/05 בנק מסד נ' יחיאל שטרית, השופט ורדי) קל וחומר בעניינינו בהן התצהיר והראיות הוגשו כדן ובזמן, וגם אם רק "הפנתי" לתיק המוצגים ולא "הגשתי" כפי שנטען בסעי' 65 לפסה"ד, אזי המקרה שקול למקרה בנק מסד בע"מ ויש לקבל את התצהיר והראיות.

18. ביהמ"ש לערעור יכול לבחון את הראיות ולקבוע אם הן מספקות ולהעריך את "משקלן הסגולי" ו"את הפוטנציאל הגלום בהן להשפיע על תוצאות ההליך בכללותו" (רע"א 4321/08 עיריית לוד נ' חיים פרבמן (סעי' 13) (החלטת עיריית לוד), רע"א 8366/14 כרמלה דפני נ' עמותת אוהל רחל, סעי' 24), בע"א 105/05 שמעון דהאן ואח' נ' מישל קסון והאסמכתאות שם (להלן: פס"ד דהאן) בהן ביהמ"ש העליון את הראיות וסבר שיש להן חשיבות ממשית ומשמעותית לעניין הכרעת ביהמ"ש המחוזי (שם בעמ' 4), וגם ברע"א 4543/07 אביסדריס נ' קצין התגמולים וההפניות שם (עמ' 6). ובעניינינו, השופט תמיר עצמו כבר כתב בפסה"ד שהראיות מוכיחות חלק מהנזקים ולכן בימ"ש זה יכול להסתמך על דבריו (ראו למשל בכל סעיפי פרק הנזקים הנטענים, עמ' 23 עד 25 לפסה"ד).

19. (ב): התביעה היא בגין רעש "חזק" ולא רעש "לא סביר", והתצהיר ונספחיו וכל ההליך מבחינתי מתייחסים לרעש חזק החקיקה (סעי' 2 לחוק למניעת מפגעים, התשכ"א-1961) והפסיקה מבחינים ביניהם במפורש ומתייחסים שונה ובנפרד לשני סוגי רעשים אלו, וגם בסיכומים טענתי לרעש חזק בלבד (פרי הוכחות 31.12.15, עמ' 100 ש' 29, עמ' 101 ש' 2 בנט המשפט), וכל תשובות המומחה ברמן היו לגבי רעש חזק והוא הבהיר זאת שוב ושוב בחקירתו, אולם השופט תמיר התעלם, ודן בפסה"ד כולו ברעש "לא סביר" בלבד לא רלוונטי כלל לתביעה. רעש לא סביר נקבע ע"פ מדדים אובייקטיביים (תקנות למניעת מפגעים (רעש לא סביר) תש"ן-1990) ולא קובע מהו רעש חזק. כלומר, רעש יכול להימצא סביר אבל יהיה חזק ולא חזק שאין לאפשר אותו בנסיבות המקרה. על אבחנה זו עמד ביהמ"ש העליון בע"פ 151/84 חברת החשמל לישראל נ' פנחס פרשט ואח', פ"ד לט(3), 1, עמ' 6-7 סעי' 7.

תקן המעליות 1004 שמוזכר בחוה"ד של המומחה ברמן (בנט המשפט צורף לכתב התביעה) והמדידות של אינג' ברמן מוכיחות שרעש המעלית חרג מאוד מתקן זה ות"א 8641-12-09 **גוטליב ואח' נ' נציגות בית אברהם בויאר 20 ואח' קיבל את תקן 1004** כמדד לרעש מעליות. לפיכך, התצהיר והראיות מוכיחות רעש חזק ואת התביעה כולה וכך גם השמאי רינגבירץ, שהתבסס על קיומו של רעש חזק.

20. (ג): הפסיקה דנה בהרחבה בקבלת ראיות נוספות בערעור כשהתכלית היא גילוי האמת ועשיית צדק שהם מטרתו הבסיסית והמוצהרת של ההליך ע"פ החקיקה והפסיקה (ע"א 579/90 **רוזין נ' בן-נון**, פ"ד מו(3) 743, 738 (1992)) (להלן: **פס"ד רוזין**), 189/66 **ששון נ' קדמה**, פ"ד כ(3), 477, 480-479 (להלן: **פס"ד ששון נ' קדמה**) (ע"א 188/89 **עזאיה נ' מועצה מקומית כפר דבוריה**, 665), ובענייניו הבאתי את הראיות בזמן אולם השופט תמיר לא קיבל אותן בניגוד לדין כמפורט כאן.
21. בכל סעיפי פרק "הנזקים הנטענים" בפסה"ד (65, 66, 67, 68, 69, 70, 71) טוען השופט תמיר שלא הצגתי ראיות ולא הוכחתי את טענותי, אבל הכל נמצא בתצהיר ובראיות שסירב לקבל, ולכן יש לקבל את התצהיר והראיות שכן הם מוכיחות את התביעה כולה.
22. לעניין הסיכומים - ברור שלא יכולתי להגיע לדיון עם סיכומים לאור הסתמכותי המוחלטת על ההחלטה על הגשת סיכומים בכתב שבוטלה 12 ימי עבודה לפני הדיון, ולא הייתה כל מניעה להגיש סיכומים בכתב גם אם העדויות יהיו בע"פ, **משמע השופט תמיר ידע שלא אוכל להכין סיכומים כנדרש**, במיוחד כשנימוקי לביטול הסיכומים בכתב חסרי כל קשר למציאות ומהווים ספקולציות וחזקות שנותרו אחת לאחת (להלן).
23. ובנוסף, " ... עיקרון זה מפנה את מקומו כאשר בית-המשפט רואה כי הגשתה של ראיה נוספת דרושה לשם בירור האמת, וכי יש בה כדי לסייע לו לעמוד באופן מלא ושלים על זכויותיהם המהותיות של בעלי-הדין. אכן, בית-המשפט עשוי להיעתר לבקשה להגשת ראיה נוספת אף כאשר אי-הגשתה במועד נובעת ממחדלו של בעל-הדין, ובנסיבות מסוימות, אף כאשר הגשתה מתבקשת בשלב הערעור." (רע"א 1297/01 **מיכאלוביץ נ' כלל חברה לביטוח בע"מ**, 579 (להלן: **החלטת מיכאלוביץ**)).
24. כמו כן, אם יש אפשרות הממשית שהראיה החדשה תשנה את מערך החבות בין הצדדים, ולפיכך תשפיע על תוצאותיו של ההליך, אזי **מטעם זה בלבד** יש לקבל את הראיות הנוספות (החלטת מיכאלוביץ, עמ' 580), וכך גם ברע"א 4127/02 **דוד יעקובוביץ ושות' בע"מ נ' רהיטי הפירמה ג.פ. בע"מ ואח'**, עמ' 1-2 (להלן: **החלטת יעקובוביץ**) ובענייניו, התצהיר ונספחיו מוכיחים את כל התביעה, העילות והסעדים.
25. ע"פ כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר, אל לו לביהמ"ש להצמד לפורמליות ויש להעדיף את גילוי האמת על הפורמליות ו"כי מקובל עלינו מקדמת דנא כי אמת וציב, אמת עדיף" וללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 **בוסקילה נ' צמח**) (להלן **פס"ד בוסקילה**) וע"פ תקנה 524 לתקנות, ובנסיבות אלו, גוברים המהות ועשיית הצדק על הפגם הפרוצדורלי (שלא היה), ויש לקבל את הראיות הנוספות, ואין סיבה לעיוות דין כל כך קשה ולעוות כל כך גדול, וגם אם היה מחדל, **ולא היה**, אזי הדין הוא לרפא ע"י הוצאות סבירות אך לא לסרב לקבל תצהיר עדות ראשית וראיות ולקבוע סיכומים בע"פ כשברור שכל אלו יביאו לדחיית התביעה. (פס"ד רוזין, פס"ד ששון נ' קדמה, פס"ד בוסקילה, ת.א. (שלום חדרה) 34594-09-12 **גרני ואח' נ' דיאמנט ואח'** (3.3.14), ת"א 17531-09-13 (שלום צפת) **אורש בעיר ואח' נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ ואח'**, (2.2.15)).
27. (ד): לגבי מוצגים - בקשה זאת מוגשת למען הזהירות שכן מעמדו הראיתי של תיק המוצגים בהליך קמא לא ברור, והשופט תמיר לא הבהירו למרות בקשתי המפורשת, וגם עו"ד אחרים ששאלתי לא ידעו.
28. ובסעי' 65 לפסה"ד השופט תמיר סותר עצמו כשטען ברישא הסעיף שהייתי צריך ל"הפנות" לאסמכתאות " ... תוך הפניה לאסמכתאות הרלוונטיות, אך לא עשה זאת", אבל סיפא של אותו סעיף עצמו כותב שהייתי צריך **"להגיש"** את הראיות לתיק: **"... ובתשובה לכך הפנה התובע למוצגים רבים (עמ' 78-79) אולם לא ביקש להגישם לתיק"**, כלומר, השופט תמיר, שידע שמשמעות תיק המוצגים לא ברורה לאור בקשתי להבהרה, הכשיל אותי כי היה צריך להגיד לי שלא מספיק להפנות אלא להגיד לי שצריך לבקש להגיש, כי אחרת זאת לא ראיה. בעניין זה ראו גם סעי' 70 לפסה"ד. לא כך מצופה משופט לנהוג, במיוחד כלפי בעל דין לא מיוצג, ומעשהו הוא בבחינת הפרת הציווי **"לא תשים מכשול בפני עיוור"** - וזה במקרה הטוב. במקרה הפחות טוב מהווה הדבר הפרת הציווי **"לא תעמוד על דם רעך"** (השוו עם חוק לא תעמוד על דם רעך, תשנ"ח-1998).
29. התצהיר והראיות הוגשו כדין, ואף בתיק המוצגים, אבל התנהלות השופט וההחלטה וסדר הדין שקבע מנע ממני להביא את תצהירי וראיותי, וגם בעדות בע"פ הקציב לי זמנים **שכמובן** שאינם מאפשרים לי להעיד אפילו את מה שזכרתי. השופט גם אמר שלא ייתן לי לחזור על תוכן התצהיר (פרי הוכחות, עמ' 71 ש' 5-2).

30. כמו כן, באי כוח הנתבעים הפריעו לי כל הזמן הן בעדותי, הן בחקירתי והן לחקירות שניהלתי, כפי שעולה בבירור מפרוטוקול הדיון, ומקורבי הנתבעים שנכחו באולם צעקו, והפריעו לי כל הזמן בעדותי ובחקירות, וכולם קטעו אותי פעם אחר פעם, לרבות השופט, **ראו לכל אורך פר' דיון ההוכחות ולמשל בעמ' 70 עד 79.**
31. עו"ד לוי צרח וצעק מס' פעמים, **כפי שעולה בבירור מהפרוטוקול**, וביקשתי ממנו להפסיק להפריע לי להעיד (למשל, פר' הוכחות עמ' 71 ש' 15-22 עמ' 74 ש' 16-31) אך השופט לא כתב התרחשויות אלו בפרוטוקול, ובתגובה לבקשתי לתיקון פרוטוקול, שיקרו שני באי כוח הצדדים כשטענו שלא היה כך. השופט תמיר דחה את הבקשה בהחלטתו מיום 19.2.16 (נספח ב-19 לכתב הערעור) וכתב **"לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים"** למרות שידע שזאת איננה האמת, וכך גם דברים אחרים בהחלטה ובפסה"ד, למשל, סעי' 64 לפסה"ד איננו אמת, שכן נספחי התצהיר הרבה פחות מאלף עמודים ולא "אלפי עמודים" וגם הטענה שהגשתי 80 בקשות רחוקה מהאמת.
32. סעי' 68 לפסה"ד הוא דוגמה מייצגת לפסלות ההליך. טענות וסעדים שהוכחו בתצהיר במלואם, אך לא ניתן לי להעיד אותם וכשהשופט מודה בפסה"ד שהוקדש להם חלק נכבד בתצהיר, וגם **כל** שאר האמור בסעי' 68 לפסה"ד הוא השערות חסרות בסיס עובדתי ומשפטי, והוכחתי הכל בתצהיר ונספחיו במלואו, כולל הסברים לכל טענות השופט לרבות סתירת טענת השיהוי, והשופט יודע זאת, והייתי טוען הכל בסיכומים לו הייתי מקבל את יומי בביהמ"ש.
33. השופט הציע שכתב התביעה ישמש כתצהיר אולם חזרתי ואמרתי שאינני זוכר הכל, ובוודאי שלא תאריכים (פר' הוכחות עמ' 73 ש' 14-29) וכמובן שהצעת השופט הייתה עקרה ולא מעשית כי כתב התביעה לא כולל ראיות (תקנה 71(א)) ולא ניתן היה להתחיל לעבור על כל תיק המוצגים ולהתאים מוצגים לסעיפי כתב התביעה, והצעתו באחת ההחלטות שלא התקבלה למיטב זכרוני גם ע"י הנתבעים, כללה גם שכתבי ההגנה הפכו לתצהירים, ולזה לא יכולתי להסכים כי כתבי ההגנה עמוסי שקרים, ובכל מקרה, **עדותי היא תצהירי ונספחיו**, והצעת השופט לא מרפאה את הנזק האדיר שגרמה החלטתו והביאה להכשלת התביעה.
34. **כמו כן, אי קבלת התצהיר וביטול החלטה קודמת על הגשת סיכומים בכתב וקביעת סדרי הדיון כפי שקבע בהחלטה מיום 13.12.15 כמפורט בסעי' 7 ו-8 לעיל כשהשופט יודע שאין לי סיכומים וכשהצדדים שכנגד יודעים את עדותי וראיותי חודשים מראש, מהווה הכשלה ברורה של התביעה, וברור שלא אוכל להעיד ולזכור תצהיר הנפרש על פני עשרות עמודים וכולל ראיות רבות המוכיחות כל טענה וכל עילה וכל עוולה.**
35. נימוק השופט תמיר לפיו רצוי שיתלווה אלי עו"ד לדיון הוא עוד נימוק סרק מאולץ ומלאכותי ומן השפה ולחוץ, הן מהנימוקים שבתצהיר, והן כי לעו"ד אין מכשיר קסם לשתול את התצהיר בזיכרוני, והדיון הישראלי כולל הליכים המוכיחים שעו"ד לא יכול להתמודד עם דיון לא מוקלט והתנהלות לא תקינה של השופט ובאי כוח הנתבעים ומקורביהם כמפורט לעיל (בג"צ 305/89 ניר, עו"ד נ' בימ"ש השלום (תעבורה) מחוז חיפה ואח'). לא הייתה לי בעיה להתמודד עם ההליך אם הוא היה מתנהל באופן תקין וכדין.
36. **(ה) סתירת נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 בה לא התקבלו התצהיר ונספחיו:** ע"פ תקנה 457 לתקסד"א ביהמ"ש רשאי לקבל ראיות נוספות אם בימ"ש קמא סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבל או מכל סיבה **חשובה אחרת**, ראו גם ע"א 93/1912 שחם נ' מנס, פ"ד נב(1)119, עמ' 132. **הסיבות החשובות במקרה זה הן:** (א) התצהיר והראיות מוכיחות את התביעה במלואה ויש בכוחן להפוך את התוצאה, ותתגלה האמת ויעשה צדק שהיא מטרתו של ההליך השיפוטי וחובתו של ביהמ"ש (ב) מניעת עיוות דין (ג) חשוב לגלות את האמת ולעשות צדק כי מותבים אחרים מצטטים את פסה"ד שחלקים בו אינם אמת וכולל עיוותי דין קשים.
37. לעניין סעי' 12 להחלטה: ראשית, שני באי כוח הנתבעים לא טענו כי טענת הקנוניה לא מופיעה בכתב התביעה. וטענה זו נטענה ביוזמת השופט, ולראשונה רק בהחלטתו מיום 13.12.15 ולא ניתנה לי ההזדמנות להגיב לטענה זאת אחרת הייתי מפריד וסותר אותו המצוין בבקשה זאת. מלבד זאת, השופט תמיר לא אמור לשמש ב"כ לצד בהליך ולא לטעון בשמם, **"חלילה לו, לשופט להיהפך לפרקליטיהם של הצדדים לעשות מלאכתו של אחד מהם"** (ע"א 207/51 "אגד" נ' ברנדס, 1099). (להלן: פס"ד אגד).
38. שנית, גם לא מדובר בהרחבת חזית אסורה כי (א) אין חובת ציון טענת הקנוניה וגם לא מירמה בכתב התביעה, (ב) ומבלי להסכים בכלל שהייתה הרחבת חזית, טענתי לקנוניה ולמרמה בבקשותיי ובתגובותיי והנתבעים ובאי כוחם לא התנגדו להרחבת חזית, וע"פ דין, העדר התנגדות להרחבת חזית במהלך המשפט הוגדרה בפסיקה כהרחבת חזית מותרת (ע"א 81/744 שר לסלו נ' "ציון" חברה לביטוח, 474, וכן "זוסמן", ע"א 04/1184 גרשון קרויזר נ' אנטשיל שוורץ, סדרי הדיון האזרחי, מהדורה 4, תשל"ד (254).
39. **סתירת הנימוקים בסעי' 19 להחלטה:** התצהיר וראיותיו התייחסו לכל יריעת המחלוקת כפי שנפרשה ע"י כתבי הטענות (תביעה, הגנה ותשובה), והנאמר בקדמי המשפט, ובכל כתבי הבי-דין שהוגשו בהליכי הביניים ללא התנגדות, ואם השופט היה מעיין בהם, ומשווה לתצהיר ונספחיו, היה נוכח מיד לדעת שלא

- בוצעה שום הרחבת חזית, ומקריאת כתבי הטענות, הפרוטוקולים וכתבי הבי-דין בחליף עולה בבירור שאין בתצהיר כל הרחבת חזית וכי התצהיר מוכיח את העובדות הדרושות לכל עילות התביעה והעובדות השונות כלפי 9 נתבעים שונים, כולל היבטים טכניים על מבנה המעלית שדרושים לסיכומים כמפורט בסעי' 10 לעיל.
40. ראו למשל סעי' 17, 18, 49, 50, 91, 97, 100, 101 ו-102 לכתב התביעה, וסעי' 2, 4, 24, 25, 26, 40, 41, 42, 58, 59, 126, 131 לכתב ההגנה, בהם העלו הנתבעים 1-8 את ההיסטוריה המשפטית של הבניין, ואף העמיסו כ-50 עמודי נספחים של כתבי טענות מכל הבא ליד, וכן כתב התשובה. כתבי הטענות בנט המשפט.
41. תשומת הלב לכתב התביעה שכולל גם עוולת נזיקין שאני טוען בין השאר לפגיעה קשה בי, וכל אלו קשורים גם לנזק הלא ממוני שהוא סעד מרכזי בתביעה.
42. כמו כן, זכותי להביא ראיות שהנתבעים 6 ו-8 עצמם הגישו בחליף מטרד רעש אחר שהתנהל בינינו, חו"ד (של המומחה עמוס יפה) לפיהן טענו שרעש כלי נגינה של 55.9 דציבל הוא רעש חזק ש"מרר את חייכם", כאשר רעשי המעלית שנמדדו בעוצמה של 58 דציבל ו-53 (ע"י ידי המומחה ברמן ועל ידי). כך, שגם לשיטת הנתבעים, רעש המעלית היה רעש חזק וזו הודאת בעל דין, ולכן הנתבעת 8 לא הגיעה להעיד. מה גם שהתייחסות לסכסוכים המשפטיים האחרים ממחישים שמדובר במעשים דומים ושיטת ביצוע הנמשכים לאורך שנים ומאפיינים התנכלות קשה.
43. כלומר, איש לא ביקש שהשופט יכריע בהליכים משפטיים אחרים שבתצהיר העדות הראשית ואף בכתב ההגנה של הנתבעים, וטענה זאת של השופט תמיר נטענה בעלמא. זאת גם אחת הסיבות שלא יכולתי לענות על כל שאלה בדיון ביום 8.12.15, שכן ייחשף קו החקירה שלי. ואכן, הנתבעות 6 ו-8 נמנעו מלהגיע להעיד.
44. יתרה מכך ולמרבה האבסורד ולמרות ההחלטה מה-13.12.15, עו"ד לוי כלל ברשימת המוצגים שהגיש ביום 28.12.15 את כל ההיסטוריה המשפטית של הבניין, לרבות "תביעת התובע בת.א. 20485-12-09", "בקשת התובע לצו מניעה נספח ה' לכתב התביעה", "פרוטוקול הדיון ת.א. 2075-11-12" ו-"סדרת משפטים בהם היה מעורב התובע". לפיכך, אין בתצהיר כל הרחבת חזית. רשימת מוצגי ההגנה בנט המשפט (28.12.15).
45. כמו כן, השופט סתר עצמו, מצד אחד קבע בהחלטה מיום 13.12.15 שעניין ההליכים האחרים לא רלוונטי, ואף בדיון עצמו אמר "ניתנה החלטה מפורשת שביהמ"ש לא ידון בתביעות אחרות" (פרי' הוכחות עמ' 62 ש' 15), אך מצד שני איפשר לעו"ד לוי לחקור אותי על ההליכים האחרים, למרות התנגדותי בדיון שזכתה להתעלמות השופט. בכך, גרם בעצמו באמצעות עו"ד לוי לגזול זמן שיפוטי יקר, שלמרבה האבסורד, השופט עצמו הקפיד להטיל עלי את האחריות לבזבוזו (פרי' הוכחות עמ' 65 ש' 20-21) ואף התיר לעו"ד לוי להגיש מסמכים הנוגעים להליכים האחרים, ולמרות שידע שבתצהיר שלי יש ראיות מלאות הסותרות את כל הראיות שעו"ד לוי הגיש לתיק. זוהי הטיית משפט לשמה. פרי' הוכחות, עמ' 80 ש' 9-1.
46. בכל מקרה, ע"פ הפסיקה, אין צורך לציין מירמה (להבדיל מתרמית) בכתב התביעה (ע"א 90/3747 האפוטרופוס על נכסי נפקדים נ' עיזבון המנוחה עבדאלעני מוסא), ולכן אין הרחבת חזית.
47. כמו כן, השופט התעלם מכך שבתגובה הצהרתי שפניתי עוד בתחילת ההליך לשני באי כוח הנתבעים להסכים על רשימת פלוגתאות ומוסכמות, והתעלמותם חייבה אותי להתייחס לכל טענותיהם בתצהיר.
48. בנוסף, העדר התנגדות כלשהי מצד הנתבעים בטענה של הרחבת חזית (שלא הייתה) שוללת מכל וכל את קביעת השופט להרחבת חזית, ומהווה הרחבת חזית מותרת (רע"א 4712/08 עקילי נ' בנק לאומי לישראל).
49. כ"כ, ע"פ הדין, אין כל חובה לפרט בכתב התביעה טענות משפטיות, ודי שכתב התביעה יכלול את פרוט העובדות המקימות את עילות התביעה (ת"א 16859-07 גבאי נ' אדמום עמ' 5 סעי' 16). טענתי זאת גם בדיון אך השופט התעלם ולכן, לא הייתה כל הרחבת חזית, ובכל מקרה לא השופט צריך לטעון במקום הנתבעים.
50. סתירת נימוקי סעי' 21 להחלטה: לא טענתי ש"מותר לי לכתוב מה שאני רוצה" – וגם אמירה של השופט איננה אמת. לעניין התייחסות לסכסוכים משפטיים אחרים בין הצדדים – אני חוזר על הנטען בסעי' 41, 43 עד 46 לעיל. אין ולא היה בשום מקום בהליך בקשה מהשופט להכריע בסכסוכים משפטיים אחרים, ונימוק זה של השופט מופרך בעליל ונטען בעלמא וגם נסתר ע"י התנהלותו. היעלה על הדעת שבכלל אבקש זאת?
51. נהפוך הוא: השופט תמיר גם ידע שלא הייתה כל כוונה שיכריע בסכסוכים אחרים כי קרא לדבריו את התצהיר (סעי' 19 להחלטה 13.12.15) ולכן ידע שבסעי' 474 לתצהיר כתבתי מפורשות: "474. כל התיאורים שלהלן מובאים כרקע וכתגובה בלבד לכתב ההגנה של הנתבעים ואינם חלק מתובענה זאת ויתבררו בנפרד ואף סעד לא נתבע בגינם בהליך זה."

52. כמו כן, בסעי' 12 לתגובתי הצעתי שעו"ד לוי יתייחס רק למה שרלוונטי לדעתו בתצהיר והשופט תמיר דחה זאת ללא כל נימוק (עמ' 5 ש' 13-14) (פס"ד גדעון רווח להלן), למרות שכך צריך ונהוג לפעול, ובדיוק כמו שפעלה סגנית הנשיא רסלר זכאי בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח', כשגם אז עו"ד לוי טען לסעיפים ונספחים לא רלוונטיים ובהחלטתה מיום 29.5.18 (עמ' 25 ש' 28-29) קיבלה את טענתי לפיה עו"ד לוי יבחר להגיב כפי שימצא לנכון: "אין בכוונתי להעמיס על התובע עבודה נוספת שכאמור נדרשה לו כדי לאסוף את כל המסמכים, ולהגיש את תצהירו, ולכן המלאכה נותרה לפתחו של ב"כ הנתבעים אשר יברור את הטענות והסוגיות עליהן ברצונו להתייחס" בראי החלטתי זו, בפתחו של דיון ההוכחות וכאשר יקבע, יתכוננו הצדדים לטעון לסעיפים אותם יש למחוק ולמסמכים אותם יש להוציא ואז תינתן החלטה בטרם יתקיימו החקירות הנגדיות". כך סגנית נשיא בימ"ש שלום.
53. סתירת נימוק ההכבדה על התיק (סעי' 20 להחלטה): זוהי קביעה לא מנומקת, סתומה ולא מפורשת ודינה להתבטל, ויש להבחין בין "נימוק" לבין "קביעה ללא נימוק". קביעה ללא נימוק היא טענה כגון "התנהלות פלוני הייתה שלא כדין" שאיננה מנומקת כמחויב וכנדרש ע"פ דין, ודינה להתבטל, (ע"א (נצי') 08/27 גדעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן: פס"ד גדעון רווח).
54. טענתי למרמה וקנוניה (קשור לסעד הנזק הלא ממוני), וכפי שטענתי בדיון (עמ' 12 ש' 4, עמ' 20 ש' 16-17), טענת קנוניה ומרמה נבחנת באמות מידה מחמירות, ודורשת ירידה לפרטים (ע"א 90/2275 לימה נ' רוזנברג, פ"ד מז(2) 605, 614, ע"א 03/468 חברת יואב קיין נ' עזבון המנוחה קושניר ז"ל).
55. וטענתי גם בדיון, ע"פ ההלכה קנוניה דורשת פירוט עובדתי רב, (רע"א 06/10227 בובליל נ' אינדיג, סעי' 3) וכן "מי שמאשים את חברו במעשה תרמית, עליו לפרט את העובדות עליהן מתבססת האשמה" (ע"א 86/543 כלל ביטוח נ' דניאל כלפון), בסעי' 18 לכתב התביעה טענתי ל"התעמרות, התנכלות והתעלמות מצד הנציגות ובעלי הדירות ופגיעה קשה ותדירה בזכויותי לרבות חוסר תום לב, חוסר שוויון והעדר שקיפות" ובסעי' 97 טענתי לכוונה - "נהגו בחוסר אכפתיות ו/או אדישות ו/או התעלמות מכוונת", לפיכך התצהיר ונספחיו עונים על דרישות הדין כולל דברים שאין חובה לפרטם בכתב התביעה.
56. לפיכך, הקביעה שהתצהיר מכביד לא נכונה, וכולל רק עובדות הרלוונטיות להליך. ע"פ דין, שופט יקבע שהנתבעים עשו דברים פלילים ויחייב אותם באחריות לעוולות חמורות רק ע"פ בסיס עובדתי כדין. ועדיין, אפילו היה התצהיר מכביד, והוא לא, אין ולא הייתה עילה לפסול את כולו ולגרס ביוזעין לדחיית התביעה. בנוסף, וע"פ ביהמ"ש העליון, כוונה והתנכלות מגדילים את הנזק לא ממוני והפיצוי בגינו.
57. השופט תמיר התייחס לנפח ולמשקל במקום לתוכן ולמהות וברור שאין זאת סיבה לסרב לקבל תצהיר וראיות המוכיחות את התביעה במלואה.
58. כמפורט לעיל, כל התצהיר רלוונטי ומתייחס לכל יריעת המחלוקת בהליך, ולא השופט תמיר ולא באי כוח הנתבעים לא ציינו אף לא סעיף אחד לא רלוונטי ואף ראייה שאינם רלוונטיים, וזה גם אינו נכון. יתרה מכך, המשפט כבר החל עם הגשת תצהירי, והשופט שאל שאלות שלא יכולתי לענות עליהן כי היינו באמצע המשפט וכשהנתבעים בכלל עוד מסרו תצהירים, והנתבעים היו מתאמים גרסאות ובודים ראיות.
59. בנוסף, וכטענתי בסעי' 68 לתגובה, אני צריך להוכיח אחריות של כל אחד מ-9 הנתבעים, אבל השופט תמיר רק מזכיר זאת (בסעי' 35 להחלטה) אך לא מנמק כלל, ובהעדר נימוק ההחלטה בטלה (פס"ד גדעון רווח).
60. סתירת נימוקי סעי' 22 להחלטה (קצין בימ"ש, עשיית צדק, בזבוז משאבים): אינני עו"ד וממילא אינני קצין ביהמ"ש. מלבד זאת, הפירוט העובדתי בתצהיר נועד לסייע לביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק, כך שלא ניתן לייחס לי הפרת חובה כלשהי. התצהיר וראיותי נועדו לחסוך משאבים ולהקל על שחזור האמת העובדתית וכך השופט לא יצטרך להסתמך על הערכת מהימנות עדים שהיא בעייתית לכשעצמה. בכל מקרה, עו"ד אדם ידיד שייצג את הנתבעים 6 ו-8 בהליך מסרד רעש אחד מולי שלח לי מכתב ביום 20.6.13 ובו כתוב שהם יודעים שלמדתי משפטים, כשהתביעה הוגשה ביום 22.4.14, ואם עו"ד לוי היה מאמין בטענתו הוא היה מעלה זאת בתחילת ההליך ולא בסופו כשחיפש כל שביב טענה שאולי תסייע לו כשנוכח שהתצהיר ונספחיו מוכיחים את כל התביעה. השופט תמיר אימץ טענה זאת מטעמים לא ענייניים. עו"ד לוי ניסה לטעון זאת גם בפני השופטות דורית קוברסקי וסגנית הנשיא סיגל רסלר זכאי בהליך ת.א. 58594-03-14, ושתייהן התייחסו לדבריו בביטול ולא ראו בדבר כל פגם, והשופטת סיגל רסלר זכאי לא ראתה בכך כל הסתרה מביהמ"ש אלא אפילו מצאה בכך עניין לטובתי (מתמליל הדיון שהוקלט, 29.5.18): "השופטת: ... אדוני בהגינותו ובכישורו הרב, ולרגע אני חושבת ש-... שהתובע עורר דין למרות שאני מבינה שהוא בתחום אחר, עו"ד לוי: לא לא, הוא למד משפטים. השופטת: מצוין. והדבר ניכר וכל הכבוד, אתה מוזמן לבוא לפה הרבה לאולם, ולעזור לעורכי דין שעוסקים בתחום, ולא

מגיעים לרמה המקצועית שלך. ... (התמליל הוגש ונמצא בנט המשפט במסגרת ת"א 58594-03-14).

61. **סתירת נימוק האיחור בהגשת התצהיר ללא בקשה להארכת מועד וללא הסבר(סעי' 23 להחלטה):**
האיחור לא יכול להיטען כי (א) שני באי כוח הנתבעים אמרו שאין בעיה ונדחה את הדיון, עו"ד לוי אמר עוד לפני הגשתו שאין בעיה ונדחה את הדיון, ועו"ד טננבוים אמר לי שאין לו בעיה לדחות לכמה שאצטרך, ושלא צריך להגיש הארכת מועד ושכבר אגיש את התצהירים במקום עוד בקשה להארכת מועד, ו"כאשר צד לדיון מטעה את יריבו במתכוון או בשגגה, והצד האחר מוצא את עצמו מאחר בשל כך את המועד, הרי אם פעל הצד האחר בתום-לב תוך נקיטת אמצעי זהירות סבירים, ניתן לומר, שהאיחור נגרם על-ידי גורם שאינו בשליטת המאחר, ולקבוע שקיים טעם מיוחד להארכת המועד. קל וחומר בנסיבות שבהן אין צורך בטעם מיוחד להארכת מועד" (ב"ש 1216/85 מדינת ישראל נ' עוזי בן שלום עצמון).

62. ולכן העניין לא העלה כלל בדיון וגם לא בבקשתו של עו"ד לוי, ואני בכלל הסכמתי לדחיית הדיון ולהארכת מועד שביקש עו"ד לוי, מה גם שהשופט היה בכלל בחו"ל באותו זמן ולא נגרם כל עיכוב. כמו כן, טענת האיחור הועלתה - **ביוזמת השופט - לראשונה רק בהחלטה, ולא ניתנה לי ההזדמנות להגיב לה, ואין זה הוגן והדבר נוגד את כללי הצדק הטבעי, ואל לו לשופט תמיר לשמש ב"כ הנתבעים (פס"ד אגד לעיל).**

63. כמו כן, אין פוסלים תצהיר בגלל איחור של 13 יום בלבד, וביהמ"ש העליון הבהיר זאת מפורשות בשורת פסקי דין, אפילו במקרים של איחור ב-60 יום וכשהמאחרים גרמו לפגיעה חמורה בהליך "הראויה לכל גנאי" וכשאף היה צורך לקבוע מועד לדיון הוכחות נוסף, **והשופט תמיר יודע כל זאת במיוחד בהיותו שופט בכיר שאף מונה לאחר זמן מה לשופט מחוזי (סעי' 5 לברע (י-ם) 406/08 מ"י נ' בנק אוצר החייל וההפניות שם, ע"א 189/66 ששון נ' קדמה, פ"ד כ(3), ר"ע 551/83 ברגר נ' ונטורה, פ"ד לח(1) 266, רע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל, אזי המקרה שלי זניח וממחיש שהאיחור לא היה הסיבה לאי קבלת התצהיר, וממחיש את אי תקינות הליך קמא מרגע שבכלל נקבע הדיון ביום 8.12.15, וכל מה שארע אחריו לרבות נימוקי השופט תמיר, התנהלותו ותוצאותיו, היה ברור שהשופט יודע שהדבר יגרום לדחיית התביעה.**

64. הגשתי בקשות ונימקתי והסברתי וכל מה שדרוש, והייתי בקשר מתמיד עם הצד השני, כולל עידכונים שוטפים בפסקים ובאסמסים, וטלפונים וכל מה שנדרש, ואף הסתמכתי על דברי ב"כ הצד שכנגד שעומדים בניגוד להתנהלות המערער ברע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל, ובעניינינו, סדר הדין שקבע השופט בהחלטתו ובנסיבות, כמוהו כמניעה ממני את עדותי וראיותיי- ראו סעי' 2 ברע"א 1465/97 ברש נ' פרנקל.

65. כמו כן, וע"פ תקנה 528, די בהסבר הגיוני לאיחור שניתן וניתנו הסברים לאיחור שהצטבר שכללו מחלתה של אימי שמצבה הידרדר מאוד והמשפחה נאלצה להתמודדות קשות ומורכבות כמפורט בסעי' 11 ו-12 לכתב הערעור והקושי להשיג מתמללות ומומחה מתאים (פר' דיון 8.12.15, עמ' 24 ש') באמצע פגרת הקיץ כד, **שהשופט תמיר ידע כל אלו והתעלם, משמע, הוא רצה להביא לדחיית התביעה.**

66. ע"פ סעי' 23 להחלטה, השופט קובע כי "משהתנגדו הנתבעים לבקשות התובע ... [לבקשה להארכת מועד להגשת התצהיר], וזאת כאשר אין, ולא היה ואין כל זכר להתנגדות כזאת של הנתבעים בתיק ביהמ"ש.

67. **סתירת נימוקי סעי' 25 להחלטה:** התצהיר הוגש ביום 26.10.15, כאשר דיון ההוכחות היה קבוע ליום 31.12.15 – כך שהיו לנתבעים 66 יום להגיש תצהיריה מבלי לדחות את דיון ההוכחות. יתרה מזו, בדיון ביום 8.12.15 אמר עו"ד לוי שכל עד שלו יעיד 10 דקות או עד 4 עמודים **ועד 20 סעיפים** (עמ' 17 ש' 4-6) כלומר, היה צריך הרבה פחות מ-45 יום, וב"כ הנתבע 9 טען שיעיד 15 דקות ומסמך אחד להציג כך שדרושים לו פחות מ-30 יום והוא הצטרף לדברי עו"ד לוי (עמ' 19 ש' 5). לפיכך, האיחור של 13 יום שגרע 9 ימים לא אמור היה לגרום כל נזק, ובמיוחד אם הם יכולים להעיד כולם ובאותו יום בעל פה.

68. **עדות בע"פ לא רק שלא מרפאת את פסילת התצהיר, אלא מעצימה את העוול ועיוות הדין מהנימוקים לעיל ולהלן:** השופט נתן את החלטתו על ביטול הסיכומים בכתב 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות מה שלא הותיר לי זמן בהתחשב ביריעת המחלוקת הרחבה ובפירוט הרב שנדרש. עו"ד לוי טען שצריך זמן להכנת תצהירי הנתבעים ואף ביקש לדחות את הדיון ההוכחות **והסכמתו**, כך שהותיק לא היה בשל להוכחות, ובמקרה כזה כאשר כל הצדדים מסכימים היה על השופט לדחות את ההוכחות כמבוקש. ממילא, לא ניתן להטיל עלי את האחריות לכך שהותיק לא בשל להוכחות. במקרה דומה ביני לבין הצדדים, בת.א. 58594-03-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף בזל 43 ת"א ואח', דחתה סגנית הנשיא סיגל רסלר זכאי את דיון ההוכחות **מיוזמתה** כשנוכחה שההליך לא בשל להוכחות, בהחלטה מיום 8.4.19: "עוד עולה כי בנסיבות לא תושלם הגשת שאלות ההבהרה למומחה ותשובות והותיק לא יבשיל להוכחות עד למועדים שנקבעו. לכן מבטלת המועד שנקבע ליום 6 מאי 2019. הדיון הקבוע ליום 7 מאי 2019 יתקיים בשעה 10:00 כישיבת קד"מ במסגרתה ינתנו הנחיות להמשך ניהול ההליך ויקבע מועד הוכחות חדש. בנסיבות אלא מבוטל הדיון הדיון הקבוע ליום 14 אפריל 2019." (כפילות במקור).

69. **סתירת נימוקי סע' 28 להחלטה – בעניין הגשת התקליטורים המקוריים בדיון: ע"פ תקנה 173ב אין לצרף מסמכים מקוריים לתצהיר, וע"פ 173ב(ב) חובה להביאם לדיון ההוכחות עצמו, וכך עשיתי וזאת אף ע"פ הנחיית המזכירות. אבל השופט תמיר לא נתן לי להגיש אותם גם בדיון עצמו, לכן סירוב השופט לקבלם הוא שלא כדין. לגבי האיחור – ראו טענותי בהרחבה לעיל. יתרה מכך, עם הגשת התצהיר וע"פ הנחיית המזכירות הגשתי בקשה לצרף התקליטורים המקוריים בדיון מחשש שיאבדו (הבקשה בנט המשפט).**
70. **סתירת נימוק הניצול לרעה – סע' 30 להחלטה: הגשת תצהיר מפורט כדין איננה ולא יכולה להיחשב – בשום פנים ואופן – ניצול לרעה של האפשרות להגיש תצהיר בכתב במקום תצהיר בע"פ. ניצול לרעה כולל יסוד נפשי שברור שלא היה. התצהיר הוגש בתום לב וכדין, וברור שלא אכתוב בתצהיר משהו שלא מקדם את ענייני. השופט והנתבעים לא הראו אף סעיף אחד או ראיה אחת מיותרים או לא רלוונטיים.**
71. **סתירת הנימוק לפיו אין צורך בטעמים מיוחדים ע"פ תקנה 149(ב) – סע' 31 להחלטה: בנימוק זה השופט מנסה להחזיק במקל בשני קצותיו: מצד אחד לא מקבל את התצהיר לתיק בנימוק שאיחורתי בהגשתו, ומצד שני מנצל את אי קבלתו של התצהיר לתיק כדי לפטור עצמו מהחובה לתת טעם מיוחד לדבר. מדובר בטענה אבסורדית לחלוטין, לא ניתן לרפא צורך בטעם מיוחד ע"י שימוש בטעם חלש לביטול הצורך בטעם מיוחד.**
72. **סתירת נימוקי סע' 31 להחלטה – לא יגרמו לי עוול ולא יפגעו זכויותי הדיוניות ודווקא לנתבעים יגרם עוול כי ישארו להם ימים בודדים להכנת התצהירים: השופט תמיר מנסה להפיל אלי את האחריות להחלטתו והתנהלותו השגויים. בנוסף, בניגוד לקביעת השופט, ברור מאליו שהעוול והפגיעה הדיונית כתוצאה מעדות בע"פ במקום תצהירים גדולים וחמורים: (א) עדות בע"פ מקשה דווקא עלי כלא מיוצג ושאיננו עו"ד (ב) לא ניתן לתת את עדותי בע"פ מפאת היקפה ומורכבותה, קל וחומר בזמן שהוקצב לי (ג) הזמן שנותן עד לדיון לא איפשר לי להגיע מוכן לדיון ולזכור את הכל בע"פ וכשהשופט אמר שלא יאפשר לי לקרוא מהתצהיר ואמר גם בדיון ההוכחות (נעמ' 71 ש' 8-9) (ד) קיום דיון ללא תצהירים ועם סיכומים בע"פ לאחר שהסתמכתי על ההחלטה על סיכומים בכתב בהתראה של 12 ימי עבודה בלבד ומבלי שאני יודע מי יעיד מטעם הנתבעים ומה תהיה עדותו ולא אוכל להכין חקירות נגדיות על המקום (סע' 19 לתגובה) ומה יהיו ראיותיו וכשאין לי סיכומים, גרם לי עוול משווע. לא יכולתי להביא מראש ראיות הפרכה, והדבר הכשיל את התביעה מראש והשופט ידע זאת. את כל אלו כתבתי בתגובה וטענותי בדיון אבל השופט התעלם.**
73. **כמו כן, לא הייתה לי שום אפשרות לזכור בע"פ ולחעיד את כל עדותי, וגם לא היה זמן לכך שכן ע"פ סע' 41 להחלטה, כל העדויות וכל החקירות ימשכו 3 שעות, ול-10 בעלי דין, 4 מומחים מטעמי ועוד 2 עדים, ומצד הנתבעים עוד כמה עדים, ככה שצפויים לחעיד כ-15 איש, וכל זה ב-3 שעות כולל חקירות נגדיות. כלומר, כ-12 דקות לעד כולל חקירה נגדית. בדרך זאת השופט תמיר תכנן להביא לדחיית התביעה שכן לא יכולתי לחעיד אפילו חלק מזערי מגירסתי, ולא קיבלתי את יומי בבית המשפט שהיא זכות יסוד של בעל דין, ואילו בעדות בתצהיר הדבר ייעל את הדיון ולא תפגענה זכויותי ולפחות אקבל את יומי בביהמ"ש. "כלל יסוד בהליך שיפוטי תקין קובע כי יש ליתן לבעל דין את "יומו בבית המשפט". מושג זה נושא עמו תוכן מהותי ולא טכני בלבד ועניינו בקביעה כי תינתן לצד למשפט הזדמנות מלאה להעלות את טענותיו ביחס לשאלות העומדות למחלוקת בהליך נתון" (רע"א 99/8864 ליאת אנקווה ואח' נ' מעוז חברה לביטוח בע"מ).**
74. **לעניין הזמן שעמד לכאורה לרשותי – השופט תמיר שוב טוען עובדות שהוא יודע שאין אמת, שכן אם היו לי 10 חודשים אז למה נדרשו הארכות המועד ודחיות הדיון המנומקות? שכן הכנת תצהירי החלה ביום 26.6.15, כ-4 ימים לאחר דיון ההוכחות בהליך בפני המפקח עקב הגשת תגובה בבר"ע בעניין גילוי המסמכים בהליך ת.א. 58594-03-14 בין הצדדים, והתצהיר הוגש ביום 26.10.15. כלומר, עבדתי על התצהיר 4 חודשים שכללו פגרת קיץ, שהיו מעורבים בו מומחים וגורמים חיצוניים שלא היו בשליטתי.**
75. **סתירת נימוק החזקה שבעדות בע"פ אדע להתמקד בסוגיות הרלוונטיות – סע' 31 להחלטה: נימוק זה כולל סתירה פנימית קשה שכן סתירת החזקה היא שלא אוכל להתמקד בדיון בסוגיות הרלוונטיות ולכן התביעה תידחה, כמו שאכן קרה. כמו כן, הנימוק מופרך ותלוש לחלוטין מהמציאות שכן השופט ידע את מגבלותי האישיות, ועל אחת כמה וכמה אם לא ידע. אם הוא ידע שבקדם המשפט לקח לי כ-40 דקות לקרוא כ-16 עמ' (ראו ציון זמנים בסוף פרוטוקול קד"מ מיום 8.12.15 בנט המשפט) אז השופט ידע שלא אוכל בנסיבות לזכור בע"פ כ-70 עמודי תצהיר (ללא הפניות) ותאריכים ופרטים רבים, ולהתכונן ללא ייצוג לחקירה ראשית ולהכין סיכומים בע"פ כשלא הכנתי כלום על הסתמכתי על החלטתו הקודמת לסיכומים בכתב, ולהגיש תיק מוצגים חדש והכל בתוך 12 ימי עבודה, וזאת שהשופט עצמו לא זכר תוכן החלטות שנתן זמן מה קודם, והוא בערך בגילי.**
76. **סתירת סע' 33 להחלטה – אין קשר לידיעותי בדיון אם אני לא מקבל את הזמן הראוי והסביר להכין את עדותי וחקירות נגדיות, וסיכומים, כשברור בנסיבות העניין המתוארות לעיל לא היה לי כל סיכוי, אלא**

לפנות לערכאת הערעור בבר"ע לביטול ההחלטה, וכל נימוקי השופט תמיר על ידיעותי ויכולותי וכו' הן ספקולציות חסרות כל בסיס עובדתי ומשפטי ונטענו בעלמא.

77. לגבי כל הסכומים שהשופט תמיר לא הבין בסעי' 36-37 להחלטתו, הם מפורטים בתצהיר ובנספחיו, ונימוקי השופט נסתרו בפועל ע"י גילוי תיקי המוצגים של הנתבעים ובמהלך דיון ההוכחות עצמו.

78. לסיכום: כל נימוקי ההחלטה מיום 13.12.15 נסתרו, והיה על השופט תמיר לקבל את התצהיר והראיות ובוודאי שלא לפסול אותם בנסיבות ובסדרי הדין שקבע השופט, כשהיה ברור שיביאו לדחיית התביעה, אשר על כן, מבוקש לקבל את התצהיר על נספחיו כראיות נוספות בערעור.

לחלופין – מבוקש לקבל את המוצגים מתיק המוצגים שהוגש לכימ"ש קמא ע"פ החלטת מיום 13.12.15, למעט מוצגים 3-א ו-4-א ברשימה שהוגשה לתיק הליך קמא ביום 27.12.15 (והים לנספחי התצהיר).

79. לגבי קבלת תוצאות המדידה של אנג' יאיר ברמן ואת חוות הדעת של המומחה עמוס יפה: המומחה יאיר ברמן הגיש חו"ד לגבי מפלסי הרעש המקסימליים שמדד בתהליך המדידה וכתב בחוות דעתו רק את ערכי המקסימום בלי לצרף את רשימת נתוני המדידה כפי שמומחי אקוסטיקה עושים בד"כ. לראיה, חוות דעתו של המומחה ד"ר מיכאל סורוב שנכללה בתצהיר ונספחיו והוגשה גם ע"י הנתבעים ועו"ד לוי השתמש בה בחקירת המומחה ברמן נמצאת בנט המשפט ואין בה את נתוני המדידה (חו"ד סורוב מפרטת הרכב ספקטראלי ולא את נתוני המדידה), וראיה נוספת, חוות דעתו של המומחה עמוס יפה שהוגשה אף היא ע"י הנתבעים 6 ו-8 (בהליך אחר ראה סעי' 62 לעיל) אין ולא צורפו נתוני מדידה.

80. על כן, ולצורך הוכחת נקודה זאת, מתבקש לקבל את חו"ד של המומחה עמוס יפה כראיה נוספת בערעור, והיא גם צורפה כנספח לכתב התשובה מטעמי שהוגש בהליך קמא שנמצאים בנט המשפט.

81. אמנם, השופט תמיר לא פסל את חוות הדעת של המומחה ברמן בשל כך שלא צרף את תוצאות המדידות, יחד עם זאת, ציין עובדה זאת בפסק דינו (סעי' 17 סיפא וסעי' 23 רישא). אבל, לא ברור מה המשקל שנתן השופט להעדר תוצאות המדידות בבואו להכריע בעניין, ובנוסף לכך, מתבקש גם להביא בפני ערכאת הערעור את התמונה המלאה. יצוין שכתב הערעור סותר עניין זה לחלוטין, ראו סעי' 17 עד 33 לכתב הערעור.

82. ראיה חדשה שתקבל בערעור אם ברור שיש בה כדי לסייע למבקש, והיא נוגעת במישרין לעניין ולא בפרט שולי, וכי המבקש נהג בתום לב והראיה יכולה לעזור לו, קל וחומר כשהוגשה כדין בהליך קמא (ע"א (ת"א) 32795-10-12 בן עמי נ' קמחזי, ע"א (ת"א) 2317/06 שורקא נ' יעקב עידו סימון צדיק).

83. לפיכך, מהנימוקים לעיל מבוקש לקבל את נתוני המדידה של המומחה ברמן בהיותם נוגעים במישרין לעניין הנדון ויסייעו ראייתית לבסס את קיומו התנהלותי בתום לב כי לא עלה על דעתי שידרשו לאור חו"ד של ד"ר סורוב ושל עמוס יפה, הם מסייעות לבסס את קיומו של רעש חזק, ונהגתי בשקידה סבירה כי הנתונים לא היו בחזקתי ולא ידעתי שידרשו שכן אין צורך במפלסי רעש נמוכים מהמקסימום ואכן לא מקובל להגיש את נתונים אלו במדידות כאלו. כל הנימוקים שהובאו לעיל בעניין הפיכת פסה"ד סיוע להוכחת הרעש וביאו לגילוי האמת ועשיית צדק נכונים גם לקבלת חו"ד של המומחים ברמן ויפה.

84. נימוקי הבקשה להקלטת הדיון בערעור: אבקש להקליט את הדיון בערעור על תשובתי וכחוראות סעי' 68ב' לחוק בתי המשפט. מניסיוני, בהליכים אחרים, בפרוטוקולים נופלים טעויות, וחיו חוסרים של דברים חשובים, ושיבושים של הנאמר, הצדדים שכנגד התנגדו לתיקונים, לא הכל אני זוכר בזמן אמת, יש מקרים שאני נזכר בהם רק לאחר הדיון, יש פרצי זיכרון מאוחרים, כפי שאני מניח שכבי' השופטת מכירה ויודעת, ולפעמים אני שוכח אפילו בזמן הדיון ונזכר אחריו. כך יוצא שהפרוטוקולים לא משקפים את כל הדברים המהותיים שנאמרו וקרו בדיון, יש מחלוקות לגבי הנאמר בדיון, ותיקון הפרוטוקול יוכל להסתמך על ראיה אובייקטיבית. לפיכך, ברצוני כי תהא לי הקלטה של הדיון, כדי שתהיה בידי אפשרות לשפר ו/או לתקן את הפרוטוקול למקרה הצורך.

85. לסיכום: לאור כל האמור, מבוקש מביהמ"ש הנכבד לקבל את הבקשה שברישא ולאפשר הקלטת הדיון.

86. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

הנני _____ עו"ד, מאשר/ת כי ביום 17-5-2020 חופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מסי _____ ולאחר שהוזהרתיו כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

עו"ד,

חתימת המצהיר
מאת הליך עו"ד
17-5-2020

נספח 7

בעניין:

אילן קירשנבאום ת.ז. [REDACTED]
מרח' בול 43 תל אביב

ובעניין: 1. נציגות הבית המשותף ברח' בול 43 תל אביב

ע"י גב' הניה גורדס ת.ז. [REDACTED]

אביו טל ת.ז. [REDACTED]

אביו טל ת.ז. [REDACTED]

גב' הניה גורדס ת.ז. [REDACTED]

יורם רוזנבאום ז"ל

רבקה נאמן

רבקה בן משה

יוסף פינסקי

אורית מוסס

ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי מ.ר. 10450

רח' מנחם בגין 11 ר"ג בית רוגובין תדח"ק 32

טל' 03-6245544 פקס' 03-6245545

דוא"ל: arieh.levi55@gmail.com

9. אלכסנדר פרידמן

ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טנגבוים מרח' מיקונים 3 תל אביב

טל' 03-6887203 פקס' 03-6887504

תגובת המשיבים לבקשת להגשת ראיות נוספות והקלטת הדיון

המשיבים מתנגדים לבקשה שנראה בעליל שאין לה כל אחיזה משפטית, וטען גבי שי לחייב את המבקש בהוצאות בקשה זו לדוגמא. לחץ טענותינו:

הבקשה לצירוף תצהיר העדות הראשית

1. המבקש מטעה את בית המשפט בכל אשר איזע בבית משפט קמא ונדיוק בעובדות. ביום 13.12.2015 ניתנה החלטת בית המשפט קמא המנומקת מדוע הוא החלט שיש להוציא את תצהירו של המבקש מהתיק, החלטתו זו מנומקת ומשתרעת על פני 9 עמודים. מבין נימוקי החלטתו נקבע כי, תצהירו העדות הראשית שהוגש לתיק, הוגש באיחור. התצהיר היה אמור להיות מוגש עד יום 20.9.15 וחוות דעת עד יום 11.10.15. לבקשת המערער הוארכו המועדים ובסופו של יום אחר ארכות רבות, נקבע כי על המערער להגיש את התצהיר עד יום 13.10.15. התצהיר לא הוגש במועד, אלא ביום 26.10.15. התצהיר הוגש ללא דשות בית המשפט ולא כל בקשה להארכת מועד.

2. משהגיע התצהיר לידי המשיבים התנגדו המשיבים להגשתו בכלל וכן לאור על ניהול התיק על דרך של תצהירים. נימוקי המשיבים הסתכמו בשניים: א. לא ניתנה כל רשות להגשת התצהיר באיחור ולכן יש להוציאו מהתיק וליתן פסק דין לטובת המשיבים ב. התצהיר שהוגש היה מפלצתי ומשוער על פני מאות עמודים ואלפי נספחים שאין בינם לבין התביעה דבר וחצי דבר. בית המשפט עשה חסד עם המערער ולא קיבל את בקשת המבקשים ליתן פסק דין לטובתם, ואחר שנחשף לתצהירו המפלצתי של המערער החליט כי יש להוציא את התצהיר מהתיק וללכת בדרך המלך ודיינו, ניהול התיק על דרך של שמינית עדויות בעל פה ולא על דרך תצהירים.

3. כאן המקום להזכיר כי, על פי תקנות סדר הדן דיני הראיות העדויות הראשיות, נשמעות בעל פה ולא על דרך תצהירים, ראה תקנה 158 לתקנות סדר הדן האזרחי לחץ:

"לא הודה הנתבע בעובדות שטען להן התובע, יהיה סדר הטיעון כזה: (1) התובע רשאי לפתוח בהרצאת פרשתו ויביא ראיותיו, לרבות ראיות שבכתב, אחריו רשאי הנתבע להרצות את פרשתו ויביא ראיותיו הוא; בית המשפט רשאי, לפי שיקול דעתו, להרשות לתובע להביא ראיות מפריכות;

4. תקנה 169 לתקנות הסמיכה את בית המשפט לחרוג הקבוע בתקנה 158 ואם סבור בית המשפט כי ניתן לייצל את הדיון ניתנה האפשרות לבית המשפט להורות על שמיעת העדויות הראשיות בתצהירים לחלף:

"בית המשפט או הרשם רשאי, בכל עת, להורות לבעל דין כי עד שיובא על ידו יקדים ויגיש תצהיר על עדותו או שעובדה פלונית תוכח עד ידי תצהיר, בין אם חוגשו כבר תצהירים אחרים בעניין זה ובין אם לאו, ורשאי הוא להורות, על אף האמור בתקנה 158, כי בעלי הדין יגישו תצהירים במועד אחד"

5. על פי לשון התקנה בית המשפט רשאי לא חייב להורות על שמיעת העדות הראשית בתצהיר. בית המשפט קמא הפעיל את שיקול דעתו באשר לדרך ניהול התיק ואחר שנחשף לתצהיר המפלצתי הפנים כי ייעול התיק יהיה אך ורק על דרך של שמיעת העדויות בעל פה.

6. נפנה את בית המשפט הנכבד לר.ע.א. 6283/93 ד. דני חברה לפנין והשקעות בע"מ נגד מנהל מס ערך מוסף הרכב ברשות הנשיא א.ברק. קובע בית המשפט בדיוק את שאמרנו לעיל.

"כידוע, נקבע סדר הבאת הראיות בתקנות 158 ו-159, כאשר הנתבע קורא לעדיו בזה אחר זה, וכל אחד מהם עשוי להיתקף בחקירה ראשית, בחקירה שכנגד ובחקירה חוזרת, ולאחר מכן קורא הנתבע לעדיו והם עשויים להיתקף באותו סדר; והיפוכו של דבר כשנטל השכנוע מוטל על הנתבע. לפי התקנות האמורות אין, בדרך כלל, הנתבע (או התובע, לפי המקרה) מביא את ראיותיו, כל עוד לא נסתיימו, בשלב הראשון, ראיותיו של בעל הדין שכנגד והוא הכריז ש"אלה עדיו", ורשאי הוא שלא להביא ראיות כלל (דבר שיש בו כדי להשפיע על סדר הבאת הסיכומים: תקנה 158(3) ו-159(5)). תקנות 143(5) ו-168 הסמיכו את בית המשפט להורות לבעל דין "כדי עד שיובא על ידו יקדים ויגיש תצהיר על עדותו..." (ותקנה 169(ב) קובעת כי: "תצהירו של עד שהוגש לבית המשפט יבוא במקום חקירה ראשית, אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות, להחליט שהעד יעיד בחקירה ראשית גם בעל פה בנושאים שיקבע בית המשפט". אין בתקנות האמורות דבר שיש בו כדי לשנות מסדר הבאת הראיות בתקנות 158 ו-159 ומזכותו של בעל דין להודיע בתום שלב הראיות של בעל הדין שהתחיל בהבאתן, שאין ברצונו להביא ראיות. אלה הן המסקנות העולות מהשוואתן של תקנות 143(5), 168 ו-169(ב) לתקנות 158 ו-159: (א) לבית המשפט נתון שיקול-דעת אם לעשות שימוש בסמכותו לפי תקנות 143(5) ו-168 ולהורות שעד "יקדים ויגיש תצהיר על עדותו". יש לקוות שבמרוצת הזמן יגבשו להם בתי המשפט אמות מידה לשימוש בשיקול-דעתם. כך, למשל, יש להניח שככל שעדותו של עד רלוואנטי קשורה יותר בעניינים מובהקים של מזהימות, בית המשפט ייטה פחות לעשות שימוש בתקנות האמורות, על-מנת שתהיה בידו אפשרות רבה יותר להתרשם מהאופן השונה שבו יעיד העד בחקירה הראשית ובחקירה שכנגד; לעומת זאת, יש להניח שככל שעדותו של העד קשורה פחות לעניינים של מזהימות, בית המשפט ייטה יותר לעשות שימוש בתקנות האמורות.

7. בית המשפט העליון אף מרחיק לכת עד מאד וקובע כי תקנות 143(5) ו-168 אינן מחייבות את בית המשפט, בהכרח, לנהוג על דרך של שוויון פורמאלי בין בעלי דין, ובגדר התקנות האמורות רשאי בית המשפט להורות אפילו שיוגשו תצהירים של חלק מהעדים הפרוספקטיביים של אחד מבעלי הדין, בעוד שהעדים האחרים יישמעו בדרך הרגילה;

8. משראה בית המשפט קמא כי בעניין שלנו כי הגשת התצהירים מסרבלת את החליף ולא מייעלת את החליף, נימק את החלטתו וקבע כי בין היתר כי ס' 19 התובע מתייחס בתצהירו במאות טעיפים להליכים משפטיים רבים אחרים ולטענות שאינן מוזכרות בכתב בתביעה ובן בגדר הרחבת תזית. ס' 20 היקפו של התצהיר והפירוט הרב בו שלא לצורך אכן מכבידים על ניהול התיק שבפני.

9. אחר הנימוקים במפורטים בחלטה קבע בית המשפט כי התצהיר יוצא מהתיק והעדויות יישמעו על דרך המלך בהתאם לתקנה 158.
10. אחר מתן ההחלטה נוחל ההליך באופן שוויוני, המערער העיד את עדיו ולאחריו המשיבים.
11. נפנה את בית המשפט הנכבד להחלטות בית המשפט קמא עליה אנחנו סומכים ידנו וכל מילה על דברי בית המשפט קמא ועל דרך ניהול ההליכים של המערער מותרת. ראה את החלטה בית המשפט קמא **נספח א'** לתגובה. וכן שתי החלטות נוספות שעסקו בנושא התצהיר והקלטות הדיון מיום 24,27.12.2015 נספחים א, 1.2.3.
12. ביום 29.12.2015 הגיש המערער בקשת רשות ערעור לבית משפט נכבד זה על ההחלטה, ובכללה בקשה לעיכוב ההליכים (למיותר לציין כי לבקשה מעין זו לא היה כל סיכוי בהיותה מבין ההחלטות עליהן לא ניתן כלל להגיש ברי"ע) **רצ"ב נספח ב'**.
13. במסגרת בקשה זו, נתבקש המערער להפקיד ערובה, ומשלא הופקדה לא היה המקום כלל להתייחס לבקשותיו ראה החלטות בית משפט נכבד זה **נספח ג'**. בו ביום, ביקש המערער למחוק את הברי"ע וזאת אכן נמחקה מסדר היום **רצ"ב נספח ד'**.
14. לכך נוסיף כי ביום 24.12.2015 החליט בית המשפט קמא שתי החלטות נוספות האחת בקשת המשיב 9 לפיה נתבקש המערער להוציא מהתיק את כל המוצגים שהוגשו כנספחים לתצהיר בית המשפט קמא קבע כי "גם לו הייתה חסכמה של כל הצדדים לאפשר לבעל דין להגיש תצהיר בן 606 סעיפים ואלפי עמודי נספחים, חובתו של בית המשפט הייתה לא לאפשר זאת בנסיבות העניין כיוון שמדובר בתצהיר אשר חלק גדול ממנו אינו רלוונטי לתביעה. חובה על בית המשפט לתת החלטות שיסעו להכרעה בשאלות אשר שנויות במחלוקת. קל וחומר שעה שהנתבעים טענו כי יש בכך לגרום לעיוות דין כפי שנטען בבקשה להוצאת התצהיר ונספחיו. באותה החלטה נתבקש המערער להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתביעה.
15. מכאן אחר שההליך נוחל בדרך של עדויות ראשיות בעל פה אין כל מקום לדון בהחלטות בית המשפט כיצד לנהל את הדיון בבית המשפט קמא ויש למחוק את הבקשה לצירוף תצהיר. המה גם שבית המשפט אף קבע בהחלטתו כי מכל נימוקיו יש טעם מיוחד להוצאת התצהיר ראה החלטה מיום 24.12.2015.
16. אם בכך לא די, כדי להבין את האבסורד בבקשתו של המערער לצרף את התצהיר כראיות חדשות בתיק הערעור, נפנה את בית המשפט הנכבד **להודיע הצהרת עצמה**. מבין ההחלטות עליו מערער המערער, ערער כלולה גם ההחלטה מיום 13.12.2015, אותה החלטה הקובעת כי יש להוציא את התצהיר מהתיק ולשמוע את העדויות בעל פה. המערער, מקדיש פרק ארוך ונכבד לטענות הנוקפות את ההחלטה, נפנה את בית המשפט להודעת הערעור החל מסעיף 153 להודעת הערעור ואילך.
17. מכאן, לא ברורה כל בקשת המערער ממבקש לצרף את התצהיר כראיה לערעור, שעה שעל אותה החלטה הקובעת כי יש להוציא את התצהיר מהתיק מוגש ערעור? למעשה מבקשה המערער לקבל את התצהיר לתיק הערעור ולקבל טעם אותו הוא מבקש בערעור עצמו. למעשה מדובר בתירתי דסתר. ממה נפשך? אם מוגש הערעור על ההחלטה, ברור ומובן כי, היה ובית משפט נכבד זה יקבל את הערעור, אזי בא לציין גואל מבחינת המערער, התיק יוחזר לבית המשפט קמא, אם לא יקבל את הערעור בסוגיה זו מכאן מה יוגש ויצורף התצהיר לתיק? **אין מדובר בראיה חדשה!** ראה להלן תקיפת הסוגיה של הגשת ראיות בערעור.
18. המערער אמור להגיש את עיקרי הטענות בסוגיה זו לשכנע את בית המשפט הנכבד כי, שגא בית המשפט קמא בכך שהחליט שלא לשמוע את התיק על הדרך הקבועה בתקנות, שמעט עדויות בעל פה ולא על פי ההריג שמעית העדויות הראשיות על פי תצהירים. לעניות דעתנו הצנועה אין כל סיכוי שבית משפט של ערעור יתערב בדרך ניהול תיק בבית משפט קמא.

19. מכאן, אין זה ברור, כיצד מבקש המערער לצרף את התצהיר כראיה חדשה בערעור שעה שעל סוגיה זו תלוי ועומד ערעור. זו איננה סוגיה של צירוף ראיות לערעור אלה או אחרות.
20. גם מן הדין הדיוני והמשפטי אין לבקשה זו ולערעור בסוגיה זו על מה שיסמוך שכן כאמור, בית המשפט של ערעור לא יתערב בשיקול דעתו של בית המשפט קמא בענייני נוהל ויעילות הדיון. במיוחד שעה שבית קמא לא חייב לנהל את הדיון על דרך של שמיעת תצהירים, נהפוך בית המשפט חייב הוא לשמוע את התיק על דרך של שמיעת עדויות בעל פה להתרשם מהעדים באופן ישיר ולא על דרך של תצהירים.
21. ונוסיף ממה נפשך? ונגיח כי בית משפט מקבל את הבקשה, המשמעות כי יש צורך לנהל את המשפט מחדש בפני בית משפט נכבד זה, שכן המשיבים לא חקרו את המערער על תצהירו אלא על עדותו הראשית בעל פה, כמו כן במידה והמערער מגיש תצהיר ומבקש כי תצהירו יוגש לבית משפט נכבד זה, מקופחות זכויות המשיבים שלא הגישו תצהירים לתיק ועדותיהם נשמעו בעל פה. מכאן, מה שמבקש המערער הוא לא הגשת ראיות חדשות אלא שמיעת התיק בפני בית משפט נכבד זה בשנית. מובן שאין לעשות כן ויש לדחות מיניה וביה בקשה זו.
22. כל זה נוסף כי הבקשה כמובן לא עונה על הקריטריונים של הגשת ראיות בערעור עליה אנו נותנים תשובתנו להלן. תצהיר איננו ראיה ולכן איננו עונה כלל על הדרישה הקבועה בתקנות. יחד עם זה נתייחס לבקשה לצירוף ראיות ומה שנקבע בפסיקה לעניין זה.
23. עוד נוסף כי, די אם מעיינים בתיק בבית המשפט קמא כדי להבין כי תביעה טריוויאלית על נזקי רעש הפכה להיות תיק מפלצתי, המערער איננו בוחל בהטרדת בית המשפט בכל דרך שהיא ונוהג כך גם בבית משפט נכבד זה. בית המשפט קמא הבין עם מי יש לו עסק ותכון עשה בהחלטותיו.

צירוף ראיות חדשות בשלב ערעור

24. כידוע קובעת תקנה 457.
- "(א) בעלי הדין בערעור אינם זכאים להביא ראיות נוספות, בין בכתב ובין בעל פה, לפני בית המשפט שלערעור, ואולם אם בית המשפט שבערכאה קודמת סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבלן, או אם בית המשפט שלערעור סבור שכדי לאפשר לו מתן פסק דין, או מכל סיבה חשובה אחרת, דרושה הצגת מסמך או חקירת עד, רשאי בית המשפט שלערעור להתיר הבאת הראיות הנוספות.
- (ב) התיר בית המשפט שלערעור הבאת ראיות נוספות, ירשום את הטעמים לכך ויפרש את העניינים שבהם יש לצמצם את הראיות."
25. מי שמבקש להגיש ראיות חדשות בערעור, צריך לעבור שתי משוכות, האחת לשכנע את בית המשפט כי, בית המשפט קמא סירב לקבל את הראיה או אם בית המשפט סבור כי הראיה נחוצה כדי ליתן פסק דין. נקבע כי יש להבחין בין ראיות להוכחת עובדה לפני מתן פסק הדין וראיה לאחד מתן פסק הדין.
26. באשר לאותן ראיות אשר הין לפני מתן פסק הדין וזה המקרה שלפנינו החלכות בנדון הין חד משמעיות:
- "אם המבקש ידע על הודות הראיה ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה ובהנחה כי נהג בתום לב על המבקש להופיע כי אי הבאת הראיה נבעה מנסיבות שאינן תלויות בו ועליו לשכנע את בית המשפט בדבר תום לבו בעת הגשת הבקשה" ראה בנדון ע"א 27/91 קבלו נגד שמעון עבודות מותכת מט(1) 458, 459 ראה ע"א 801/89 כהן נגד שבאם מו (2) 136 ראה ע"א 391/01 כספי נגד נס פ"ד נ"ו (6) 752.

27. מילים אחרות, מי שמגיש בקשה מעין זו לבית המשפט חייב לשכנע את בית המשפט בשני פרמטרים **האחד** אי הגשת הראיות נבעה מנסיבות שאינן בשליטתו. והשנייה חשיבות המסמך.

28. בעמ' 06 / 7926 **אדרי-אל ישראל בע"מ נ' הוועדה המקומית לתכנון ובנייה גליל עליון** (פדאור (לא פורסם) 09 (16) 553), עמ' 7 קבע בית המשפט כי :

"הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור אינה מתאפשרת בנקל, משום שככלל ובחיעדר נימוקים מיוחדים על בעל הדין להציג את מלוא מסכת הראיות מטעמו בפני הערכאה הדיונית ואין הוא רשאי לפצל את הבאתן. מה גם שערכאת הערעור אינה שומעת עדים ואינה מקיימת חקירות ואילו החזרת הדיון לצורך שמיעת הראיות הנוספות תגרום להארכת הדיון והזנמתו ללא סוף (ראו ע"א 8128/06 לוינון נ' ארנון, פסקאות י"ט-כ"א (טרם פורסם, 3.2.2009)). לעניין חוספת ראיות בשלב הערעור הבחינה הפסיקה בין ראיה המוכיחה עובדה שאירעה טרם מתן פסק-הדין בערכאה הדיונית לבין ראיה המוכיחה עובדה שאירעה לאחר מתן פסק-הדין. ראיות הנוגעות לעובדות מן הסוג הראשון, שקיומן קדם למתן פסק-הדין בערכאה הדיונית, ניתן להגיש לערכאת הערעור רק אם המבקש לא ידע על קיומן ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה, ובלבד שנהג בתום לב (ראו: ע"א 1249/04 אדהם נ' רביע, פסקה ז' (לא פורסם, 8.11.2006); ע"א 2732/05 עאצי נ' רשות הפיתוח, פסקה 17 (טרם פורסם, 18.12.2007)). עם זאת ייתכנו מקרים חריגים ונדירים בהם תותר הגשת ראיות לערכאת הערעור אף שלא הוגשו לערכאה הדיונית בשל מחלל של בעל דין, וזאת כאשר יש בראיות החדשות חשיבות מכרעת לצורך בירור האמת העובדתית וקביעת הזכויות המהותיות של בעלי הדין (ראו ע"א 11294/05 מורדוך נ' המגן חברה לביטוח בע"מ, פסקה 15 (טרם פורסם, 2.7.2008)). ככלל אין בית המשפט נוטה לקבל ראיות בשלב הערעור גם אם אלה נוגעות לעובדות שנוצרו אחרי מתן פסק-הדין, אך שונה הדבר כאשר יש בכוחן של ראיות אלו להשפיע השפעה של ממש על תוצאות המשפט (ראו והשוו: ע"א 125/68 מחסני החמצן בע"מ נ' עזבון המנוח פנחס ברנשטיין, פ"ד כב(2) 914, 921 (1968); משה קשת הזכויות הדיוניות וסדר הדין במשפט האזרחי - הלכה ומעשה כרך ב 1307 (מהדורה 15, 2007)).

29. לכך נוסיף את שאומר בית המשפט: אכן, ברגיל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בממצאים עובדיים שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית, באין עילה מבוררת לעשות כן. לא כך הדבר, כאשר מדובר בשאלה משפטית, או כאשר מדובר בהתערבות בחסקת מסקנות של הערכאה הדיונית (ראו למשל: ע"א 5997/92 מלק נ' מנהל עיזבון הרב יהושע דויטש ז"ל, נא 15 (1) 1997; ע"א 1769/04 אורן נ' בתן) פורסם בנבו, 13.7.2006; ע"א 232/55 היועץ המשפטי לממשלה נ' גרינולד, יג 2189 (1958); ע"א 23/81 הרשקו נ' אוריבך, מב (3) 749 (1988); ע"א 548/78 שרון נ' לוי, לה (1) 736 (1995)).

30. דוע, בבחינת השאלה האם להתיר הגשת ראיה חדשה בשלב הערעור, ישנם שני שיקולים מרכזיים. האחד, כי אותה ראיה לא הייתה, מצויה קודם לכן ברשותו של המבקש להגשה, כאשר הדבר לא נבע מושלנות מצדו ואין חשד לחוסר תום לב מצדו בעת הגשת הבקשה) ע"א 8021/03 אלישע נ' אלישע, פ"ד נט(3) 337, ע"א 411/81 זידאן נ' עידיר, פ"ד לח(3) 449; ע"א 371/81 נוריאל נ' אלישיך, פ"ד לז(4) 600. (השיקול השני הינו מידת חשיבותה של הראיה החדשה לדיון והאם יש בה כדי להביא לשינוי התוצאה שאליה הגיעה הערכאה הקודמת) ע"א 105/05 דהאן נ' קסון, (10.11.05) ע"א 3757/13 זאב בודגשטיין נ' עיריית חיפה. (21.7.16)

31. ברע"א 4543/07 ירון אביסדריס נ' קצין התגמולים, התבקשה חוספת ראיה לערעור בשל החלטת עורך-דין. כבי' ביהמ"ש העליון קבע כדלקמן: "מדובר בחריג לכלל. ברי אם כן כי למחדלו של בעל הדין שנמנע מלהגיש את אותן ראיות יש ליתן הסבר טוב ומשכנע. הסבר שכזה לא נמצא במקרה שלפניי, וודאי שאין בעצם חילופי ערכי הדין שייצגו את המבקש כדי לבסס הסבר שכזה. הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור אינה יכולה להפוך דרך לעריכת מקצה סיפורים לטעויות שנעשו לשיטת עורך הדין הנוכחי, על ידי עורך הדין הקודם".

32. ברע"א 7943/06 שמשון חלל נ' מדינת ישראל קבעה כבי' השופטת ארבל כי: **"לא שוכנעתי במקרה זה, כי לא היה בידי של המבקש להביא את הראיות בדיון בפני**

הערכאה הדיונית ומכל מקום, אין בהסברים שסיפק כדי להצדיק את הימנעותו מהבאת הראיות.

33. בע"א 538/82 נצראל נ' רג'ואן פ"ד לו (2) 722, 730 נקבע כי בית המשפט יתיר הגשתן של ראיות נוספות לאחר מתן פסק הדין, אם המבקש לא ידע על הראיה ולא יכול היה לגלותה בשקידה ראויה, ובלבד שנהג בתום לב.

34. בע"א 5429/04 מאיר בתו נ' מדינת ישראל ואח' (פורסם בגבו) קבע כב' ביחמ"ש העליון כדלקמן: "המערער ביקש להביא ראיות נוספות. לטענת המושב אין בראיות אלה תרומה להכרעה בפלוגתאות שבמחלוקת או לשינוי קביעות בית המשפט המחוזי. דין בקשת המערער להגשת ראיות נוספות – להידחות. כלל ידוע הוא כי בקשה להוספת ראיה בדין בבית משפט מתאפשרת במקרים מעטים. בענייננו מדובר על ראיות שהיו בידי המערער עוד קודם למתן פסק הדין בבית משפט מחוזי. הכלל הוא כי לא ניתן להתיר הגשתן של ראיות נוספות אלא אם הוכח כי המבקש לא ידע עליהן ולא יכול היה לגלותן בשקידה ראויה ובלבד שנהג בתום לב (ע"א 801/89 כחן נ' שבאם, פ"ד מו(2) 136, 142 (1992); י' זוסמן סדרי הדין האזרחי 848 - 849 (מח' 7, 1995)). המערער עצמו מצהיר כי שתי הראיות אותן הוא מבקש להביא בפני בית משפט היו בידיו עוד בטרם הגשת תצהיר עדות ראשית וכי הם לא נמסרו משום שהמערער ביקש שלא להעלות מחלוקת מיותרת. איני רואה מקום לחרוג מהכלל הנוגע להבאת ראיות נוספות."

35. במקרה שלנו המערער מודה כי כל הראיות היו בידו ובידי עדיו בעת ניהול המשפט ושמיעת העדויות. לטענתו נספחים לתצהירו היו חוות שעת זו או אחרת ו/או מסמכים אלו או אחרים אותם הוא מבקש לצרף. בית המשפט קמא לא מנע ממנו את הגשת הראיות, בעת שמיעת העדויות, המערער הוא שבחר אלו עדים להביא איזה ראיות לצרף וכיצד לנהל את התיק. המערער סיים את עדותו וסיים להביא את ראיותיו אין בנמצא החלטת כלשהי לפיה בית המשפט קמא מנע מהמערער להעיד עד זה או אחר ו/או להמציא ראיה זו או אחרת בעת שמיעת העדויות, אין למערער אלא לבוא בטענות אל עצמו אם סבר כי מסמך זה או אחר חשוב לעניין הוכחות טענתו ו/או עדות זו או אחרת של מומחה שצירף חוות דעת יש להשמיעה. לעניין חוות שעת מדובר בעדת עד ולא בנמצא כל החלטת שמנעה מהמערער להעיד כל מומחה שבו הוא חפץ.

36. מכאן בית משפט נכבד זה לא אמור להורות על צירוף ראיות שכאלה על פי כל הקריטריונים שהצגנו לעיל.

37. המערער סובר כי הוא מנהל משפטים בינו לבין עצמו כאילו לא קיים שופט במשפט או צד שכנגד. המערער מבקש לצרף מסמכים שלא צורפו בבית המשפט קמא, עליהם לא חקרנו, לא יכולנו לחקור עליהם, ומכאן, צירוף ראיות בשלב דיוני זה המשמעות היא ניהול משפט מחדש. לא לשם כך מוגש ערעור.

38. מכאן, אין כל הצדקה להתיר למבקש צירוף ראיות בשלב הערעור ונדן קיפוח זכות המשיבים להגיש על ראיות ו/או לחקור על עדויות אלו וממציאים אלו. נראה כי כל שעושה המערער כחוט השני הינו הטרדת בתי המשפט, סרבול הליכים שלא לצורך, אי אבחנה בין טפל לעיקר.

39. כל זאת ועוד, יש לזכור כי המערער הוא שהעיד את עדיו שמסרו חוות דעת ונחקרו עליהן, עדים אלו היו העדים המרכזיים בעניין טענת הרעש, עדים אלו הקדימו חוות דעת מקצועיות עליהן חקרנו, ולא ברור כיצד ניתן בשלב הערעור לבקש כי יוגשו מסמכים שלא הוגשו לבית המשפט קמא והללו לטענת המערער היו בידו.

לעניין הקלטת הדיון

40. אנו מתנגדים מכל וכל להקלטת הדיון, לא ברור מה מיוחד בתיק בו עסקין מול אלפי תיקים המנוהלים בבתי המשפט השונים. נושא הקלטות הדיונים של המערער כבר הגיע לבית המשפט העליון שפסק כי אין כל מיוחדות בתיקו של המערער המבקש חדשות לבקרים את הקלטת הדיון ולכן יש לדחות את הבקשה. ראה רע"א 3057/19. ראה גם התייחסותו של בית המשפט קמא לעניין זה החלטת מיום 24.12.2015.

41. די בחפניה למקצת הבקשות וחהחלטות שניתנו בתיק בבית המשפט קמא שלא לדבר על בקשות רשות הערעור לבית משפט נכבד זה וכן לבית המשפט העליון כדי להבין כי יש בפני בית המשפט מטרידן בלתי נלאה שאין ליתן לו כל סעד להכביד על ניהול ההליך התיקן ויש לשים סוף לדיונים המתמשכים ועיניו חדין אותנו עוברים המשיבים.

42. לאור כל האמור, אנו מתנגדים מכל וכל לבקשה שאיננה עולה כלל באף אמת משפטית ראוייה בסוגיית צירוף ראיות בהליך של ערעור, נבקש מבית המשפט לדחות את הבקשה לחייב את המבקש בהוצאות לדוגמא שכר טרחת עורכי דין ומע"מ.

אריה לוג, עו"ד
ב"כ המשיבים

100000

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ"י נציגות הבית המשותף ואח'

במני כבוד השופט הבכיר מיכאל תמיר

תובע אילן מנחם קירשנבאום

נגד

נתבעים

1. נציגות הבית המשותף
2. אבי טל
3. הניה גודש
4. יורם רוזנבאום
5. רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף מינסקי
8. אורית מוזס
- ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי
9. אלכסנדר פרידמן
- ע"י ב"כ עו"ד טננבוים

החלטה

1. ההחלטה ניתנת בהמשך לדיון שהתקיים ביום 8.12.15 במעמד הצדדים ועל רקע בקשות תלונות ועמדות בתיק, וביניהן בקשת התובע להגיש ראיות נוספות לאחד שהגיש את תצהיריו וקבע מועד דיון הוכחות ליום 31.12.15.
2. התובע הגיש את תצהיריו לתיק ביום 26.10.15 ובאותו יום הגיש בקשת ליימון שני עדים נוספים ולחומצות תקליטורים שברשותו ביום הדיון. התובע מייצג את עצמו בדיונים ללא עורך דין מטעמו, ובמהלך הדיון האחרון התברר שמדובר בבגל דין שלמד משפטים, סיים התמחות אצל עורך דין, נזר בייעוץ מעורכי דין ובחר שלא להקדש מיוצג בתביעה שבפני.
3. הנתבעים ביקשו לכוזק את תצהיר עדותו הראשית של התובע כהתיק, בין היתר, משום שלטענתם הוגש בתיק בלתי סביר - 87 עמודים, 606 טעמים ומאות עמודי נספחים - באופן המחייב דחיית של מועד דיון ההוכחות הקרוב שנקבע. מוזבר בתביעה כספית ע"ס 89,306 ש"ח שהגיש התובע נגד תשעה נתבעים. הנתבעים טוענים כי אם בית המשפט יקבל את התצהיר לתיק, יגרם הדבר לסרבול הדיון, בזבוז זמן שיפוטי יקר וכן ייגרם לנתבעים נזק רב. הועלתה התנגדות ליימון הנדנים ואשר להגשת התקליטורים הנ"ל נטען כי יש לעשות כן בהתאם לתקנות והוראות הדין.
4. ביום 10.12.14 התקיים דיון במעמד הצדדים ונקבע, בין היתר, כי על התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 10.2.15 (תוך 90 יום), על הנתבעים להגיש את תצהיריהם תוך 60 יום מיום קבלת תצהירי התובע וכן נקבע דיון הוכחות ליום 22.6.15 לשעה 9:30.

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות הבית העשירי ואח'

5. התובע הגיש מספר רב של בקשות בהסכמה להארכת מועדים שונים להגשת תצהירי עדות ראשית מטעמו לתיק. התובע טען בבקשותיו, בין היתר, כי אמו חלתה והוא נדרש לסייע לה. לא היה בבקשות הקודמות כדי להביא לדחיית מועד דיון ההוכחות אשר נקבע ליום 22.6.15 ולכן בית המשפט נעתר לבקשות המוסכמות כמבוקש, פרט לבקשה האחרונה שהוגשה ביום 27.5.15. בקשה זו הוגשה כחודש לפני מועד דיון ההוכחות שנקבע, ובה ביקש התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 25.10.15, להאריך את המועד להגשת תצהירי הנתבעים עד 45 יום לאחר מכן וכן ביקש לדחות את מועד דיון ההוכחות, תוך ציון מספר מועדים אפשריים, שהמאוחר ביניהם היה 21.4.16, כ - 10 חודשים לאחר מועד דיון ההוכחות שנקבע.
6. בקשת התובע לדחיית מועד הדיון למועד הנייל נדחתה, ובית המשפט הציע לצדדים לנהל דיון הוכחות בתיק ללא תצהירים או לחילופין להגיש תצהירים תוך פרקי זמן קצרים כדי להימנע מדחיית דיון ההוכחות שנקבע. ביום 28.5.15 הגיש התובע בקשה נוספת "לעיון בהחלטה מחודש" שבה נטען כי יום קודם למועד דיון ההוכחות שנקבע בתיק זה מתנהל דיון גדול אחר במעמד אותם צדדים בפני המפקחת, וגם מטעם זה נדחה מועד הדיון, דחייה קצרה של מספר שבועות ליום 19.7.15. לביכ הנתבעים 1-8 וזמן לשירות מילואים ב- 19.7.15 ומשעמדו הנתבעים על כך שיקבלו זמן מספיק להכנת תצהיריהם כפי שהיוה לתובע, נקבע כי על התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 16.9.15 ומועד דיון ההוכחות נדחה ליום 31.12.15 לשעה 9:30.
7. משלב זה ואילך החל התובע להגיש בקשות רבות ומסופות להארכת המועד להגשת תצהיריו ללא הסכמת הנתבעים - בבקשות שהוגשו מיום 9.9.15 ועד ליום 11.10.15. בבקשה האחרונה ביקש התובע להגיש את תצהיריו עד ליום 13.10.15. הבקשות הוגשו סביב תקופת החגים שבחלק ניכר ממנה שהה החיי"מ בחו"ל. לא היה בבקשות אלו כדי לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע, ולאור האמור לעיל ניתנו החלטות במעמד צד אחד שלפיהן המועד יוארך, אלא אם תהיה התנגדות ואז החלטה אחרת, ואם תהיינה התנגדויות הבקשות תידונה מראשיתן. במצב דברים זה ובחשדל החלטת אחרת, המועד האחרון להגשת תצהירי התובע היה ה- 13.10.15.
8. למרות כל האמור לעיל ולמרות הזמן הרב שעמד לירותו של התובע כדי להכין ולהגיש את תצהיריו, התובע הגיש את תצהירי העדות הראשית מטעמו באיחור ביום 26.10.15, וזאת ומבלי להגיש בקשה להארכת המועד להגשת תצהיריו.
9. נוסף על כך, התובע ביקש להזמין עדים נוספים מבלי שיגישו תצהיר או חוות דעת, וזאת אף שלא פנה אליהם קודם לכן בבקשה שיכינו תצהיר או חוות דעת, וכן ביקש כי ביום דיון ההוכחות יתפזר מסמך של מר רון יוסף משנת 2008 שצורף כנספח 54 לתיצהירי לחוות דעת, וזאת כאמצעות הוספת "פיסקת אזהרה" של העד במהלך עדותו הראשית. כמו-כן ביקש התובע, בין היתר, לאשר לו להגיש חוות דעת נוספת של מומחה אשר טרם חזנה, שכן טרם איתר את המומחה (וזוהו אינה ידועה).

ת"א 14-04-31253 קידשנבאוס נ' נציגות הבית המשפט והח'

10. בייב נתבע 9 התנגד לבקשת התובע להגיש חוות דעת נוספת לתיק שלא הוגשה יחד עם ראיות התובע.
- בייב נתבעים 8-1 הגיב לבקשת התובע הגיל, התנגד לה וכן ביקש להורות על מחיקת תצהירו של התובע
- מתחיק לאור חיקפו, הסרבל שדרך בדיון בו וכן הטק וחזמן השיפוט היקר אשר ייגרם לכל הצדדים
- אם התצהיר ישאר בתיק כפי שהוא. עוד נטען כי אם בית המשפט ישאיר את התצהיר "חמפלצתי"
- הגיל בתיק, לא יהיה מנוס מדחיית מועד דיון ההוכחות שנקבע. בייב נתבעים 8-1 הוסיף כי השימוש
- בתצהיר נועד לייעל ולחקל על החליק המשפטי ולא לחכבד עליו, וציין כי החליק של הגשת תצהירי עדות
- ראשית הוא החריג לכלל הקבוע בתקנות סדר הדיון האזרחי שלפיו העדויות יינתנו בעל-פה ללא
- תצהירים. כמו-כן נאמן כי אין בבקשה לזימון העדים והתייחסות לשאלה האם התובע פנה לעד רון יוסף
- והאם ביקש ממנו להגיש תצהיר או חוות דעת קודם לכן.
- בייב נתבעים 8-1 ביקש כאמור למחוק את תצהירו של התובע מהתיק ולקיים דיון הוכחות ללא תצהירים
- או לחילופין להורות על הגשת תצהירים קצרים ורלוונטיים לתיק תוך פרקי זמן קצרים כדי לקיים דיון
- הוכחות במועד הקרוב שנקבע. נוסף על כך, לאור המצב שנוצר וחיות שהתובע ביקש להגיש ראיות
- נוספות, התבקש בית המשפט לקבוע קדם משפט בתיק בהקדם. התובע הגיש תגובה ארוכה מאוד בת
- 95 טעמים שבה ביקש, בין היתר, להורות את בקשתם של נתבעים 8-1 תגיל ולא לקיים דיון קודם משפט,
- אולם בבקשה זו נדחתה ונקבע דיון שהתקיים ביום 8.12.15 במעמד הצדדים.
- במהלך דיון קדם המשפט חזרו הצדדים על טענותיהם והנתבעים הוסיפו וביקשו לחייב את התובע
- בהפקדת ערובה להבטחת הוצאות התביעה אם התביעה תידחה.
- במהלך הדיון טען התובע, בין השאר, כי היה עליו לכתוב הרבה מאוד בתצהירו כדי לבסס טענת
- "קנוניה" נגדו - טענה אשר לא מופיעה בכתב תביעתו. בית המשפט שאל את התובע במהלך הדיון היכן
- קיימת טענה זו בכתב התביעה והיכן מופיע פירוט בנוגע לתביעתו לקבל 41,000 ₪, בין היתר בגין הפסד
- דמי שכירות, אך התובע לא הציג תשובות מספקות על כך והוסיף כי אין בכוונתו לחשוף בדיון זה את
- טענותיו ויעשה זאת רק בסיכומיו. מהדיון עלה כי התובע לא ביקש לקבל תצהיר או חוות דעת ממר רון
- יוסף ומעד נוסף קודם לכן. כשנשאל התובע מהו המועד המאוחר ביותר שבו מומחה מטעמו תוך חוות
- דעת בקשר לגופלס הרעש מהמעליות, ציין מועד של למעלה מ-7 שנים לפני הגשת כתב תביעתו.
- בייב נתבעים 8-1 טען, בין היתר, כי מעולם לא ראה התנהגות כזאת של צד לתיק וכי התובע עשה
- שימוש ציני בחליכי בית המשפט, לוקח אקדח ומכוון אותו לרקח של לקוחותיו שרובם בשנות ה-80
- לחיותם ומאלץ אותם להיות שבויים בתביעה שכולה ערכי מטריד בלבד. עוד נטען כי בתביעה שבפנינו
- ישנם רכיבים שנראה כי אין אפשרות לחובית אותם כגון הפסד דמי שכירות וכן רכיבים של פיצוי עבור
- נוק לא ממוני הנתונים לשיקול דעת בית המשפט ללא חוכמה כלשהי, ולכן מה שגוהר הוא תביעה בגין
- החזיר עבור הכנת חוות דעת בלבד. בייב נתבעים 8-1 טען כי התובע פתח בן שהוואגורס נזק רב לנתבעים
- ולבית המשפט משום שהוא מבזבז את זמנם היקר, ובית המשפט חייב לומר את דברו בקשר לכך ולשים
- לזה סוף, שכן כולם שבויים בידיים של אדם שביקש אורכות במשך ששה חודשים ועושה צחוק מכולם.

ת"א 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואר'

- 1 בקשה זה נטען כי הזמן השיפוטי הוא יקר ומתזדמנים רבים בתיק זה ובתיקים אחרים מתכנס לקבל
2 את יומם בבית המשפט, אולם התובע גזל מחס ומן יקר, ולכן יש לחייב אותו בהוצאות לדוגמה לסוכת
3 אוצר המדינה ובחוצאות לטובת התובעים.
4
5 14. ב"כ נתבע 9 הצטרף לדברי ב"כ נתבעים 8-1 ואף הציע לתובע למחוק את תביעתו ועד התחייבות לא
6 להעלות נגדו טענת התיישנות כדי שיתארגן מחדש ובצורה ראויה. התובע חודיע כי איננו מסכים לכך.
7
8 15. לשאלת בית המשפט כמה עדים מבקש התובע להזמין, השיב כי הוא רוצה שתשעה - שבעה עדים שביקש
9 להזמין קודם לכן ושניים נוספים. כמו-כן עלה כי התובע טרם הסדיר שכר עדות עם כל העדים, לרבות
10 חנן רון יוסף ועדים נוספים. ב"כ נתבע 9 ציין כי יש לו עד אחד בלבד וב"כ נתבעים 8-1 חודיע כי אולי
11 שלוש או ארבעה דוידים יגיעו לחניד.
12
13 16. ב"כ התובעים חזרו על הבקשה לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיהם אם תתביעה
14 תידחה והוסיף כי גם מתצחירו של התובע עולה שמצבו הכלכלי בכי רע.
15
16 **דיון**
17
18 17. התובע טוען כי החל לעבוד על הכנת תצהירו וראיותיו לראשונה ביום 26.6.15. לגישתו של התובע הוא
19 עדיין לא הגיש את מלוא ראיותיו לתיק שכן הוא מבקש, הלכה למעשה, להפוך מסמך משנת 2008 לחוות
20 דעת בתיק וכן להגיש חוות דעת מספיק שטרם הוכנה משום שטרם מצא מומחה שיחיה מוכן להכין
21 עבדו חוות דעת כזאת.
22
23 18. התובע הגיש את התביעה דגן על סך 89,306 ₪ ביום 22.4.14 נגד 9 נתבעים שונים. בבסיס תביעתו נטען
24 כי הנתבעים אחראים למטרד ריש קשה מאוד שמקורו במעלית בבנין - מטרד שממנו סבל במשך
25 כשלוש וחצי שנים. בסעי' 20 לכתב התביעה נטען כי הרעשים החלו במחצית השנייה של שנת 2004. בסעי'
26 74 לכתב התביעה ישנה התייחסות לכך שהרעשים חזרו ביום 21.8.07. סך של 41,000 ₪ נתבע בגין
27 "הפסד דמי שכירות מוטבציאלים ו/או דמי שימוש ראויים במשך כל זמן המטרד", סך של 25,000 ₪
28 עבור "פיצוי בגין נזק לא ממוני", סך של 18,000 ₪ עבור "שכר בטלה, אובדן שעות עבודה, והחזרים
29 שונים על הוצאות שונות בגין הטיפול במעלית ומטרד הריש", 614 ₪ עבור החזר בגין הכנת חוות דעת
30 מיום 14.12.04, סך של 4,352 ₪ עבור הוצאות בגין הכנת שתי חוות דעת - אחת מיום 2.10.05 והשנייה
31 מיום 20.3.06 וסך של 340 ₪ בגין החזר הוצאות עבור חוות דעת שניתנה לתובע בע"פ ביום 13.3.07.
32
33 19. בית המשפט נאלץ להקדיש כמה שעות לקריאת תצהירו של התובע על נסמחו. ניכר כי התובע נצל את
34 האורכות שקיבל במהלך חודשים רבים כדי לכתוב "ספר" ובו פרקים רבים גדושים בפרטים שחלק ניכר
35 מהם אינם רלוונטיים כלל לתביעה שבפנינו. התובע מתייחס במאות שעיפים בתצהירו לתלכיים
36 משפטיים רבים אחרים ולטענות שאינן מוזכרות בכתב התביעה והן בגדר הרחבות חזית אסורות.

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות תביעת המשותף ואח'

- 1
20. היקפו של התצהיר והפירוט הרב בו שלא לצורך אכן מכבדים על ניתוח התיק שבפני. אמנם בתצהיר
- הארוך והמסורבל ישנם גם סעיפים רלוונטיים המתייחסים למדידות השונות שנמשו בנוגע למפלס הרגש
- בתקופות הרלוונטיות ולחנות דעת שהובנו בעבר כדי לבסס זאת, אך מדובר במספר מצומצם מתוך כלל
- 606 הסעיפים בתצהיר.
21. בסעי' 59 לתגובת התובע לבקשה מס' 40 של הנתבעים טען התובע כי "אין אף סעיף מיותר בתנ"י
- מסעמי ואין אף עמוד מיותר בראיות שהוגשו. לכל דבר שהוגש יש רלוונטיות, וניתן לדברים
- התייחסויות במקום ובזמן הנכונים. זאת גירסתו! והנתבעים צריכים להתמודד איתה בגישור המתהלי
- ולא ע"י תבלה בגישור הדיוני". אולם כאמור לעיל, סעיפים רבים בתצהירו של התובע אינם רלוונטיים
- לתביעה שבפניו ואין לבית משפט זה כל כוונה להכריע בשכסוכים משפטיים אחרים בין הצדדים או
- לדון בטענות שאין להן כל קשר ורלוונטיות לתביעה שבפניו תוך בזבוז זמן שיפוטי יקר. בית המשפט
- דוחה את טענת התובע שלפיה הוא רשאי לכתוב מה שהוא רוצה בתצהיר והנתבעים רשאים לחקור או
- לא לחקור אם הם סבורים כי התובן לא רלוונטי.
22. התובע מועלה טענות רבות על כך שבי"כ הנתבעים אינו פועל בנדרש מ"קצין בית המשפט", אולם גם
- התובע אשר מייצג את עצמו הוא בגדר "קצין בית המשפט" ומוטלת עליו החובה לסייע לבתי המשפט
- ולמערכת לעשות צדק, מבלי לבזבז את המשאב היקר של זמן שיפוטי. התצהיר מסול ואין לקבלו לתיק.
- על כל בעל דין או עורך דין לעסוק תצהיר הולם לתיק שבפניו. לו היה התובע מיוצג, בא כוחו לא היה
- מגיש תצהיר כזה לתיק ואף לא היה מבקש בקשות להארכת מועד כדי להגיש בסופו של דבר תצהיר
- באופן ובחיקף שהגיש התובע.
23. נוסף על כך, תצהירו של התובע חוגש באיחור ביום 26.10.15 ללא בקשה להארכת מועד וללא הסבר
- לאיחור בהגשת התצהיר. מבקשת התובע מיום 9.9.15 עולה כי היה עליו להגיש את תצהירו לכל
- המאוחר עד ליום 20.9.15 וכן להגיש תווה דעת עד ליום 11.10.15. לבקשת התובע הארוך המועד להגשת
- התצהיר כמות פעמים "בהתאם להתנגדות ואו החלטות אחרות" ובסופו של דבר נקבע כי על התובע להגיש
- את תצהירו עד ליום 13.10.15. משהתנגדו הנתבעים לבקשות התובע הנייל היה מקום לדון בבקשות
- אלה מראשיתו, ומכל מקום היה על התובע להגיש את תצהירו לכל המאוחר עד ליום 13.10.15.
24. לאור כל האמור לעיל, אני מורה על מחיקת תצהיר עדותו הראשית של התובע וכל מה שצורף אליו
- והוגש לתיק ביום 26/10/15.
25. דיון ההוכחות בתיק כבר נדחה פעמיים והמפגש השלישי נקבע ליום 31.12.15 בשעה 9:30. לו היה בית
- המשפט מקבל את תצהירו של התובע לתיק, היה עליו לתת לנתבעים זמן סביר להגשת תצהירם

ת"א 14-04-31253 קיר'שנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1 מטעמים, ובמעב זה היה צורך לדחות שוב את מועד הדיון שנקבע וכן היה מקום לחייב את התובע
2 בהוצאות ובשכר טרחת עו"ד בהתאם.
3
- 4 26. יש לדחות את בקשתו של התובע לאפשר לו להגיש בהמשך ההליך חוות דעת נוספת של מומחה שטרם
5 איתר עד היום. התובע טען כי לא מצא מומחה שייתן לו חוות דעת בעניין זה, ולדבריו הסתבר כי אחד
6 המומחים שפנה אליהם איבד את רשימו. בהעדר תצהיר של התובע המעמק מדוע לא עלה בידו להגיש
7 חוות דעת מומחה עד היום ומדוע הוא סבור שיוכל לעשות זאת בהמשך, אין להיעתר לבקשתו של התובע
8 "לשמור את האופציה" להגיש ראיות נוספות אף לאחר הגשת ראיות הנתבעים.
9
- 10 27. התובע מבקש להזמין לעדות את מר חן יוסף כדי שישקיף במהלך עדותו "פיסקות אזהרה" למסמך
11 שהוכן בשנת 2008. פירוש הדבר הוא כי התובע מבקש להגיש חוות דעת של מומחה ביום דיון ההוכחות
12 לראשונה, וזאת לאחר הגשת הראיות מטעמו ומטעם הנתבעים. לו התיר בית המשפט הגשת חוות דעת
13 לראשונה במועד זה, היה בכך כדי לפגוע בזכויותיהם הדיניות והמהותיות של הנתבעים. זאת ועוד,
14 מהדיון עלה כי התובע כלל לא טרח לבקש ממר חן יוסף להכין תצהיר או חוות דעת עבורו קודם לכן.
15 לפיכך, בקשה זו נדחת.
16
- 17 28. אשר לבקשה להמציא תקליטורים ביחס לדיון ההוכחות - חובה על בעל דין לפעול בהתאם לכלל ההוראות
18 הדיוניות והמהותיות אשר נוגעות לאופן הגשת ראיות, לרבות הקלטות ותמלילים. מעבר לכך, ראיות
19 התובע הוגשו באיחור ולכן אין לקבלן אלא בכפוף לקביעות בהחלטה זו.
20
- 21 29. בבקשה מסי' 40 מיום 3.11.15 ביקש ב"כ הנתבעים לקבוע בהתאם לתקנה 143 לתקנות סדר הדיון
22 האזרחי כי הדיון יימך ללא תצהירים אלא באמצעות עדויות ראשיות שישמענה בעל פה. בסעי' 14
23 לבקשה נטען כי אם בית המשפט לא ייעתר לבקשה לקיים דיון ללא תצהירים, יש להורות לתובע להגיש
24 תצהיר קצר תוך הגבלת מספר העמודים. בהגובה לבקשת הנתבעים הגיל הסכים התובע לתת לנתבעים
25 זמן רב כדי להכין את תצהיריהם וכן הסכים לדחות את מועד הדיון שנקבע, אך בניסיונות העניין יש
26 בעצם דחיית מועד דיון ההוכחות בפעם שלישית כדי לגרום עוול לנתבעים ולבית המשפט.
27
- 28 30. אכן נקבע בסעי' 143 לתקנות כי בסמכותו של בית המשפט לשקול הגשת תצהירי עדות ראשית במקום
29 עדות שבעל פה. כדי כי אם יש לבית המשפט סמכות לאפשר לצדדים להגיש תצהירי עדות ראשית
30 במקום עדויות בעל פה, בסמכותו לבטל החלטה להגשת תצהירים ולקבוע כי הדיון יתנהל כקבוע
31 בתקנות באמצעות עדויות בעל פה. בניסיונות העניין התובע ניצל לרעה את החלטת בית המשפט לאפשר
32 לו להגיש תצהיר עדות ראשית בכתב, ומבחינתו אף לא די בתצהירו שתוגש באיחור ביחס 26.10.15 והוא
33 מבקש להגיש ראיות נוספות בכתב, אף שאינו יודע כוון נכון לחינם.
34
- 35 31. התובע טוען כי בית המשפט אינו יכול לשנות את מה שנקבע בקדם המשפט, אלא אם ימצא כי בפניו
36 טעמים מיוחדים שיירשמו וכשהדבר יגרום לעיוות דין בתיק, כפי שנקבע בתקנה 149(ב) לתקנות סדר

תיא 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט (אח)

- 1 הדין האזרחי. ואולם, למעשה אין בתיק תצהיר עדות ראשית מטעם התובע שכן תצהירו הוגש באיחור
2 וללא בקשה לארכות מתעד. מעבר לכך, בנסיבות העניין וכפי שנקבע לעיל, קבלת התצהיר לתיק כפי
3 שהוא יגרום לנתבעים עיוות דין שכן תמנענה זכויות מהותיות ודיניות של הנתבעים, שכן מותר ימים
4 בודדים להכנת תצהירי הנתבעים אל מול חודשים רבים שבהם עמל התובע על תצהיריו. מנגד, אין
5 בהחלטה לקבוע דיון ללא תצהירים כדי לפגוע בזכויות הדיניות של התובע. התובע כבר עמל זמן רב על
6 הכנת ראיותיו ואף הכין מאות עמודי מסמכים שהוא הגיש אותם כדי לבסס את תביעתו. פרט לחוות
7 דעת מטפלת שהתובע אינו יודע מי יכין אותה, כאמור לעיל, התובע כבר אסף את כל הפרטים הרבים
8 שהיה מעוניין לאסוף לצורך ביסוס התביעה. חזקה כי בעדות בעל פה ידע התובע להזמיק בסוגיות אשר
9 רלוונטיות לתביעה שבפניו, כדי לבסס בראש ובראשונה את סכום התביעה ואת רכיביה אשר חלקם
10 זכו להתייחסות בקדם המשפט האחרון ואשר באים לידי ביטוי בהחלטה זו.
- 11
- 12 32. יצוין כי לפי טסח התקנות החדשות הצפויות להיכנס לתוקפן, בתי המשפט יעשו שימוש בתצהירים רק
13 במקרים חריגים. חיות שהתיק שבפניו ממוקד בתביעה "הפסד דמי שכירות ואו דמי שימוש דאויים",
14 עוגמת נפש, שכר בטלה והוצאות כפי שנתבע בכתב התביעה, יש בקיום דיון הוכחות ללא תצהירים כדי
15 לסייע לבית המשפט להכריע בדרך ראויה ויעילה בסכסוך שבפניו.
- 16
- 17 33. יובהר כי בסוף ההחלטה מיום 10.12.14 נקבע כי אם התובע יחיה מיעצג בדיון ההוכחות, יש להיערך
18 לסיכומים בעל פה. מטענות התובע עולה כי איננו מעוניין לקבל שירותים של עורך דין משום שהוא סבור
19 שהם אינם מבצעים את עבודתם כהלכה. אין לצל את העדר רצונו של התובע לעשות שימוש בעורכי דין
20 כדי לאפשר הגשת סיכומים בכתב בתום דיון ההוכחות. נוסף על כך, התובע חסתר מבית המשפט כי
21 למד משפטים תעשה התמחות, וניכר מטענות התובע כי קיבל ייעוץ משפטי, ולכן לא מדובר בעל דין
22 שאינו מסוגל לסכם את טענותיו בעל פה. נחפון הוא. לטענת התובע, ידיעותיו בנושא מטרדים לא נופלות
23 מידיעותיהם של עורכי דין רבים העוסקים בעשא זה (ראה פרק שלם בתצהירו על כך). נוסף על כך,
24 התובע הוא גם מהנדס ולכן בודאי יוכל להתייחס למונחים הנדסיים שונים בסיכומים בעל פה. התובע
25 אף חזר וטען כי יש לו טענות רבות שהוא שומר לסיכומים, ומכאן שהוא ערוך כבר היום לטעון טענות
26 אלה. מעבר לכך, יש לסיים את הדיון בתביעה שבפניו, וחיששני כי בעדר סיכומים בעל פה ביום הדיון,
27 תיק זה ימשיך להתנהל ולא יגיע לסיומו. על כן, יש להיערך לסיכומים בעל פה בתום דיון ההוכחות כך
28 שהדיון יסתיים ביום 31.12.15.
- 29
- 30 34. הנתבעים ביקשו מבית המשפט לחייב את התובע בהפקדת ערובה. לפי תקנה 519 לתקנות סדר הדין
31 האזרחי, "בית המשפט או הרשם רשאי, אם נראה לו הדבר, לצוות על תובע ליתן ערובה לתשלום כל
32 הוצאותיו של הנתבע".
- 33
- 34 35. בתגובת התובע לבקשת הנתבעים למחוק את התצהיר מהתיק הודגש התובע כי עליו לבסס תביעה נגד
35 תשעה נתבעים שונים, והוא רואה את עצמו כמי שמתמודד נגד כל אחד מהם בנפרד. לטענת ב"כ
36 הנתבעים, לכל אחד מהנתבעים גורם טק רב כתוצאה מהתנהלות התובע בתביעה זו.

ת"א 14-04-31253 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1
- 2 36. בקדם המשפט שהתנהל בתיק ביום 8.12.15 נשאל התובע שמיצג את עצמו בתיק כמה שאלות מרכזיות.
- 3 התובע נשאל היכן בכתב התביעה ישנה התייחסות להפסד דמי שכירות והשיב כי טען זאת "בפרק
- 4 הסעדים" ללא התייחסות לכך בגוף התביעה. התובע אף הוסיף כי "אני אסביר בסיכומים... אני לא
- 5 יכול לומר עכשיו". מפרוטוקול הדיון עולה כי התובע לא השיב לבית המשפט על השאלה כמין אילו
- 6 חודשים הוא תובע 41,000 ₪ עבור הפסד דמי שכירות ואו דמי שימוש ראויים. נוסף על כך, התובע
- 7 שטען כי היה עליו לכתוב תצהיר ארוך כדי לבסס טענת קטניה נשאל היכן קיימת טענת קטניה בכתב
- 8 התביעה והשיב כי לטענתו מדובר בטענה משפטית והוא איננו יודע האם היה עליו לטעון זאת בכתב
- 9 התביעה. לאחר מכן נשאל התובע האם תעלה טענה זו בתצהירו והשיב "אני לא זוכר כל מילה בתצהיר".
- 10 כמו-כן טען התובע כי אינו מעוניין לשתף את בית המשפט ואת הצד השני בשלב זה במה שהוא עתיד
- 11 לומר בסיכומיו בסוף הדיון.
- 12
- 13 37. התובע הודיע כי איננו מעוניין לקבל ייצוג של יורד דין, טען כי מצבו הכלכלי רע, לא פירט כיצד הגיע
- 14 להפסד דמי שכירות בסך של 41,000 ₪ שהוא חלק מהרכיב הממוני העיקרי בתביעתו על סך 89,360 ₪
- 15 ובקש להגיש תצהיר עדות ראשית ארוך מאוד שלא לצורך ובו טענות לא רלוונטיות רבות. בנסיבות
- 16 אלה, וקרי"ח לו היה בית המשפט מקבל את תצהירו של התובע לתיק, היה מקום לחייבו בהפקדת ערובה
- 17 להבטחת הוצאות הנתבעים אם תביעתו תידחה, וזאת בסך מינימאלי של 30,000 ₪ כתנאי לקיום הדיון.
- 18
- 19 38. יחד עם זאת, משקבע כי אין לקבל את תצהירו של התובע לתיק, כי דיון ההוכחות יתנהל ביום 31.12.15
- 20 בשעה 9:30 ללא תצהירים וכי הצדדים ייערכו לסיכומים בעל פה בתום הדיון, וכדי להביא את התיק
- 21 לסיום, איננו נתן בשלב זה החלטה המחייבת את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאות.
- 22
- 23 39. לאור כל האמור לעיל, יש להוציא מהתיק את תצהיר העדות הראשית של התובע ואת הראיות מטעמו
- 24 שהוגשו באיחור ביום 26.10.15. דיון ההוכחות אשר נקבע ליום 31.12.15 לשעה 9:30 יתקיים במזמור
- 25 ללא תצהירים אלא באמצעות עדויות ראשיות בעל פה ותוות דעת שנמצאות בידי הצדדים בהתאם
- 26 להוראות בתקנות. על התובע להגיש עד ליום 20.12.15 בשעה 16:00 הודעה מציינת רשימת העדים מטעמו
- 27 לרבות התייחסות למועדים שבהם הוזמנו העדים הג'ל על ידו, וכן להגיש תיק מוצגים חדש ולכלול בו
- 28 אך ורק מוצגים רלוונטיים לביסוס תביעתו (בצירוף הענק לנתבעים). יובהר כי התובע כבר אסף את
- 29 מוצגי וכל שנותר לו הוא לבחון אילו מהם אכן רלוונטיים לתיק שבפנינו. הנתבעים מתבקשים להגיש
- 30 הודעה ובה רשימת העדים מטעמם, לאשר מתי הוזמנו לדיון ותיק מוצגים בצירוף עותק לתובע עד ליום
- 31 27.12.15 בשעה 16:00 והם רשאים להפנות למוצגי התובע.
- 32
- 33 40. הצדדים מתבקשים לציין בהודעותיהם הג'ל מתי להערכתם משך החקירה הצפוי של כל אחד מעדיהם.
- 34 כמו-כן וכאמור לעיל, על הצדדים לציין לגבי כל עד מתי הוזמנו אותו לדיון והאם אישר את הגעתו.
- 35 התובע הודיע כי בכוונתו להזמין עדים מסוימים שלא דיבר איתם ולא סיכם עימם את התשלום עבור
- 36 שכר עדות. אם התובע מעוניין להזמין עדים כאלה, כפי שטען במהלך הדיון הקודם, עליו לבקש זאת

ת"א 31253-04-14 קיר שנבאום נ' נציגות הבית המשפט ואח'

- 1 בכפוף להוראות בתקנות, וכן להפקיד סך של 2,000 ש"ח עד ליום 20.12.15 על חשבון שכר עדותם. אם
2 התובע מעוניין שבית המשפט יטלח האמנה לעדים עליו להמציא בקשה מפורטת בציון כתובות בהקדם
3 האפשרי. ככל שהדבר נעשה במסגרת בקשות קודמות, ניתן לבקש זאת בהודעה חתומה בהתאם.
4
5 41. העדויות יתמקדו בטענות הצדדים העולות מכתבי הטענות במידה בלבד ובית המשפט לא יאפשר חקירות
6 בנושאים שאינם רלוונטיים לתביעה דן. מן הראוי שבמשך העדויות והחקירות מטעם שני הצדדים יחד
7 לא יעלה על שלוש שעות. בתום החקירות כל נד יסכם את טענותיו בל פה, ואפשר להתייחס בסיכומים
8 גם לטענות בדבר חיוב עד זה או אחר בהוצאות בגין הבקשות השונות.

9
10 המזכירות מתבקשת להעביר העתק מהחלטה לצדדים.

11
12 ניהנה היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.

13

מיכאל תמיר, שופט בכיר

14
15

ת"מ 14-04-2022
 2022/04/14 ת"מ 14-04-2022

NOT A PART OF

432

1. נציגות המינוח המשותף ב"חשב בזל 43, חל-אמ"ג
2. אבי טל
3. המיה גורש
4. יוליס רוזנבאום ז"ל
5. רבקה נאמן
6. רבקה פן משה
7. יוסף פינסקד
8. אורית מורש

ענין בית עויד אדיה לוי, מ.ר. 10450 רדי סוחרם בגין 11 דמת בן
סלי 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר 1937

ע"ז ב"כ ע"ד אלגזל סגנונים

24/12/20

3-04

ביום שבת

ש. מ'ס'ר

בפני בקשתו של תביע 9 להוצאת תיק המוצגים של התובע מהתיק ולהורות על הגשת רשימת מוצגים סבירה. התובע הגיש תגובה שבה טען כי הוא סבל מעליז לפעול בהתאם לתקנות 437-440, תקנת אשר נוגעות ל"מעורר ציבורי" ולחלוקת מוצגים שמופיע בערכאה הראשונה. במקובצת התובע הועלו טענות רבות אשר אין להן בסיס. כמו למענה ישלשה מועדים בסדרה דין רגיל ולכן התובע רשאי להוסיף ראיות לתמיכה בטענותיו בכל עת או הטענה שלפיה דין התאבחות עבד החמיל איננו בקיצור זה בקשר לכל האמירות והטענות האחרות בהגנה. כי על התובע לפעול בהתאם לתקנות והוצאות הדין ואם הוא אינו בטוח בהן עליו לקבל יעוץ מעורך דין. בית המשפט לא יקבל טענה שלפיה התובע לא ידע כיצד לפעול כיוון שלא התייעץ עם ע"ד. היה צריך להיות ברור לתובע כי אם בית המשפט פוסל תצהיר שהוא ארוך מדי וכן פוסל הגשת נספחים רבים מדי שצורף לתצהירו, היה עליו לבדוק מראש את הנספחים שצורפו ואת נספחים שרלוונטיים לביסוס טביעתו. ובניין ראיות אשר מצביעות על כך כי הציגו במקופצת הקולנועית, זאת על רקע טענות ההתיישנות שבהן. למרות זאת, התובע עשה דין לעצמו, הגיש את התצהיר על נספחיו לתיק כמוצג, הוסיף מוצגים נוספים וקרא הודעה. הוא צריך להוסיף ראיות נוספות להמסר. התקנה 104

לטענת התובע, מזהה מתקופות של בית המשפט להחזיר במה שמתגלה בעל דין הדין. תחליטות בית המשפט מגעות בראש עבראשונה לצורך לגלה דין קיל ועליו תוך שמירה על חזון חסיפטי היקר שיש למערכת. גם לו היתה הסכמה של כל הצדדים לאפשר לבוע להגיש תצהיר בן 606 נספחים ואולי עמודי נספחים, תובעו על בית המשפט היתה לא לאפשר זאת בניסיונות העבר. כמו שמוזכר בתצהיר אשר חלק גדול ממנו הוגש רבותי לתביעה. חובה על בית המשפט לתת החלטות שמימם להסיר בהשאלות אשר שנויות במחלוקת. ולומר כאשר התביעה טוען כי יש בן כל לגרום לעיוות דין לפי שטחן בבקשה להוצאת התצהיר ונספחיו מהתיק.

התובע מציין כי לכל בעל דין מגיע יומם בבית המשפט. אך כך, אולם הנל במידה הראויה ולא על חשבון "יומם" של מתדיינים אחרים. לתביעה לאור טביעת המשפט.

התובע מתבקש להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתביעה שבפניה הוא מוגש. ליום 27/12/16 (עד השעה 13:00) וזאת תוך הגנה למוצגים שהוגשו וחלף להגישם פעם נוספת לתיק. בהעדר זאת תינתן החלטה בבקשה לחיוב התובע להפיק ערובה להבטחת הוצאות הדין. כמו כן להציג מאריך את המועד להגשת רשימת מוצגים להגישם ליום 28/12/16 עד השעה 18:00. זאת בהעדר הקלטה אחרת.

25/12/2015

7. לא מוכן על איזה הוצאות ואז עלות מדברים באי כוח הצדדים שעה שהודעתי שהחלטה היא על חשבוני ועיי' דין.

8. השתתפתי בדיון ההוכחות שהוקלט, ולא הייתה שום בעיה טכנית, והשיבות החלטה הייתה מכרעת.

9. אני חושב שהדיון יהיה קצר מכיוון שעדויותי מוגהות לכל מחלף העניינים שצינתי בתצהיר העדות הראשית מטעמי - אני עדיין שותף שכולה רלוונטית.

10. בכל מקרה, כמו שצינתי בבקשותי ותגובותי השונות - לא אספיק לזכך את סיכומי ואף ביכולתי לסכם בעל פה, ולכן לחלטה חשיבות גדולה לגבי.

11. אני דוחה מכל וכל את טענותי של עו"ד לוי לפיה מדובר בתביעה מינורית ביותר.

12. אין כל קשר בין אורך הדיון לבין חלטה, ולא מצאתי כל נימוק ואז קשר לוגי בין הדברים, טענה זאת לא בדרה ולא מנוגדת לי כלל ודינה להידחות.

13. החוק הורה כי בהנמיש ואפשר את חלטה הדיון ולא מוגן מדוע התנעים ובי"ב מתנגדים, והם לא העלו אף טעם ראוי וכול משקל כל שחוא.

החלטה
25/12/2015
31253-04-14
ש' מיכאל נמיר

מהבקשות האחרונות שהגיש התובע עולה כי בכוונתו להקריא לפרוטוקול את תצהירו, וזאת לאחר שהחלט לפסול את התצהיר ולהוציאו מהתיק. בהחלטה קודמת נקבע כי על הצדדים להיערך לסיכומים בעל פה ואם הדיון לא יסתיים במועד שנקבע (ותוך 3 שעות בהעדר החלטה אחרת), תינתן החלטה בבקשת הנתבעים לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאות. כפי שנקבע בהחלטות קודמות, התביעה ממוקדת, ובית המשפט לא יאפשר דיון בנושאים שאינם רלוונטיים לתביעה.

התובע מבקש להקליט את דיון ההוכחות, אך יהיה בכך כדי להכשיל מראש את האפשרות לסכם טענות בעל פה. החלטה אף תכביד על הכרעה בהתנגדויות הצדדים, אם יהיו כאלה, במהלך חקירות העדים. נוסף על כך, הח"מ יוצא לשלושה חודשי שבתון החל מיום 1.1.16, ובנסיבות העניין אין לגרור את המשך הדיון בתיק לאחר תקופת השבתון. כל אחד מהנימוקים הנ"ל הוא טעם מיוחד שדי בו כדי לדחות את הבקשה להקלטה הדיון. בניגוד לטענת התובע, לא מדובר בתביעה מורכבת ומסובכת המצדיקה הקלטה של דיון ההוכחות. מן הראוי שהתובע יקבל ייעוץ של עו"ד כדי שימקד אותו בסוגיות השנויות במחלוקת. בניגוד לטענת התובע, נערך פרוטוקול מקיף אשר שיקף את שנאמר במהלך הדיון הקודם, וברור כי כך ייערך גם פרוטוקול דיון ההוכחות, בהתאם לדרישות סע' 68' לחוק בתי המשפט.

לפיכך אני דוחה את בקשת התובע ואפשר להתייחס לנושא ההוצאות בסיכומים בעל פה ביום הדיון.

31253-04-14
ת"א 14-04-31253

ת"א 14-04-31253
במסגרת ת"א 14-04-31253

בכית מעטפת השלום בתל אביב

התובע: אילן קירשנבאום
רד"י בול 43 תל אביב 6274419

- 711 -

הנתבעים:

נאמנות הבית המשותף ברחוב בול 43, תל-אביב

החלטת

27/12/2015

31253-04-14

ש"ה 63 בתיק

ש"ה 63 בתיק

בפני בקשה מס' 58 שהינה בקשה חוזרת מטעם התובע לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע, יובהר כי טרם ניתנה החלטה סופית בבקשה מס' 64, שהינה בקשה חוזרת לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיו היה נתיחה תביעתו וכן להישקע בקורות על התובע להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית לתיק. במסגרת בקשה זו ניתנה החלטה לפיה התובע רשאי להגיש תגובה עד ליום 28/12/15 שעה 13:00. ביום 13/12/15 ניתנה החלטה לפיה יש מקום לחייב את התובע להפקיד ערובה לתיק להבטחת הוצאות, כן נקבע כי יש למחוק את תצהירו של התובע מהתיק יחד עם כל אגף עמודי הנספחים אשר צורפו לתצהיר וכן נקבע כי יתנהל דיון ללא תצהירים וכל צד יעריך לסיכומים בעל פה. בבקשת הדחייה נטען, בין היתר, כי לדעתו אין צורך בכל נספחים תצהירו על מנת להוכיח את תביעתו. כן נטען כי הוא מתכוון להגיש בר"ע על החלטת בית המשפט הנ"ל ואם ישקיע את זמנו בבר"ע לא יהיה לו זמן להשקיע בדיון ההוכחות במסגרת תיק זה. בסעי' 25 בבקשה התובע מבקש מבית המשפט לתת לו את הזמן שהוא חושב שהוא צריך על מנת לבסס את תביעתו. התובע מצייין כי הוא צועד על צו של בית המשפט ואולם הוא משום שהוא בין איתר מגיש בקשות וכתבי טענות שבהם טענות בלתי רלוונטיות ובאופן שיש בהם כדי להכביד בראש ובראשונה על עצמו וכן על בית המשפט ועל הנתבעים. התובע אינו מציג על ידי הסייע המשפטי, אינו זכאי לפטור ממשלום אגרה ומחוק כי יכול לשכור שירותים של עורך דין. בקשותיו וכתבי טענותיו אינם מוגשים באופן שראוי להגישם, וכבר נקבע כי לו היה מציג על ידי ע"ד, ע"ד לא היה מגיש אותם בדרך זו ואף היה נמנע מלהעיר הערות בלתי מקובלות כלפי בית המשפט. מסעי' 38 בבקשתו עולה כי הוא מעוניין להשקיע את זמנו בהכנת בר"ע במקום להתמקד באגדות המעטות אשר טגעות לתביעה שפניו, טענות אשר מתמקדות בשאלות מקור והיקף הרעש מהמעלית, הוכחות התביעות הממוניות באמצעות חוות דעת וקבלות, וכן טענות לביטול תביעה לפי צו בגין חוק לא תוגש בגובה 25,000 ₪ בלבד. בהקשר זה כבר הציג בית המשפט הצדדים וגם היתובע לאמץ בחסרות החדר דיון מוסכם את כתבי הטענות כתחליף לתצהירים ונודיע כי ניתנה החלטה להסיר זמנית והתביעות מיוזמת התובע ואלו התובע הגיש אלפי עמודי נספחים ותצהיר שבו 606 סעיפים ובאופן שיש בכך כדי להכביד על בית המשפט, על עצמו ועל הנתבעים. ניתנה החלטה אשר מוציאה את התצהיר והנספחים מתק בית המשפט והתובע התבקש להגיש רשימת מוצגים סבירה ורלוונטית ואולם הוא פעל בניגוד להחלטת בית המשפט והגיש רשימת מוצגים מוגזמת וכתב תצהיר ונספחים לתצהיר ועוד הצהיר כי הוא יקרא את כל תצהירי הנתבעים וישלם את דיון ההוכחות ולשם כך הוא גם מבקש להקלס את הדיון. בית המשפט קבע, בין היתר, כי יש להסלים את הדיון תוך 3 שעות וזאת בהעדר החלטה אחרת כאשר מחבר בשמיעת כל עדי התובע והנתבעים במהלך 3 השעות הנ"ל. ניתנה החלטה מספט והתובע מחק מהרשימה הארוכה מעט נספחים מתיק המוצגים שלו לשהוא טוען מחזירה צדדים כי למרות שנחק מספר תצהירים הוא עומד על כך ש"הדברים שהוצאו ייסעם בעדות מוכחות" ויפנה מייאין במחוקות כדי לצמצם את רשימת המוצגים לרשימה סבירה ורלוונטית. לאור כל זאת, וללא כל קשר למקשה השנייה אשר נלחץ ועומדת, קרי אתן החלטה בבקשה לחייב את התובע להפקיד ערובה להבטחת הוצאותיו, הנני דוחה את בקשתו החוזרת של התובע לדחות את מועד דיון ההוכחות שנקבע מהטעמים אשר פורטו בקשתו ובתשובה לתגובות הנתבעים, ומחייב את התובע לשלם שכ"ט ע"ד לנתבע 9 סך של 2,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית אגב דחיית הבקשה וכן מחייב את התובע לשלם לנתבעים 1-8 סך של 2,000 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית מהיום ועד למועד התשלום בפועל וזאת ללא כל קשר לתוצאות בתובענה.

כבוד ד"ר יוחנן ש. גורחש, יו"ר בית דין, תל אביב-יפו, ישראל
בדבר: יוחנן ש. גורחש, יו"ר בית דין, תל אביב-יפו, ישראל

סמל

62295/12/15

10

בבית משפט המחוזי בתל אביב

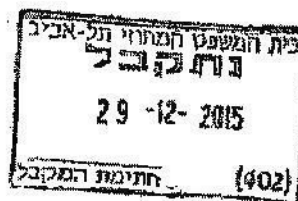
המבקש:

אילן קירשנבאום
רח' בול 43 תל אביב 6274419
ניח

- ד נ -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף גורחוב בול 43, תל-אביב
 2. אבי טל
 3. חניה גורש
 4. יורם רוזנבלום ז"ל
 5. רבקה טאמן
 6. רבקה בן משה
 7. יוסף פיגסקר
 8. אורית מוזס
 9. אלכסנדר פרידמן
- ע"י בייכ עו"ד אריה לוי, מ.ר. 10450 דחי מנחם בגין 11 רמת גן
טל' 03-6245544 פקס 03-6245543
- ע"י בייכ עו"ד אלעזר טנגברים
רח' מיקולס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשות רשות ערעור

בקה"ש חנכד מתבקש לתן רשות ערעור על שתי החלטות של כב' השופט מייכאל המיר במסגרת הליך ת.א. 31253-04-14 קירשנבאום נ' נציגות הבית המשותף גורח' בול 43 ת"א ת"א (להלן: השופט קמא, הליך קמא).

ההחלטה הראשונה ניתנה בתום 13.12.15 כהעדר הצדדים לאחר דיון קדם משפט שהתקיים ביום 8.12.15 והעונקה רצ"ב כנסת "א". (להלן: ההחלטה).

ההחלטה השנייה ניתנה ביום 24.12.15 לבקשה להקלטה דיון ההוכחות והעונקה רצ"ב כנסת "ב". (להלן: החלטת מניעת ההקלטה).

בר"ע זאת בתולה שכן דיון ההוכחות נקבע לעוד יומיים, 31.12.15 – במקביל מוגשת בקשה בהולה לעיכוב ביצוע. חבר"ע נכתבה והוגשה תחת עומס זמן קיצוני. לא ניתן היה להגישה קודם בגלל בקשות מונעות רבות של בייכ הנזכרים שמטרתן הטורח והפרעה להוצע בהגשתה. כמו כן, רשימות מוצגות הנבצעים ורשימות העושים הגיעו רק ביום 28.12.15 אחרי"ז ונדרשו לבר"ע זאת.

נאלה נימוקי הבקשה:

עקרי חבר"ע:

1. בקשת רשות ערעור זאת מוגשת בגין פסילת תצהיר העדות הראשית של התובע (להלן: התצהיר) על כל ראיותיו לרבות התקליטורים, דחיית הבקשה להצאת תו"ד מומחה, ודחיית בקשתו להקליט את דיון ההוכחות.

01 מ 2

62295/12/5 687

החלטה 01/12/2015
 בקשה 1 ביום 15-12-2015
 שו' עפרה צ'רניאק

אין מקום להתיר חסימת לבקשה זו כטרם יקבע המבקש את הערבון הנדרש להבטחת קיומה הבר'ע בסך 10.000 ש"ח בתוך 14 יום מהמצאת החלטה זו באשר סיכויי הבר'ע להתקבל אינם מצדיקים זאת. המחזירות תודיע לצדדים

1.	אין
2.	יה גודס
3.	יה
4.	דבקה טאמן
5.	דבקה בן משח
6.	יוסף פוגסקר
7.	אוריית מוזס
8.	אלכסנדר פרידמן
9.	עמי בייב עויד אלגור טננבוים

בית המשפט המחוזי תל-אביב
נתקבל
 29-12-2015
 (402) חתימת המקביל

מ.ר. 10450 רח' מנחם בגין 11 רמת גן
 טל' 03-6245544 פקס 03-6245545
 מ.ר. 03-6887203 טל' 03-6887504 פקס

בקשה בהחלטה לעיכוב ביצוע

ביום 13.12.15 וביום 24.12.15 ניתנו שתי החלטות ע"י כב' השופט מיכאל תמיר במסגרת הליך ת.א. 31253-04-14 קרישנבאום נ' פזינגה הבית המשפטי ברח' בול 43 ת"א חא' (להלן: **השופט קמא, הליך קמא**).

ההחלטה הראשונה ניתנה ביום 13.12.15 בהעדר הצדדים לאחר דיון קדם משפט שהתקיים ביום 8.12.15 והעתקה רציב **בנספח "א"**. (להלן: **ההחלטה**).

ההחלטה השנייה ניתנה ביום 24.12.15 לבקשה להקלטה דיון החזקת והעתקה רציב **בנספח "ב"**. (להלן: **החלטת מניעת ההקלטה**).

הגשתי בדיע **בהחלטה** לביטול חלק מההחלטות אולם דיון החזקת **בנספח "ג"** 31.12.15. נדרשה החלטה בהחלטה לעיכוב ביצוע ע"י החלטיית ההחלטה שאחרת המצב יהיה בלתי הפיך.

בקשת הרשות לערער ובקשה זאת נכתבו תחת לחץ זמן כבר ונחת עומס קיצוני מפתח התנהלות החלקי והדורות משמש קמא שאת האחרונה מילאתי ביום 27.12.15, היינו לפני יומיים.

בקשות רשות ערעור הוגשה בגין דחיית בקשתי להקליט את דיון ההחלטות, פסילת תצורה העדות הראשית שלי (להלן: **ההצהרה**) על כל ראיותי, ודחיית בקשתי להבאת חו"ד מומחה.

ביחסיי הנכבד לערער זה מתבקש לפעול ע"פ סמכותי מכוח תקנה 470(3) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: **התקסדי"א**) ולחזרות על עיכוב ביצוע ע"י החלטיית ההחלטה ובעולתה ולחזרות על דחיית דיון החזקת עד להכרעה בבדיע.

נספח 8

המבקש:

אילן פנחס קירשנבאום
רח' בול 43 תל אביב

- נ ג ד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברח' בול 43 תל אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. עזבון המנוח יורם רוזנבאום
5. עזבון המנוחה רבקה נאמן
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר
8. אורית מוזס
- המשיבים 1-8 ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי
מדרך מנחם בגין 11 תל אביב
9. אלכסנדר פרידמן
רח' עמק ברכה 28 תל אביב
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
מרח' מיקוניס 3 ת"א 6772
טל' 03-6887203 פקס' 03-6887504

תגובת המשיב 9 (להלן: "המשיב") לבקשה להגשת ראיות נוספות והקלטת הדיון

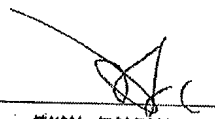
1. המשיב מתנגד לבקשת המבקש להגשת ראיות נוספות והקלטת הדיון.
2. המשיב מצטרף לכל האמור בתגובתו המפורטת של ב"כ המשיבים 1-8 בעניין זה ומבקש לציין רק מספר דברים.
3. ראיות שביקש המבקש להגיש אולם בית המשפט לא נעתר לבקשתו הדרך לנסות להגישן היא על דרך ערעור על החלטת בית המשפט בעניין ולא על דרך הגשת בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור. כיוון שכך וכפי שפירט ב"כ המשיבים 1-8 בתגובתו יש לדחות על הסף את כל טענות המבקש באשר לתצהיר העדות הראשית ונספחיו.
4. המבקש גם מבקש להגיש כראיות נוספות את תוצאות מדידות של המהנדס יאיר ברמן שלא צרפן לחוות דעתו וכן חוות דעת בענין רעש שהגישו הנתבעות 6 ו-8 בהליך אחר שנקטו כנגד המבקש. מעבר למה שצויין בעניין זה בתגובת ב"כ המשיבים 1-8 נוסף כדלקמן.

5 מדובר בסוגיה שולית כיון שחוות דעת המומחה כמו גם הטענה לנוק בגלל המטרד נדחו בגלל נימוקים נוספים כמפורט בפסק הדין. הבקשה להגיש חוות דעת של עמוס יפה שהינה מנותקת מכל קשר לתיק זה ולסיבת מטרד הרעש הנטען רק בגלל שמדובר בשנים מהמשיבים ובמבקש מופרכת על פניה. לא למותר לציין שחוות הדעת לא צורפה לבקשה כך שכלל לא ברור במה מדובר. מסעיף 79 לבקשה עולה כי המבקש מבקש להגיש את חוות הדעת כראיה לכך שחוות הדעת צורפה ללא נתוני מדידה. מה אפשר ללמוד מזה למקרנו למבקש פתרונים?

6 למרבה הצער למבקש יש נטייה שלא להפריד בין עיקר לטפל, את צל ההרים הוא רואה כהרים וכל גבשושית קטנה דומה עליו כהררי הררים. התוצאה של נטייתו של המבקש היא הגשת אין ספור בקשות סרק בכל הליך בו הוא מעורב. הגשת בקשות רשות ערעור וערעורים על כל החלטה שלא נראית לו ועוד. דומה שהגיעה העת שהמבקש יבין שיש מחיר להליכי סרק.

7. על בית המשפט לדעת כי בשעתו הגיש התובע תביעה על סך של 200 שקל לבית משפט השלום ולאחר שנדחתה התביעה, הגיש ערעור לבית המשפט המחוזי. לאחר שהערעור נדחה לא נתקדשה דעתו עד שהגיש בקשת רשות ערעור שגם היא נדחתה על הסף.

8 אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את בקשת המבקש ולחייבו בהוצאות המשיב בצירוף שכ"ט ומע"מ

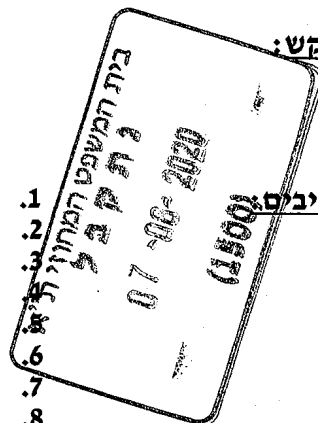

א. טנגבוים, עו"ד
ב"כ המשיב 9

נספח 9

אילן קירשנבאום

המבקש:

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן

תשובה לתגובות באי כוח המשיבים לבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ובקשה לדיוח לשכת עוה"ד על שקרי ב"כ המשיבים

1. עניינה של הבקשה הוא קבלת ראיות שבימ"ש קמא סירב לקבל וראיות נוספות והקלטת הדיון.
2. לפיכך, אינני מתייחס לכל מה שלא קשור ולא רלוונטי לבקשה ודוחה ומתנגד להם בהיותם הסחת דעת ובזבוז זמן, ואינם נכונים עובדתית ומשפטית, ולכן גם לא צורפו תצהירים לתגובות, ויש להתעלם מהם.
3. מטעמי שוויון והגינות דיונית, מן הראוי היה להורות גם לעו"ד אריה לוי, ב"כ המשיבים 1-8 להגיש תגובה בת 10 עמודים הכוללת את תגובתו, התצהיר (שלא הוגש) ואת הנספחים.
4. תשובה זאת כוללת מספר חלקים:
 - 4.1. התייחסות להליך קמא בראי תגובות באי כוח המשיבים-נתבעים.
 - 4.2. התייחסות לשקרים פוזיטיביים של עוה"ד אריה לוי (נוטריון ושופט צבאי מכהן) ועוה"ד אלעזר טננבוים (אדם דתי חובש כיפה) בתגובותיהם, והעדר תצהיר ובקשה לחקור אותם על תגובותיהם.
 - 4.3. התייחסות לתגובות במישור הדין הדיוני והדין המהותי – ובעיקר לכך שעו"ד לוי העלים דברים מהותיים מציטוט הפסיקה שהביא, שיש בה להונות את השופטת (בהמשך), וכפי שהונה ושיקר לשופט תמיר בדיון ההוכחות כשטען מחוץ לפרוטוקול שלא הסכמתי לפשרה שהציע לי, ראו סעי' 2 לבקשתי.
 5. עובדות תצהירי התומך לבקשה לא הוכחו ולא נסתרו ולא התבקשתי להיחקר עליו, כמו למשל בקשתו של עו"ד טננבוים לחקור אותי במסגרת ע"א (ת"א) 28194-10-16, לפיכך יש לקבל את כל העובדות בו כנכונות.
 6. בהחלטתה מיום 3.5.20 הבהירה כב' השופטת "יובהר כי ערכאת הערעור אינה מנהלת את ההליך מתחילתו", אין לי כל כוונה שביהמ"ש לערעור ינהל את ההליך מתחילתו, אלא וכמנומק בסעי' 17 לבקשה וכמבוקש בערעור, שביהמ"ש לערעור יבחן את התצהיר והראיות ואת התנהלות ההליך, וייווכח שהן מוכיחות את כל התביעה ויחזיר את הדיון לבימ"ש קמא לבירור נוסף, כפי שעשה כב' השופט ורדי מבימ"ש זה בע"א (ת"א) 3325/05 בנק מסד נ' שטרית, וקל וחומר בעניינינו בו התצהיר והראיות הוגשו כדין.

התייחסות להליך קמא בראי תגובות באי כוח המשיבים:

7. כידוע הפרוצדורה איננה מיטת סדום, ובאי כוחם המשיבים טוענים לענייני פרוצדורה, והשאלה היחידה בעצם היא אם ביהמ"ש לערעור רוצה לגלות את האמת ולעשות צדק או לא. **השופט מיכאל תמיר לא רצה.**
 8. כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר אמר את זה הכי טוב (סעי' 25 לבקשה) - מדובר במצפון השיפוטי של השופט שדן בעניין. ע"פ הנשיא שמגר, אל לו לביהמ"ש להיצמד לפורמליות ויש להעדיף את גילוי האמת על הפורמליות ו"כי מקובל עלינו מקדמת דנא כי אמת ויציב, אמת עדיף" וללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'." (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח).
 9. ממש כמו בפרשת דרייפוס. **לפיקאר היה מצפון שיפוטי.** ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה - לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.
 10. המצפון השיפוטי הוא אישי מאוד. כל שופט יכול לשכנע את עצמו שדרכו נכונה ולהטות משפט ולהכיר פנים ולהתנכל לבעל דין כי לדעתו אותו בעל דין הוא אדם "לא נחמד", ו/או לסמוך על דעתו של עמית לעבודה על אותו בעל דין, או לחשוב "אם השופט תמיר עשה ככה, סימן שמגיע לתובע, אני מכיר/ה את השופט תמיר, בחור טוב, סתם הוא לא היה עושה את זה". ודעה קדומה זאת היא בדיוק מה שפוסל שופט.
 11. במסגרת היותי רווק נפגשתי גם עם שופטת. היא אמרה לי ששופטים מחליפים דעות על בעלי דין. גם שופט בכיר בבימ"ש שלום בת"א אמר לנו בקורס באוניברסיטה ששופטים מחליפים ביניהם דעות על עורכי דין.
 12. ביום 19.5.20 הודעתי לבאי כוח משיבים על שתי טעויות סופר בבקשתי, והמתנתי לתשובה זאת להודיע גם לכב' השופטת: (א) בסעי' 2 לכותרת, מספר ההליך בסוגריים הוא ת"א 8559-12-17 ולא ע"א 28194-10-16. (ב) עמ' 3 סעי' 13 לבקשתי, חו"ד המומחה מיכאל סורוב צוינה בחקירת המומחה יאיר ברמן ולא בחקירתי.
- העדר תצהירים תומכים, חשיבותם במקרה זה, ודרישה לחקור את באי כוח המשיבים:**
13. לא צורפו לתגובות תצהירים תומך כהוראת תקנה 241(ג) לתקנות, ויש לדחות את כל העובדות בתגובות המשיבים ובאי כוחם, והיותם של ב"כ המשיבים עורכי דין לא פוטרת אותם ואת המשיבים מחובה זאת.
 14. עו"ד טננבוים יודע שאיננו פטור מצירוף תצהיר תומך כי בתיק ההוצל"פ הוא כן צרף תצהיר וגם שם התחמק ונמנע מלהכחיש שעו"ד לוי צרח וצעק בדיון ההוכחות, כפי שאף עולה מפרוטוקול הדיון עצמו (למשל, אך לא רק, פ' הוכחות עמ' 71 ש' 15-22 עמ' 74 ש' 16-31) וכי השופט תמיר כתב ביו"דעין אי אמת בהחלטתו מיום 19.2.16 "לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים" (נספח ב-19 לכתב הערעור). חלק מעמודים מפרוטוקול הדיון רצ"ב **נספח 1**.
 15. כתיבת אי האמת ביו"דעין ע"י השופט תמיר איננה טעות בתום לב. השופט תמיר גם כתב אי אמת ביו"דעין בפסה"ד שהגשתי 80 בקשות ואין זו טעות בתום לב, ממש כפי שהשמיט מפסק הדין את העובדות המסבירות את התנהגותם המפלצתית של המשיבים. רשימת הבקשות שהוגשו בהליך קמא רצ"ב **נספח 2**.
 16. באי כוח המשיבים לא צרפו תצהירים גם בהליך קמא. הדבר המשקף היטב את נטייתו של השופט תמיר לטובת באי כוח הנתבעים-משיבים בהיותם מוכרים לו, כפי שאף אמר עו"ד לוי בדיון ההוכחות עצמו "אתה הרי מכיר אותי", כמאמר האימרה הוותיקה "אל תיקח עו"ד שמכיר את החוק, קח עו"ד שמכיר את השופט". ואכן, לאור חקירותיו של עו"ד לוי את המומחה המהנדס יאיר ברמן, עו"ד אריה לוי גם לא ידע את החוק וגם לא את התקנות, כמפורט בכתב הערעור.
 17. התנהלות השופט תמיר מעלה חזקה לשיקול דעת סובייקטיבי פסול כפי שעולה בבירור מהתנהלותו בהליך ומפסה"ד, הן דיונית והן מהותית, כקביעת הנשיא ברק בבג"צ 571/89 מוסקוביץ נ' מועצת השמאים, עמ' 246 (להלן: פס"ד השמאים):

"אכן, נטל קשה מוטל על עותר, החייב להוכיח שיקול סובייקטיבי פסול של רשות מוסמכת. מחשבות קשות הן להוכחה, ומחשבות שלא כדין על אחת כמה וכמה. מכאן המגמה המודרנית במשפט המינהלי לעבור ממבחנים סובייקטיביים באשר לפסלות שיקול הדעת (כגון שיקולים זרים) לעבר מבחנים אובייקטיביים (כגון סבירות). במסגרת המבחנים הסובייקטיביים, ניתן להיעזר בחזקות שונות, המבססות עצמן על ניסיון החיים. אחת מאותן חזקות עניינן המשקל המצטבר הנובע ממערכת נתונים סטטיסטיים. נתונים סטטיסטיים אלה מעניקים אמת מידה אובייקטיבית, ממנה ניתן להסיק מסקנות שבהיגיון על שיקול-דעת סובייקטיבי פסול) השווה international [7] (1967) brotherhood of teamsers v. United states).

נתונים סטטיסטיים עשויים, במקרים ראויים, ליצור חזקה שבעובדה, המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הרשות השלטונית, הצריכה ליתן הסבר המניח את הדעת לפעולתה."

18. לא בכדי נמנעו באי כוח מלצרף תצהירים שכן שוב כתבו שקרים פוזיטיביים בתגובותיהם, כמו בהליך קמא.

19. מדובר בהטעיה של ביהמ"ש וכן עבירה פלילית של שיבוש מהלכי משפט לפי סעי' 244 לחוק העונשין, ובניגוד לכלל 34(א) לכללי האתיקה של לשכת עורכי הדין (איסור הטעיה) האוסרים על עו"ד איסור הטעיה "לא יעלה עורך דין, בין בעל פה ובין בכתב, טענה עובדתית או משפטית בידועו שאינה נכונה."

20. עו"ד אלעזר טננבוים הצטרף לכל טענותיו של עו"ד אריה לוי (סעי' 2 לתגובתו) לפיכך גם הוא שיקר שקרים פוזיטיביים. להלן השקרים של באי כוח המשיבים, ומבוקש מכב' השופטת לדווח ללשכת עו"ד על מעשי ב"כ המשיבים:

20.1. סעי' 1 לתגובת עו"ד לוי – עו"ד לוי טוען שהטעית את ביהמ"ש אבל זהו שקר.

סעי' 2 לתגובת עו"ד לוי כולל שקר – עו"ד לוי טוען שאחד מנימוקי המשיבים בבקשתם היה שהתצהיר הוגש באיחור, אבל מדובר בשקר מהותי פוזיטיבי מכיוון ומבוקש מכב' השופטת לדווח על כך ללשכת עו"ד. טענת האיחור בבקשתם ואפילו לא בקדם משפט על הבקשה (8.12.15). זהו שקר מהותי שכן עו"ד לוי מציין רק שני נימוקים מבין שלל הנימוקים הרבים שבבקשתו (נספח 3), ואם בחר את האיחור להיות אחד מבין השניים, הרי שמדובר בעניין מהותי.

להוכחה מצורפים בקשת עו"ד לוי מיום 3.11.15 כנספח 3 ופרוטוקול דיון קדם המשפט מיום 8.12.15 בבקשתו של עו"ד לוי כנספח 4.

כאמור בסעי' 90 לבקשתי, השופט שימש כבא כוח הנתבעים בניגוד לדין והעלה את עניין האיחור לראשונה רק בהחלטתו. נהפוך הוא, שני באי כוח המשיבים בכלל הסכימו להארכת המועד ואף הטעו אותי "שאינ בעיה ונדחה את הדיון, ולא צריך" כמפורט בסעי' 88 לבקשתי.

20.2. סעי' 2 לתגובת עו"ד לוי כולל שקר – התצהיר שהוגש לא "משתרע על פני מאות עמודים ואלפי נספחים" (הגדשה במקור). הוגש תצהיר בן 87 עמודים (כ-70 עמ' לאחר הפחתת ההפניות), הדרוש להוכחת אחריות ואשמה של 9 נתבעים לחוד ומעוולים במשותף הכולל את כל יסודות העוולות והעבירות והוכחת כל הנזקים, והוגשו הרבה פחות מ-900 עמודי נספחים, וגם הוסבר בסעי' 12 לבקשה למה נדרשו הנספחים.

התצהיר לא מפלצתי, והדבר היחידי שמפלצתי הוא התנהלותם של הנתבעים כולם כפי שעולה בבירור מהתצהיר וראיותיו, שעברו עבירות פליליות ועוולות אזרחיות, וצפיתי וחשבתי בתום לב שתפקידו של ביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק. לא עלה על דעתי שכך ינהג שופט בישראל.

21. לפיכך, ולאור שקרי שני באי כוח המשיבים, אבקש לחקור אותם בטרם תינתן החלטה. זכותי לחקור את ב"כ המשיבים היא ללא כל תנאי (רע"א 2508/98 מתן מערכות תקשורת בע"מ נ' מילטל תקשורת בע"מ).

22. אין בתצהיר ובראיות שום הרחבת חזית, כפי שנטען ונומק בהרחבה בבקשתי (ראו למשל סעי' 38, 39, 44, 46, 48, 49 לבקשתי), ומי שהעלה את ההיסטוריה המשפטית של הבניין היו דווקא הנתבעים, והם אף העלו זאת בחקירה הנגדית בניגוד להחלטת השופט תמיר מיום 13.12.15 (נספח "א" לתגובת עו"ד לוי). כתב ההגנה של הנתבעים 1-8 (ללא נספחים) רצ"ב כנספח 5.

23. כאמור, התצהיר והראיות מתייחסים לכל יריעת המחלוקת בהליך כולל הטענות הדיונים ובבקשות הביניים, ובאי כוח הנתבעים יודעים שלא הייתה הרחבת חזית: "יש לזכור, כי עצם הצגתן של עובדות נוספות או חדשות בתצהיר מטעם בעל דין, לעומת האמור בכתב טענותיו הראשון, לא די בו, לכשעצמו, כדי להביא למסקנה בדבר שינוי או הרחבת חזית. אכן, ישנם כתבי טענות מפורטים יותר או פחות, בפרט כאשר מדובר בכתבי הגנה אשר לעתים כוללים הכחשה בלבד של האמור בכתב התביעה. בשלב הבאת הראיות והגשת תצהירי העדות הראשית, מוטל על בעל הדין לבסס ולפרט את גרסתו, וזאת הוא עושה לא אחת, בדרך של הצגת גרסה עובדתית מפורטת יותר לעומת הגרסה שהוצגה בכתב ההגנה. כל עוד פירוט זה עולה בקנה אחד עם גזרת טענותיו של בעל הדין בכתב טענותיו, אין כל פסול בפירוט זה, ואין בו משום הרחבה או שינוי חזית אסורים, אלא משום ביסוס ראיתי, בגרסה מפורטת, של טענות התביעה או ההגנה של בעל הדין." (ת.א. (ת"א) 28682-09-12 שריקי נ' מדינת ישראל – אגף המכס והמע"מ, סעי' 20, 29.12.15).

כתבי הטענות בהליך קמא (ללא נספחים) המראים שלא הייתה שום הרחבת חזית צורפו גם לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספחים 8, 9, 10, 11. כל הבקשות ופרוטוקולי קדמי המשפט נמצאים בנט המשפט.

24. אפילו נימוק הנתבעים 1-8 בבקשתם (נספח 3) לפיו "הסתרת" את לימודי המשפטים שלי הוא שקרי כי ידעו על כך עוד ב-20.6.13 כשהתביעה הוגשה ב-22.4.14, אך לא העלו זאת בתחילת ההליך אלא בסופו מתוך מצוקה כשנוכחו שהוכחתי את כל התביעה. ראו סעי' 60 לבקשתי. מכתבו של עו"ד ידיד רצ"ב כנספח 6.

25. התייחסות השופט תמיר לכך ובחירתו להשחיר את שמי, מעידה גם היא, נוסף על השאר, על יסוד נפשי של פסלות. כאמור בסעי' 60 לבקשתי, כל השופטים האחרים לא מצאו בזה כל פסול ואף מצאו בעניין לחיוב.

26. בעצם, ב"כ המשיבים מחזקים בתגובותיהם את בקשתי, וכפי שאומרות ההלכות המצוטטות בתגובת עו"ד לוי, קל וחומר המצוטטות בבקשתי, מהן הם התעלמו.

התייחסות לתגובות במישור הדין הדיוני והדין המהותי:

27. לגבי סעי' 3 עד 6 לתגובת עו"ד לוי: טענות עו"ד לוי לא נכונות מכמה טעמים:

(א) יש הבדל בין סמכות שופט לפני מתן החלטות לבין לאחר שכבר ניתנו החלטות, ובמיוחד אם בעל דין הסתמך עליהן, ובמיוחד אם השופט מבטל החלטותיו 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות כשברור שבכוונתו לגרום לדחיית התביעה באופן שיטתי ומתוכנן, ולטענות אלו לא התייחסו כלל המשיבים.

(ב) שלל ציטוטי החקיקה של עו"ד לוי בתגובתו לא רלוונטיים בכלל לעניינינו, בהיותם אולי נכונים בטרם ניתנה החלטה, אבל מרגע שניתנה החלטה, המחלוקת היא על סמכות ונימוקי השופט לבטל את החלטתו, ובמקרה הנדון, סתירתי את כל נימוקי השופט.

ואכן, עו"ד לא לוי לא התייחס לאף נימוק וטענה שהבאתי בבקשתי לעניין ביטול החלטת השופט תמיר על הגשת תצהירים, לא סתר אותם, ולא הביא נימוק אחד למה הם לא נכונים.

(ג) רק תצהיר הוא הדרך הנכונה לאור היקף העובדות, העילות והסעדים, כי ברור שלא ניתן לזכור ולטעון הכל, כולל ראיות, בדיון אחד, וזו גם מטרת תצהיר. כפי שהפרוטוקול מוכיח, השופט גם מנע ממני בפועל להעיד את עדותי כבר בתחילת עדותי, למשל - עמ' 70 ש' 32-30 עד עמ' 71 ש' 1 עד 9, עמ' 73 ש' 18 ועוד. לעניין כתב התביעה כתצהיר ראו סעי' 48 לבקשתי. הדוגמאות מפרוטוקול ההוכחות רצ"ב כנספח 7. הפרוטוקול מלא הוא נספח 7 לבקשה המקורית מיום 30.4.20.

28. **לגבי סעי' 6 לתגובת עו"ד לוי:** הציטוט של רע"א 6283/93 לא רלוונטי כי הוא מתייחס לערעור על סמכות שופט לקבוע דרכי הוכחה ולא לערעור על נימוקי שופט לביטול החלטה על דרכי הוכחה..

29. **לגבי סעי' 7 לתגובת עו"ד לוי:**

בסעי' זה עו"ד לוי פועל כדי להונות את ביהמ"ש, ולא סתם בחר לסכם במילותיו את המשכו המידי והרציף של הציטוט הארוך (והלא רלוונטי) שנתן בסעי' 6 לתגובתו כי כך יכול להעלים בכוונה נימוק חשוב ומכריע של ביהמ"ש העליון שנכתב בפסק הדין שציטט כדי להונות ולהטעות את השופט. הציטוט בסעי' 6 לתגובת עו"ד לוי הוא ס"ק (א) לסעי' 4 לרע"א 6283/93, ואילו בס"ק (ב) לסעי' 4 נכתב:

"(ב) תקנות (5)143 ו-168 אינן מחייבות את בית המשפט, בהכרח, לנהוג על דרך של שוויון פורמלי בין בעלי דין ובית המשפט רשאי בגדר התקנות האמורות אפילו להורות שיוגשו תצהירים של חלק מהעדים הפרוספקטיביים של אחד מבעלי הדין בעוד שהעדים האחרים ישמעו בדרך הרגילה; עם זאת יש להניח שאם יראה בית המשפט ליתן הוראה גורפת לגבי הגשת תצהירים, לא יפלה, בהעדר סיבה המצדיקה את הדבר, בין עדי התובע לבין עדי הנתבע. סיבה עניינית המצדיקה את הדבר יכולה להיות שקיימת הסתברות שהעובדות הרלבנטיות מצויות אך באמתחתם של אחד מבעלי הדין ועדין ובידיעתם שאז אין טעם להורות שעדי בעל הדין שכנגד "יקדימו" ויגישו תצהיר על עדותם;"

כלומר ביהמ"ש העליון אומר שהשופט תמיר הפלה אותי לעומת הנתבעים, והעלמת זו ע"י עו"ד לוי שהוא עו"ד של למעלה מ-40 שנה, מעלה חזקה שהשופט תמיר אכן הפלה אותי לעומת המשיבים.

(א) לא הובאו טעמים נגד טענותיי בבקשה לפיהם אכן לשופט תמיר לא הייתה "סיבה המצדיקה" (לשון רע"א 6283/93) להחליט על עדויות בע"פ לאחר שאני הגשתי תצהיר בכתב ובאי כוח הנתבעים יכלו להתכונן חודשים לחקירתי ואילו אני לא ידעתי מי יעיד ומה תהיה עדותו ומה יהיו ראיותיו (כי עו"ד לוי לא הגיש בכלל תיק מוצגים לתיק כחוראת השופט) ולא אוכל להכין חקירות מבעוד מועד, הכל כאמור בפירוט בבקשה עצמה.

(ב) ע"פ ציטוט עו"ד לוי מרע"א 6283/93, ביהמ"ש אולי לא חייב לשמור על שוויון פורמאלי (ברע"א 6283/93 הכוונה לפורמלית ע"פ התקנות), אבל ביהמ"ש בהחלט חייב להקפיד על שוויון אריסטוטלי (יחס שונה לשונים ע"פ מידת שונותם), ובוודאי ובוודאי שחייב לשמור על שוויון מהותי:

"זהו אמון הציבור, כי השפיטה נעשית באופן הוגן, ניטרלי, תוך מתן יחס שווה לצדדים וללא כל אבק של עניין אישי בתוצאה". (בג"צ 732/84 ח"כ יאיר צבן נ' השר לענייני דתות ואח').

ובענייני - שפיטת השופט תמיר נעשתה באופן לא הוגן, לא ניטרלי, תוך הפליה קשה לרעתי, ועם עניין אישי למכביר שבא לידי ביטוי בהחלטות ובפסה"ד כאמור בבקשה שלא נסתר ולא הוכחש.

30. **לגבי סעי' 8-9 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד לוי מפריך סיסמאות ריקות מתוכן עובדתי ומשפטי ומתעלם מעובדות ומנימוקי הבקשה, למשל, שלל הנימוקים הסותרים את כל נימוקי השופט תמיר בהחלטתו מיום 13.12.15.

31. **לגבי סעי' 10 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד לוי התעלם מהעובדות שבבקשה המוכיחות שהליך לא התקיים באופן שוויוני, וכפרפרזה על דברי פירוס, "עוד שוויון כזה, ואבדנו".

קבלת ההחלטה עצמה לא הייתה שוויונית כי השופט תמיר התעלם מהעובדות בתגובתי לבקשת עו"ד לוי, התעלם מטענותיי העובדתיות והמשפטיות לגבי העדר שוויון, והתעלם מטענותיי בדיון, שימש כבא כוח הנתבעים וטען במקומם טענות רבות (כמפורט בבקשה) מבלי שניתנה לי האפשרות להגיב, וגם מה שהיה אחרי ההחלטה לא היה שוויוני - השופט תמיר התעלם מביטויי החלטותיו ע"י עו"ד לוי, עו"ד לוי לא הגיש תיק מוצגים, עד לרגע הגשתם לא ידעתי בכלל מה יגישו הנתבעים ולא היה לי זמן לעיין במוצגי הנתבעים 1-8 קודם לכן, לא ידעתי מי יהיו העדים עד יומיים לפני הדיון, ולא יכולתי להכין ראיות הפרכה והזמה כי

גם לא ידעתי בכלל מה יעידו, לא יכולתי להכין חקירות כשלבאי כוח הנתבעים היו חודשים לכך, כי תצהירי וראיותי הוגשו 66 יום קודם לכן, באי כוח הנתבעים הפריעו לעדותי ולחקירותי, עו"ד לוי צרח וצעק והשופט התעלם (תצהירי לא הוכחש), הנתבעת 3 ישבה מאחורי אמא שלה, הנתבעת 5, ולחשה לה את התשובות לשאלותי בחקירה הנגדית כשהשופט תמיר מתעלם, ועוד ועוד כמפורט בבקשתי עם תצהיר תומך וכמפורט בכתב הערעור. לא כך אמור להתנהל משפט במדינת ישראל ולא באף מדינה אחרת. תגובתי (ללא נספחים) לבקשת עו"ד לוי בנספח 3 צורפה לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספח 3.

32. לגבי סעי' 11 לתגובת עו"ד לוי:

נספח "א" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת מיום 13.12.15 שאת כל נימוקיה סתרתי בבקשתי אחד לאחד

נספח "א-1" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת שנייה מיום 24.12.15, נספח ב-13 לכתב הערעור, ואני מפנה וחוזר על כל נימוקי שבסעיפים 291 עד 296 (עמ' 46-45) לכתב הערעור וכמובן שהשופט תמיר טעה לאור תקנה 246 לתקנות.

נספח "א-2" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת ראשונה מיום 24.12.15, נספח ב-12 לכתב הערעור, ואני מפנה את כבי השופטת וחוזר על נימוקי שבסעיפים 284 עד 296 (עמ' 44 עד 46) לכתב הערעור.

נספח "א-3" לתגובת עו"ד לוי היא החלטת מיום 27.12.15, נספח ב-14 לכתב הערעור, ואני מפנה וחוזר על נימוקי שבסעי' 197 עד 303 (עמ' 47-46) לכתב הערעור.

33. לגבי סעי' 12-13 לתגובת עו"ד לוי: אכן הסיכוי היחיד לקיום הליך צודק והוגן היה בקשת רשות ערעור. סיכויי הבר"ע היו נמוכים כי ניסיתי להתנהל בכלים משפטיים בזירה שאיננה משפטית. הבר"ע הוגשה כיום וחצי לפני דיון ההוכחות ולא היה זמן לשלם עירבון בכמה שעות שותרו, הבר"ע כללה גם את סירוב השופט תמיר להקלטת הדיון בניגוד לחוק ולפסיקה בנימוקים מופרכים הסותרים את תכלית החוק, וסיכוייה גבוהים. הבר"ע נמחקה לבקשתי שכן המעשה עשוי וכי התנהלות השופט תמיר תיכלל בערעור על פסה"ד.

34. לגבי סעי' 14 לתגובת עו"ד לוי: ראו נימוקים בסעי' 35 לעיל לגבי שתי ההחלטות מיום 24.12.15.

35. לגבי סעי' 15 לתגובת עו"ד לוי: לא רלוונטי, עו"ד לוי מפרך טיעונים שלא ממך העניין. אנו לא בהליך קמא, אלא במסגרת בקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור.. לגבי ההחלטת מיום 24.12.15, ראו לעיל סעי' 35.

36. לגבי סעי' 16-17 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי מגיב לא לעניין ומופנה לקרוא שוב את הבקשה. הגשת ראיות נוספות נעשית ע"פ תקנה 457(א) לתקנות ואיננה סותרת את עצם הערעור עצמו על ההחלטה. כמו כן, מטרת הערעור לערער על טעויות ואו עיוותי דין ואו עוול שנגרמו למערער, ואיך ביהמ"ש לערער ידע אם השופט טעה אם לא יבדוק בעצמו מול התצהיר והראיות עצמם? לפיכך, עליו לקבל את הראיות.

37. לגבי סעי' 18 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי לא מנמק למה ביהמ"ש לערער לא יתערב באופן ניהול ההליך ע"י השופט תמיר. **לגבי סעי' 19 לתגובת עו"ד לוי:** ראו לעיל.

38. לגבי סעי' 20 לתגובת עו"ד לוי: משמעות טענות עו"ד לוי היא ששופט בערכאת הדיון יכול לעשות ככל העולה על רוחו במישור הדיוני, ולעולם לא תהיה ביקורת שיפוטית על התנהלותו אך ברור שזה לא נכון, מתקבלים ערעורים רבים בביהמ"ש המחוזי והעליון על עניינים דיוניים (רע"א (ת"א) 14107-06-15 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'**). במקרה זה – ההתנכלות, ועיוותי הדין המכוונים, והטיית המשפט כ"כ זועקים לשמייים, שאם ערכאת הערעור לא תתערב אז כדברי אל פצינו בסצנת הסיום בסרט האלמותי "וצדק לכל" "If he is allowed to go free, then something really wrong is going around here".

39. לגבי סעי' 21 לתגובת עו"ד לוי: האבסורד והסתירה זועקים לשמייים. עו"ד לוי יודע שהתצהיר והראיות מוכיחים את התביעה במלואה, הוא ביקש לקיים עדויות בע"פ, העדה הראשית של הנתבעים העידה בע"פ

לפניי, היינו לפני שנודע לנתבעים מה אעיד, העידו רק 2 מתוך 8 הנתבעים כש-4 כלל לא התייצבו להעיד, ועכשיו טוען שבגלל שהתקיימו עדויות בע"פ, יגרם למשיבים עוול, והפתרון לאבסורד זה הוא רק אם עו"ד לוי ידע שבעדות בעל פה לא אוכל להעיד את כל עדותי. יתרה מכך, עו"ד לוי משקר, כי הוא חקר אותי גם על דברים עליהם בכלל לא העדתי, כי לא ניתן לי להעיד, וכן ראו סעי' 40 הבא וסעי' 6 לעיל (פסה"ד של השופט ורדי ברע"א (ת"א) 3325/05). לפיכך הדבר מוכיח שיש לבטל את כל הליך קמא ולהחזיר את ההליך לבית משפט שלום, ולקיים הליך צודק והוגן כבקשתי מיום 27.12.15, בו ינוהל סוף סוף הליך תקין וכדין, שיוקלט, שבו לא יפריעו לי להעיד ועו"ד אריה לוי לא יצרח ויצעק, ושב מקורבי הנתבעים שישבו באולם לא יצעקו ויפריעו, ושיתאפשר לי להביא את גירסתי וראיותיי ואקבל את יומי בבית המשפט, ושיינתן פס"ד שלא משמיט את העובדות והטענות המהותיות ביותר שלי, ולא מוציא דברים מהקשרם באופן מגמתי, ושלא יכתבו ביודעין דברי אי אמת בפסה"ד.

40. **לעניין סעי' 22 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד לוי לא מבחין בן התצהיר כמסמך לבין התצהיר כראיה לאמיתות תוכנו. בקשתי לקבלו כראיה איננה אומרת שאני מבקש לקבל את נכונות האמור בו, למרות שנחקרתי על חלקו, אלא את המסמך המעיד על הכתוב בו ולא לאמיתות הכתוב בו.

41. **לגבי סעי' 23 לתגובת עו"ד לוי:** לא מדובר רק על תביעה בגין נזקי רעש אלא על כל המפורט בסעי' 10 לבקשה התנהלות פלילית ועוולות אזרחיות של 9 נתבעים שפעלו כמעורלים במשותף ובכוונה לגרום לנזקים מכוונים. השופט תמיר לא רצה לנהל את התביעה, כי בין השאר לדעתו סכום התביעה לא מצדיק זאת, והוא התבטא כך מספר פעמים בכתב ובע"פ, ולכן בחר להכשילה בכל דרך, ולוודא שתכשל, וכדי להצדיק לכאורה את התנהלותו, בחר גם לכתוב דברי אי אמת ביודעין ולהשמיט ולהוציא דברים מהקשרם באופן שמהווה הפרת אמונים, כי הרי קוראי פסה"ד לא חשופים למה שבאמת התחולל ולכתבי הטענות ולכך שהחליט על עדויות וסיכומים בע"פ 12 ימי עבודה לפני דיון ההוכחות ובאמצע המשפט כשרק אני-התובע העדתי והוא שינה את כללי המשחק באמצע המשחק ולא חשופים למלוא יריעת המחלוקת בהליך והתנהלותו בדיון ההוכחות.

42. **לגבי סעי' 25 עד 34 לתגובת עו"ד לוי:** טענות ונימוקי עו"ד לוי לא רלוונטיים כי הוא התעלם מעובדות הבקשה ומנימוקיה, מה גם שבציטוטיו הוא בכלל מחזק את הנימוקים בבקשתי לאור העובדות בבקשתי. עו"ד לוי מעלה טענות לא נכונות כדי לגרור את כב' השופט לאן שלכאורה נוח לו ומציג חלכות וטענות לא רלוונטיות בכלל, בדיוק כמו שחקר והתייחס לרעש לא סביר כשהתביעה הייתה בכלל על רעש חזק. רובה של בקשתי הוא על סירוב השופט תמיר לקבל את התצהיר והראיות, ועל נימוקיי לסתירת נימוקי השופט תמיר לקבלת התצהיר וראיותיו, ולא אם היו בידי או לא כי הרי היו בידי ואף הגשתי אותם בתיק מוצגים.

43. **לגבי סעי' 35 לתגובת עו"ד לוי:** עו"ד מגיב כרגיל למה שנוח לו וכנראה שלא הבין בכלל את הבקשה. עו"ד לוי טוען ש"בית משפט לא מנע ממני את הגשת הראיות", אבל כל מהותה של ההחלטה מיום 13.12.15 היא סירוב לקבל את התצהיר וראיותיו, והבקשה סותרת את כל נימוקיה. השופט תמיר מנע ממני באמצעים דיוניים מלהעיד את עדותי במלואה ולהגיש את ראיותיי, ועל כך מדברת הבקשה שלי, וגם כשהגשתי אז השופט תמיר סותר עצמו וטוען שלא אמרתי "מגיש" אלא "מפנה", וגם לכך התייחסתי באופן מלא בבקשה, וגם לא הסביר מה מהות "תיק המוצגים" שהרי הן "מוצגי התובע". השופט תמיר מנע ממני ממש את זמן העדות ומנע ממני בפועל מ"להגיש" את ראיותיי והתעלם ממצבי, כפי שמראה פרוטוקול ההוכחות, תוך הפרעות וצעקות וצרחות של עו"ד לוי והפרעות של עו"ד טננבוים, שלא הוכחו ולא נסתרו. ראו נספח 1.

44. **לגבי סעי' 37 לתגובת עו"ד לוי:** ניתנו הנימוקים להוספת הראיות הנוספות, חוות הדעת של המומחה עמוס יפה הוגשה במסגרת כתב התשובה ולכן חלק מתיק קמא, ומכיוון שעו"ד טננבוים טוען שלא צרפתי אותה לבקשה, היא מצורפת עכשיו כנספח 8.

45. **לגבי סעי' 38 לתגובת עו"ד לוי:** זכותם של המשיבים לא קופחה והם יכולים להתייחס לראיות הנוספות במסגרת הערעור כי מדובר בראיות ספורות - נתוני מדידה שעו"ד לוי שאל עליהם בחקירה וחוו"ד עמוד יפה שהייתה ועדיין בפני המשיבים במסגרת כתב התשובה, ובכל מקרה, על ביהמ"ש לערער להורות על החזרת ההליך לשמיעת הוכחות והגשת סיכומים כדין כדי לתת לי את יומי בביהמ"ש (סעי' 6 לעיל, ע"א 3325/05).

46. תשומת לב כב' השופטת שאין בתגובות התייחסות לעובדות הבקשה, הן לא הוכחו ולא נסתרו ולא התבקשתי להיחקר על תצהירי, לרבות לכך שנשאר לי 12 ימי עבודה להתכונן לדיון ההוכחות על שלל המטלות שהטיל עלי השופט כמו הגשת כל ראיותיי מחדש בתיק מוצגים בלי לפרשו וכששני באי כוח הנתבעים היו חלוקים בדעתם לגבי מהותו ודרישת השופט, כשברור שכוונת השופט תמיר הייתה לחביא לדחיית התביעה בדרך דיונית כי ידע שע"פ הדין המהותי התביעה הוכחה במלואה, הכל כמפורט בבקשתי.

תשובה לטענות עו"ד טננבוים, ב"כ המשיב 9:

47. לגבי סעי' 3 לתגובת עו"ד טננבוים: הטענה שעל ראיות שבימ"ש לא נעתר לקבלתן יש לערער ולא לבקש לצרפן ע"י בקשה לראיות נוספות היא טענה סתמית ולא מנומקת ומנוגדת להוראות תקנה 457(א) לתקנות "... אולם אם בית המשפט שבערכאה קודמת סירב לקבל ראיות שצריך היה לקבלן, או אם בית המשפט שלערעור סבור שכדי לאפשר לו מתן פסק דין, או מכל סיבה חשובה אחרת". עו"ד טננבוים לא מתייחס לעובדות הבקשה ולנימוקיה, ומתגובתו עולה שלא הבין כלל את הבקשה ונימוקיה.

48. לגבי סעי' 5 לתגובת עו"ד טננבוים: גם זאת טענה סתמית. אם הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 (שהעלים מביהמ"ש שהוא הרעיד את הבניין בתיפוף על מערכת תופים אקוסטיים כ-15 חודשים לפני שהתחלתי לגנון, והרעיש עם מוסיקת סטריאו את הבניין כולל בלילות הרבה אחרי 24:00 והפריע גם לנתבעת 8 עצמה) הצהירו באזהרה שרעש של כ-55 דציבל הוא רעש מטריד ש"מרר את חייהם" (חו"ד עמוס יפה שמבוקש לקבלה) וגרם להם "סבל נוראי" (במילים אלו, תצהיריהם בתיק המוצגים), אז טענו שרעש בעוצמה של 58 הוא רעש זניח? הנתבעות 6 ו-8 לא התייצבו להעיד. ע"פ תקן מעליות 1004, מעלית לא אמורה לגרום לרעש גבוה מ-35 דציבל. וחו"ד של עמוס יפה מעידה, יחד עם חו"ד של ד"ר מיכאל סורוב, שמומחים לאקוסטיקה לא מצרפים בכלל את נתוני המדידה אלא רק ערכים מקסימליים, ורק איתי החליט השופט תמיר להקפיד ולהתמיר בעניין זה, כדי למצוא כל סיבה לדחות את התביעה, אם כי נראה שלא דחה בגלל זה את ממצאי חו"ד. אם נתוני המדידה היו שוליים, הם לא היו מוזכרים בפסק הדין. הכל נטען בבקשתי.

לעניין הקלטת הדיון:

49. בדיון בע"ר 50439-04-19 אמרה כב' השופטת שרה דותן עצמה אמרה לעו"ד אריה לוי עצמו: "אני בדרך כלל מאפשרת הקלטות כי אין לי שום דבר להסתיר, וגם לצדדים לא." צודקת השופטת דותן, אני טוען את זה כבר שנים - מי שאין לו מה להסתיר אז אין לו בעיה שיקליטו אותו ושיצלמו אותו. ביציאה מאחד מקדמי קדם המשפט בת.א. 58594-03-14 עו"ד לוי שאל אותי אם הוא יכול להקליט אותי ומיד אמרתי לו שהוא יכול להקליט חופשי, הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו והקליט אותי.

50. באי כוח הצדדים שכנגד לא העלו שום טעם מיוחד למה הדיון לא יוקלט כנדרש ע"י סעי' 68 לחוק בתי המשפט, לפיכך יש לאפשר את הקלטת הדיון.

51. תזכורת לעניין המצפון השיפוטי: רק אחרי שהתברר שכל צוות החקירה שיקר, וראש הצח"מ הורשע בעדות שקר, ורק אחרי שברנס ריצה 8 שנות מאסר, נזכרו להתייחס ברצינות לדברי עמוס ברנס בצילומי הוידאו של חקירתו ושיתוורו. מה שעשו לי בבניין הוא עבירות פליליות ועוולות אזרחיות קשות, והוכחתי הכל.

52. לתשובה זו מצורף תצהיר על עובדות שלא הוצהרו בתצהיר הבקשה. מכל האמור לעיל יש לקבל את הבקשה במלואה, ולחייב את המשיבים בהוצאות בקשה זאת ובעיקר בגלל השקרים הפוזיטיביים שלהם.

אילן קירשנבאום,

המערער.

תצהיר

אני אילן קירשנבאום, ת"ז [REDACTED] לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן, מצהיר בזאת כדלקמן:

1. אני עושה תצהיר זה בתמיכה לתשובתי לתגובות המשיבים לבקשתי לראיות נוספות בע"א 48661-03-19.
2. בהחלטתה מיום 3.5.20 הבהירה כב' השופטת "יובהר כי ערכאת הערעור אינה מנהלת את ההליך מתחילתו", אין לי כל כוונה שביהמ"ש לערעור ינהל את ההליך מתחילתו, אלא וכמנומק בסעי' 17 לבקשה וכמבוקש בערעור, שביהמ"ש לערעור יבחן את התצהיר והראיות ואת התנהלות ההליך ויחזיר את הדיון לביהמ"ש קמא לבירור נוסף לאור התנהלות הליך קמא והשופט קמא.
3. במסגרת היותי רווק נפגשתי גם עם שופטת. היא אמרה לי ששופטים מחליפים דעות על בעלי דין. גם שופט בכיר בביהמ"ש שלום בת"א אמר לנו בקורס באוניברסיטה ששופטים מחליפים ביניהם דעות על עורכי דין.
4. ביום 19.5.20 הודעתי לבאי כוח משיבים על שתי טעויות סופר בבקשתי, והמתנתי לתשובה זאת להודיע גם לכב' השופטת: (א) בסעי' 2 לכוותרת, מספר ההליך בסוגריים הוא ת"א 8559-12-17 ולא ע"א 28194-10-16. (ב) עמ' 3 סעי' 13 לבקשתי, חו"ד המומחה מיכאל סורוב צוינה בחקירת המומחה יאיר ברמן ולא בחקירתי.
5. לא צורפו לתגובות תצהירים תומך כחוראת תקנה 241(ג) לתקנות. עו"ד טננבוים צרף תצהיר בתיק ההוצל"פ וגם שם התחמק ונמנע מלהכחיש שעו"ד לוי צרח וצעק בדיון ההוכחות, כפי שאף עולה מפרוטוקול הדיון עצמו (למשל, אך לא רק, פרי הוכחות עמ' 71 ש' 22-15 עמ' 74 ש' 31-16). השופט תמיר כתב ביוזעין אי אמת בהחלטתו מיום 19.2.16 "לעניין התיאורים לפיהם ב"כ הנתבעים הפריע וצעק אין לקבל זאת לפרוטוקול ותיאוריו של התובע אינם נכונים" (נספח ב-19 לכתב הערעור). חלק מעמודים מפרוטוקול הדיון רצ"ב כנספח 1. רשימת הבקשות שהוגשו בהליך קמא רצ"ב כנספח 2.
6. באי כוח המשיבים לא צרפו תצהירים גם בהליך קמא. עו"ד אלעזר טננבוים הצטרף לכל טענותיו של עו"ד אריה לוי (סעי' 2 לתגובתו) לפיכך גם הוא שיקר שקרים פוזיטיביים. להלן השקרים של באי כוח המשיבים, ומבוקש מכב' השופטת לדווח ללשכת עו"ד על מעשי ב"כ המשיבים. לא הטעיתי את ביהמ"ש, ועו"ד לוי שיקר כשטען וכתב שאחד מנימוקי המשיבים בבקשתם היה שהתצהיר הוגש באיחור, כי טענת האיחור לא מוזכרת בכלל בבקשתם ואפילו לא בקדם משפט על הבקשה (8.12.15). להוכחה מצורפים בקשת עו"ד לוי מיום 3.11.15 כנספח 3 ופרוטוקול דיון קדם המשפט מיום 8.12.15 בבקשתו של עו"ד לוי כנספח 4.
7. כאמור בסעי' 90 לבקשתי, השופט שימש כבא כוח הנתבעים בניגוד לדין והעלה את עניין האיחור לראשונה רק בהחלטתו. נהפוך הוא, שני באי כוח המשיבים בכלל הסכימו להארכת המועד ואף הטעו אותי "שאין בעיה ונדחה את הדיון, ולא צריך" כמפורט בסעי' 88 לבקשתי. תצהירי לא הוכחש ולא נסתר ולא התבקשתי להיחקר עליו.
8. עו"ד לוי משקר בסעי' 2 לתגובתו - התצהיר שהוגש לא "משתרע על פני מאות עמודים ואלפי נספחים" (הגדשה במקור). הוגש תצהיר בן 87 עמודים (כ-70 עמ' לאחר הפחתת ההפניות), הדרוש להוכחת אחריות ואשמה של 9 נתבעים לחוד ומעוולים במשותף הכולל את כל יסודות העוולות והעבירות והוכחות כל הנזקים, והוגשו הרבה פחות מ-900 עמודי נספחים, וגם הוסבר בסעי' 12 לבקשה למה נדרשו הנספחים.
9. התצהיר לא מפלצתי, והדבר היחיד שמפלצתי הוא התנהלותם של הנתבעים כולם כפי שעולה בבירור מהתצהיר וראיותיו, שעברו עבירות פליליות ועוולות אזרחיות, וצפיתי וחשבתי בתום לב שתפקידו של ביהמ"ש לגלות את האמת ולעשות צדק. לא עלה על דעתי שכך ינהג שופט בישראל.
10. אין בתצהיר ובראיות שום הרחבת חזית, כפי שנטען ונומק בהרחבה בבקשתי (ראו למשל סעי' 38, 39, 44, 46, 48, 49 לבקשתי), ומי שהעלה את ההיסטוריה המשפטית של הבניין היו דווקא הנתבעים, והם אף העלו זאת בחקירה הנגדית בניגוד להחלטת השופט תמיר מיום 13.12.15 (נספח "א" לתגובת עו"ד לוי). כתב ההגנה של הנתבעים 1-8 (ללא נספחים) רצ"ב כנספח 5.
11. כתבי הטענות בהליך קמא (ללא נספחים) המראים שלא הייתה שום הרחבת חזית צורפו גם לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספחים 8, 9, 10, 11. כל הבקשות ופרוטוקולי קדמי המשפט נמצאים בנט המשפט.
12. אפילו נימוק הנתבעים 1-8 בבקשתם (נספח 3) לפיו "הסתרת" את לימודי המשפטים שלי הוא שקרי כי ידעו על כך עוד ב-20.6.13 כשהתביעה הוגשה ב-22.4.14, אך לא העלו זאת בתחילת ההליך אלא בסופו מתוך מצוקה כשנוכחו שהוכחתי את כל התביעה. ראו סעי' 60 לבקשתי. מכתבו של עו"ד ידיד רצ"ב כנספח 6.
13. כפי שהפרוטוקול מוכיח, השופט גם מנע ממני בפועל להעיד את עדותי כבר בתחילת עדותי, למשל - עמ'

70 ש' 30-32 עד עמ' 71 ש' 1 עד 9, עמ' 73 ש' 18 ועוד. לעניין כתב התביעה כתצהיר ראו סעי' 48 לבקשתי. הדוגמאות מפרוטוקול ההוכחות רצ"ב כנספת 7. הפרוטוקול המלא הוא נספח 7 לבקשה המקורית מיום 30.4.20.

14. לגבי סעי' 9-8 לתגובת עו"ד לוי: עו"ד לוי מפריח סיסמאות ריקות מתוכן עובדתי ומשפטי ומתעלם מעובדות ומנימוקי הבקשה, למשל, שלל הנימוקים הסותרים את כל נימוקי השופט תמיר בהחלטתו מיום 13.12.15.

15. באי כוח הנתבעים הפריעו לעדותי, עו"ד לוי צרח וצעק והשופט התעלם (תצהירי לא הוכחש), הנתבעת 3 ישבה מאחורי אמא שלה, הנתבעת 5, ולחשה לה את התשובות לשאלותיי בחקירה הנגדית כשהשופט תמיר מתעלם, ועוד ועוד כמפורט בבקשתי עם תצהיר תומך וכמפורט בכתב הערעור. תגובתי (ללא נספחים) לבקשת עו"ד לוי בנספח 3 צורפה לבקשה המקורית מיום 30.4.20 כנספח 3.

16. הבר"ע הוגשה כיום ותצי לפני דיון ההוכחות ולא היה זמן לשלם עירבון בכמה שעות שנתרן, תבר"ע כללה גם את סירוב השופט תמיר להקלטת הדיון בניגוד לחוק ולפסיקה בנימוקים מופרכים הסותרים את תכלית החוק, וסיכוייה גבוהים. הבר"ע נמחקה לבקשתי שכן המעשה עשוי והכל ייכלל בערעור על פסה"ד.

17. העדה הראשית של הנתבעים העידה בע"פ לפני, העידו רק 2 מתוך 8 הנתבעים כש-4 כלל לא התייצבו להעיד, עו"ד לוי משקר, כי הוא חקר אותי גם על דברים עליהם לא העדתי, כי לא ניתן לי להעיד.

18. לגבי סעי' 23 לתגובת עו"ד לוי: לא מדובר רק על תביעה בגין נזקי רעש אלא על כל המפורט בסעי' 10 לבקשה התנהלות פלילית ועוולות אזרחיות של 9 נתבעים שפעלו כמעוולים במשותף ובכוונה לגרום לנזקים מכוונים. השופט תמיר התבטא מספר פעמים בכתב ובע"פ שסכום התביעה לדעתו לא פרופורציוני להליך, ולכן בחר להכשילה בכל דרך, ולוודא שתכשל, וכדי להצדיק לכאורה את התנהלותו, כתב דברי אי אמת ביוזעין והשמיט ולהוציא דברים מהקשרם.

19. השופט תמיר מנע ממני באמצעים דיוניים מלהעיד את עדותי במלואה ולהגיש את ראיותיי, השופט תמיר מנע ממני מש את זמן העדות ומנע ממני בפועל מ"להגיש" את ראיותיי והתעלם ממצבי, כפי שמראה פרוטוקול ההוכחות, תוך הפרעות וצעקות וצרחות של עו"ד לוי והפרעות של עו"ד טננבוים, שלא הוכחו ולא נסותרו. ראו נספח 1.

20. חוות הדעת של המומחה עמוס יפה הוגשה במסגרת כתב התשובה ולכן חלק מתיק קמא, ומכיוון שעו"ד טננבוים טוען שלא צרפתי אותה לבקשה, והיא מצורפת עכשיו (כפי שהוגשה לבימ"ש ע"י המשיבה 8 והנכד של המשיבה 6 בתמיכת תצהיר) כנספת 6.

21. הנתבעת 8 והנכד של הנתבעת 6 (שהעלים מביהמ"ש שהוא הרעיד את הבניין בתיפוץ על מערכת תופים אקוסטיים כ-15 חודשים לפני שהתחלתי לנגן על חוצצרה, והרעיש עם מוסיקת סטריאו את הבניין כולל בלילות הרבה אחרי 24:00 והפריע גם לנתבעת 8 עצמה) הצהירו באזהרה שרעש של כ-55 דציבל הוא רעש מטריד ש"מרר את חייהם" (חו"ד עמוס יפה שמבוקש לקבלה) וגרם להם "סבל נוראי" (במילים אלו, תצהיריהם בתיק המוצגים), אז טענו שרעש בעוצמה של 58 הוא רעש זניח? הנתבעות 6 ו-8 לא התייצבו להעיד.

22. בדיון בע"ר 50439-04-19 אמרה כב' השופטת שרה דותן עצמה אמרה לעו"ד אריה לוי עצמו: "אני בדרך כלל מאפשרת הקלטות כי אין לי שום דבר להסתיר, וגם לצדדים לא". צודקת השופטת דותן, אני טוען את זה כבר שנים - מי שאין לו מה להסתיר אז אין לו בעיה שיקליטו אותו ושיצלמו אותו. ביציאה מאחד מקדמי קדם המשפט בת.א. 58594-03-14 עו"ד לוי שאל אותי אם הוא יכול להקליט אותי ומיד אמרתי לו שהוא יכול להקליט חופשי, הוא הוציא את הטלפון הנייד שלו והקליט אותי.

23. זהו שמי, זו חתימתי, ותוכן תצהירי אמת.

חתימת המצהיר

הנני רחל רובינש עו"ד, מאשר/ת כי ביום 7.6.20 הופיע בפני מר אילן קירשנבאום שזיהיתיו על פי ת"ז מס' 71095 ולאחר שהוזהרתי כי עליו לומר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר נכונות הצהרתו וחתם עליה בפני.

אשר רובינש
Osher Rubinshteyn, Advocate
מס' ר"ת 71095
License

המבקש:

אילן קירשנבאום

- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס
9. אלכסנדר פרידמן

הודעה על טעות סופר בתשובה שהוגשה היום 7.6.20

(למזכירות – נא להקליד במסגרת בקשה 5)

1. היום הגשתי תשובה לתגובות באי כוח המשיבים לבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון ובקשה לדווח ללשכת עוה"ד על שקרי ב"כ המשיבים (להלן: **התשובה**).
2. בשורה רביעית לסעי' 20.1 בעמ' 3 נפלה טעות סופר ובמקום "**טענת האיחור בבקשתם**" צריך להיות "**טענת האיחור לא מוזכרת בכלל בבקשתם**".
3. בתצהיר התומך לתשובה אין את הטעות (סעי' 6 שי 4-5).
4. בסעיפים 34 ו-35 התפניה צריכה להיות לסעי' 32 לעיל ולא לסעי' 35.

אילן קירשנבאום,

המערער.

[Redacted Signature]

סמל 55-101
ש"ס אילן קירשנבאום
קלסלית קדשה 5
תע"ב

נספח 10

המבקש:

אילן קירשנבאום

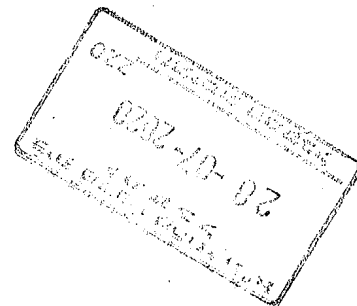
- נגד -

המשיבים:

1. נציגות הבית המשותף ברחוב בזל 43, תל-אביב
2. אבי טל
3. הניה גודס
4. המנוח יורם רוזנבאום ז"ל
5. המנוחה רבקה נאמן ז"ל
6. רבקה בן משה
7. יוסף פינסקר ז"ל
8. אורית מוזס

(ללא משיב 4) ע"י ב"כ עו"ד אריה לוי, מנחם בגין 11 ר"ג
טל' 03-6245544 פקס 03-6245545

9. אלכסנדר פרידמן
ע"י ב"כ עו"ד אלעזר טננבוים
רח' מיקוניס 3 ת"א, טל' 03-6887203 פקס 03-6887504

בקשה דחופה והודעה

מבוקש מכב' השופטת (עמיתה) שרה דותן כדלקמן:

1. לתת בדחיפות החלטה בבקשה לראיות נוספות בערעור שהוגשה 30.4.20 וביום 17.5.20.
2. לעיין מחדש בהחלטה מיום 28.6.20 המורה על הגשת כתב ערעור בן 10 עמודים.
3. לנמק ולהבהיר איך ניתן לערער על פסה"ד ועל 22 החלטות הביניים ב-10 עמודים.
4. לחלופין, לעיין מחדש בהחלטה שניתנה ללא כל נימוק שדחתה את הבקשה להגדלת היקף עיקרי הטיעון.
5. לחלופי חלופין, להורות על הפחתת היקף כתב הערעור ל-45 עמודים, ולהאריך את מועד הגשת כתב הערעור המתוקן ב-45 יום.
6. להפריד את הדיון בשני הערעורים ולדחות את הדיון בערעור.

ואלו נימוקי הבקשה:

רקע עובדתי:

1. רק ביום ראשון, 19.7.20, כשהתקשרתי לברר אם יש כבר החלטה בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור, נודע לי על ההחלטה מיום 28.6.20 לפיה עלי להגיש כתב ערעור מקוצר בן 10 עמודים עד ליום 15.7.20 (להלן: **ההחלטה**).

2. מועד המסירה לא היה בנט המשפט, ובאתר הדואר כתוב שב-13.7.20 זה הודבק על דלת ביתי, אבל זה לא נכון כי הדוור אף פעם לא עולה לדירתי שבקומה רביעית ולא ידעתי שזה בתיבת הדואר כי למעלה מ-4 חודשים אנחנו עובדים מהבית ואינני בודק דואר כל יום, ואינני יודע מתי הושמה שם.
3. כפי שציינתי בבקשותיי הקודמות, החטיבה בה אני עובד נמכרה לחברה אמריקאית, ומי שיסרב לעבור מפוטר, ה-closing date היה צפוי להיות ב-9/2020, אך הודיעו לנו לפני שבועות ספורים שיהיה ביום 31.7.20, והדבר יצר עומס גדול, שכן בעקבות המכירה עזבו מהנדסים רבים שאצלם ידע חיוני, וכדי לעמוד ביעדים קרובים מאוד יחסית (הוסברו בבקשה קודמת) נוצר לחץ רב שכן יש ללמוד לבד את החומר החסר והמורכב מאוד, ולנסות לקבל מידע מאלו שעוזבים עד סוף החודש ועמוסים מאוד "לנקות שולחן", ובנוסף, יש ישיבות on-line רבות נוספות עקב המכירה והמעבר כי מכירת חטיבה היא אירוע גדול ומורכב, הנוגע לכ-1000 עובדים.
4. כתוצאה, הועברה אלי משימה בתחום שלא עסקתי בו בעבר בכל עשרות שנות עבודתי כמהנדס, ונוצר לחץ כבד כי המהנדס שאצלו רוב הידע עוזב והייתי חייב לחפוף וללמוד ממנו עד ליום 31.7.20, וזאת מעבר לחלק התיאורטי המורכב הרי שהחלק המעשי המיישמת את התאוריה, התוכנה והחומרה, מורכבים מאוד, והידע מפוזר בין אנשים וצוותים שונים שחלקם הידלדלו בגלל העזיבות, וגם התוכנה ש"ירשתי" נכתבה ע"י מהנדסים שכבר עזבו, ובעלת היקף גדול מאוד שצריך לקרוא ולהבין, והלחץ כבד וגדול מאוד, וכמו שהסברתי בבקשותיי הקודמות, עוד שבועות ספורים נקבל את הרכיב לאחר tapeout שעלותו מיליוני דולרים, ויש שרשרת שלמה של תהליכים מתוזמנים לצוותים נוספים ומול חברות בכל העולם, וגם העניין המנהלי של המעבר יצר תקורה רבה.
5. ובנוסף על כך, העבודה מורכבת מאוד ממילא כי כל העובדים עובדים מהבית כבר מאז 15.3.20, וזמינות המהנדסים העמיתים מוגבלת, כי רוב ההתקשרות ביננו נעשית בהתכתבות, לא תמיד הצד השני זמין, ובמיוחד עכשיו, בחופש הגדול, הילדים בבית, וימי עבודה ארוכים עד שעות מאוחרות מאוד הפכו לדבר שכיח, כי רק אז מתפנים להשלים את השעות בהם לא יכלו לעבוד במהלך היום, עקב הילדים והטיפול בהם, כשעניין זה אף החרף בתקופת הסגר.
6. יצוין, שבימים אלו של האטה גדולה בכלכלה המקומית והעולמית, וכשהאבטלה הגואה באה לידי ביטוי בהפגנות סוערות ואיומים בהפרת צווי המדינה, נשארו הגופים היצרניים בישראל שמביאים כסף זר למדינה, וכמהנדס שמהווה חלק ממגזר יצרני זה, ובמיוחד בתקופה זו, של מגפה ותחרות קשה מאוד מול יצרנים בכל העולם, על ביהמ"ש לגלות הבנה והתחשבות במצב, שכן, כולנו באותה סירה, שכן כל מהנדס אחראי על נושא שיוצר יתרון תחרותי, שבלעדיו המוצר ידורג נמוך יותר, ובגלל מסמר קטן, נפלה הפרסה, ונפל הפרש, והפסידו בקרב, והפסידו במלחמה, ונפלה הממלכה.
7. למשל, מקום עבודתי הקודם, שהיה סטרט-אפ שמנה כ-10 מהנדסים, נפגע כי לא יכולתי להשקיע את השעות הנוספות כי ביהמ"ש בכל הערכאות ובכל ההליכים, נתן שוב ושוב החלטות שפגעו בזכויותי הדינויות והמהותיות ללא שום בסיס עובדתי ומשפטי וגרמו לי עיוותי דין קשים, למשל, מותב סביר לא ממנה ביודעין אינסטלטור חסר כל השכלה פורמאלית במקום מהנדס קונסטרוקטור

כמחויב ע"פ החוק הברור והמפורש הכולל אף סעיף עונשי למצב זה, וכשכתב התביעה אף כולל סעד מפורש למינוי מהנדס קונסטרוקטור, (ע"א 60400-02-20 **קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח'**) אלא אם כוונתו מראש להביא לדחיית תביעה בכל דרך כפי שעשה השופט תמיר, ושתי ערכאות הערעור נתנו לדבר לקרות תוך עיוות המצב העובדתי והמשפטי עד לבלי היכר. כתוצאה, לא יצאנו בזמן עם מסמך פורץ דרך (כמפורט באחת הבקשות), הכסף נגמר והמהנדסים פוטרו, כולל אני. בסטרט-אפ היו מהנדסים ותיקים מאוד, כולל שני דוקטורים, ועם הצלחות קודמות מוכחות.

8. למשל, אפילו כב' השופטת (עמיתה) בהליך זה נתנה פס"ד בע"ר 50439-04-19 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'** שכלל טעויות עובדתיות ומשפטיות רבות, כשהערעור היה על החלטה של הרשמת רחל ערקובי שגם היא כללה עיוותים עובדתיים ומשפטיים קשים מאוד, ונאלצתי לכתוב בר"ע לביהמ"ש העליון, אבל לא הספקתי להגיע לירושלים להגישו. כתב הבר"ע רצ"ב **כנספח 1**.

9. בנוסף על כל זה, אני מנהל הליכים נוספים, שגם בהם אני מייצג את עצמי, למעט בהליך נוסף בביהמ"ש לענייני משפחה שעבורו שכרתי שירותי עו"ד, והיה דיון ביום 5.7.20, ולאחריו באותו יום הודעתי לעו"ד שיפיו הכוח שברשותו מבוטל עקב התנהלותו שהייתה מנוגדת לחלוטין להסכם שכר הטרחה בינינו ולאתיקה, ונדרשתי לפעילות דחופה שאף אילצה אותי לקחת יומיים וחצי חופש נוספים מהעבודה, ועלי לחפש עו"ד להמשיך ההליך, וקשה למצוא עו"ד לענייני משפחה כי הסכומים שהם מבקשים חסרי כל פרופרציה לעבודה המושקעת, ופתאום נודע לי על ההחלטה

10. כמו כן, אני מנהל שלושה ערעורים נפרדים על החלטות ופסה"ד **בהליך אחד** של המפקחת על המקרקעין, שהתנהלה בניגוד מוחלט לכל דין קיים, כשהיא כותבת בהחלטות ובפסה"ד דברים שלא היו ולא נבראו וכאילו שהלכות ביהמ"ש העליון וסעי' 20 לחוק יסוד: השפיטה לא קיימים, תוך פגיעות קשות בזכויותי הדיוניות והמהותיות תוך מניעת הגנתי והתעלמות מטענות והראיות שהוגשו לה ותוך שכתבה אי אמת כשהראיות שבפניה מראות בדיוק ההפך, וכן תיק הוצל"פ כתוצאה מהכרעותיה, כשלשכת ההוצל"פ עמוסה מאוד עקב מגפת הקורונה, ולמשל, רק שבוע שעבר המתנתי 43 דקות לקבלת מענה טלפוני, והיא סגורה לקבלת קהל, הפקס לא עובד, ונאלצתי להגיע ולהגיש לתיבה.

11. בנוסף על כל אלו, בסוף אפריל השנה (2020) התחילו בעיות עם ה-word שהפסיק לעשות Save As, ולא הצלחתי לסדר את הבעיה כי הגרסה שהייתה מותקנת אצלי הייתה מ-2003 שכבר לא נתמכת, ונאלצתי לפנות לסיוע מיקרוסופט, שהתקשרו מיוון (שם שירות הלקוחות שלהם), והסיוע היה מוגבל מסיבות טכניות של תחילת מגפת הקורונה והאטה גלובלית של האינטרנט העולמי שגרם לסיוע להמשיך יותר מיום אחד. התכתבות עם הסיוע מיום 22.4.20 רצ"ב **כנספח 2**.

12. הבעיות באו והלכו לסירוגין כי הותקנה גרסת 2013 כשה-Save As גורם לבעיות לסירוגין, ולמשל לקראת סוף כתיבת הערעור על פסה"ד של המפקחת על המקרקעין שכולל גם הוא ערעור על 11 החלטות ביניים, נדרס ע"י גרסה מוקדמת יותר (בוצע Save As של גרסה ישנה על גרסה אחרונה), ואני בתהליך שחזור, וכן אני עסוק גם בהליכים האחרים במקביל.

13. כמו כן, לכבי' השופטת (עמיתה) שרה דותן הועבר גם הערעור ע"א 60400-02-20 קירשנבאום נ' נציגות בזל 43 ת"א ואח', שגם הוא, מלבד נימוקי ערעור על פסק הדין עצמו, כולל גם נימוקי ערעור על התנהלות כבי' השופטת דורית קוברסקי והשופטת סגנית הנשיא סיגל רסלר-זכאי שהתנהלו כמו מיכאל תמיר, ופגעו שוב ושוב בזכויותי הדיוניות והמהותיות (להלן: **הערעור המקביל**).

14. גם במסגרת הערעור המקביל ניתנה החלטה זהה באותו יום, 28.6.20, על צמצום כתב הערעור ל-10 עמודים, כשכתב הערעור בערעור המקביל בן 39 עמודים, וכולל את נימוקי הערעור על פסה"ד ועל 11 החלטות ביניים, כשיש גם בו יש החלטות ביניים בהיקף של פסק דין, וכולל גם הוא מאות נימוקי ערעור על עניינם עובדתיים, משפטיים ודיוניים, שנעשו בניגוד מוחלט לדין ולחקיקה המפורשת והברורה הכוללת אפילו סעיפי עונשין שלא כובדו ע"י ביהמ"ש, וכשערכאות הערעור, לרבות ביהמ"ש העליון לא נתנו כלל רשות ערעור בניגוד מוחלט לדין שהן עצמן קבעו.

15. שני הערעורים נקבעו לשמיעה באותו יום, 15.9.20, ודורשים ממני שבועות רבים של כתיבת עיקרי טיעון והכנת תיקי מוצגים, כשבמקביל אני מנהל עוד מס' הליכים משפטיים.

נימוקי הבקשה למתן החלטה בבקשה להוספת ראיות נוספות בערעור:

16. הבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור הוגשה ביום 30.4.20, וע"פ החלטה הוגשה אח"כ ב-10 עמ' ביום 17.5.20, הוגשו תגובות, והגשתי תשובה ביום 7.6.20, היינו לפני 51 יום, כשע"פ חוק תיקון סדרי המינהל (החלטות והנמקות, תשי"ט-1958), על ביהמ"ש ולהשיב ולנמק בתוך 45 יום.

17. עד עתה לא ניתנה החלטה, והיא דרושה בדחיפות לצורך עיקרי הטיעון ולתיק המוצגים, והן לקביעת מועד עם חברת ההקלטות, כי מועד הדיון סמוך לאחר סיום הפגרה ונדרש לשריין תאריך שכן יש הרבה דיונים לאחר הפגרה ויומן החברה נתפס במהירות.

18. לפיכך, מבוקש לתת החלטה בדחיפות, במיוחד לאור הזמן הרב שעבר מהגשת התשובה.

נימוקי הבקשה לעניין ההחלטה על הפחתת היקף כתב הערעור ל-10 עמודים:

19. ההחלטה על צמצום כתב הערעור ל-10 עמודים היא בלתי אפשרית ליישום ולא סבירה באופן קיצוני. כתב הערעור בן 52 עמודים, והוא על פס"ד ועל 22 החלטות ביניים, כשאחת מהן לכשעצמה היא בהיקף של פס"ד בהיותה מעין הליך זוטא שאף כלל דיון, היא ההחלטה מיום 13.12.15 שצורפה כנספח "א" לתגובת עו"ד לוי לבקשתי להוספת ראיות נוספות בערעור ולהקלטת הדיון.

20. היקף של 10 עמודים לכתב הערעור על פס"ד ועל 22 החלטות שכולם רצופים טעויות, וכן על התנהלות הדיונים והפגיעה הקשה בשמי הטוב ולאחר שמירה על כותרות וכו' משמעותם משמעו בערך שתי פסקה וחצי לפס"ד או החלטה, וזאת עוד ללא ציון האסמכתאות הנדרשות, וברור שהדבר לא ייתכן, ובמיוחד לא לאור היקפם של פסה"ד ושל ההחלטה מיום 13.12.15.

21. רק פרטי הליך קמא ורשימת ההחלטות הם כעמוד אחד, וגם הסעדים הם עמוד אחד, כך שברור שלא ניתן לכלול בשאר 8 העמודים את נימוקי הערעור על פס"ד בן 28 עמודים שאין בו כמעט פסקה אחת ללא מס' טעויות ובעיות שיפוט, וכשעל חלק מנימוקי הערעור על ההחלטה מיום 13.12.15 נדרשו כ-5 עמודים בבקשה לקבלת ראיות נוספות בערעור (סעי' 36 עד 83 לבקשה), ויש עוד לפרט את נימוקי הערעור על פסה"ד עצמו ועל שאר 21 החלטות הביניים, ועל התנהלות הדיונים, וכשהבסיס העובדתי העיקרי הושמט מפסה"ד, וכשגם מה שצוין אינו נכון ומעוות את התמונה העובדתית והמשפטית לבלי היכר.

22. פסה"ד עצמו בן 28 עמודים וכתב הערעור מתייחס למאות עניינים עובדתיים, משפטיים ודיוניים, שנעשו בהליך שלא כדין ואף בניגוד לחוק המפורש והיוו הטיית משפט ועיוותי דין קשים, וזאת עוד בטרם הזמת הפגיעה הקשה בשמי הטוב כפי שנעשה בהחלטות ופסה"ד, וזכותי להגן על שמי הטוב ולהעלות כל נימוק וטענה, שכן הגנה על שם טוב הוגדרה בפסיקה כזכות יסוד כל חוקית.

23. גם בא כוחי שייצג אותי בתחילת הליך ע"א 28194-10-16 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' עבר על כל התיק, וגם הוא טען שהתנהלות השופט בהליך קמא, הן במישור הדיוני והן במישור המהותי לא תקינים, וכי אין כמעט סעיף שלא כולל טעויות עובדתיות ו/או משפטיות, לרבות דברי אי אמת, למשל, אך לא רק, הקביעה שהגשתי 80 בקשות כשהשופט תמיר יודע שזה אינו אמת.

24. בנוסף, השופט תמיר השמיט חלקים עובדתיים מהותיים רבים מפסה"ד שיש להם חשיבות מכרעת לערעור, הוציא דברים מהקשרם, ונתן פסק דין בעילת התביעה שבכלל לא תבעתי אלא בעילת תביעה אחרת לגמרי, כמפורט בכתב הערעור וגם בבקשה לקבלת ראיות נוספות.

25. הצעתי לכב' השופטת הקודמת בערעור, אביגיל כהן, לקיים קדם ערעור אולם היא דחתה בקשה זאת ללא כל נימוק. קביעה ללא נימוק כמו "פלוני נהג שלא כדין" איננו נימוק כמחויב ע"פ דין (ע"א (נצי') 08/27 גדעון רווח נ' בנק הפועלים, עמ' 10, להלן: פס"ד גדעון רווח).

אי סבירות היקף עמודי עיקרי הטיעון:

26. גם מס' עמודי עיקרי הטיעון נקבע גם הוא באופן חסר כל פרופורציה, ובקשה להגדלת היקפם נדחה ללא כל נימוק (פס"ד גדעון רווח לעיל) והדרך היחידה היא הפנייה לכתב הערעור.

27. ואכן, לאחר דחיית בקשתי ללא נימוק (פס"ד גדעון רווח) להגדלת מס' העמודים של עיקרי הטיעון שוחחתי עם עו"ד טננבוים שאמר לי שהדרך היא הפניה לכתב הערעור, אך עתה ההחלטה מונעת גם זאת, כי ברור שכ-80% מנימוקי הערעור לא יכולים להיות בכתב ערעור באורך 10 עמודים.

שלילת זכות הטיעון ומניעת יומי בביהמ"ש:

28. וכבר נקבע ע"י ביהמ"ש העליון בהלכה פה אחד בהרכב של 3 שופטים שעצם אי ההתייחסות לטענות בעל דין מהווה עיוות-דין, אפילו במקרה שנטענו מאוחר מידי: "יצוין, כי טענות אלה לא הושמעו

בערכאות הקודמות, ולא בא זכרון גם בכתב הערעור שהוגש לבית-משפט זה. עם זאת החלטנו לבחון את הטענות לגופן ולהכריע בהן, כדי למנוע כל אפשרות של גרימת עיוות-דין למערער." (על"ע 19/88 איזמן נ' הוועד המחוזי ת"א, 379, סעי' 2) (להלן: הלכת איזמן).

29. לפיכך, קל וחומר כשביהמ"ש לא מאפשר לבעל הדין בכלל לטעון את טענותיו, הדבר מהווה עיוות דין קשה המביא להטיית משפט לטובת המשיבים, ולרעת בעלי דין בהליכים אחרים שגם בעניינם יפעל השופט מיכאל תמיר באותן דרכים, והמערער מכיר לפחות מקרה אחד נוסף כזה.

30. יש לזכור שחלק מטענותי הן לפסילת השופט תמיר שבסמכות ביהמ"ש לערער עקב התנכלות ולהתנהלות מכוונת של השופט מיכאל תמיר, וגם הם דורשים את העמודים לכך, שכן ע"פ הלכות ביהמ"ש העליון, להוכחת כוונה יש חובה שבדין לציין פרטים רבים (ע"א 2275/90 לימה נ' רוזנברג, ע"א 468/03 חברת יואב קיין נ' עזבון המנוחה קושניר ז"ל, רע"א 10227/06 בובליל נ' אינדיג, ע"א 543/86 כלל ביטוח נ' דניאל כלפון).

31. כמו כן, וכפועל יוצא, נימוקיי וטענותיי אינן רק במישור המשפטי שכן הליך קמא לא היה זירה משפטית שכן השופט תמיר פעל בניגוד מוחלט לדין ולסבירות הדיונית המינימלית, וידוע לי על התנהלות דומה של השופט מיכאל תמיר גם בהליכים אחרים, ולכן עלי לשכנע את ביהמ"ש, ולצורך כל עלי לכתוב את טענותיי איפשהו.

32. התוצאה היא שביהמ"ש לערער מונע ממני לטעון את טענותיי בכתב הערעור, ומונע ממני לטעון אותן בעיקרי הטיעון, ובדין לא ניתן להעלות טענות חדשות, וזכות היסוד שלי לטעון את כל נימוקיי וטענותיי, שכן טענה שלא נכללה בכתב הערעור ולא בעיקרי הטיעון נחשבת כטענה שהמערער וויתר עליה, אולם לא ויתרתי ואין בכוונתי לוותר על אף טענה.

33. כתב הערעור הוגש לפני למעלה מ-16 חודשים, ביום 20.3.19, ועד עתה לא ניתנה החלטה לקיצורו, ולא ציפיתי ולא עלה על דעתי שבשלב כל כך מאוחר תינתן החלטה ובזמן בלתי אפשרי מבחינתי הן מבחינת מס' העמודים, והן מבחינת הזמן העומד לרשותי כמפורט בבסיס העובדתי לעיל.

34. לדעתי מדובר במקרה מורכב מטבעו עקב טענותיי לכוונה מצד השופט תמיר המביאה לפסילתו, , שכן, מעבר למורכבות הבסיס העובדתי ועוצמת הטיות המשפט והפגיעות הדיוניות והמהותיות בכל זכויותיי, הרי שהערעור מעמיד את כב' השופט דותן במצב לא נוח שבו היא אמורה לבקר את התנהלות שופט שהיום הוא כבר שופט מחוזי שווה למעמדה, והיה דמות אהודה, שכן למיטב ידיעתי היה בוועד העובדים של ביהמ"ש והיה מוכר וחביב על כל עמיתיו וחבריו לעבודה.

46. הפחתת העומס על בתי המשפט לא צריכה להיות ע"י השתקת מערערים ומניעת יומם בביהמ"ש אלא ע"י דיון אמיתי וממצה בערעורים, ואם יש צורך, להטיל ביקורת על שופטים שמעמיסים את מערכת המשפט, כמו שנעשה ברע"א 14107-06-15 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח'. וכאמור לעיל, יצרו איתי קשר וסיפרו לי על מקרה נוסף שבו השופט מיכאל תמיר פעל דומה.

47. וגם כאן המקום להעלות שוב את דברי כב' הנשיא לשעבר מאיר שמגר, לפיהם על שופט ללכת בעקבות "המצפון השיפוטי אל הפתרון הצודק, שהרי, כאמור, 'אמת עדיף'". (רע"א 1287/92 בוסקילה נ' צמח). וממש כמו בפרשת דרייפוס. לפיקאר היה מצפון שיפוטי. ברברה טוכמן כתבה כי פיקאר לא פעל ממניעים פוליטיים אלא ממניעים של יושר וכבוד, ומשגילה כי המזכר שהפליל את דרייפוס מזויף, חש חובה לחשוף את האמת - ולו במחיר אישי כבד. ע"פ טוכמן, פיקאר היה נגוע באנטישמיות כרבים מבני דורו, אך המחשבה כי אדם חף מפשע נענש על דבר שלא עשה - לא נתנה לו מנוח, תהא דתו של אותו אדם אשר תהא.

35. כמו כן, ההחלטה לא מנמקת מדוע יש להפחית את מסעי העמודים, ולמה דווקא ל-10 עמודים ולא מסבירה איך הדבר ייתכן שכן ברור שהדבר לא אפשרי, וכי ברור שהשאלה הראשונה שישאל את עצמו כל מי שמעורה בדבר היא "איך אפשר?", ולכן על ההחלטה לכלול נימוק או הבהרה על היתכנות הוראות הבקשה, שכן מתן החלטה שלא ניתן לעמוד בה הינו מנוגד לדין.

36. למשל בהנדסת תוכנה יש גם בעיות מורכבות מאוד שדורשות עבודה רבה של ירידה לפרטים רבים מאוד וקריאת מאות ואלפי שורות קוד (תוכנה) הנפרשים על קבצים רבים, אזי האם עולה הדעת שהמהנדס פשוט ימחק קבצי תוכנה שנועדו לפתור בעיות מסיבה לא ידועה או מסיבה כלכלית, וכתוצאה נניח, אדם בחו"ל מזוודותיו נעלמו, לא יכול להוציא כסף מהכספומט כי מהנדס התוכנה מחק את הקבצים שאחראים על אישור הפעולה ע"י חברת האשראי, או מהנדס מכונות שלא בדק ע"י סימולציה מצב מסכן חיים במכונת או מטוס, רק כי "זה הרבה"?

37. עיון בנספח 1, והשוואה בין היקף ערעור זה לע"ר 50439-04-19 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א ואח' מציג את פוטנציאל הנזק שיגרם לי מההחלטה, שאין כל סיבה למימושו.

38. אף בהנחה שניתן היה לצמצם את כתב הערעור, עדיין בלתי אפשרי לכלול את כל נימוקי הערעור והסעדים ב-10 עמודים, וכמוהו כ"בחירה בין תרופות לבין אוכל", ובמיוחד כשיש לציין את האסמכתאות, ותוצאה היא שוב עיוות דין קשה, עוול גדול, הטיית משפט ושוב לא אקבל את יומי בביהמ"ש.

ביטול כוונת המחוקק וביהמ"ש ע"י ההחלטה:

39. בסעי' 1 לצו בתי המשפט (סוגי החלטות שלא תינתן בהן רשות ערעור), תשס"ט-2009 (להלן: הצו) מונע המחוקק מבעל דין לערער על סוגים רבים של החלטות ביניים, וסעי' 2 לו קובע שזכותו של בעל דין לערער על החלטות מן הסוגים המפורטים בו במסגרת ערעור על פסק דין.

40. יתרה מכך, גם על ההחלטות שהצו כבר כן מאפשר מתן רשות ערעור עליהן, אזי ביהמ"ש צמצם עוד יותר את האפשרות למקרים חריגים בלבד, ובנוסף אף מעודד ומורה לבעלי הדין לערער על החלטות הביניים במסגרת הערעור על פסק הדין כולו (רע"א 7960/14 הפניקס חברה לביטוח בע"מ נ' גולד, רע"א 7913/14 תרכובת ברום בע"מ ואח' נ' הדס חצב ואח').

41. לפיכך, לא יתכן שביהמ"ש ימנע מבעל דין לערער על החלטות ביניים במהלך ההליך, וגם ימנע ממנו בפועל את האפשרות להעלות את טענותיו המצטברות במסגרת הערעור על פסה"ד הן על הדין המהותי והן על הדין הדיוני, כשעל עניינים דיוניים לא ניתן כמעט לערער במהלך ההליך, וכשחלק גדול מערעור זה הוא במישור הדיוני כמפורט ומנומק בכתב הערעור עצמו.

42. לפיכך, בבקשתי למחוק את הבר"ע שהגשתי במהלך הליך קמא על פסילת תצהיר העדות שלי וראיותיי, רע"א 62295-12-15 קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א הסתמכתי על זכותי ויכולתי להעלות את מכלול טענותיי בערעור. הבר"ע הוגשה כיום וחצי לפני דיון ההוכחות עקב לוח זמנים בלתי אפשרי שקבע השופט קמא כמפורט בכתב הערעור, ובסעי' 7 לבקשתי הודעתי שאערער על ההחלטה במסגרת הערעור על פסה"ד, ולא שיערתי שתימנע ממני האפשרות להעלות את טענותיי במסגרת הערעור. הבקשה רצ"ב כנספת 3.

43. כמו כן, חסימת בעל הדין מאפשרות להעלות את כל טענותיו מהווה סגירת דלתו של בית המשפט בפני בעל הדין ופגיעה בזכות יסוד הגישה לערכאות ונוגדת את חוקי היסוד של מדינת ישראל.

44. כמו כן, ההחלטה מונעת את פומביות הביקורת על התנהלות השופט מיכאל תמיר שכן העדר העובדות וטענותיי שהושמטו ע"י השופט תמיר מפסה"ד ושאין להן זכר בפסה"ד ובהחלטות, חייבות להיכתב בכתב הערעור ו/או בעיקרי הטיעון, ויחד עם דחיית הבקשה להגדלת עיקרי הטיעון נמנעת כל ביקורת שיפוטית וערכאת הערעור לא ממלאת את חובתה וייעודה.

45. התוצאה היא ביטול הדין, וערכאת הערעור לא תמלא את ייעודה כש"תפקידה המרכזי של ערכאת הערעור הוא ביקורת תקינותם של ההליכים ושאלות משפטיות שעלו במהלך הדיון; " (ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מ"י), ולאור כך שהערעור אמור להיות רשת ביטחון ומערכת בקרה המקטינים פגיעה בבעלי דין (רע"א 10044/09 עו"ד בוטח נ' עו"ד ובר).

46. ע"פ דין, עיון מחדש בהחלטה ניתן כאשר יש נסיבות חדשות ו/או כשיש עיוות דין ו/או שההחלטה שגויה לרבות באופן גם הגורם נזק בלתי הפיך.

47. ובעניינינו, כמפורט ומנומק לעיל, ההחלטה גורמת לי לעיוות דין בהיותה מונעת ממני את זכות הגישה לערכאות, שהיא זכות חוקתית על חוקית, מונעת ממני להגן על שמי הטוב שגם זאת זכות יסוד חוקתית על חוקית, מונעת ממני את יומי בביהמ"ש, מבטלת את כוונות המחוקק ואת תכלית הפסיקה, תביא להטיית המשפט לטובת המשיבים ולהכשלת הערעור, מוטעית באופן הגורם לי עיוות דין קשה ועוול גדול, שכן ברור שלא ניתן לכלול את כתב הערעור ב-10 עמודים ואף לא ב-30, תגרום להליך סרק שכן כ-80% מנימוקי הערעור לא ידונו, ותימנע ממני זכות היסוד לביקורת שיפוטית על פסה"ד והתנהלותו של השופט מיכאל תמיר, תביא להכשלת גם הערעור המקביל כמנומק בהמשך, ויש בכל אלו בלבד כדי לעיין שוב בהחלטה.

48. יתרה מכך, שופט יכול לשנות החלטות שנתן בכל עת, ואף ללא כל נימוק וכב' השופטת בהליך זה אפילו דנה בעניין זה בעקיפין במסגרת בע"ר 19-04-50439, לאחר שכב' השופטת סג"נ סיגל רסלר זכאי ביטלה לא רק את החלטותיה שהתירו את הקלטות כל הדיונים בת.א. 14-03-58594 אלא אף את ההחלטה של המותב הקודם, כב' השופטת דורית קוברסקי, וזאת ללא כל נימוק שכן ציטטה פס"ד שלא תקף כלל עם רציו אחר לחלוטין במחלוקת אחרת לחלוטין, ותוך ציון עובדות לא נכונות, הכל כמתואר בכתב הערעור ברע"א 19-04-23116 **קירשנבאום נ' נציגות הבית בזל 43 ת"א** הרצ"ב (ללא נספחים) **כנספח 4**.

49. **נימוקי הבקשה להנמקה והבהרה**: השאלה הראשונה שכל אחד ישאל את עצמו היא איך ניתן, לאור האמור והמנומק לעיל, לצמצם את כתב הערעור ל-10 עמ'. לפיכך, יש מקום שביהמ"ש יבהיר וינמק איך ניתן, כמו שנעשה במקרים דומים אחרים רבים, בהם ביהמ"ש מסביר מבהיר ומנחה כשהוא יודע שהחלטתו תעלה שאלות מידיות.

הנימוקים לחלופה - עיון מחדש בהחלטה שדחתה את הבקשה להגדלת היקף עיקרי הטיעון:

50. הניסיון מראה שאין מניעה ששופט ישנה או יבטל החלטה של מותב קודם, כפי שעשתה השופטת סיגל רסלר זכאי כשביטלה את החלטות המותב הקודם דורית קוברסקי בעניין הקלטת דיון ההוכחות, או כפי שעשה השופט יאיר דלוגין הליך אחר בענייני, בו ביטל על המקום וללא כל נימוק את החלטת כב' השופט ירון גת לקיים דיון בחוזה מזויף שהגישה התובעת כנגדי.

51. כך כב' השופטת יכולה לעיין מחדש בהחלטת השופטת אביגיל כהן שדחתה ללא נימוק (פס"ד גדעון רווח) את בקשתי להגדלת היקף עיקרי הטיעון, ובמיוחד לאור ההחלטה. לפיכך, מבוקש שוב להגדיל את היקף עיקרי הטיעון ל-30 עמודים, וכשבכל מקרה אוכל לטעון את מלוא טענותיי יחד עם כתב הערעור, כשכל הטענות לעיל בעניין היקף העמודים לכתב הערעור תקפות גם בעניין עיקרי הטיעון ואני חוזר עליהן.

52. בדומה לעקרון אי הוודאות של הייזנברג בפיסיקה קוונטית, לפיו לא ניתן לדעת בוודאות גם את מיקום וגם את התנע של חלקיק, וידיעת האחד באה על חשבון אי ידיעת השני, כך צמצום היקף כתב הערעור צריכה לבוא על חשבון הגדלת היקף עיקרי הטיעון, או ההפך, שאחרת יפגעו זכויותיי.

הנימוקים לחלופת החלופה - הפחתת כתב הערעור ל-42 עמ':

53. היקף כתב הערעור ל-42 הוא אולי יתכן, ואנסה לעשות מאמץ, שכן אם לא יוגדל היקף עיקרי הטיעון, אאלץ לכלול בכתב הערעור את כל ההפניות והאסמכתאות וזה לכשעצמו דורש מקום רב.

54. כמו כן, ההחלטה תביא להכשלת שני הערעורים, שכן מעבר לכך שלא ניתן להפחית את מס' העמודים ל-10 מבלי לפגוע ברובו של הערעור, הרי שבהתרעה קצרה כל כך בלתי אפשרי מבחינתי להכין עכשיו שני כתבי ערעור חדשים, שגם לא נותנת שהות לפעול לשינוי ההחלטה, דבר שמהווה לכשעצמו פגיעה בזכות הגישה לערכאות.

הנימוקים להארכת מועד להגשת כתב הערעור המתוקן ב-45 יום ולדחיית הדיון:

55. ההחלטה ניתנה בשלב מאוד מאוחר בהליך, ואין באפשרותי לתקן עכשיו שני כתבי ערעור, בהליך זה ובערעור המקביל, אינני יודע איך אפשר לכלול ערעור בן 52 עמודים על פס"ד בן 28 עמודים ו-22 החלטות ביניים ב-10 עמודים, ואצטרך לפנות לעו"ד שאולי ידע לעשות את זה, אנו לפני פגרה, ולמצוא עו"ד כזה לוקח זמן, וגם לעו"ד עצמו ייקח זמן לעבור על התיק וללמוד אותו ולראות אם אפשר. זה כמו לכתוב את כל הערעור מחדש, וע"פ דין עומדים לרשות המערער 45 יום.
56. כמו כן, ההחלטה הכוללת מועדים צריכה להינתן תוך בחתחשבות במכלול הנסיבות ולהינתן בחלל ריק, שכן לבעלי הדין יש אילוצים שאינם בשליטתם כמפורט לעיל, ומסתמכים על החלטות קודמות, ומתכננים על פיהן, וכתב הערעור הוגש עוד ביום 20.3.19, ולא ניתנה כל הוראה לצמצום מס' העמודים ע"י השופטת אביגיל כהן, ונדרשתי לפתע לפעילות כפולה בזמן בלתי סביר.
57. כמו כן, ידוע שצמצום עמודים לוקח זמן רב, כדברי הנשיא לשעבר אהרון ברק "צר לי על אורכו היתר של פסק הדין, אך לא עמד לרשותי זמן מספיק לכתב פסק-דין קצר יותר" (בג"צ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' מדינת ישראל, 586), והדרישה לצמצום שני כתבי ערעור ל-10 עמ', הן בערעור זה והן בערעור המקביל, בלתי אפשרית לביצוע גם במונחי הזמן, ובמיוחד לאור הנסיבות לעיל.
58. כמו כן, ולאור אי הסבירות הקיצונית של ההחלטה, ברצוני לפעול לשינויה ולא אספיק לעשות הכל בלוחות הזמנים שנקבעו.
59. כבי' השופטת קבעה את שמיעת שני הערעורים לאותו יום ולאותה שעה והדבר מטיל עלי עומס כבד ובלתי אפשרי לאור הנסיבות. היקפו של כל ערעור לכשעצמו גדול מאוד, ושמיעת שני הערעורים באותו יום לא אפשרי מבחינתי ואגיע לא מוכן, כשם שעשה השופט תמיר שהביא להכשלת התביעה.
60. אמנם יש עוד כחודש וחצי עד לשמיעת הערעורים, אבל אני עמוס מאוד בהליכים אחרים שנובעים כולם מהתנהלות לא תקינה של בתי המשפט בדומה למפורט בכתבי שני הערעורים, ואפילו שכבר לקחתי עו"ד לתיק המשפחה כדי להוריד ממני את העומס, הוא פעל בניגוד למוסכם ולאתיקה.
61. לפיכך, וע"פ תקנה 528, די בנימוקים סבירים להארכת מועד שאיננה קבועה בחיקוק, והנימוקים לעיל, ובמכלול בקשה זאת מספקים הסבר למעלה מסביר, וכפועל יוצא ומאותם נימוקים, יש לדחות גם את מועד הדיון, עדיף למועד מוסכם בין הצדדים שיגישו רשימת מועדים לביהמ"ש.
62. מכל האמור לעיל, מבוקש לקבל את הבקשה שברישא, שכן דחייתה תביא להכשלת שני הערעורים, הן ערעור זה והן הערעור המקביל.
63. מפאת קוצר הזמן, לרבות בגלל שעלי לקרוא לחתום עד 17:00 היום על חוזה העסקה מול המעסיק החדש, ומכיוון שהמשיבים ובאי כוחם לא מגישים תצהירים תומכים כדבר שבשגרה, לא מצורף תצהיר תומך, ואגיש אותו אם אתבקש. בקשה דומה בשינויים המחויבים תוגש בערעור המקביל.
64. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה זאת.

אילן קירשנבאום, המערער.